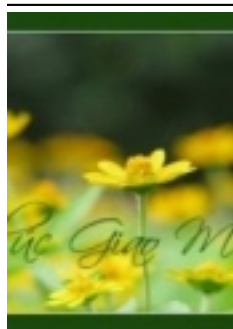

Khúc Giao Mùa

Contents

Khúc Giao Mùa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	20
4. Chương 4	28
5. Chương 5	35
6. Chương 6	41
7. Chương 7	45
8. Chương 8	49
9. Chương 9	57
10. Chương 10	64
11. Chương 11	66
12. Chương 12	71
13. Chương 13	77
14. Chương 14 The End	81

Khúc Giao Mùa

Giới thiệu

Nguyên Du: Mạnh mẽ, thẳng thắn, khi thất tình cũng không ầm ĩ khóc lóc mà chấp nhận nó như ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuc-giao-mua>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1.

Nguyên Du nhường mắt ngó đồng hồ, hơn một giờ nữa xe mới đến . Hành lý đã chuẩn bị xong, không còn

việc phải lo, yên trí, cô ngã người trên salon ngủ thêm . Đêm qua gần một giờ sáng Nguyên Du mới chợp mắt . Đang thiêu thiêu thì có tiếng gõ cửa rầm rầm, tiếp theo là âm thanh léo nhéo của hai đứa trẻ đang một, hai, ba để gào lên cùng một lúc :- Chị Du ơi... Ồ... Ồ Nguyên Du bật dậy :- Ồi... nghe rồi...Loay hoay tìm chìa khóa, cô nghe thím Ân nói nhỏ nhẹ với dì Bảy nhà bên cạnh :- Chúng nó ồn ào quá, xin lỗi chị . Các con không được phép la to như vậy, thật là vô ý . Sao không chờ mẹ hay nhờ người lớn bấm chuông hộ ?Dì Bảy cười dễ dãi :- Không sao . Tôi nhìn xem nhà bé Du có ai không . Cả tuần nay không thấy cô Quỳnh Thy về.Nguyên Du thò đầu ra nháy mắt với hai... đồng minh đang tiu nghỉu vì bị mắng :- Ồi... con cứ tưởng còn sớm nên tranh thủ ngủ một chút . Chuông nhà con hư lâu rồi - Cô xoa đầu nhóc Tuệ - Muốn gọi được chị Du phải hét to cỡ vậy . Thím dừng mắng các em . Muộn thế này, có nường đến mấy cũng dậy rồi . La lớn một chút chắc không sao đâu ạ . Mời thím và hai tên nhóc quá bộ vào... tề xá chơi.Chỉ chờ có thế, hai đứa tuôn ngay vào nhà . Thím Ân nhìn quanh :- Mẹ con lại đi vắng hử Du ? Lúc rày mẹ con có khỏe không ?- Dạ, vẫn khỏe ạ . Mẹ con đi công tác từ tuần trước.- Bao giờ mẹ con về ?Nguyên Du lúi mớ trái cây ăn dở trong tủ lạnh cho vào túi nylon . Ngần ngừ một chút, cô rút điện ra khỏi phích cắm.- Mẹ con nói sẽ có mặt ở nhà trước khi chúng ta về quê, nhưng tối hôm qua mẹ gọi điện báo chắc phải hết tuần này mới về được.Nguyên Du nghe thím thở dài :- Tội nghiệp . Mẹ vắng nhà thế này hoài con xoay xở làm sao hử Du ? Rồi còn ăn ngủ, học hành nữa - Nghĩ đến người bạn kém may mắn của mình, bà thở dài chép miệng - Lần nào thím bảo để con về ở với chú thím, mẹ con cũng viện lý do nọ kia để từ chối . Tính cổ chấp xưa nay vẫn không bỏ.Nguyên Du cười cười :- Con quen rồi . Con thích tự lập thế này hơn và lại con không để mẹ sống một mình đâu ạ.Thấy con bé không vui, bà lảng sang chuyện khác :- Hành lý của con đâu ?- Dạ, ở trong phòng . Để con mang ra xe.Thím Ân khoát tay :- Cứ thông thả, đúng là thím đến sớm hơn một giờ vì nghĩ là mẹ con có ở nhà, lâu rồi thím không gặp Quỳnh Thy và lại hai đứa nhỏ chẳng mấy khi được đi chung với chị Du nên nôn nao cả buổi tối . Thím lên tầng trên kiểm tra xem cửa nẻo thế nào, con vào trong phòng xem bọn trẻ đang nghịch cái gì mà im ru vậy.Mỗi khi mẹ đi vắng, Nguyên Du chỉ lên lầu dọn dẹp rồi quanh quẩn dưới nhà, tính lại đồ đạc hay quên nên hiếm khi cô mở các cửa trên ấy nhưng thím Ân vốn cẩn thận, nếu không tận mắt kiểm tra thím sẽ không an tâm.- Dạ.Tiếng thảng nhóc Kha lanh lảnh từ trong phòng :- Chị Du ơi- Gì ?- Chị cũng mê anh chàng đẹp trai này hử ?Anh chàng đẹp trai ? Nguyên Du ngạc nhiên không hiểu thảng nhóc đang ám chỉ ai . Không gặp nhau chỉ vài tháng mà nó ăn nói nghe... táo tợn thật . Cô thò đầu vào phòng nhìn quanh quất :- Đâu ? Anh chàng nào đâu ?Kha chỉ tay vào tường nơi dán poster tiền vệ M.U., anh chàng... David Beckham, Nguyên Du bật cười, cô bắt chước cách nói ngang ngang của nó :- Kha khoái tay này lắm hử ?Bằng một vẻ rất ta đây, thảng nhóc trịnh trọng gật đầu . Ngắm nghía thêm một hồi Bảo Kha lại nói tiếp bằng giọng thán phục :- Chị Du tìm đâu ra tấm hình đẹp quá vậy ?- Chị cắt từ tạp chí nước ngoài đấy . Kha thích không ?Không chờ nó trả lời, Nguyên Du khoát tay :- Cho Kha đó.- Sao vậy ? Chị Du cũng thích mà.Nguyên Du nhún vai :- Trước kia thì thích thật nhưng từ khi TV chiếu cảnh anh chàng rót dầu nhốt òng ọc vào ngực thì chị thấy sờ sờ thế nào ấy thế là hết thích luôn.Không thèm khách sáo thảng nhóc Kha trèo lên ghế tỉ mỉ tháo tấm poster ra, vừa làm nó vừa giải thích :- Cái đó người ta gọi là hiệu ứng quảng cáo.Nguyên Du ngạc nhiên hỏi lại :- Cái đó là cái gì ?- Là cái cảm giác sờ sờ mà chị Du vừa nói đấy.Nguyên Du trở mặt nhìn không tin nổi thảng nhóc này chỉ mới mười tuổi, nghĩ hè xong mới vào lớp năm vậy mà nói năng cứ như là cụ . Đúng rồi, nó có thâm niên đi hóng chuyện người lớn mà . Cái nét hóng chuyện cũng dễ thương nên không làm ai phật ý . Không chen ngang, không nói leo nhưng chuyện lớn nhỏ gì cũng in vào đầu rồi lâu lâu xổ ra vài tiếng để hù thiên hạ hết hồn chơi.Nhóc Kha vừa cuộn tròn tấm poster vừa hỏi :- Chị Du có game nào mới không ?Chưa kịp trả lời, Nguyên Du đã nghe tiếng thím Ân từ sau lưng :- Bảo Kha, chẳng lẽ mẹ nói như vậy mà con vẫn còn chưa hiểu ý mẹ ? Về quê vào dịp hè là để thăm nội, thăm cô chú và tranh thủ nghỉ ngơi trước khi vào năm học mới chứ không phải để chú mũi vào máy vi tính với mấy cái trò chơi đó.- Dạ, con hiểu rồi . Con xin lỗi mẹ.Nguyên Du le lưỡi nhìn Bảo Tuệ . Khác xa mẹ cô, thím Ân nổi tiếng nghiêm khắc với con cái nên mấy đứa nhỏ rất ngoan . Nguyên Du tắt máy tính, kéo rèm che kín các cửa trong lúc Bảo Kha, Bảo Tuệ khệ nệ mang hành lý ra ngoài . Đường như muốn nói điều gì với cô nên dì Bảy vẫn còn nấn ná ngoài sân . Nguyên Du chạnh lòng khi nghĩ đến mẹ, trở về sau chuyến công tác dài phải đối diện với căn nhà cửa khóa im ỉm thế này đây . Như hiểu được tâm trạng ấy, dì xối lời :- Du đi vui về nhé . Vài hôm nữa dương Bảy cũng đưa mấy đứa nhỏ về nội chơi . Dì sẽ đi chợ, nấu ăn cho cả hai . Mẹ cháu tắt bật lại ở nhà một mình vô bếp làm chi cho nhọc, sang đây dùng chung với dì cho vui . Dì sẽ thu xếp giúp cho . Cháu cứ đi chơi thoải mái . Đừng lo lắng gì cả.Thấy Nguyên Du im lặng, thím Ân vội đỡ lời :- Dạ, cảm ơn chị rất nhiều . Hàng xóm thế này thật quý hóa quá . Chắc phải phiền chị trông hộ nhà vài hôm cho đến khi mẹ bé Du về ạ.Hai đứa nhỏ đã ra đến đầu hẻm đang mất hút sau khúc quanh, sợ chúng băng qua đường, thím Ân và Nguyên Du

vội chào dì Bảy rồi tất tả chạy theo. Khoác chiếc ba lô đựng đầy quần áo, sách vở lên vai, Nguyên Du nhìn thím Ân cẩn thận dắt tay hai đứa nhỏ. Dù đoạn này rất ít xe nhưng thím vẫn nghiêng người trong tư thế bảo vệ, tay và mắt không rời khỏi lũ trẻ. Thím như gà mẹ đang xòe rộng đôi cánh che chở cho đàn con. Bất giác Nguyên Du ngó xuống tay mình, cô không nhớ lần gần nhất được mẹ nắm là vào lúc nào nữa. Đúng rồi, mẹ không nắm tay. Mẹ choàng qua vai cô như hai người bạn thân thiết. Lúc này Nguyên Du bỗng thêm cảm giác được che chở, được vuốt ve như thuở còn bé. Cô thấy nhớ mẹ quá! Tiếng Bảo Kha, Bảo Tuệ léo nhéo giành nhau chỗ ngồi làm Nguyên Du sực tỉnh. Cô đặt chiếc ba lô nặng trĩu xuống sàn xe rồi đu người chui tọt vào trong. Sau tờ báo che kín nửa mặt là đôi mắt đang tròn tròn nhìn cô. Sự im lặng và nét ranh mãnh hiện ra trên gương mặt lũ nhóc khiến Nguyên Du dễ dàng nhận ra chúng đã có âm mưu từ trước. Một cách thần nhiên cô lững thững đến ngồi cạnh đôi mắt ấy. Bằng thái độ gây hấn Nguyên Du chờ xem hấn làm gì mình. Không làm gì hết. Hấn chỉ cúi xuống đọc tiếp tờ báo, cũng bằng vẻ thần nhiên giống như cô vậy. Nguyên Du trề môi. Chắc hấn nghĩ tờ báo là chiếc mặt nạ nên cô không nhận ra người ngồi bên cạnh mình là ai. Chẳng cần nhìn Nguyên Du vẫn có thể miêu tả gương mặt ấy chính xác đến từng chi tiết một. Xem nào, trước tiên là đôi mắt một mí, nếu đuôi mắt không kéo dài một chút thì nó tròn vo nhưng người ta dùng pa để vẽ vậy. Kế đến là chiếc mũi cao với cái chóp nhọn hoắt, đôi môi đỏ hồng rất đầy đặn, tề hơn nữa là lúm đồng tiền chỉ cần một cái nhếch mép rất khẽ đã nhảy tót lên gò má trái. Vậy mà có lần hấn giận Nguyên Du cả thảng chỉ vì cô vuốt mái tóc có những lọn xoắn ấy và khen “Đẹp gái quá”. Giờ đây chỉ ánh mắt lúc này cô đã nhanh chóng nhận ra hấn khác trước rất nhiều, có vẻ cứng cỏi, chững chạc hơn nhưng cái tính nhỏ mọn thì vẫn vậy, không thay đổi chút nào. Bảo Kha chăm chú quan sát hàng ghế cuối nhưng với đầu óc đơn giản của một đứa trẻ nó không đủ khôn ngoan để nhận biết hai nhân vật này đang kên nhau. Dĩ nhiên thằng bé thấy thất vọng vì lúc này anh đã tỏ ra rất hào hứng khi tham gia cái trò này của nó. Bảo Tuệ quay xuống nhìn Nguyên Du :- Chị Du ơi, chị có còn hò trên xe nữa không? - Hò hả? Chuyện đó xưa rồi. Lúc này chị Du ngon lành lắm, không còn mấy cái vụ đó nữa đâu. Á... á... á... Người cô chao nghiêng khi tài xế của một vòng tránh chiếc xe đột ngột lao ra từ trong hầm. Ruột gan cuộn cả lên, Nguyên Du che miệng cổ ngăn cảm giác buồn nôn nhưng vô hiệu. Nước mắt ứa ra, mặt cô xanh mét. Nguyên Du đưa tay vuốt vuốt ngực. Thím Ân lo lắng :- Có sao không Du? - Dạ... chắc là không. Bảo Kha láu táu :- Bồn cũ soạn lại, chị Du lại hò nữa rồi. Lần này cũng đúng sáu câu hả chị Du? Minh tề thật. Sau những lời huênh hoang vừa rồi cô đành phải công nhận như vậy, cần gì hấn phải khẳng định thêm bằng nụ cười chế nhạo kiểu ấy chứ. Tránh voi chẳng xấu mặt nào. Nguyên Du nhấc chiếc túi nặng trĩu to tướng đặt vào giữa hai người, phớt lờ cái nhăn mặt khó coi của người bên cạnh. Chiếc xe lại thẳng giắt giắt như người nấc cụt. Thím Ân vừa pha trò vừa an ủi :- Ráng một chút, ra khỏi thành phố xe chạy êm con sẽ thấy khỏe hơn. Đừng làm xấu ghen Du.- Dạ con không sao đâu ạ. Nguyên Du bậm môi trả lời. Cô ngồi như dán vào ghế. Đối thủ của cô sau một hồi quan sát chợt hỏi :- Cô khỏe thật không đấy? Nguyên Du cộc lốc :- Khỏe. Hấn trố mắt nhìn cô rồi cầu nhàu trong miệng :- Trí nhớ gì mà dai nhách vậy. Vậy là hấn không biết cô còn giữ lá thư trẻ con ấy. Lá thư dùng rất nhiều từ “khỏe” để hỏi thăm sức khỏe từng người. Ngoài việc này ra Nguyên Du vẫn còn nhớ đến khối chuyện về hấn. Ví dụ như năm cấp hai hấn không chịu đi học chung với cô nữa. Sang cấp ba thì hấn làm như không quen với cô. Hấn nổi tiếng nhất trường vì đẹp trai, học giỏi, hát hay lại được nhiều cô ái mộ. Hấn không bao giờ cười hay chào cô dù cả hai vẫn gặp nhau trên hành lang, dưới căn-tin, trong bãi xe hoặc ngoài cửa lớp. Chỉ một lần duy nhất lúc Nguyên Du bị đám con trai vô ý đẩy ngã trong sân trường, đầu đập mạnh xuống bệ ciment khiến cô choáng đến không gượng dậy nổi. Hấn đã có mặt ngay lúc ấy, hốt hoảng bế cô lên dù trước đó vài giây Nguyên Du trông thấy hấn đứng tận ban công lầu ba. Lúc cô khỏe lại thì hấn làm như không có gì. Nguyên Du dốc ngược chai nước uống vài ngụm nhưng không ăn thua. Dù ghét cảm giác ngầy ngật buồn ngủ do tác dụng của thuốc nhưng cuối cùng cô đành phải thò tay lôi chiếc bọc nhỏ xíu đựng mấy viên chống say xe ra. Hấn tò mò nhìn rồi như không kềm được nên nhướn mày hỏi trông không :- Thuốc gì mà ghê quá vậy? Trần trụi không quần, không áo gì hết. Không thèm nhìn hấn, Nguyên Du trả lời từng từng :- Chiếc áo đâu làm nên thầy tu, coi vậy mà hay lắm đó. Chưa kịp có thêm phản ứng nào khác thì người bên cạnh đã giành chiếc bọc từ tay cô bỏ vào túi, tay còn lại chìa ra vỉ thuốc màu xanh. Dùng loại này đi, nó an toàn hơn đấy. Nguyên Du ngấm ngấm vì thuốc. Tưởng gì, cái này quảng cáo tràn ngập trên TV, báo chí và ở các bến xe nhưng uống vào vẫn hò đến ngắt ngư. Nguyên Du lăm lăm :- Nếu an toàn hơn chắc nhờ cái nhãn hiệu này quá, vì sau khi uống xong chẳng may lần dùng ra chết thì cũng còn biết chỗ đến bắt đền - Cô cao giọng - Nó có làm buồn ngủ không đây? - Không. Nguyên Du kênh kiệu. - Vậy thì không thêm. Trá cái kia lại cho người ta. Người ta đang muốn ngủ một giấc mà. Lần này thì không nín được, hấn bật cười. Lạ thật, âm thanh vẫn giống như ngày xưa. - Nếu trả lời là buồn ngủ thì Du sẽ

bảo Du đang muốn thức để hò cho đủ sáu câu phải không ? Lâu lắm rồi mà cái tật nói ngược vẫn không bỏ. Thăng Kha ngồi phía trên cũng xen vào :- Lâu rồi anh Hai không gặp chị Du hả ?- Ủ. Bảo Tuệ vừa nhóp nhép nhai vừa mời một cách nhiệt tình :- Chị Du ơi, Tuệ mang theo nhiều bánh lắm . Chị Du có muốn ăn không ?Nguyên Du chưa kịp trả lời, người ngồi cạnh cô đã vội xua tay :- Thôi, Tuệ đừng mời nữa, nói đến ăn chị Du sẽ không từ chối đâu nhưng chị Du mà ăn thì anh Hai lãnh đủ đấy.Trừng mắt nhìn hần, Nguyên Du nuốt vội ngụm nước đến suýt sặc . Hần thò tay qua vuốt vuốt lưng cô rồi phá lên cười thật to . Thím Ân cũng mỉm cười . Thím nhớ đến ngày xưa, thuở ấy hai đứa nhỏ chơi thân và quý nhau lắm nhưng lớn lên một chút thì thăng Bin trở chứng . Nói thế nào nó cũng không thèm chơi với Nguyên Du . Thoạt tiên bà nghĩ nó ngại bạn bè trêu chọc lên trung học rồi vào đại học nó vẫn vậy . Không lẽ chỉ vì từ chối gọi con bé bằng chị mà nó trở nên như thế ? Giờ thì ổn rồi đây . Đúng là trẻ con có khác.Nguyên Du nhắm mắt lại nhưng vẫn không sao ngủ được . Ruột gan cứ nhộn nhạo cả lên . Cô hé mắt nhìn người bên cạnh . Hần cũng đang nhìn cô.- Không ổn hả ?- Ủ . Gối thuốc ban nãy...Hần lắc đầu :- Đưa tay đây cho Bin.- Để làm gì ?Hỏi vậy nhưng Nguyên Du vẫn chìa tay ra . Bin nắm lấy bàn tay cô và bấm khe khẽ vào khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ . Vừa làm hần vừa giải thích :- Có người chỉ Bin như thế . Họ bảo ở vị trí này có một huyết gì đấy khi bấm vào sẽ làm giảm cảm giác buồn nôn . Du thấy khá hơn không ?Dù là Bin nhưng cô vẫn thấy là lạ khi lần đầu tiên tiếp xúc với bàn tay của người khác phái . Những ngón tay rám nắng, khỏe mạnh...- Hả... ừ... Hình như khá hơn một chút.Bin reo lên khe khẽ :- A, xin chào người quen, lâu quá mới gặp.Không cần nhìn theo ánh mắt của Bin và nếu anh không sờ nhẹ vào vết sẹo trên ngón tay trỏ thì Nguyên Du vẫn đoán được Bin đang nói đến điều gì . Cô nhắm tính, vết sẹo này đã ở đấy hơn chục năm rồi và với thời gian dài như vậy mà nó chỉ phai đi có chút xíu.Ngày ấy giống như nhà Nguyên Du, gia đình Bin cũng chỉ hai người dì Ân và Bin . Lúc đó dì chưa kết hôn với chú Giang của cô . Họ sống trong căn hộ bé tẹo xinh xắn ở vùng ngoại ô mà mẹ Du thường gọi đùa là “nhà búp bê” được bao bọc bởi một khu vườn rất rộng . Cuối tuần mẹ thường đưa Nguyên Du đến đây chơi . Hôm đó cả hai trốn ngủ trưa lò dò ra vườn rồi hí hửng khi tìm được chiếc dao nhỏ dùng để xới đất mà dì Ân bỏ quên trên ghế đá . Bin đã giằng nó từ tay Nguyên Du và kết quả là để lại vết rạch sâu hoắm ở ngón trỏ này đây . Máu chảy thành dòng rồi nhiều xuống đất từng giọt, từng giọt . Lúc đó Nguyên Du đau lắm nhưng nhìn gương mặt tái nhợt và ánh mắt sợ hãi của Bin, không hiểu sao cô lại bảo :- Bin đừng khóc, Du không đau chút nào đâu.Bin hốt hoảng kéo chiếc drap còn ướt dì Ân phơi cạnh đấy túm lấy ngón tay Nguyên Du nhưng máu vẫn tiếp tục chảy ra và loang thành vệt lớn trên mặt vải trắng tinh . Sợ quá, cậu cho ngón tay cô bé vào miệng và mút thật mạnh . Nguyên Du nhớ khi Bin bỏ ra thì máu đã ngừng chảy nhưng ngón tay cô trắng bợt đi.Liếc nhìn gương mặt của người bên cạnh, Nguyên Du lẩn thần nghĩ, không lẽ nhờ thế mà môi hần đỏ đến tận bây giờ . Theo ánh mắt của cô, Bin cũng đưa tay sờ nhẹ lên môi mình . Nguyên Du lơ đãng nhìn sang nơi khác vờ như không thấy khóe môi ấy đang nhếch lên mang hình dạng một nụ cười cố nén . Cô lầm bầm, quỷ tha ma bắt hần đi cho rồi.Xe đã ra khỏi thành phố . Đường trải rộng loang loáng, nhà cửa thưa thớt dần thay vào đó là màu xanh với những gam đậm nhạt khác nhau đang tay đến tận chân trời . Màu sắc dịu dàng và không gian mở rộng trước mắt làm cảm giác buồn nôn từ từ lắng xuống . Nguyên Du ngồi thẳng dậy háo hức nhìn qua khung cửa . Xa xa một cánh cò chao nghiêng, cái đóm trắng mảnh mai ấy lọt thỏm vào không gian bao la có vẻ gì đó vừa đơn độc lại vừa kiêu ngạo . Nó liệng một vòng thật thấp như chế diễu thẳng bù nhìn đang đứng giăng chân giữa ruộng, đầu chụp cái mê nón tả tơi, hai tay áo rách bươm phất phơ theo gió, rồi bay vút lên . Thú vị với hình ảnh trái ngược đến mức khóì hài ấy, Nguyên Du mỉm cười trông theo . Cô thích thú phát hiện qua khung kính màu trà ánh nắng bên ngoài được nhuộm vàng và sánh lại như mật ong . Dường như vị ngọt của nó phảng phất nơi đầu lưỡi.Nụ cười của Nguyên Du làm người bên cạnh thắc mắc :- Gì thế ?Cô mơ màng :- Bin nhìn xem có một cánh cò ở tít đằng kia...- Nó làm sao ?- Đẹp lắm . Trông nó có vẻ gì đó rất cao quý, thoát tục . Bin có biết...Hần gục gặc cái đầu nơi không còn những lộn loãn xoắn mà thay vào đó là mớ tóc dựng đứng lĩa chia như bàn cào ra về hiểu ý :- Cao quý và thoát tục hả ? Ủ, chắc là vậy... cho đến khi nó lộn cổ xuống ao vì đậu phải cành mềm do cái tật lò mò đi ăn đêm không chịu bỏ chứ gì ?Nguyên Du nhả mặt, chưa thấy ai tệ hại và vô duyên như hần, đã phá hỏng bức tranh lãng mạn còn làm cụt đi ý tưởng đẹp đẽ của người ta . Đúng rồi, từ nhỏ hần đã có năng khiếu làm người đối thoại cụt hứng và với biểu hiện vừa rồi cô kết luận, khả năng này không hề mai một, nó ngày càng phát huy theo thời gian . Rõ chán !Nguyên Du rút tay về . Để tỏ cho hần thấy điều mình vừa cảm nhận, cô kín đáo che miệng nhưng lại ngáp ồm ồm một cách cố ý rồi ngạc nhiên kia nó chuyển thành cái ngáp thật sự, kéo dài đến chảy nước mắt . Bin thần nhiên nhặt tờ báo đọc dở ban nãy tiếp tục chúi mũi vào đấy . Xe lắc lư, qua vai hần những con chữ nhảy múa khiến cô chóng mặt đến hoa cả mắt . Tựa đầu vào túi xách, giấc ngủ đến nhanh và đột ngột đến nỗi Nguyên Du không kịp thức giấc tại sao hôm nay

mình lại được Bin quan tâm đến vậy ? Không đời nào đâu, xưa nay anh chàng này có ưa gì cô cơ chứ. Cảm giác nhồn nhột ở gò má đánh thức Nguyên Du Uể oải hé mắt nhìn, cửa xe chỉ nhích khỏi vị trí chút xíu vậy mà gió cũng uốn mình qua cái khe tí tẹo ấy lên vào trong mơn man mái tóc cô Những sợi tóc óng mượt, thơm thơm bay ngược về phía sau rồi nũng nịu đáp xuống vai, cọ vào má . Nguyên Du tựa người, chan chạm vào túi xách, cô nhíu mày thắc mắc, vậy mình đang dựa vào cái gì đây ? Vờ nhúc nhích, gò má cọ vào lớp vải chemise mềm . Bin ? Đúng là hần . Nhắc đầu ra khỏi vai Bin, Nguyên Du trề môi, sao hần lịch sự thế nhỉ ? Cô không còn nhớ đến khoảng thời gian dài trước khi không thêm nhìn nhau, cả hai chơi thân thậm chí rất thân là đằng khác . Lúc ấy Bin ân cần biết bao. Nguyên Du mím ra xa cố gom lại những lọn tóc đen mượt đang mãi mê chơi trò đuổi bắt của gió nhưng vô hiệu . Cô chồm qua vai người bên cạnh để kéo lại đóng cửa . Trên kia thím Ân và hai đứa nhỏ thiu thiu ngủ. Bực dọc vì loay hoay mãi mà không tìm thấy chiếc kẹp, Du cúi kinh đá túi xách dưới chân một cái . Làm nhưng không trông thấy hành động này, một lúc lâu Bin mới đứng đỉnh chĩa chiếc kẹp trước mặt cô Không cầm lấy, Nguyên Du cẩn thận quan sát nó bằng ánh mắt nửa dò dặt nghi ngờ nửa dò xét so moio tựa như đang nghiên cứu vật chứng vừa thụ được tại hiện trường gây án vậy . Hành động ngờ ngẩn ấy làm Bin phì cười . Cô cúi khinh hỏi :- Tại sao ? Bin trả lời nhẩn nha như trêu tức :- Lúc ngủ Du tựa đầu vào vai Bin, sợ nó tì vào tóc làm Du làm Du đau nên Bin mở ra. Bin cứ nghĩ hành động này cũng là một nét lịch sự đáng biểu dương vậy mà đằng ấy lại... - Hần nhún vai - Chán thật. Nguyên Du nhăn mặt :- Ai thèm thắc mắc hành động lịch sự rởm đời ấy . Người ta chỉ muốn biết tại sao Bin cười kia. Hần ngẫm nghĩ :- Tại sao nhỉ ? Ồ... Ồ... tại vì trông Du giống y một bà già ế chồng trái tính trái nết vậy . Lần sau đừng phồng má trợn mắt nữa nhé, Du làm thế người khác sẽ hoảng sợ vì không biết đằng ấy phun lửa bằng mắt hay bằng miệng.- Ừ, nếu trên đời này tất cả đàn ông đều giống Bin thì việc Du trở thành bà cô già phun lửa cũng chẳng phải là điều đáng ngạc nhiên. Bin xoa chiếc cảm lún phún râu lấm bầm :- Mình đâu có tệ . Để chứng minh điều này, Bin sẽ cưa đổ cả đằng ấy đấy. Trái với thái độ đề phòng của Bin, Nguyên Du thản nhiên :- Du không nghi ngờ chút nào, vì sao nhỉ ? Ừm... vì Du tin Bin sẽ tán tỉnh cả bà già nếu bà ấy là người phụ nữ duy nhất ở đây cũng bằng cá kiệu lịch sự mà đằng ấy vừa biểu diễn. Bin nhún vai. Về táo tợn của Nguyên Du làm hần thích thú :- Bin lại tin rằng mình là mẫu đàn ông lịch sự và có giáo dục thuộc vào hàng có đẳng cấp, nhất là khi đứng trước một cô gái mà nhan sắc cũng chẳng chim sa cá lặn gì để có thể làm người đàn ông ấy quên đi phép lịch sự hay có hành động thiếu kiểm chế của một người chưa được giáo dục đến nơi đến chốn. Nguyên Du trừng mắt ngó Bin. Môi hần hơi mím lại và tất nhiên lúm đồng tiền chẳng bỏ lỡ cơ hội, nó nhảy tót lên gò má trái và chằm chằm ngồi trên đấy . Đôi mắt và lúm đồng tiền tròn xoe trong khi râu và tóc hần chưa đủ dài để ngoan ngoãn nằm xuống, nó lia chĩa trông đến ngứa mắt . Xem ra gương mặt này có nhiều đôi đồng dạng quá . Lúc này Nguyên Du đã nhận ra trọn vẹn hình ảnh cậu bé ngày xưa trong dáng dấp một chàng trai vừa võ tiếng . Vậy mà hần cứ luôn miệng xưng mình là người đàn ông này nọ, lại còn cao giọng gọi người ta là cô gái một cách xách mé nữa chứ . Nguyên Du quyết định dùng đến cái chiêu cũ rích mà mỗi khi đuối lý cô đều sử dụng nó để dồn đối phương vào chân tường và chưa lần nào cô thất bại.- Này, phải gọi Du bằng chị đấy nhè và hãy tỏ ra lễ phép một chút, cậu bé Trái với dự đoán của Nguyên Du, chẳng có hành động phản nào . Hần mau mắn gật đầu rồi trả lời bằng kiêu hãnh hơi khó chịu :- Chị thì chị, có gì khó đâu. Vấn đề muôn thuở của cả hai người được giải quyết nhanh chóng đến bất ngờ . Nguyên Du thở dài sườn sượt, cô đã nắm con át chủ bài từng ấy năm giờ lại để mất nó cách oan uổng . Rõ chán . Đúng rồi, hần không bao giờ bỏ lỡ cơ hội Để chứng tỏ khả năng của mình . Đó là khiêu làm người khác cụt hứng ấy mà. Nguyên Du mím môi liếc Bin một cái . Hần cũng đang nhìn đắm đắm vào điểm nào đó trên gương mặt cô Theo ánh mắt ấy, Nguyên Du sờ vào gò má bên phải, nơi có lúm đồng tiền tròn và sâu hơn của hần . Lúc bé khi thì Bin bảo đồng tiền này là của hần di lạc sang khi thì ngộ ý tặng cho Du cái của mình để đủ một cặp . Giờ hần không ca bài này nữa . Hần đang nhìn cô, như một gã khờ nhìn trăng vậy . Nguyên Du cười thâm, nếu Bin biết cô đang nghĩ gì, chắc hần sẽ không nói chuyện với cô thêm vài năm nữa là ít. Con đường đang loang loáng chợt uốn cong và thu hẹp lại vì đoạn này người ta biến hai bên lề thành sân phơi. Nhìn xa xa, lúa như những đợt sóng màu vàng uốn éo chực tràn qua quốc lộ . Chiếc xe chao đi làm nhóc Kha giật mình, nó vờn vai một cái hồi lớn :- Mẹ Ơi, gần đến nhà nội chưa ? Thím Ân mở mắt nhìn quanh :- Khoảng 15 phút nữa, qua khỏi thị trấn một đoạn là đến nơi. Nguyên Du nhìn xuống cổ tay, nhanh thật . Khi trở thành người lớn thì đoạn đường ngày xưa rất dài đối với một đứa trẻ cũng được thu ngắn lại . Xe giảm tốc độ khi vào thị trấn . Nơi đây mọc lên khu trọ sầm uất với gian nhà lổn nhổn khổng lồ có cái chóp cao ngất . Người bán vẫn tràn ra đường, chưa kể đội quân bán dạo bám theo khách bộ hành, trèo cả lên các xe du lịch nhất là những chiếc lưu hành theo hướng về thành phố để níu kéo chào mời một cách dai dẳng . Biển quảng cáo, băng - rôn che kín mặt tiền . Không còn bóng dáng ngôi chợ nhỏ bé, hiền

hoà ven sông này nào . Nhìn hàng xe nối đuôi nhích từng chút một. Nguyên Du thấy ngộp thở, cô bám nhẹ vào khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ . Tin trông thấy hành động ấy, anh nói nhỏ như đổ dành :- Sắp đến nơi rồi, chỉ một chút nữa thôi. Ráng lên nhé... chị Du. Nguyên Du mỉm cười . Bin ngẩn ngơ như lần đầu tiên trong thấy vậy . Đúng rồi, vì nụ cười ấy thấp thoáng nét gì đó rất thiếu nữ, rất dịu dàng mà Bin nghĩ, với vẻ vô tư trên gương mặt đỏ biết ngay cả chủ nhân của nó cũng không nhận ra. Bin vội chăm chú nhìn hai bên đường và tất nhiên với cách nhìn như thế không có gì đọng lại trong ánh mắt anh cả. Ra khỏi thị trấn, chiếc xe thoát khỏi vẻ ù lì ban nãy, nó tăng tốc lướt thật em trên con đường khoác chiếc áo nhựa lãng boang rồi lì hục treo qua cầu . Nguyên Du phóng tầm mắt ra xa Trên sông cuộc sống diễn ra cũng tấp nập không kém . Trong rừng ghe nối đuôi nhau san sát có chiếc ngược xuôi bươn chải lại có chiếc đứng đình trôi như người nhàn hạ . Chúng có một điểm chung là chở theo trên mũi những cột ăng ten T.V. cao ngất ngưỡng như những bàn tay chen nhau vươn đến bầu trời lồng lộng trên kia. Dưới mắt cô sự hiện hữu trái khoáy này lại tạo nên một bố cục độc đáo . Ven bờ mấy đứa bé nghịch ngợm té nước vào nhau rồi lần lượt nhảy ùm xuống sông tạo thành những cột nước nhỏ bắn tung tóe . Thật thú vị nếu được dong ruổi lang bạt trên sông nước như những vị khách thương hồ . Hơi thở của cuộc sống luôn phả và Du những hương vị, những màu sắc được chất lọc qua cái nhìn khá đơn giản và chưa đủ sự từng trải nên nó lung linh trong cái lãng mạn, đa cảm rất ngờ nghệch nhưng lại đáng yêu. Cô nhắm mắt lắng nghe một lời vọng cổ vang lên từ mặt sông loang loáng nắng, âm thanh ấy ngân xa rồi tan vào khoảng không vô tận khi dòng sông lùi lại phía sau. Xe chưa đến trạm, đã thấy chị Doanh đứng bên đờng vẫy tay rồi rít . Lũ nhóc trong này nhao nhao :- Chị Doanh... chị Doanh kia mẹ. Mặt chị Doanh đỏ hồng, nụ cười lấp lóa trong nắng, chắc chị đứng chờ đã lâu. Xe từ từ qua đường rồi dừng trước nhà trạm- Thưa mợ - Thò tay giắt giắt bím tóc Bảo Tuệ, chị huyền thuyên - Chào mọi người i . Hôm nay đến phiên dì Nghi ra trạm nhưng con giành đi để được đón cả nhà . Con trông từ sáng . Mợ và các em khỏe cả chứ ạ ? À, lần trước chị Doanh gửi quà cho Kha Kha nhận được chưa ? Thích không ? Chị tìm lâu lắm đó . Này Du, ổn không vậy ? Đã làm xấy mấy lượt rồi mà vẫn còn tươi tắn thế ? Nhìn sang Bin, chị khựng lại một chút như không nhận ra. Thím Ân bật cười :- Bin đấy. Mặt chị Doanh tròn xoe :- Đã chừng này rồi à ? Bin chóng lón thật đấy, đã ăn ngoan chưa nhỉ ? Bin lắc đầu :- Vẫn khảnh ăn như xưa. Chắc phải nhờ chị Doanh bón cho từng muỗng thôi nhưng đừng hòng ăn bớt của em nữa nhé. Chị Doanh che miệng cười khúc khích rồi quay sang bác tài :- Anh cho xe vào đi. Nghĩa đang đợi trong ấy . Em đã dặn Nghĩa lái xe đưa anh về nhà.- Tối nay không có chuyến đi thành phố hả cô ?- Em đã tìm người thay anh. Em sắp xếp để anh nghỉ vài hôm. Thằng bé sốt từ chiều qua Sáng nay ra trạm y tế chị có ghé qua đây. Trong nó khá hơn nhiều như chị lo lắng và mệt mỏi lắm . Anh về để chị an tâm. Nếu cần gì cứ nói với em nhé.- Cảm ơn cô Tội về nhà xem thế nào đã.- Vâng, anh cứ... Có tiếng gọi từ trong nhà cắt ngang lời chị Doanh. Ồi một tiếng chưa kịp nói thêm thì bên ngoài mấy chiếc honda chở đầy hàng rẽ vào trạm, chị bước ra đón đả :- Gửi hàng đi thành phố hả anh ?- Ủ, có chuyến nào đến đó trước ba giờ chiều không cô ? Chị Doanh lắc đầu :- Chuyến ấy đã khởi hành cách đây 15 phút rồi, em chỉ còn một chuyến đi thành phố vào lúc 5 giờ thôi nên phải đến sáng sớm mai khách mới nhận được hàng . Nếu cần gấp anh thử sang trạm Thanh Tâm xem sao, giờ này chắc họ vẫn còn chuyển vào thành phố đấy. Vị khách lắc đầu về ngán ngẩm :- Sáng mai thì hơi căng nhưng đành vậy . Tôi đang vội, cô chuyển gấp mấy bao hàng này vào trong nhé.- Dạ. Thím Ân ái ngại :- Vất vả quá hả con ? Chị Doanh cười giòn :- Con quen rồi. Thím và các em vào nhà đi, con sắp xếp công việc xong sẽ về ngay ạ. Nơi này trước kia là nhà nội nhưng cách đây vài năm nó trở thành trạm xe với hơn 10 chiếc du lịch, chủ yếu là cho thuê và kinh doanh các dịch vụ hành khách khác. cô Hai là người điều hành chính. Nhà nội lùi vào trong cách trạm hai trăm mét, cũng nằm trên luyệt đường này . Xe vừa dừng trước cổng đã nghe giọng trẻ con lanh lảnh.- Ngoại ơi, dì Nghi ơi.. đến rồi kìa. Dượng Út từ trong chạy ra. Dượng mau mau đón lấy túi hành lý từ tay thím Ân :- Chị để đây cho em. Ủa, anh Giang không về cùng hả chị ?- Anh ấy bận việc lắm nên chắc vài hôm nữa mới xuống . Dượng khỏe không ?- Dạ khỏe. Dượng Út xoa má Bảo Tuệ cúi xuống phát vào mông nhóc Kha :- Để dượng mang mấy thứ linh khỉnh này, con chạy ù vào trong đi, nội mong cả nhà từ sáng đến giờ đây . Nào, một... hai... ba...Nhóc Kha co giò phóng đến giữa sân thì bà nội và cô Hai đã ra đến nơi. Bà cúi xuống ôm hai đứa trẻ đang ulla vào lòng . Mẹ chúng khéo nuôi thật, đứa nào cũng kháu khỉnh, tròn trịa, dễ thương. Bà chạnh lòng khi nghĩ đến Nguyên Du Dù tình thương dành cho lũ trẻ thật đồng đều nhưng người bà mong gặp nhất vẫn là nó Nguyên Du nhìn nội . Mái tóc không còn một sợi đen nhưng nước da hồng hào, dáng đi khoan thai, vững chãi trong bà còn rất khỏe . Nội đang cười . Nụ cười tròn trịa làm gương mặt già nua thoát căng ra rạng rỡ . Nguyên Du có cảm giác thời gian và những nhọc nhằn của cuộc sống không tấp nập nụ cười ấy . Cô nhớ lại ngày trước, mỗi khi rời nơi này sau kỳ nghỉ hè bao giờ cô cũng khóc tức tưởi trong lòng nội . Bà vuốt tóc an ủi, động viên, dặn dò đủ điều rồi đứng trong theo cho đến khi xe khuất

hắn . Ký ức làm sóng mũi cay cay, Nguyên Du quay sang nơi khác len lén chùi nước mắt . Bìn đứng cạnh đây kín đáo nắm lấy ngón út của cô bóp nhẹ nhẹ.Nó giống Quỳnh Thy quá, nhất là đôi mắt . Đôi mắt có màu sáng xanh rất trong trẻo, rất đặc biệt . Với ánh mắt này, không một chút khó khăn nó chạm trở hình bóng mình trong lòng người khác . Ngày đầu tiên đến đây, với đôi mắt trong sáng của một cô gái 18 nhưng ánh lên nói tự tin Quỳnh Thi đã đi vào lòng bà như thế . Rồi ngày cuối cùng trước khi rời khỏi nơi này, nó chào cả nhà . Ánh mắt của Quỳnh Thy lúc ấy in đậm vào ký ức bà đến tận bây giờ . Ánh mắt đau đớn và tuyệt vọng, cái màu sáng xanh ấy không còn nữa, nó đã tắt từ lâu. Bà biết con trai mình vừa mất đi thứ quý giá nhất trong cuộc đời và vĩnh viễn không bao giờ tìm lại được . Trái với tình cảm đầy ắp trong lòng, bà chỉ vỗ nhẹ nhẹ vào lưng Nguyên Du rồi ngẩng lên khi bóng cao lớn đến bên cạnh cúi đầu và nói bằng giọng trầm trầm :- Thừa nội.Bà nheo mắt thốt lên :- Ôi... cu Bìn hả con ?Nguyên Du bụm miệng cười . Chỉ có nội mới nhớ và dám gọi hắn bằng cái tên đậm đặc giới tính này thôi. Hắn không cười, Nguyên Du thấy mình vô duyên tẻ nhạt nhưng cô không nín được.- Dạ.- Con lớn thế này rồi sao ? Nếu gặp ngoài đường chắc nội không nhận ra. Ông bà ngoài ấy vẫn khỏe hả Bìn ? Con về thăm nội được bao lâu ?Nó lễ phép trả lời, rất rành rọt nhưng bà không nghe thấy . Trong trí lại hiện lên hình ảnh ngày xưa. Lần đầu tiên đến đây nó còn bé tí, chỉ mới chập chững thôi nhưng hiếu động lắm cứ nô đùa, nghịch phá suốt ngày . Nhìn nó bà lại ao ước đứa cháu trai cũng thông minh, khỏe mạnh như vậy . Bà tội nghiệp hoàn cảnh mẹ con Hồng Ân nhưng không bao giờ dám tin Bảo Giang, đứa con trai vốn nổi tiếng đào hoa, phóng túng với những mối quan hệ phức tạp của bà lại yêu ngay người phụ nữ ấy.Hồng Ân và Quỳnh Thy là bạn thân từ thuở bé . Lập gia đình chưa được một năm thì chồng Hồng Ân qua đời vì tai nạn giao thông. Lúc đó nó đang mang thai thằng Bìn. hai mẹ con sống thui thủi với nhau. Hôm đám cưới Quỳnh Thy, bà đã chú ý đến cô gái có gương mặt trầm buồn . Nó xuống nhà thêm hai lần thì biệt dạng luôn. Sau này bà mới biết vì nhận ra Bảo Giang yêu mình nên Hồng Ân không đến nữa . Bà cũng quên luôn cô gái ấy cho đến khi Quỳnh Thy rời khỏi nơi này mang theo con bé Nguyên Du.Lần nào đi thăm chúng, bà cũng bắt gặp hai đứa trẻ chơi đùa với nhau trong ngôi nhà vắng lặng không có bóng đàn ông. Bà khóc trong cay đắng và bất lực . Lúc Bảo Giang đến thành phố làm việc, nó thường xuyên ghé thăm chị dâu và cháu . Ngày Bảo Giang về nhà xin phép cưới Hồng Ân, bà buồn đến lặng cả người nhưng không phản đối . Lúc đó bà nghĩ đến Quỳnh Thy và cả đứa cháu tội nghiệp . Tuy sống khép kín nhưng Quỳnh Thy còn trẻ quá, rồi sẽ có người đàn ông khác yêu thương nó . Khi làm việc này bà mong ước Quỳnh Thy không gặp trở ngại nào từ phía gia đình họ . Bà nhớ mình đã dặn dò rất nhiều lần nhưng vẫn không an tâm ví cái gặt đầu lơ đãng gần như loa của Bảo Giang. Cho đến hôm trước ngày cưới hai mẹ con trò chuyện thâu đêm, nó mới nhẹ nhàng trấn an bà bằng giọng bông đùa pha chút trách móc “Má chẳng hiểu con chút nào . Làm sao từ một người đàn ông lịch lãm, phong độ thế này con lại biến ngay thành một mù di ghê . Con yêu Hồng Ân nên yêu tất cả những gì thuộc về cô ấy, huống hồ nó chỉ là một đứa trẻ, lại là đứa trẻ dễ thương đến vậy . Sẽ không có sự khác biệt nào giữa nó và những đứa con sau này của con cả” Bảo Giang đã giữ đúng lời hứa . Bà nhớ thằng bé sung sướng khi đón nhận người cha mới như thế nào . Hồng Ân sinh Bảo Tuê thì gia đình bên ấy nể nỉ được đón cu Bìn về . Họ chỉ có hai người con trai, ba cu Bìn đã mất, người còn ở nước ngoài và nó là đứa cháu nội duy nhất . Cu Bìn sống với ông bà nội ở Hải Phòng từ dạo ấy.Hôm đám cưới Hồng Ân, Quỳnh Thy cũng về dự . Nhưng một định mệnh, chúng nó, Quỳnh Thy và Hồng Ân, hai người bạn lần lượt đổi vai cho nhau. Suốt buổi lễ ánh mắt Bảo Nguyên làm tim bà đau nhói . Nó đã không rời mắt khỏi gương mặt bình thản của Quỳnh Thy Bà không trách Quỳnh Thy nhưng bà thấy đau xót quá . Quỳnh Thy trở về thành phố ngay hôm đó . Đêm ấy Bảo Nguyên say khướt.Bà lập cập xoa vầng trán ướt mồ hôi. Trong thấy đôi tay run rẩy ấy, Bảo Nghi - đứa con gái lớn của bà - vội choàng qua vai mẹ :- Mọi người sao đứng yên cả vậy ? Bà nhà đi nào, ngoài này nắng quá.Cô suýt xoa :- Đói bụng quá, giờ con có thể ăn hết một con bò mộng.Bà Bảo Thy đang cẩn thận thái thịt thành từng lát mỏng ngừng tay :- Vậy thì hãy đến ăn trưa ở sở thú, thật ổng công cả nhà đã chuẩn bị bao nhiêu là thức ăn ngon để đón con.- Ôi... cô Ba.Dù là chị em nhưng hai người không giống nhau lấy một nét thậm chí còn trái ngược hẳn, cô Hai dong dong cao, mặt xương xương khắc khổ . Cô Ba đậm người, phốp pháp, nụ cười luôn thường trực trên gương mặt tròn tròn, phúc hậu . Bà đang ngắm gương mặt tươi rói của Nguyên Du :- Trong con tiến bộ hơn rồi đấy . Lần nào về đến đây mặt mày cũng xanh mét như tàu lá, nửa ngày sau chưa ăn nổi miếng cơm.Nguyên Du cười :- Hôm nay cô Ba không ra chợ sao ?- Ra đấy làm gì khi sáng sớm cô Hai con đã tha nguyên cái chợ về đây rồi . - Bà vươn vai đứng lên, đến đây cô Ba xem nào . Ôi, ăn vụng cái gì mà mặt mũi vẫn vẹn thể này hả con ? Lúc này ngang trạm có trông thấy chị Doanh chưa ? Tụi con về đây, chị Doanh mừng phải biết.Bọn trẻ nhao naho một hồi mới chịu theo thím Ân vào trong rửa mặt . Nội đến ngoi bên trường ký gục cô Hai dẫn Bìn lên phòng . Nguyên Du nằm ghé trên chiếc võng treo cạnh cầu thang, đối diện là cửa sổ mở ra

vườn . Tầm mắt của cô bị che khuất bởi mấy cây cuối hột xanh um. Chúng khom người, tán xòe rộng như những bàn tay nặng nhọc đỡ cái quày trĩu quả.- Chị Doanh vẫn còn làm ở công ty Được hở cô ?- Ừ, rảnh rồi thì phụ cô Hai con trong non trạm xe. Công việc dạo này vất vả lắm . Chết, lại bỏ quên mấy thứ ngoài kia rồi - Thấy Nguyên Du nhồm dầy, bà xoa tay - Để đấy cô Ba làm, con nghĩ một chút cho khỏe rồi ăn cơm.Nguyên Du đung đưa chiếc võng :- Mấy giờ ba con mới về hở nội ?Bà nhìn đồng hồ :- Chắc gần về rồi . Hôm nay ba con nghỉ làm, chỉ đi họp chuyên môn gì đó . Mẹ con khỏe không Du ? Vẫn đi công tác thường xuyên như lúc trước hả con ? Cách đây một tháng nội có nhận quà của mẹ con. - Bà chắc lưỡi như nói với chính mình - Tội nghiệp con nhỏ.Gọng thủ thủ của nội với Nguyên Du có âm điệu như lời hát rự Cô co hai chân lên võng, khép hờ mắt tận hưởng cảm giác bình yên đến khó tả này . Gió lùa vào mát rượi . Hàng cây xào xạc bên tai. Nguyên Du thiếp đi lúc nào không biết . Cô chỉ giật mình thức giấc khi có ai đó giữ rịt lấy đầu võng . Vừa mở mắt, Nguyên Du đã chạm ngay gương mặt có nụ cười tinh quái và mái tóc ướt rượt của Bin. Cô xoay người câu nhàu :- Gì vậy ?- Bin nhớ Du đâu có nằm võng được nên Bin giữ thế này để nó không đong đưa kéo Du lại chóng mặt.Nguyên Du thò hai chân xuống đất từ từ ngồi dậy :- Ừ nhỉ... tại Du mệt quá . Du ngủ lâu chưa vậy ?- Khoảng mười lăm phút thôi.Cô vươn vai ngáp một cái, nhà im ắng quá.- Bin ra sau xem câu cá với mấy đứa nhỏ . Du đừng ngủ nữa nhe, dậy rửa mặt cho khỏe rồi dùng cơm.Nguyên Du uể oải :- Ừ.Sau khi vốc mấy bụm nước hắt nhẹ vào mặt như cách các cô diễn viên thường làm trong các mẫu quảng cáo trên TV vẫn không ăn thua Nguyên Du ngửa cổ để những tia nước từ vòi sen phun lóe và gương mặt ngái ngủ, chảy tràn xuống cổ, xuống vai. Lúc này cảm giác ngầy ngật mới chịu tan hết . Có tiếng bước chân rất khẽ bên ngoài . Ngay cả âm thanh này cũng gần gũi, thân quen đến lạ lùng có lẽ Nguyên Du nhận biết chúng, không phải bằng giác quan bình thường vì cô Hai đi êm lắm, hầu như không có gây tiếng động.Từ bé, hình ảnh người phụ nữ giữ vai trò trụ cột quán xuyến cả gia đình này đã đi vào ký ức Nguyên Du Nội kể ngày xưa cô hai học giỏi lắm . Cô từng là học sinh duy nhất của huyện được đề cử lên tỉnh tham dự cuộc thi gì đó, nội không nhớ, nhưng giám khảo là người Tây hẳn hoi . Cô sáng dạ, thông minh lại siêng năng, chịu khó . Trong nhà một mình cô đảm đương mọi việc lớn nhỏ vì giống như những phụ nữ nông thôn khác nội sinh rất nhặt . Cô hai có bốn người em liền nhau lít nhít như trứng gà, trứng vịt vậy . Ông nội vừa dạy học và bốc thuốc . Ông nổi tiếng mất tay nên khách khứa ra vào nườm nượp . Cuộc sống khá sung túc cho đến khi ông đột ngột qua đời . Nhà rơi ngay và cảnh sa sút . Cùng với bà nội, cô hai bươn chải ngược xuôi làm đủ việc để nuôi 4 đứa em ăn học . Tuổi xuân trôi qua vùn vụt, ngoảnh đi ngoảnh lại những đám ngậm nghe nào nào đã đؤه huề cho cháu, cô hai vẫn miệt mài với những lo toan. Giờ cô lại lấy sự thành đạt, hạnh phúc của các em làm niềm vui cho chính mình.Từ lâu đã thành nếp, trong nhà lúc nào cô hai cũng là người lên giường muộn nhất, khi còn ở với nội và trong những lần về nghỉ hè, giấc ngủ của Nguyên Du bao giờ cũng có tiếng bước chân của cô, âm thanh ấy đồng hành với giấc mơ của chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ xem lại sổ sách, sau đó dọn dẹp, thu vén trong ngoài rồi mới đi nằm . Có hôm vừa đặt lưng xuống giường thì gà trong chuồng đã toc toc gáy hiện đầu.Có tiếng gõ cửa tiếp theo là giọng của cô.- Đừng tắm nhe Du, chỉ rửa mặt rồi thay bộ quần áo để sẵn trên kệ ấy . Con đang mệt, tắm dễ bệnh lắm.- Dạ.Trùm chiếc khăn lên mái tóc ướt nước, Nguyên Du ngắm nghía trước gương một lúc rồi phì cười.- Làm gì cười một mình lảnh nhách vậy con ?- Cô xem này.Với điệu bộ hài hước, Nguyên Du xoay một vòng trước mặt bà Nghi . Nó bơi trong bộ đồ ngắn ngủn, rộng thùng thình, bà bật cười :- Chà, tẻ thật... cô may chúng theo trí nhớ của mình đấy chứ . Xem nào, lần trước về đây con chỉ có chùng này thôi mà - Nhìn chiếc cổ cao, thon và trắng ngà của Nguyên Du, bà chắc lưỡi - Con ăn uống ra sao mà người chẳng có chút thịt nào chỉ cao vồng lên vậy Du ? Cô định gởi lên từ tháng trước nhưng biết con về nghỉ hè nên giữ lại đây . Nhân có người quen đi Thượng Hải, cô gởi mua một ít để may cho nội và con . Nội chỉ ưa loại tơ tằm này thôi . Vì dệt theo lối thủ công nên nó mịn, mát và bền lắm . Chết thật, cô may đến mấy bộ nhưng thế này thì mặc sao được hở Du ?Nguyên Du bước đến gần nắm lấy bàn tay xương xường của bà :- Sao lại không ? Con thích mặc thế này hơn, cô nhìn xem... chỉ hơi xấu một tí nhưng vừa rộng vừa mát vừa được tiếng là người biết cách cư xử . Con có nhiều cách làm cho người khác phải áy náy lắm đấy.Bà đẩy tay con bé ra, nó cười tít cả mắt . Bà nhớ đến mẹ của Nguyên Du . Quỳnh Thy cũng có nụ cười này nhưng rụt rè hơn . Dù hết lòng yêu quý Quỳnh Thy nhưng từ lúc cô ấy rời khỏi nhà trái với mọi người, bà không dằn vặt, trách móc Bảo Nguyên nửa lời vì bà biết mất Quỳnh Thy nó đã phải chịu đựng nỗi đau tột cùng quá sức chịu đựng để trả giá cho lỗi lầm lớn nhất trong đời . Đến tận bây giờ nỗi đau ấy vẫn còn dai dẳng bám theo em trai bà . Chẳng biết Bảo Nguyên sẽ tiếp tục sống trong tiếc nuối, ân hận đến bao giờ nữa ? Bà chưa chất thừa nhận, thời gian không thể giải quyết được vấn đề của nó . Giá như ngày ấy... bà lắc đầu, làm sao có thể dùng cách giả định “nếu như” khi nói về quá khứ cho được . Nó sừng sững và bất di bất dịch kia mà.Vờ như không thấy gương mặt đang trầm tư ấy, Nguyên Du mon men đến gần, với về

lầu lỉnh cô vòng tay ôm cổ cô Hai . Rồi bằng giọng nũng nịu kéo dài nghe đến dễ thương nó thì thâm vào tai bà . Bà Bảo Nghi dùng bàn tay đã khô héo của mình vuốt ve làn da mịn màng mát rượi như trẻ thơ ấy và thấy lòng dịu lại. Bữa ăn trưa kết thúc bằng cú vươn người cộng thêm cái ngáp dài đến sái quai hàm của chị Doanh :- Chao ôi, giờ con buồn ngủ đến díp cả mắt - chị dùng khuỷu tay cụng vào đầu nhóc Kha một cái - Cảm ơn nha, có Kha và mọi người về chị mới được một bữa ngon thế này . Con đi ngủ đây, đừng ai giành phần rửa chén với con nhé . Bao giờ ngủ dậy con sẽ thanh toán nó. Chị vừa đứng lên đi về phòng vừa xoa xoa bụng than thở “Chao ôi, no quá” . Bằng vẻ ngán ngẩm cô Ba quay sang bà nội như chia sẻ nỗi niềm với một đồng minh trước con bệnh... hết thuốc chữa.- Má xem, con gái lớn tướng rồi mà còn như vậy thì có ma nào thèm rước đi cho. Cô Út đặt ly trà trước mặt nội, quay sang vừa thu dọn bát đĩa vừa chậm rãi nói :- Có một con ma lắp ló ngoài ngõ mỗi đêm đấy thôi . Trông vóc dáng, phong cách thì không tệ chỉ mỗi cái tội thập thò như... ma là không chấp nhận được. Bảo Tuệ kéo tay thím Ân ngơ ngác :- Cô Út nói con ma nào vậy mẹ ? Ra về hiểu biết, bé Ty giải thích rành rọt :- Không phải ma đâu, là chú An ở ngoài trạm y tế xã đấy . Chú An tốt lắm, chú cho Ty rất nhiều đồ chơi, cả bánh kẹo nữa . Chú An còn bảo Ty đừng kêu bằng chú chỉ gọi là anh thôi . Chú không cho chị Doanh xưng là người ta, chú nói giận đến mấy cũng phải xưng là em . Hôm trước chú An với chị Doanh còn h...- Á...Nhanh như chớp, chị Doanh nhào đến che miệng bé Ty . Mặt chị đỏ bừng . Cả nhà ồ lên ngạc nhiên . Bin cười cười và nháy Nguyễn Du với vẻ rất thú vị . Chị Doanh nhìn khắp lượt . Căn cứ vào nét mặt của từng người thì xem ra đề tài này đang rất ăn khách đây . Chỉ còn một cách để ngăn nó lại thôi, chị thở dài sườn sượt trước khi ngồi xuống :- Mọi người đi nghỉ đi . Để cả đấy cho con, chỉ một loáng là xong ngay thôi - Chị lẩm bẩm - Đúng là bụng làm dạ chịu. Như chỉ chờ có thế Nguyễn Du bỏ ngay chồng bát đĩa xuống mau mắn đứng lên, đã vậy còn cười hì hì :- Em đi ngủ nhé, chị Doanh . Bé Ty, lại đây nào . Hai chị em mình chịu khó tâm sự một chút thì chị Doanh ngày nào cũng lãnh phần rửa chén à xem. Sau vảnh thủy tinh trong suốt, hình như nội đang nén cười . Không khí gia đình thân mật, vui vẻ và ấm áp thế này nhưng sao chẳng có chỗ nào ẹ cô, Nguyễn Du thấy nhớ mẹ quá . Cuộc sống tiếp diễn như bánh xe vẫn quay tròn đều đặn nhưng với mẹ, nó chỉ là một vòng quay và sẽ mãi mãi như thế . Bà đã nói với cô điều này nhưng đến tận bây giờ Nguyễn Du vẫn không sao hiểu hết ý nghĩa của nó. Bà Tần xoa xoa bờ vai Nguyễn Du . Nó rúc người lại để được nằm co quắp trong lòng bà . Nó phổng phao, khỏe mạnh, xinh đẹp thế này còn đời sống tinh thần, tình cảm là những thứ không thể nhìn thấy được ? Nước mắt bà ứa ra, làm sao mơ ước một sự hoàn hảo khi từ bé nó đã quen với cuộc sống không bao giờ cùng một lúc có đủ cả cha lẫn mẹ. Nguyễn Du choàng tay qua người nội . Hơi ẩm tỏa ra từ bà thật dễ chịu . Cọ má vào chiếc nệm nhồi lông vũ, êm ái, mát mịn, mắt cô díp lại . Chờ cho Nguyễn Du ngủ say, bà Tần khẽ khàng ngồi dậy ngắm gương mặt vô tư và hơi thở đều đều của đứa cháu tội nghiệp . Bà thương nó đến nhói lòng . Đang âu yếm vuốt tóc và sửa lại tư thế nằm cho Nguyễn Du thì có tiếng động ngoài cửa, bà quay lại, Bảo Nghi . Trong một thoáng, hai người đàn bà nhìn và hiểu được ý nghĩ của nhau . Bà Nghi đỡ mẹ nằm xuống, miệng dỗ dành như nói với một đứa trẻ :- Muộn rồi, má nhắm mắt cố ngủ một chút cho khỏe . Nguyễn Du còn ở lại đây đến hết mùa hè kia mà.- Ừ, con cũng đi nằm đi.- Dạ. Bà Tần hé mắt nhìn theo . Nó chỉ dạ cho bà yên tâm thôi . Bà biết Bảo Nghi sẽ tranh thủ ra trạm để xem lại sổ sách, cắt đặt mấy đứa giúp việc ngoài ấy đi giao hàng, gọi điện thoại nhắc khách giờ hẹn . Lâu lắm rồi, chính xác là từ ngày ông ấy mất, nó đã trở thành chỗ dựa cho tâm hồn xưa nay vốn chông chênh, yếu đuối chỉ biết nương nhờ vào người khác của bà . Đứa con gái xinh đẹp, mơn mớn ngày nào đã kể vai gánh vác gia đình này bằng cả cuộc đời đơn độc để thực hiện nguyện vọng cuối cùng trước khi mất của cha . Giọt nước mắt hối tiếc lăn chậm chậm trên gò má già nua, nếu trở lại ngày ấy nhất định bà, và cả ông ấy nữa, không bao giờ trao cho Bảo Nghi trách nhiệm mà nó đã xem là duy nhất và quan trọng nhất trong cuộc đời của nó . Tiếng cựa người của Nguyễn Du làm đứt ngang mạch hồi tưởng, bà nằm yên vờ ngủ, một lúc sau thì mồn mõi và thiếp đi thật. Âm thanh léo nhéo của mấy đứa nhỏ vọng từ ngoài sân làm Nguyễn Du thức giấc . Nhìn ra cửa sổ, chiều đang xuống chậm chậm vì thế màu nắng cũng nhạt nhòa đi, cô dùng mấy ngón tay chải lại mái tóc, khe khẽ ngồi dậy . Cạnh cô, nội vẫn thở đều đều. Bin không rời mắt khỏi TV khi Nguyễn Du đến đứng sau lưng . Anh chỉ nhích sang một tí vỗ nhẹ vào khoảng trống ra hiệu cho cô ngồi xuống . Trên màn hình là pha ghi bàn của cầu thủ nào đó, hình ảnh chuyển động chậm chạp trái ngược với lời bình dồn dập, hào hứng của tường thuật viên . Trận này Nguyễn Du xem rồi, cũ rích . Thả người xuống ghế đánh phịch, cô chọn trái táo có hình như quả hạnh đưa lên miệng cắn rộp một cái, ngon thật . Đúng là cô Hai tha nguyên cái chợ về đây vì thức ăn bày đầy trên chiếc bàn uống trà, toàn là những món ăn vặt khoái khẩu của Nguyễn Du. Cô Ba mang khay thức uống đến gần . Mỗi người nhón ngay một ly . Cả nhà đều thích uống cà phê, Nguyễn Du cũng muốn thử . Cô hớp ngụm nước màu nâu nhạt từ chiếc ly sóng sánh của Bin . Đắng thật nhưng mùi thơm thì tuyệt . Đang dùng muỗng vớt một cục đá nhỏ cho

vào miệng thì có tiếng xe chạy vào trong sân, Nguyên Du vọt ra và la to hơn hết thảy :- A... a...Ông Nguyên nhìn con gái . Nó ủa đến như cơn lốc nhưng không sà vào lòng chỉ bầu chặt cánh tay . Cha con vừa gặp nhau thảng thốt vậy mà ông vẫn thấy lạ lẫm như suốt thời gian dài không nhìn thấy nó vậy . Nguyên Du lớn quá rồi, mình cao thế này mà nó đã suýt soát đến vai . Cô choàng tay qua hông cha :- Con mong ba quá chừng . Sao ba về muộn thế ?- Ừ, công việc mà con, ba cũng sốt cả ruột gan đây này . Đi xe có ới không con gái ? - Hai cha con ồn ào bước vào trong - Để xem cả nhà đón tiếp Nguyên Du của tôi thế nào ? Chao ôi...Bảo Kha tíu tít :- Bác Nguyên ơi, nhiều thức ăn lắm nhưng chiều nay mình ăn món cá đi . Lúc này con cầu được một con to bằng chừng này nè.Ông cúi xuống nhìn thẳng bé rồi ngẩng ngó tay bé xịu đang chìa ra của nó . Quỳnh Thy mong ước một đứa con trai như thế này biết bao . Ông đã quay lưng thậm chí cười cợt vào ước mơ ấy . Lòng ngực ông đau nhói như trải qua một cơn địa chấn . Thời gian vợ chồng ông yêu và sống với nhau cũng ngót ngét mười năm, có bách niên giai lão thì cũng đã đi được đoạn đường khá dài vậy mà chỉ một phút nông nổi ông đánh mất tất cả . Không có Quỳnh Thy bao năm qua ông trở thành người đi bên lề cuộc sống, thờ ơ nhìn nó trôi qua mỗi ngày chứ không phải là sống thực sự.Bảo Kha lắc mạnh tay ông :- Được không bác ?- Để bác nghĩ lại xem nào . Ừm... con cá to bằng này à ? Nếu không ai chịu nhường cho ai thì mỗi bát hòa sẽ lớn lắm đấy . Hay... chúng ta vào thị trấn ăn món đặc sản nhé, chịu không ?Bà Bảo Nghi quay lại cầu nhàu :- Lại chim chuột nữa à ? Ở nhà hàng giá cả đắt lại không ngon, nếu muốn ăn để chị dặn thím Ba trong xóm . Chị và bé Doanh trở tài thì cả nhà tha hồ ăn ngon, món gì cũng có.- Công việc ở trạm xe đã vất vả lắm rồi chị bày biện nấu nướng làm chi cho cực . Ngoài nhiệm vụ nộp tiền chị còn phải cho em cơ hội để tiêu chúng nữa chứ.- Lâu lâu anh Nguyên mới tình nguyện mở hầu bao một lần, chị Hai đừng ngăn anh ấy - Dượng Út bé bé Ty lên - Cha con mình có dịp phục thù rồi, lần này cho cậu Nguyên sạt nghiệp luôn.Ánh mắt Bin chuyển từ người này sang người khác . Không khí gia đình này rất lạ nhưng anh thích như thế . Họ sống theo kiểu tứ đại đồng đường đã lâu, cùng duy trì và tôn trọng một thứ trật tự cũ mòn mà bóng bẩy một chút thì gọi là lễ giáo còn mộc mạc hơn là nếp nhà . Nó như một thứ keo bền chặt kết họ lại với nhau.Ông Nguyên quay sang Doanh :- Nào cô quản lý, điều một chiếc xe sang đây ngay nhé.Bảo Doanh đắc ý :- Tiếc thật, ở trạm không còn chiếc nào . Con thuê bên Thanh Tâm giúp cậu được không ? Để tính xem... một chiếc mười lăm chỗ, đi lòng vòng ba giờ đồng hồ chỉ tốn vài trăm ngàn thôi hà.Ông Nguyên cười . Ông biết mọi người đang cố tình trêu bà chị cả vốn nổi tiếng khó tính lại hơi bị... keo đang đứng cạnh . Một cách cường điệu ông Nguyên rụt rè đưa tay sờ chiếc cằm đầy râu :- Dường như mọi người không hào hứng lắm với kế hoạch của tôi, thôi đành vậy . Đến đây Bảo Kha, cho bác nhìn qua con cá của con nào sau đó bác sẽ nghĩ xem chúng ta làm gì với nó.Bảo Kha hào hứng :- Ao nhà mình chỉ toàn lũ cá bé tí thôi, dượng Út bảo con đã cầu được con cá to nhất đấy.Bà Nghi nói át :- Thôi, chim chuột gì thì đi phút cho rồi - Quay sang Doanh, dù nhượng bộ nhưng bà vẫn nói bằng giọng của người quen ra lệnh - Con vào thưa với ngoại chúng ta sẽ ra ngoài ăn tối rồi xem ngoại cần gì thì giúp một tay . Di Nghi gọi điện sang bên ấy xem giá cả thế nào.Bảo Kha phụng phịu :- Còn con cá của con ?Ông Nguyên cúi xuống :- Vừa rồi vị chủ tịch uy quyền của chúng ta đã ký lệnh ân xá cho nó, con không nghe thấy sao ?Bin choàng tay qua vai thẳng em đang tiu nghỉu :- Đi nào chú nhóc, anh sẽ cho nó trở về nhà . Thôi nào, chúng ta còn ở lại đây suốt mùa hè và với tài nghệ của em chẳng lẽ anh em mình không còn dịp gặp lại nó sao ?Lâu lắm rồi bà Tần mới được sưởi ấm bằng niềm vui con cháu tề tựu đông đủ như thế này . Nhìn chúng tíu tít bên nhau bà ước gì có ông bên cạnh để chia sẻ với bà cảm xúc, tình cảm mà chỉ người nào trải qua những gian nan thăng trầm, những khúc quanh khốc nghiệt của cuộc sống mới cảm nhận hết ý nghĩa thiêng liêng của nó.Cạnh bà, Nguyên Du và Bảo Doanh vẫn rì rầm trò chuyện . Ở chúng khoảng cách về tuổi tác ít ra cũng vài năm nhưng hầu như không nhìn thấy . Bảo Doanh ngoài thời gian làm việc tại công ty Dược còn giúp dì điều hành trạm xe . Tiếng là vậy nhưng mọi việc lớn nhỏ đều được người lớn bảo ban, hướng dẫn vì thế trông to xác, chừng chạc nó vẫn cứ “tồ” . Trái với Bảo Doanh, khi nghĩ về Nguyên Du hình ảnh đọng lại trong trí nhớ của mọi người là một con bé lúc nào cũng lí lắc, nghịch ngợm, vô tư . Nhưng với một người đã sống trên đời từng ấy năm không thiếu lý do để bà tin rằng nó có thừa sự tinh tế lẫn nhạy cảm để nhận biết đầy đủ nỗi bất hạnh trong cuộc sống thiếu cân đối của chính mình và cố che giấu . Không phải ai cũng dễ dàng nhận ra có những khoảng lặng mà Nguyên Du không muốn bất cứ người nào nhìn thấy.Bà Tần chép miệng cổ nuốt trôi cái cảm giác đặng đặng mà bà tự an ủi là dư vị của món chè hạt sen ban này . Chiếc xe của một vòng rồi đột ngột thắng gấp khiến bà chúm về phía trước . Bà ngơ ngác nhìn quanh rồi quay sang Bảo Nghi khi thấy những người bên cạnh không có phản ứng nào.- Chuyện gì vậy Nghi ?

2. Chương 2

CHƯƠNG 2.

Bảo Nghi trả lời mẹ chậm rãi và đều đều như cách người ta vẫn làm khi lặp lại lời của một ai vừa nói trước đó :- Ba của Nguyên Du trông thấy xe của Hải Đăng đậu trước trạm xăng nên ghé vào . Nó muốn mời cậu ấy đi cùng với chúng ta.Bà Tần chép miệng :- Mỗi lần nghĩ đến thằng Nguyên má rầu hết sức, Nghi . Bằng tuổi nó người ta vợ con đề huề, sự nghiệp ổn định, còn nó từ hồi mất Quỳnh Thy đến giờ nếu không thả trôi, thả nổi thì cũng gằm gừ nhe răng với cuộc đời . Thái độ của thằng Nguyên làm má tưởng như cả thế giới này đang gây thù chuốc oán với nó vậy . Mục đích, mục tiêu, nghị lực những thứ mà nó hứa hẹn trước đây với má đều rơi rớt hết trơn rồi . Nhìn nó sống quanh quẩn thế này má tiếc Quỳnh Thy hết sức - Bà chắc lười - Giờ còn đi lại thân mật với cậu Hải Đăng ấy, thiệt má không biết nó nghĩ gì nữa.Bà Bảo Nghi vỗ nhẹ nhẽ vào tay mẹ :- Má bực nên nói vậy chứ em con có tệ thế đâu . Nó vẫn làm việc và sống đàng hoàng đầy thôi nhưng làm sao có thể giống như trước kia được hở má ? Muốn tốt hơn phải có đủ thời gian, chúng ta đành chờ vậy.Bà Tần nhìn ra khoảng không tối đen bên ngoài . Lạ nhỉ . Bây giờ bà mới nhận ra người ta không mắc đèn trên quốc lộ . Ở đây ánh sáng chỉ là những vệt loang loáng phóng vụt qua rồi vội vàng mất hút theo vòng quay của bánh xe . Bà thở dài nhè nhẹ, lẩm bẩm như nói với chính mình :- Từng ấy thời gian... bao nhiêu năm đã trôi qua... vậy mà... Chúng ta còn chờ bao lâu nữa ?Nguyên Du im lặng lắng nghe, có vẻ như thái độ của cả hai làm cô chú ý . Bà Nghi ra hiệu ẹ rồi vươn người chạm vào cánh tay trần của Nguyên Du.- Mặc phong phanh thế này có lạnh không con ?- Dạ không ạ.Định nói thêm vài lời nhưng gương mặt em trai làm bà thấy bực bội thế nào ấy . Nó có vẻ tiếc rẻ khi không tìm được Hải Đăng và không chỉ mình bà nhìn thấy . Nguyên Du đang nghiêng đầu hỏi nhỏ :- Em có biết người này không chị Doanh ?- Chị nghĩ là không, vì quen nhau đã lâu nhưng ông ấy chỉ lui tới nhà mình khoảng thời gian sau này thôi.- Ông Đăng là người thế nào hở chị ?Bảo Doanh nhún mày suy nghĩ . Hải Đăng ư ? Ông ta rất xấu hoặc rất đẹp, là đáng trọng phụ hay một tên vô lại dùng cái vỏ học giả bọc lấy gã lưu manh, khó mà xác định được . Nó tùy thuộc vào thời điểm, đối tượng và lúc đó ông ta đang muốn thể hiện mình là ai . Không có bộ mặt nào giả cả, chúng đều rất thật nhưng nếu ở người khác chúng trộn lẫn vào nhau thì ở nhân vật này nó lại tách ra từng phần riêng biệt . Ngoại hình của Hải Đăng không phải là điều làm người ta chú ý sau cái nhìn đầu tiên, thậm chí họ sẽ quay đi mà chẳng nhớ được chút gì . Nhưng lạ một điều chỉ cần ông ấy nói vài lời thôi thì không còn ai lưu tâm đến cái bề ngoài ấy nữa . Ngôn ngữ, phong cách chính là sức mạnh của Hải Đăng.Rất khó hình dung giữa hai người hoàn toàn trái ngược nhau như ông ấy và cậu Nguyên lại có thể tồn tại một tình bạn chưa nói đến việc họ khá thân với nhau . Nghĩ vậy nên Bảo Doanh trả lời một cách thận trọng, cố không tạo ra bất cứ điều khác thường nào về nhân vật mà Nguyên Du đang tò mò muốn biết.- Gia đình ông ấy vốn nổi tiếng ở cái xứ này . Cha của Hải Đăng là ông Tư Nghiệp, nhà rất nghèo chữ nghĩa chỉ một dùm lặn lừng nhưng được cái sáng dạ . Từ nhỏ ông đã theo học nghề xây dựng rồi đi khắp các công trình lớn nhỏ ăn cơm thiên hạ . Ông ấy làm việc siêng năng, tài giỏi thế nào không biết mà cuối cùng ông thầu gả con gái cho và giao luôn cả sản nghiệp . Nghe đồn ông Tư đã từng thành công và rất giàu có nhưng cuối cùng mất sạch chỉ vì tin vào người khác . Lúc này gia đình mới dất nhau về xứ . Chẳng dễ dàng thậm chí là không thể làm lại từ đầu khi người ta đã đứng bên kia con dốc của cuộc đời, lúc này ông Tư Nghiệp dồn hy vọng vào người con duy nhất là Hải Đăng . Hải Đăng học ngành xây dựng nhưng chẳng thích nổi nghiệp cha . Gia đình không ai gắn bó với nghề nông còn ông ấy thì quanh năm chỉ thích lợi ruộng, làm vườn, nuôi cá thôi . Không có kinh nghiệm lẫn kiến thức trong lĩnh vực mới mẻ này nhưng nghề dạy nghề sau một thời gian dài quần quật với cả trăm hecta đất hoang mà bên ngoài bỏ phế cuối cùng “thánh nhân đãi kẻ khù khờ” . Mấy năm gần đây ông Đăng phát lên lắm . Đi coi ruộng thì cưỡi mô tô, vào thăm vườn thì lái xe hơi, còn trại cá giống thì tập nập thương lái . Với những gì đạt được, ông ấy có quyền tự hào thậm chí vênh váo vì thật ra ông ta là người có tài . Không ai phủ nhận điều này nhưng có lẽ do kinh nghiệm từ cha bài học xương máu nên ông ấy chẳng tin một ai . Trong kinh doanh tất cả đều quy thành tiền và ông ấy sông phẳng đến mức nhấn tâm, không hề có bóng dáng của tình cảm xen vào, dù chỉ là một chút . Và xem ra người này cũng chẳng có nhiều tình cảm để lẫn lộn chúng với những thứ khác đâu.Lúc Bảo Doanh dừng lại thở, Nguyên Du nghĩ vẫn vợ về nhân vật này . Lạ thật, sao cha lại thân thiết với người không có lấy một điểm giống mình nhỉ ? Xem nào, một lão trọc phú miệt vườn... Vậy thì chắc lão ấy luôn giương cặp mắt bí rị lên dò xét thiên hạ và sẵn sàng xem những người chung quanh mình là kẻ cắp . Mặt lấm la lấm lét, tay giữ chặt hầu bao đầy những đồng tiền vàng . Đi thăm ruộng cưỡi mô tô, vào vườn lái xe hơi ? Phô trương đến thế chắc chắn đằng sau chiếc áo chim cò

sắc sỡ là một sợi dây chuyền to như sợi xích, và nó nặng đến nỗi khi di chuyển sẽ kéo cái ông Hải Đăng ấy chúi về phía trước . Cùng với giọng cười ròn rảng của một người hãnh tiến là chiếc tẩu đen bóng luôn xia xói vào mặt người khác và được cầm hờ hững bởi bàn tay đầy những chiếc nhẫn vàng lấp lánh. Nguyên Du ngắm nghía nhân vật trong trí tưởng tượng của mình rồi phì cười . Sao cô lại hình dung gương mặt một người chỉ mới nghe tên một cách sinh động đến từng chi tiết thế nhỉ ? Đúng rồi, vì hình ảnh này được vẽ trong những quyển truyện tranh cô đọc thuở bé nhưng cũng có thể là thần giao cách cảm . Nguyên Du kết luận, chắc chắn người trong trí tưởng tượng của cô và ông Hải Đăng nào đó có nhiều điểm tương đồng lắm . Để rồi xem.Bữa ăn tối ngon, lạ miệng nhờ đặc sản địa phương được nhà hàng chế biến theo công thức đặc biệt mà mỗi khi nhắc đến giọng cô Hai cao vút ra chiều bất bình “Lại chim chuột nữa hả ?” . Mỗi khi dọn món mới mọi người lại có dịp cười phá lên vì... gương mặt dăm chiêu của cô rồi chắc rằng cô đang tính xem với từng ấy tiền nếu ăn ở nhà sẽ nấu được bao nhiêu món . Ông Nguyên còn khôi hài bảo rằng để tiết kiệm không khí mũi cô thường thở luân phiên từng bên một.Bà Tần cười suốt buổi . Bà không mắng dù nhiều lúc chúng treu Bảo Nghi quá trớn . Bà biết trong thâm tâm các con bà đều hiểu rằng sở dĩ chúng được học hành đến nơi đến chốn là nhờ người chị cả đã tần tảo, chất chiêu, cần kiệm như thế nào . Trải qua khoảng thời gian dài đầy những khó khăn, gian khổ nên đức tính này đã ăn sâu vào máu thịt . Nó như chiếc phanh giữ mọi người trong giới hạn cho phép vậy . Đến tận bây giờ gia đình luôn là mối lo lắng, bận tâm duy nhất của Bảo Nghi, nó chưa bao giờ đặt bản thân mình vào vị trí số một cả . Đã có lúc bà nghĩ giá như Bảo Nghi ích kỷ một chút lại hóa hay.Bà Hồng Ân chăm chú quan sát Nguyên Du qua chiếc bàn rộng . Bà không hài lòng khi con bé cười nói luôn mồm trong lúc ăn . Tệ hơn nữa là sau khi gặm xong cục xương nó thè lưỡi cẩn thận liếm từng ngón tay một . Bà nhìn quanh ngượng chín người nhưng may quá ngoài thằng Bin ngồi cạnh không ai trông thấy . Xem ra Quỳnh Thy ít giành thời gian cho con bé thật.Qua khoảng trống giữa vai Bin và Nguyên Du, Bảo Doanh thoáng thấy dáng người quen quen . Cô nhồm lên nhưng không kịp . Người này mất hút sau dãy phòng nhà hàng dành riêng cho khách đặc biệt . Hình như ông ấy không đi một mình . Chỉ vài lời giải thích Nguyên Du không buồn thắc mắc thêm trong khi Bảo Doanh còn đầy ắp thông tin cần chia sẻ . Nếu như nó biết có lần trong cơn say lúy túy cậu Nguyên đã vui miệng nói với ông ấy “Nếu cậu trẻ hơn... nhiều nhiều một chút, có thể tôi sẽ chọn cậu làm rể đông sàng đấy” thì sao nhỉ ?Trước khi nghe những lời này Bảo Doanh cũng thầm nghĩ nếu Hải Đăng trẻ hơn chắc sẽ có người nghi ngờ động cơ lui tới của ông ấy nhưng đàn ông này so với Bảo Doanh, Hải Đăng lớn tuổi quá, trong nhà lại chẳng có đối tượng thích hợp nào khác, ngoài cô . Nghĩ đến điều này gương mặt Bảo Doanh thoát nóng bừng . Cô nhớ mình đã có những giây phút rung động trước ông ấy . Điều này là một bí ẩn nghịch lý mà đến tận bây giờ, sau khi đoan chắc mình đã thoát ra khỏi “tử trường” ma quái của Hải Đăng, Bảo Doanh vẫn không sao giải thích được.Và như mọi lần, để nhanh chóng thoát ra khỏi những nhận định hư hư thực thực cứ chen chúc nhau như mớ bông bong mỗi khi cô nghĩ về nhân vật này, Bảo Doanh kết luận ngay : Hải Đăng là một người lạ lùng, rất lạ lùng . Một người không thể dùng ngôn từ để miêu tả chính xác được nhưng đừng dại dột tìm hiểu ông ta, dù chỉ là một lần kể cả trong ý nghĩ.Như một người nhàn rồi . Nguyên Du ngồi vắt chân trên chiếc xích đu đặt trước nhà hong mái tóc vừa gội . Cô nâng một lọn tóc dài, kéo ra xa rồi để chúng rơi từ từ từng nhánh xuống vai. Đôi tóc chạm vào mũi tỏa mùi hương mỏng, nhẹ gần như không nghe thấy, chẳng bỏ công Nguyên Du và cô Hai mất cả buổi sáng . Vì cúi xuống khá lâu nên cổ và vai Nguyên Du mỏi nhừ, chưa kể nước bồ kết dây vào làm mắt đỏ hoe, cay xè . Cô khẽ dùng đưa chiếc xích, lập tức con chó chồm đến và sủa vang lên. Rõ đồ ngốc, từng ấy thời gian là quá đủ để nó quen với sự có mặt thâm chí hiểu được vị trí của cô trong nhà này vậy mà nó vẫn xử sự như một kẻ không biết trời cao đất rộng gì cả . Nguyên Du dùng chân giữ chiếc xích đu đứng yên, con chó lùi về thế thủ . Thủ mãi cũng chán, nó từ từ nằm xuống nhưng vẫn gương cặp mắt tròn xoe nhìn cộ Nguyên Du trề môi, cô thừa biết đây chỉ là sự hòa hoãn tạm thời thôi No rất mềm cô Hai nên chẳng ưa một kẻ chen vào phá bình như mình.Nguyên Du hờ hững co chân về nhưng cô tình lắc lư chiếc xích đu Biết bóng cái trò này, con chó đứng lên. Lần này nó găm giữ dán mắt vào cái bóng sẫm màu vượt qua mái hiên dùng đưa trên khoảng sân đầy nắng, thỉnh thoảng lại liếc kẻ có gương mặt đang làm vẽ vô can bằng cái nhìn đầy nghi hoặc . Nguyên Du thích hình ảnh ngây thơ của con chó sủa trắng giữa đêm khuya, sủa một cách vu vơ để tự trấn an mình, còn chỉ vì một cái bóng vờ vẩn thế này mà làm nhặng cả lên thì chẳng hay ho chút nào.Nguyên Du không biết ở căn nhà bên cạnh nơi có cái mái hếch ra ngoài, một đôi mắt đang chăm chú nhìn và chột thích thú với cái trò trẻ con ấy . Điều này rất lạ vì người đàn ông này thích vận dụng trí tưởng tượng hơn là thói quen quan sát người khác . Nhưng hôm nay anh ta đã làm quá nhiều việc mà mình không thích . Anh không thích đến đây, không thích ngồi trong ngôi nhà có lối kiến trúc thật chương mắt chỉ vì chủ nhân đưa quá nhiều chú năng vào một diện tích nên chúng rối tinh cả lên, không thích gã chủ nhà bẻm mép, không thích ngồi chết

gì một chỗ để lắng nghe những điều mình... không thích nên anh cứ nhìn quanh quẩn . Và cô bé nhà bên là một bình ảnh khá lý tưởng để giết thời gian. Kinh nghiệm mách với anh, chắc chắn sẽ học được hay ít nhất cũng khám phá ra điều gì đó thú vị từ người khác khi họ tưởng họ chỉ có một mình. Cô bé nhà bên có đôi mắt to tròn với cái đuôi dài hơi xéch một chút . Đôi mắt dễ gây ấn tượng nhau lần đầu tiên. Nhưng với người có đôi mắt này thì giọng nói lại được xem là yếu tố quyết định . Nếu giọng nói ngọt ngào, đầy đặn thì đó là sự kết hợp tuyệt vời của tạo hóa, còn ngược lại nếu giọng cao, sắc hoặc nhạt quá thì xem như hỏng . Tiêu chí về cái đẹp không phải là mẫu số chung nhưng cũng không phải là điều gì đó hoàn toàn trái ngược nhau huống hồ anh là người được uốn nắn để có cái nhìn chuẩn mực về cái đẹp, dễ sáng tạo ra cái đẹp dù trong một lãnh vực hoàn toàn khác nhưng ở cô bé này anh lại không thích sự hoàn hảo . Anh muốn có nét chấm phá táo bạo nào đó, như một sự đùa dai của tạo hóa vậy, để phá hỏng hoặc chỉ ít cũng làm giảm đi vẻ đẹp hiếm hoi của đôi mắt . Anh thích nó không chỉ vì vẻ trong sáng mà còn để tôn trọng một góc tâm hồn chai cứng của mình . Anh biết rõ người đàn ông trong anh đang chú ý đến chiếc miệng rộng với đôi môi đỏ mọng, đầy đặn và sau mái tóc đen dày và vùng gáy trắng ngần thon thả như ngọc sen. Với vẻ thư giãn thú vị cộng thêm một chút độc ác vô lý anh quan sát như một chú mèo tình quái đang rình con chuột với hy vọng sẽ trông thấy, nghe thấy một cái gì đó hoàn toàn trái ngược với vẻ bên ngoài mà anh đang nhìn thấy. Và anh đoán chắc là sẽ có Mặc cho sự kiên nhẫn của người đàn ông, cô bé vẫn tiếp tục nghịch mái tóc và trêu con chó ngớ ngẩn. Anh thấy chán thậm chí thất vọng vì có cảm giác cô đang cố tình tạo ra một bức trang đẹp để người khác chiêm ngưỡng dù anh biết chắc với dạng điệu ấy cô không nghĩ có ai đang trong thấy mình. Với anh, hình ảnh đẹp được tạo ra vì mục đích như thế chỉ là một thứ mặt nạ rẻ tiền. Anh dợm quay đi. Vừa lúc ấy có tiếng gọi vọng ra từ nhà, cô ngoái đầu lại rồi đứng lên dạ lớn một tiếng. Người đàn ông bật cười thích thú, cảm giác thất vọng cũng bay biến theo bởi những gì anh đang nhìn thấy. Vóc người thon thả, dong dỏng cao cộng theo mái tóc dài đến thắt lưng cô có dáng dấp lý tưởng của một người mẫu nhưng lại trông vào đấy bộ quần áo thùng thình, ngắn ngắn với cái ống rộng rinh treo đến tức cười. Diện thêm đôi guốc màu xanh dợt chuối chói chang, cô bé vừa đi vừa chạy khiến cả quần lẫn áo bay loè xoè theo từng bước chân cao thấp ấy . Thoát một cái cô đã mất hút vào trong. Người đàn ông thừ ra chợt thấy mình trống rỗng dù anh đã đạt được mục đích khi tìm được điểm trái ngược ở cô bé ấy, thẩm mỹ của người này có vấn đề nếu không muốn nói là quá tệ.- Anh thấy thế nào ?Cuối cùng hẳn cũng chịu quay lại nhưng chẳng khác hơn lúc không thêm lắng nghe vì nét cau có trên gương mặt ấy chỉ khiến vị “chủ nhà bẻm mép” tức giận thêm mà thôi. Vào cái tháng mưa tệ hại này không có nhiều công trình để người ta lựa chọn. Thiếu gì kẻ muốn nhận được công việc dù rất nhỏ trong khi hẳn có làm được công cho ai đâu mà trưng bộ mặt khó ưa đến thế . Xem ra nếu không nể mặt cha là ông Tư Nghiệp, hẳn cũng không thêm đến đây. Người trợ lý đi cùng toan mở miệng hẳn đã cắt ngang bằng cái giọng đều đều cụt lùn :- Với mục đích cách âm, cách nhiệt và trong điều kiện thể này tôi đề nghị chọn tấm 3D. Vật liệu này nhẹ nên thi công nhanh và không cần gia cố móng . Nếu anh cung cấp vật tự thì chọn loại 3D quy cách 1.2m khổ . Mái thì dùng tôn hai lớp khổ 82cm có sóng lượn.Nguyên Du mang đĩa trái cây cho vào tủ lạnh . Thím Ân nhắc nổi canh khối bếp nêm vào đây nhúm rau om điểm thêm vài lát ớt đỏ tươi xắt nhỏ . Mùi thơm đánh thức cái dạ dày háu ăn của Nguyên Du sẽ được nghe cả một bài giáo huấn . Lúc nào thím cũng nghiêm khắc “Du, khi có khách đến nhà chơi con phải chứng tỏ mình là một đứa trẻ ngoan ngoãn, có giáo dục, biết vâng lời, không được khóc to như thế trước mặt người lạ”. Con bé ngày ấy đã vênh mặt búng bình “Nhưng cô có phải là người lạ đâu ạ, cô là bạn của mẹ cháu kìa mà”.Thím Ân tháo chiếc tạp dề, chuẩn bị dọn bàn ăn :- Để đây cho thím, con sang gọi mấy đứa nhỏ về đây.- Dạ.Bên kia đường là khu đất rộng của gia đình có ao cá, vườn cây . Chính giữa là căn nhà lớn làm bằng gỗ dùng để chứa những thứ linh tinh hoặc ít sử dụng đến . Nó được sử dụng như một cái nhà kho. Mấy cái chòi rơm đứng chênh vênh trên mặt hồ phủ đầy lá sen. Tiếng cười đùa của mấy đứa nhỏ loang trên mặt nước, âm thanh trả trong không gian rộng trên nghe đường như xa lắm . Xe phóng vù vù trên quốc lộ để lại tiếng gió rít bên tai. Nguyên Du không dám sang bên ấy, cô chụm tay gọi lớn nhưng chẳng ai nghe. Cuối cùng, trên đôi guốc của chị Doanh, Nguyên Du lọc cọc băng qua đường, không trông thấy chiếc mô tô phóng ra từ căn nhà bên cạnh, cặp mắt của người đàn ông ban nãy vẫn dán vào cô. Môi nhếch lên, một cử chỉ ông ta thường làm mỗi khi cảm thấy có điều gì đó thú vị.Hôm nay là sinh nhật của ông Nguyễn. Ông không có thói quen tổ chức tiệc tùng vào ngày này ngoài bữa ăn tối cùng với người thân trong gia đình . Nhưng hôm nay phá lệ Ông mời vài người bạn đến chơi. Bàn ghế được dọn ra sân từ chiều . Nguyên Du đặt thêm vài bình hoa nhỏ . Trời đã phá nhem tối, có hình đồng hồ vẽ sột ruột.- Con dọn thức ăn lên há cô Hai.Nhìn lũ rầy nâu bám quanh ngọn đèn vừa mở và bay vù vù làm tối cả khoảng sân rộng, bà Bảo Nghi chép miệng :- Sáng nào quét sân cô Hai cũng vun một đồng có ngọn . Không khéo chúng bu đầy vào thức ăn à xem.- Hay con đốt lá khô trong vườn để xua

chúng đi ? Bà Nghi xua tay :- Khó làm ủa mấy chậu mai quý trong vườn, nội mắng chết.- Con đốt dưới gốc xoài ngoài kia. Gió theo hướng này không ảnh hưởng đến chậu mai ấy đâu ạ.- Ừ, con thử xem. Khói bốc lên ngoằn ngoèo sau đồng lá tọ. Những chiếc đầu tiên oằn mình trong lửa tỏa mùi thơm nồng. Nguyên Du đặt chung quanh vài thanh củi khô, chờ cho ngọn lửa háy đượm cô ném vào đấy mấy súc gỗ tròn tròn được cưa từ thân cây nào đó trong vườn. Ngược nhìn những chùm hoa lửa màu vàng cam nổ bí tách bay lên, đuo6?i bắt nhau rồi lần lượt mất hút trong không khí, gương mặt Nguyên Du và cả những ngón tay đều được nhuộm màu hồng quyến rũ. Bin đứng xa xa nhìn hút vào hình ảnh ấy rồi tự hỏi mình mỗi lửa nhỏ năm nào đã tắt hẳn chưa ? Anh đứng thừ ra cho đến khi có tiếng bà Hồng Ân gọi từ trong nhà. Xoay lưng đi vài bước, không ngoái lại anh chụm tay hét thật to :- Lửa cháy lớn lắm rồi đấy, Nguyên Du Bộ muốn thiêu chết người ta sao ? Nguyên Du ngẩng đầu lên nhưng lửa cháy rần rạt nên cô chẳng nghe gì cả. Lũ thiêu thân lại kéo đến bay vù vù quanh quẩn sáng đầy ma lực ấy. Ngọn lửa làm không khí ban đêm nhuốm đầy vẻ thi vị. Đám trẻ con ăn gần xong khách mời mới lục tục kéo đến. Bin được xếp vào bàn người lớn. Nhìn cu cậu kính cẩn gấp thức ăn mời từng vị, Nguyên Du cảm thấy buồn cười quá. Ông Nguyên nhích ra một chút rồi kéo tay con gái :- Ngồi cạnh ba này, Du. Nguyên Du ngồi xuống và kín đáo quan sát khắp bàn. Hầu hết là đồng nghiệp của ba, không người nào giống với hình ảnh mà cô tưởng tượng hôm nọ. Đến giờ nhân vật khiến cô tò mò nhất vẫn chưa chịu xuất hiện. Cha cô vừa gọi điện cho người nào đó Nguyên Du đoán là ông ấy. Và qua thái độ của chạ Nguyên Du không biết ông Hải Đăng đến hay không. Tự nhiên cô có mối ác cảm rõ rệt với người không quen này. Câu chuyện giữa người đàn ông cũng phong phú không kém gì phụ nữ nhưng đề tài toàn mang tính vĩ mô chứ không tùm mủn kiểu quý bà. Với kiến thức rộng, bao quát Nguyên Du bất ngờ khi Bin khiếm tốn “lạm bàn” những vấn đề mà cô hoàn toàn mù tịt. Nguyên Du thấy ngớ ngẩn thậm chí xấu hổ khi nhớ đến những hành động trẻ con mà cô dùng để hù dọa anh. Chẳng cần cô công nhận Bin vẫn cứ là một người đã trưởng thành. Chỉ vài tháng nữa thôi Bin sẽ ra nước ngoài học tiếp chương trình sau đại học. Thái độ kỳ quặc của Bin trước đây khiến quan hệ giữa hai người gián đoạn một thời gian dài vì thế các cuộc chia tay giữa anh và cô đều rất nhẹ nhàng, hầu như chẳng để lại dấu ấn. Lúc này Bin đang lừ lừ đáp lại cái nhìn chăm chăm như dán vào điểm nào đó trên gương mặt anh nhưng có nụ cười thấp thoáng trong đôi mắt một mí tròn vo ấy nên xem ra nó chẳng dọa được Nguyên Du. Cô vào bếp lấy thêm thức ăn và nước đá. Lũ trẻ lên lầu xe TV cả nên dưới nhà vắng hoe. Đang loay hoay, Nguyên Du giật bắn người khi giọng Bin sát bên tai :- Để Bin làm chọ. Lấy cái này phải không ? Cho mọi thứ vào rồi bật lửa lên. Ồ không... cứ đứng yên đấy và làm ơn đặt con dao xuống dùm. Dù đã biết thêm nhiều cách đe6? cảm máu một vết thương nhưng Bin không muốn cái chuyện tệ hại ấy xảy ra một lần đâu. Nguyên Du trắng sang một bên rồi ngồi xuống chiếc ghế thấp.- Vậy Du làm gì đây ? Bin lầu bầu :- Làm gì cũng được nhưng tốt nhất là đừng nhìn Bin như lúc này. Du có ngoài ấy nữa không ?- Sao lại không ? Du vẫn chưa ăn món lẩu mà.- Sao Du không học cách nói vòng vo như những con gái xinh đẹp khác đi ? Du nhướn mày :- Mấy cô gái của Bin hở - Cô gật gù - Hay quá nhỉ ? Vậy sau khi nói vòng vo như vậy. Bin có hiểu ý họ không ? Hiểu rất rõ à ? Vậy thì Du vòng vo làm gì trong khi Bin biết tổng Du ra đấy chỉ chờ ăn đủ món thôi. Bin cười cười. Với anh, Nguyên Du không có cảm giác dè dặt đề phòng nên cô cho rằng anh “biết tổng” mọi thứ nhưng thật ra anh không hiểu và cố không hiểu hơn những điều cô thể hiện. Anh đã nghiêm túc đặt ra giới hạn và buộc mình phải tuân theo một cách vô điều kiện. Không thắc mắc hay phản nản về những bất thường ấy, Nguyên Du xem nó như một điều hiển nhiên. Cô không bao giờ tìm kiếm hay quan tâm đến sự chú của bất kỳ ai và đó cũng là một trong những lý do Nguyên Du gọi được sự chú ý từ người khác. Nguyên Du đến ngồi cạnh và gấp thức ăn cho chạ. Cô không biết với mái tóc xõa dài và ánh mắt âu yếm trong cô giống mẹ một cách kỳ lạ “Con sẽ chờ điện thoại của mẹ vào ngày mai, và cả ba cũng thế.” “Mẹ rất bận, con gái. Hãy nói hộ là mẹ chúc mừng bà nhé.” “Mẹ nói điều này với ba đi, con thích như vậy. Chỉ vài phút thôi mà mẹ”. Cả ngày hôm nay Nguyên Du chờ đợi và tin chắc mẹ sẽ điện dù chỉ nói vài lời khách sáo để cha vui nhưng giờ thì thất vọng hoàn toàn. Bà không gọi. Nguyên Du không tin mẹ lại dè xèn đến thế. Cô buồn, chợt thấy thương ba và thương mình vô hạn. Ông Nguyên nghiêng người nói nhỏ và tai Nguyên Du :- Vào nhà đi con, không cần phải ngồi với ba thế này. Cô bưng bình lắc đầu :- Von thích ngồi với ba.- Vào nhà ngủ, đọc sách hay xem TV đi, nếu cần gì thêm ba sẽ chờ dì Chín. Mẹ dặn không để con thức khuya quá đấy. Nguyên Du mừng quýnh :- Bộ... bộ hôm nay mẹ có gọi điện cho ba hở. Ông cười :- Ừ.- Vậy con cứ tưởng... thôi con đi ngủ đây. Nguyên Du vui quá nên không thấy nét gượng gạo trong nụ cười của chạ. Ánh mắt ấy thoáng xa xăm khi nhìn ngọn lửa mà con gái ông vừa nhóm lên ban nãy. Mới bưng bưng đây thôi giờ chỉ tro lại và vài làn khói mảnh. Ông Nguyên lắc đầu, ngời lạnh cả rồi, ông có tài hô phong hoán vũ cũng chẳng khơi dậy nổi đám tro tàn nguội lạnh ấy. Thôi thì nói dối vài lời để con bé được vui. Nguyên Du thò đầu vô phòng thì thào hỏi :- Nội ơi, nội

ngủ chưa ? Con vào được không ? Bà Tần trở mình :- Nội chưa ngủ, con vào đi. Cô lò dò bước vô :- Chao ơi, phòng nội ấm quá.- Ừ, phòng trên lầu hơi lạnh khi ngủ con nhớ mặc thêm áo hoặc xuống đây với nội cho vui. Ngoài ấy còn những ai vậy Du ?- Chỉ ba con, dưỡng Út, và vài người bạn của hai người thôi ạ. Bà chép miệng :- Tội nghiệp . Trong ba con có vui không Du ?- Dạ vui. Nguyên Du định khoe với bà là mẹ có gọi điện cho cha nhưng ngẫm nghĩ lại thôi. Để tránh ánh mắt dò hỏi của nội cô với tay lấy lọ dầu nóng trên hộp giường.- Con xoa cho nội nhé. Bà Bảo Nghi gấp quyển sổ lại đứng lên :- Mấy hôm nay trở trời nội đau toàn thân nhất là các khớp xương nên phải xoa mạnh tay và ấn vào các huyệt mới thấy dễ chịu . Con không biết cách làm đâu. Để đây cho cô. Nguyên Du huyền thuyên :- Con muốn xem cô làm thế nào để về nhà trở tài với mẹ con. Thỉnh thoảng mẹ con cũng đau nhức khắp cả người. Nói thế nhưng chỉ một thoáng Nguyên Du úp mặt vào gối ngủ vùi . Cạnh cô, nội cũng nhắm mắt thiêu thiêu. Bà Nghi vươn vai đứng dậy . Cả người uể oải, bà quai tay ra dấm dấm vào thắt lưng mỗi nhừ của mình . Thu dọn vài thứ bà đánh thức Nguyên Du.- Dậy đi Du. Vỗ nhẹ vào mông con bé, nó trở mình nhưng không chịu mở mắt.- Nào, về phòng ngủ đi Du. Nguyên Du ậm ừ rồi nằm yên. Lại làm nũng bà Nghi dỗ dành :- Dạo này nội và cô hai ngủ ít lắm, lớn tuổi rồi nên lên giường cứ lực lự suốt, không dễ giấc được . Ngủ ở đây con sẽ giết mình cả đêm thôi, ngoan nào, con gái. Nguyên Du uể oải ngồi dậy vuốt lại mái tóc xoắn xoăn, rón rén chui ra khỏi màn :- Cô cứ nằm yên đây, để con tắt đèn cho. Dáng gầy guộc của hai người phụ nữ nằm cạnh nhau làm cô cảm động . Lâu lắm rồi Nguyên Du không được ngủ cùng với mẹ, cùng đắp chung tấm chăn dày và rì rầm trò chuyện đến khuya. Mẹ thường đi công tác, nếu ở nhà thì lịch làm mẹ tập cho Nguyên Du tính tự lập ngay từ nhỏ . Ai cũng khen bà khéo dạy con nhưng chỉ cô mới biết mình thích được như Bảo Kha, Bảo Tuệ đến thế nào . Nguyên Du mở ngọn đèn rồi đến bên cạnh cửa sổ nhìn lên bầu trời . Trăng tròn hai mông như lá lúa đầy hạt trên châu lấp lánh . Cô luyến tiếc khép cửa lại.- Chúc nội và cô Hai ngủ ngon. Nguyên Du rời khỏi phòng, không nghe bà Nghi dặn với theo :- Đèn cầu thang bị hư rồi, cẩn thận nghen Du. Dưới bếp tối mờ, dò dẫm tìm chai nước lọc trên kệ, vừa xoay lưng Nguyên Du chạm vào người nào đó . Cô giật mình lùi lại vài bước, loạng choạng suýt té . Bóng đen túm chặt Nguyên Du giữ cho cô khỏi ngã . Cái xiết mạnh đến đau điếng nên dù hoảng hốt Nguyên Du vẫn nhận biết của một người đàn ông. Cô hoảng hốt giằng ra rồi thuận tay đẩy ông ra một cái thật mạnh . Chai nước rớt xuống đất, người làm ơn mất đà vì không nghĩ đến tình huống này nên trượt dài cuối cùng thì bật ngửa ra sau kéo theo cả Nguyên Du. Đầu ông ta va vào kệ bếp đánh “cốp”. Đầu cô húc mạnh vào ngực ân nhân, toàn thân rơi phịch xuống... người ông ấy, êm ái. Nguyên Du quơ quần lung tung cố tìm điểm tựa để đứng lên nhưng nền nhà trơn quá. Cô trượt tay, cầm va vào điểm nào không xác định được, còn tóc phủ đầy mặt người đàn ông nằm bên dưới . Thật ngạc nhiên khi giọng nói phát ra vẫn lịch sự, trang nghiêm như đang nói trước cử tọa đầy những vị khách đáng kính chứ không phải với một người đang cười trên bụng mình.- Nếu cô có ý định đứng lên mà không tìm thấy điểm tựa chắc chắn nào thì cứ tì và cái ngực khốn khổ của tôi vậy. Loay hoay một lúc Nguyên Du cũng đứng lên được . Cô không dám mở đèn vì sợ nhìn thấy gương mặt của nạn nhân cũng không dám bỏ đi nên cứ đứng thừ ra bối rối.- Cô không sao chứ ? Vóc dáng và giọng nói này cô không đoán được đây là nhân vật nào trong số những người bạn này . Nguyên Du rụt rè đáp :- Dạ không sao. Xin lỗi anh, tôi vô ý quá . Anh có sao không ?- Ngoài cục u to như quả trứng trên đầu, ngoài cái ngực đau nhói vì lạnh nguyên quả phạt đền, ngoài bộ quần áo ướt sũng trên người và ngoài cái đau ê ẩm toàn thân ra thì tôi không bị gì hết.- Chết thật - Nguyên Du lập cập tìm chai dầu trên móc tủ lạnh dúi vào tay người đàn ông. Ông ta lùi sâu vào trong để tránh sàn nhà đầy nước và vì đứng ngược sáng nên cô không nhìn rõ mặt. - Anh thoa lên chỗ đau nhé, chỗ cục u trên đầu ấy. Cái này hay lắm trưa nay bé Tuệ bị té, tôi chỉ cần thoa một chút là hết sưng ngay. Giọng người đàn ông đượm vẻ nghi ngờ :- Nếu không hết thì sao ? Nguyên Du lúng túng :- Anh cứ đến đây tìm... vì ba tôi là bác sĩ mà. - Cô đổi giọng để anh tin rằng mình may mắn khi được làm nạn nhân của một người ý thức đầy trách nhiệm như cô - Cứ đến đây tìm tôi.- Còn ngực thì sao ? Đụng mạnh đến thế chắc chắn tim tôi cũng có vấn đề . Rơi vào trường hợp này tôi cũng sẽ tìm cô chứ ? Trong bóng tối mờ mờ, cô lạ lùng khi nhìn hai đốm sáng lonh lonh trên gương mặt chập choạng những đường nét. Điều này làm Nguyên Du căng thẳng dù đã hoàn toàn hôn mê để nhận ra giọng nói ấy đầy vẻ bồn chồn.- Dạ.- Tồi lắm . Vậy còn những vấn đề khác ?- Anh đừng ngại gì cả, xin cứ đến đây hoặc gọi điện thoại cho tôi.- Tóm lại, sau sự kiện này cứ hắt hơi sổ mũi thì đến tìm cô phải không ? Đúng là người thích ăn vạ. Nguyên Du thử phản công nhưng chỉ ra đòn nhẹ nhẹ cốt thăm dò đối phương.- Tiếc thật . Tôi không nghĩ là chỉ ngã từ chiều cao ừm... một mét 75 xuống thôi mà người ta lại có cách nói giống nhân vật nổi tiếng chuyên rạch mặt của nhà văn Nam Cao đến thế.- Thật sao ? Vậy lúc Chí Phèo gặp thì thị Nở cũng kích thích thế này ư? Xem nào... theo tôi nhớ thì lúc ấy thị Nở gánh nước và ngủ quên ngoài bờ sông kia mà. một chỉ tiết lãng mạn khá hiếm hoi trong tác phẩm trứ danh ấy chứ đâu có số sàng nhảy tót lên người anh Chí. Nguyên

Du quay ngoắt đi.- Này... này... tôi giải thích thế nào về đồ ước sùng của mình với những người ngoài ấy ?- Tôi đoán anh là người khéo xoay sở nên nó không thể là vấn đề khiến anh quan tâm và cần đến sự giúp đỡ từ người khác. Dù sao cũng thành thật xin lỗi anh về hành động sỗ sàng và câu nói đùa không đúng chỗ. Nhưng với sự thật công tâm và khách quan của cá nhân tôi, tôi xin xác nhận hành động ấy hoàn toàn ngoài ý muốn. Nếu anh chấp nhận lời xin lỗi thì vui lòng đừng nói về nó bằng kiểu diễn đạt như vừa rồi nữa, được không ? Thật ra chỉ sự vô ý thôi cũng đủ làm tôi ngượng lấm rồi. Người đàn ông cười khe khẽ :- Tôi lại xem đó là cách đền bù những tổn thất mà mình phải chịu nhưng xem ra nó không phù hợp với cô Dù sao tôi cũng đánh giá cao phản ứng vừa rồi, nó rất đúng mực. Tôi ghét thấy ai cau có khi bất bình điều gì lắm. Để chứng tỏ là mình là người lịch sự, không chấp nhặt, không bảo thủ, không quan tâm đến cái đầu u một cục, cái ngực vừa lãnh đạo một quả phạt đền và ngã từ chiều ột mét bảy... Ồ không, chích xác là một mét tám hoặc những điều vật vãnh khác, tôi sẽ nói thế nào với người gây tai nạn ình nhỉ ? Ừm... đừng lo lắng gì cả, tôi không sao, cô có thể đi được rồi đây.- Cảm ơn anh. Bên ngoài vọng ra tiếng cười và hình như ai đó vừa nhắc đến tên Hải Đăng, Nguyên Du quay lại . Nạn nhân của cô còn đứng đấy. Vóc dáng sừng sững của ông ta làm Nguyên Du thoáng ngẩn ngại . Như hiểu ý cô người đàn ông vẫn yên lặng chờ đợi.- Xin lỗi, tôi có thể hỏi anh một câu được không ?- Tất nhiên là được. Tôi sẽ trả lời nhưng không nhất thiết phải nói sự thật đâu nhé.- Ồ không, câu hỏi của tôi rất đơn giản. Anh có thấy ông Đăng gì đó ở bên ngoài không ?Người đàn ông ậm ừ :- Ừm... hình như tôi có trông thấy hần . Tên của hần là Hải Đăng chứ không phải là Đăng gì đó.- Ông ấy đến lâu chưa nhỉ ?- Cũng khá lâu . Sao ? Cô cũng quan tâm đến hần à ?Giọng người đàn ông đượm vẻ xách mé và thiếu tôn trọng khi nhắc đến nhân vật không có mặt này . Như được sự đồng cảm từ người đối thoại, Nguyên Du cũng vô tình nói theo cách ấy.- Vì ông ta đã bắt cha tôi phải chờ suốt buổi chiều.- Nghe giọng nói bất bình này thì người chờ Hải Đăng đâu chỉ có cha cô, đúng không nào ? Thật vô ích khi chờ đợi một người như hần vì hần biết rõ mình xuất hiện vào thời điểm nào là thích hợp nhất . Nhưng hôm nay... khỉ thật... Cô đã nghe được điều gì về hần rồi ?- Không nhiều lắm nhưng quả thật tôi cũng tò mò muốn biết . Có phải ông ta là người không biết đến cái gọi là tình cảm và phép lịch sự không nhỉ ?Nếu lúc này Nguyên Du thấy được nét mặt của người đàn ông bên cạnh chắc cô không dám nói thêm lời nào . Một gương mặt thất vọng và ngao ngán . Với những gì anh trông thấy ban trưa thì giọng nói bây giờ chẳng còn là điều quyết định nữa . Cô không nói chắc sẽ hay hơn vì mập mờ che đậy theo kiểu này đã không giấu được ai còn làm người ta phát ngáy lên . Xuyên qua cái lối vờ như hồ hững không quan tâm ấy, anh chắc cô biết nhiều hơn những gì mình đang thể hiện.- Tò mò là sản phẩm của những kẻ rồi hơi tuy nhiên ông Đăng gì đó thích được người ta quan tâm hoặc đoán già đoán non theo kiểu này lắm . Để giúp cô tiết kiệm thời gian tôi sẽ nói vài điều mà tôi biết về hần . Tên hần là Hải Đăng nhưng cuộc đời hần, ồ không, nhưng nơi hần đến, những chỗ hần ngồi đều tối mò không có chút ánh sáng nào vì cái tối tăm tỏa ra từ người hần ám vào những thứ hần tiếp xúc . Loại người này nếu thất bại người ta sẽ nói “Ngữ ầy mà làm được gì ?” còn hần thành công thì người ta sẽ nói “Tay này chỉ toàn gặp may, mèo mù vớ phải cá rán” . Tóm lại, không ai ưa hần cả nhưng người ta lại... khoái dây vào hần ví dụ như gã con gái cho hần chẳng hạn . Còn nữa, đôi khi tôi thấy ganh tỵ với hần...Nguyên Du cắt ngang :- Tôi thích quan sát và đưa ra nhận xét, tôi không bao giờ lắng nghe ý kiến từ người khác rồi đoán già đoán non . Cảm ơn sự nhiệt tình hơn cả mong đợi của anh - Cô nói thêm trước khi quay đi - Vừa rồi anh đã dùng từ sai, đó không phải là ganh tỵ mà là ganh ghét . Đã có ai nói với anh ở người đàn ông nó là một tính xấu không chấp nhận được chưa nhỉ ?Người đàn ông cười thật to :- Tôi không thích thậm chí ghét những gì hần đang có, tôi chỉ quan tâm đến những thứ hần đánh mất mà thôi . Đó có phải là vì tôi ganh ghét với hần không ?Ông ta bước về phía Nguyên Du . Lần này mảnh trăng treo nghiêng ngoài cửa sổ hắt chút ánh sáng yếu ớt xuống sòng mũi thẳng đứng tạo thành góc tối quuyền rũ, bí ẩn trên gương mặt người đàn ông.- Với kinh nghiệm của tôi, quan tâm đến người khác phái theo kiểu của cô là công việc của những gã đàn ông . Hãy để cho chính họ làm điều này vì họ sẽ làm tốt hơn cô rất nhiều, cô bé. Không dừng lại ông ta bước thẳng ra ngoài . Nguyên Du sững người như bị điểm huyết . Trong thế giới của cô chưa từng có người đàn ông như thế vì vậy việc Nguyên Du không thể trông chờ ở mình những thứ mà người ta gọi là kinh nghiệm hay phản xạ là điều tất nhiên . Lúc này, mảnh trăng ngoài cửa sổ không còn mang hình dáng mỏng manh của chiếc lá lúa nữa mà nó biến thành nụ cười hồ hững với đôi môi mỏng dính nhếch lên mang theo vẻ điệu cợt không thêm che giấu . Cấu kính, Nguyên Du đóng sập cửa lại.oOoHải Đăng vừa chỉ tay vào bản vẽ vừa thuyết minh một cách rành rọt . Giọng anh không đổi dù biết rằng sau những câu nói đại loại như “Tùy cậu - Cứ làm theo cách nào mà cậu thấy là tốt nhất - Trừ phi tôi có đề nghị cụ thể nào khác, nếu không cậu cứ làm theo ý của mình - Tôi hoàn toàn tin tưởng vào cậu” thì ông Nguyên xem như mọi chuyện đã kết thúc . Hải Đăng không thích cái lối tin tưởng vô trách nhiệm này, nhất là trong công việc, nhưng anh

không bộc lộ . Nguyên tắc của Hải Đăng là ngoài bản thân mình không được phép đặt niềm tin vào bất kỳ ai và cũng không để ai hiểu rõ mình vì kinh nghiệm bao nhiêu năm dạy anh rằng điều này luôn luôn là sai lầm. Bên ngoài rất ồn ào . Quả là có nhiều âm thanh khi những người phụ nữ trong nhà vừa chuẩn bị bữa ăn chiều vừa trò chuyện với nhau thỉnh thoảng lại quát mắng lũ trẻ . Một cách chính xác Hải Đăng gần giọng nói vào từng người thậm chí còn tưởng tượng được vẻ mặt của họ khi nói . Còn âm thanh anh mong được nghe lại không có . Đó là giọng nói trong trẻo với âm vực cao và kiểu uốn lượn rành rọt ở những âm tr, r, s nghe rất lạ, giống như trẻ con đang tập đọc vậy . Hải Đăng nhìn qua khe hẹp rồi cúi kính nhận ra không chỉ có thể anh đang mong được nhìn cả gương mặt ấy nữa . Cũng chẳng phải từ bây giờ, ngay lúc bước chân vào phòng Hải Đăng đã cố tình chọn vị trí bất tiện này để không phải nhìn thấy một ai và để loại bỏ ý nghĩ chết tiệt ra khỏi đầu trong khi anh biết rõ không điều gì có thể ngăn được mình, hướng hồ cái khe hẹp ấy. Để xem, Hải Đăng nhếch môi, không ít lần chạm trán với sự thất bại nhưng chưa bao giờ anh chịu thua . Nguyên tắc của Hải Đăng là dù còn một giây cũng vùng vẫy . Anh không chấp nhận bất cứ thỏa hiệp nào mang màu sắc nhượng bộ hoặc thất bại với bản thân lại càng không . Một cách dứt khoát, Hải Đăng dùng bút chì khoanh một vòng tròn trên bản vẽ . Giọng anh vẫn trầm tĩnh, lưu loát, không ai có thể nhận ra đã có những ý nghĩ xen vào trước đó. Vào lúc Hải Đăng không chú ý nhất thì cửa phòng bật mở, một cái đầu thò vào :- Ba ơi, ba thử nhìn xem con có cái gì trong tay này... Ôi... - Cô giấu tay ra sau lưng - Con xin lỗi, con không biết là ba đang có khách.- Không sao . Vào đây đi Du.- Dạ. Hải Đăng không nhìn lên nhưng anh cảm nhận được sự hiện diện của cô, dù chỉ lấp ló ngoài cửa, đã tràn ngập cả căn phòng . Đó chỉ là câu đùa băng quơ, nhạt nhẽo lúc cao hứng và khi ấy anh chẳng thấy thú vị chút nào thậm chí còn tức giận vì vẻ trịch thượng, gia ân hay hạ cố ban cho từ người nói như để đền bù những tổn thương mà một kẻ bất tài, vô vị như anh phải chịu . Giờ đây Hải Đăng lại thấy thích thú với ý nghĩ đây là cô vợ... huyệt của mình. Ông Nguyễn đứng dậy vươn vai một cái :- À, con pha hai ly nước rồi mang vào đây cho ba . Mãi làm việc ba quên khuấy . Vị khách của chúng ta chắc khát khô cả cổ - Ông vỗ vai Hải Đăng - Cậu dùng gì ? Cà phê đá ít đường nhé ? Nào con gái, pha cho ba một ly cà phê đá thật đậm ít đường, một ly nước cam . Chà, mệt quá, ta nghỉ xả hơi một chút chút . Tôi già rồi chẳng thể theo kịp các cậu. Hải Đăng nheo mắt . Già ư ? Chỉ nhìn thấy điều này khi ông ta đứng cạnh cô con gái cứng nhưng ở ông ta tuổi tác lại là một lợi thế . Già có phải là lý do chính đáng người ta cho phép mình quên đi những điều họ muốn không nhỉ ? Không sao, có nhiều cách để nhắc họ nhớ những điều mà họ muốn quên . Chỉ cần chọn lấy một và những thứ được gọi là cách thì anh đâu có thiếu. Hải Đăng nhướng mày, anh đã có được kinh nghiệm quý giá rút ra từ chính bản thân mình . Đó là trong bất cứ tình huống nào dù khó khăn đến mấy bao giờ cũng có một cách nào đó . Nhiệm vụ của anh là phải tìm cho ra và Hải Đăng chưa thất bại lần nào, có lẽ do từ bé anh đã học bài học này rất cẩn thận. Lúc Nguyễn Du mang nước vào thì ông Nguyễn đã ra khỏi phòng . Khách vẫn chăm chú nhìn vào tờ giấy trải rộng trên bàn, không quan tâm đến sự hiện diện của cô . Nguyễn Du lễ phép đặt ly nước trước mặt ông ta :- Mời chú uống nước.- Cảm ơn. Giọng nhạt nhẽo gần như vô cảm . Ông ta không ngẩng lên dù nói lời cảm ơn . Tần ngần một lát vẫn không nghĩ được lý do nào ở lại, Nguyễn Du quay đi.- Trả lại cho cô cái này . Tôi không cần đến nó nữa.- Dạ ? - Quên cả dùng tay che cái miệng đang há ra tròn vo, Nguyễn Du thẳng thốt - Là chú hả ? Thôi chết... Hải Đăng đứng lên :- Sao vậy ? Nếu biết nạn nhân là một lão già thế này chắc cô đã ân cần hơn, phải không ? Nguyễn Du lấp bắp . Ông ấy đâu có già . Không, trong bóng tối vóc dáng và giọng nói khiến cô không nhận ra ông ta đã già . Giờ đây những nếp nhăn mờ mờ ở đuôi mắt với Nguyễn Du lại là lý do chính đáng và thuyết phục nhất để ông nhận được sự tôn trọng từ cô . Sự tôn trọng mà Nguyễn Du đặc biệt dành cho những người... già . Chết thật, đêm đó Nguyễn Du cứ nghĩ ông ta là một trong những người bạn của dương Ứt . Cái mồm ba hoa hại cô, đã vậy mình còn cười lên... Không dám nghĩ thêm, Nguyễn Du lặp lại câu hỏi hôm trước và không nhận ra trong tình cảnh này nó vô duyên đến thế nào.- Anh... à không chú, chú có sao không ?- Lại câu hỏi này à ? Nếu cô mong được nghe câu trả lời khác với hôm nọ thì tôi không có đâu.- Vậy chú có cần... Ông ta đùa nhưng ánh mắt làm cô sợ . Quên bằng những điều cần nói, Nguyễn Du lăm lét nhìn người đối diện . Cô rửa thắm, đúng là con cóc, đầu mình chắc không to hơn đầu con chuồn chuồn là bao . Thật may, đúng lúc này cha cô bước vào.- Hai chú cháu đang làm quen nhau đấy à ? Để ba giới thiệu với con, đây là chú Đăng, bạn thân của ba . Chú đang giúp ba thiết kế và xây lại phòng mạch ngoài đây . Còn đây là Nguyễn Du, con gái tôi . Chắc cậu vẫn chưa biết nó ?- Rất tiếc là chưa nhưng bây giờ chúng tôi làm quen với nhau vẫn còn kịp . Xin được giới thiệu lại, tên đầy đủ của tôi là Hải Đăng. Anh chìa tay ra . Đó không phải là cái bắt tay theo phép xã giao thông thường dù thoát nhìn là thế . Hải Đăng dùng nó để giữ lấy cô gái đang lập cập ngồi xuống ghế . Mắt Nguyễn Du trợn ngược . Cái xiết tay quen thuộc, đúng là cái xiết tay của người đàn ông hôm nọ . Ông ta không thêm giấu vẻ thú vị hiện ra trong ánh mắt . Nó đậm dần rồi cháy bùng lên

thành đóm lửa nhỏ khi bắt gặp cái nhìn của cô . Điều này giúp Nguyên Du bình tĩnh trở lại . Sao lại hoảng sợ và run lên như một con cóc trong khi cô biết Hải Đăng nhiều hơn những gì ông ta biết về cô ?- Chà, xin lỗi, ba lại có điện thoại bên ngoài . Con ở đây trò chuyện với chú Đăng nhé - Ông vỗ vai Hải Đăng - Nếu không bận, mời cậu ở lại dùng cơm . Tôi có vài vấn đề cần tham khảo ý kiến của cậu . Chúng ta trao đổi với nhau trong bữa ăn.- Dạ.Cả hai trả lời gần như đồng thanh và không nhìn ông vì sự quan tâm của họ đang tập trung vào nhau . Nguyên Du thoáng cười khi nhớ đến hình ảnh mà cô tưởng tượng hôm nọ . Không áo chim cò sắc sỡ, không dây chuyền, không nhẫn vàng, không vành váo, hãnh tiến, trước mắt cô là một gương mặt đàn ông đẹp nhưng bất động . Đối với Nguyên Du lúc này tâm thường hóa nó là hình thức trấn an hữu hiệu nhất . Một cách chế diễu và gượng ép, cô lý giải gương mặt kiêu ngạo ấy chỉ là thứ nguy tạo mà ông ta khoác lên để phù hợp với vị trí hiện nay của mình, cũng có thể ông ta dùng nó để xóa đi nỗi mặc cảm về một quá khứ lam lũ chẳng hạn.Ở khoảng cách gần, Nguyên Du nhìn thấy đôi mắt sâu và đen . Một thoáng rung động làm tim cô thất lại . Đôi mắt đẹp quá . Nó sâu thẳm và đen đến nỗi cô chợt nghĩ chắc chắn có một khoảng tối đang ngự trị đằng sau . Cũng trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy Nguyên Du nhận ra không phải chỉ sự kiêu ngạo tạo ra vẻ lạnh lùng xa cách trên gương mặt mà còn là sự tự chủ, bản lĩnh ông ta có được khi hàng ngày đương đầu với những cái nhìn soi mói giống như ánh mắt của cô bây giờ vậy.Hai người nhìn nhau . Nụ cười của Nguyên Du làm bóng tối trong mắt ông ta lay động . Tâm trạng và vẻ mặt của Hải Đăng như của một người nghệ sĩ cố nắm bắt một khoảnh khắc chợt đến vì biết rằng nó sẽ trôi qua rất nhanh . Và... hình như anh không bắt kịp . Hải Đăng chán nản buông tay.Nguyên Du kín đáo nhìn xuống, trong tay là chai dầu mà cô dúm cho ông ta hôm nọ . Nó vẫn còn nguyên chẳng suy suyễn chút nào . Nhớ lại cuộc chạm trán ấy, Nguyên Du ngượng ngập giải thích :- Thật ra người ta vẫn hay nói như thế về những người mà họ cho là vắng mặt, vấn đề nếu có là ở chỗ tôi đã không gặp may.- Tôi đâu có phàn nàn gì, nhất là khi phụ nữ xem việc nói sau lưng người khác là một trong những thú tiêu khiển của họ . Làm cho phụ nữ vui là bổn phận cao cả của người đàn ông, huống hồ đó chỉ là những lời chẳng gây tổn hại nào cho thanh danh vốn chẳng có chút tiếng tăm gì để gìn giữ của tôi.Hải Đăng ngấm ngấm gương mặt đỏ ửng của Nguyên Du tự hỏi, liệu phụ nữ có khả năng điều khiển màu sắc đậm đà giới tính ấy hiện lên mặt theo ý muốn của họ không nhỉ ? Một gương mặt đỏ ửng cũng hay hay nhưng ấn tượng nhất vẫn là đôi mắt . Đôi mắt có màu sáng xanh cùng nét lượn thanh tú mềm mại ở hàng mi, gợi trong anh hình ảnh một khoảng trời bình yên có mây màu xanh và đường chân trời tưởng gần lại hóa xa tít tắp.Bữa ăn diễn ra trong bầu không khí thân mật . Thỉnh thoảng Hải Đăng vẫn dùng cơm chung với những người trong gia đình này nhưng hôm nay đặc biệt thú vị khi được tiếp xúc với một trong số rất ít các cô gái không lộ ra nét bối rối bởi ánh mắt của anh . Bằng sự từng trải Hải Đăng thừa biết cô phải cố gắng thế nào để có được gương mặt bình thản ấy . Bà Bảo Thụy vừa tiếp thêm thức ăn cho lũ trẻ ở bàn bên cạnh vừa nhìn lên cầu thang với vẻ sốt ruột . Nguyên Du đứng lên :- Hay là con lên trên đó xem chị Doanh có cần giúp gì không.- Không, con cứ ăn đi - Bà chắc lưỡi - Bên ấy chỉ mời sang dùng bữa cơm thôi mà nó chuẩn bị đến mấy ngày vẫn chưa xong . Chả bù với cô, lần đầu tiên...Có tiếng bước chân xuống cầu thang . Không cần ngẩng lên Hải Đăng vẫn biết là Bảo Doanh . Cô ấy có còn bối rối, e lệ khi trông thấy mình không nhỉ ? Đối với anh việc nhận ra nét ngượng ngập trên gương mặt phụ nữ chẳng có gì khó khăn . Thoạt tiên Hải Đăng thấy buồn cười . Sau đó thì không quan tâm đến vì anh cho rằng nó là thứ sản phẩm xa xỉ của những cô gái mới lớn, được sinh ra trong gia đình nề nếp . Với phạm vi giao tiếp bó hẹp nên suốt đời không dám nhìn thẳng vào mắt một người đàn ông, chỉ biết nuôi dưỡng tình cảm mơ mộng, lãng mạn theo kiểu phi thực tế . Anh lại không phải là người thuộc thế giới ấy.Bảo Doanh vận chiếc đầm đơn giản, tóc buộc cao, trông khá xinh . Cô hấp tấp chào mọi người khi nghe tiếng xe bên ngoài . Bà Bảo Thụy lừ mắt :- Con cứ để An vào đây . Kể từ hôm nay mẹ không chấp nhận cái lối thập thò ấy nữa.Bảo Doanh bối rối :- Kia mẹ...Nguyên Du thấy ái ngại cho anh chàng nào đó đột ngột rơi vào hoàn cảnh dầu sôi lửa bỏng thế này . Phải trưng gương mặt mình ra ọi người ngấm ngấm ngang dọc, dò xét chán chê nhưng khi kết luận lại làm ra vẻ bàng quan “Trông cũng khá - Xem cũng được - Hơi tẻ tẻ” . Đó là nói theo kiểu lủ bạn tình quái của cô . Ở đây chắc không có những lời nhận xét theo kiểu này vì giám khảo toàn là người lớn nhưng không vì thế mà anh chàng gặp may . Lý do rất dễ hiểu, ngoài giám khảo còn có một... đám khán giả ngồi châu rìa đang há hốc mồm vì tò mò và hiếu kỳ . Chỉ cô và con bé Ty mồm mép lanh chanh như tép nhảy kia thì anh bạn của chị Doanh cũng... tiêu đời vì bị mổ xé đến nơi đến chốn rồi.Nguyên Du thú vị khi tưởng tượng mình dọa được người yêu chị Doanh, một chàng An cao lêu nghêu có gương mặt trắng trẻo thư sinh . Chà, gương mặt ấy sẽ đỏ ửng vì ngượng ngập hay tái nhợt vì sợ hãi nhỉ . Cô quên khuấy hình ảnh lão trọc phú miệt vườn để nhận ra trí tưởng tượng đã đưa mình đến tận đâu, dù “lão” đang ngồi cạnh và tức cười vì vẻ háo hức của cô . Đang lẩn thẩn suy nghĩ, Nguyên Du giật mình khi trông thấy một thanh niên

với vóc người cao lớn, chắc nịch và gương mặt vuông vuông chữ điền, không phải là gương mặt của người dễ bị bắt nạt, đang đường hoàng băng qua khoảng sân rộng để bước vào nhà . Anh cúi chào mọi người, nói vài lời bằng vẻ khiêm tốn, lịch sự, lễ phép rất có phong cách . Chao ôi, Nguyên Du nghĩ thầm, vậy là rõ rồi . “Thập thò” là chuyện của chị Doanh, không phải của người này . Cái kiểu gán ghép đầy thiên vị của người lớn làm cô tưởng tượng loạn cả lên.Đến gần chị Doanh, anh An mỉm cười . Nụ cười làm gương mặt giãn ra nom nhẹ nhõm vì cái miệng rất duyên . Cô Ba tự tay rót nước mời khách . Khách ngồi bên ngoài, dưới gốc cây khế sát mái hiên nơi trước đây ông nội dành để tiếp bạn bè và chơi cờ . Dấu ấn của nó là bộ bàn ghế lên nước bóng loáng với bàn cờ tướng khắc thẳng vào mặt gỗ . Dượng Út cảm cảnh chép miệng :- Tội nghiệp thằng nhỏ, nó bị... mần đến nơi đến chốn à xem.Đúng như dự đoán, cô Ba thông thả nói . Trong nhà mọi người đều im lặng nên nghe rõ từng lời :- Bác rất ngạc nhiên khi biết anh chị bên ấy có nhá ý mời Doanh đến nhà chơi . Trong suy nghĩ của bác đây là bước khởi đầu nghiêm túc mà cha mẹ vẫn làm trước khi đi đến quyết định khác quan trọng hơn . Bác nghĩ như thế cháu thấy có cần phải đính chính lại không ?- Dạ không ạ.- Điều ngạc nhiên là cho đến lúc này chúng tôi vẫn chưa biết gì về cháu . Bác tự hỏi nếu bác cho rằng việc này là quan trọng hơn cả thì với cháu nó có phải là quá đáng không ?- Xin bác và gia đình thứ lỗi, đúng như bác nói việc này rất quan trọng vì thế Doanh chỉ cho phép khi thật sự tin tưởng con . Tiếc là bản thân con cho đến lúc này vẫn chưa thuyết phục được Doanh nên con phải nhờ đến cha mẹ . Con cũng rất lo không biết ba mẹ con có làm được điều này không dù con đã nói rõ nếu hai người không thành công thì kể như chuyện con đứng mãi ngoài ngõ, không được Doanh mời vào nhà là điều tất nhiên.Nguyên Du bất ngờ, xem ra việc ngồi vào ghế bị cáo không phải là điều làm cho nhân vật này bối rối . Sau khi nghe những lời này, cánh mày râu trong nhà phản ứng khác nhau . Bin bật cười khe khẽ, dượng Út rung đùi đắc ý, cha cô giữ nguyên nét mặt đăm chiêu như không để ý, còn Hải Đăng... nhìn thật kỹ mới nhận ra môi ông ấy nhếch lên một chút, gương mặt vẫn hoàn toàn vô cảm . Đột nhiên Nguyên Du thấy buồn, chưa bao giờ cô nhận được sự quan tâm như thế từ mẹ . Biểu hiện của bà khiến cô nghĩ có lẽ với mẹ Nguyên Du đã đủ lớn, đủ bản lĩnh để đối phó với những vấn đề khác nhau trong cuộc sống . Chính suy nghĩ này khiến Nguyên Du luôn thấy những rắc rối của mình thật nhỏ bé và cô e ngại khi mẹ phải mất thời gian để chia sẻ, để quan tâm đến những điều vụn vặt trong khi bà bận rộn và đầy ắp những lo toan . Dần dần cô quen giải quyết mọi việc một mình . Mẹ Ơi, trong trái tim mẹ gần nào dành cho con và ba hử mẹ ? Cổ họng nghẹn nghẹn, Nguyên Du cúi đầu và nốt miếng cơm trong chén . Không ngẩng lên nhưng Nguyên Du biết cô Ba đang tiễn khách ra ngõ :- Bác cho phép Doanh đi với con . Doanh còn vụng về lắm, tính ý anh chị bên nhà thế nào nhờ con chỉ vẽ thêm cho Doanh.- Xin bác đừng lo . Con sẽ làm cho ba mẹ con yêu quý Doanh như con vậy.- Ừ, lần sau đến đây con cứ vào thẳng trong nhà . Nếu Doanh có ý kiến gì khác cứ nói là bác đã bảo thế.Mặt chị Doanh đỏ bừng :- Mẹ...Nguyên Du bưng ly nước lên uống một hơi . Đặt chiếc ly rộng xuống bàn, mặt cô bé buồn thiu . Một thoáng đắc ý lướt qua mắt Hải Đăng . Kinh nghiệm của anh, khi người phụ nữ buồn hoặc cô đơn họ sẽ không chú ý đến những cánh cửa, chỉ cần một chút khéo léo bạn có thể đường hoàng bước vào . Ông Nguyên cắt ngang mạch suy nghĩ của Hải Đăng bằng một câu hỏi . Im lặng một chút như phải cân nhắc trước khi trả lời, anh chú ý đến chàng trai ngồi cạnh Nguyên Du . Hải Đăng nheo mắt, giác quan bảo anh rằng hắn đang nắm tay cô gái dưới bàn . Không chỉ Hải Đăng, hắn cũng trông thấy nét buồn buồn trong ánh mắt ấy . Chà, xem ra cái lối an ủi này không bình thường chút nào.Bữa ăn chiều kết thúc lúc trời sâm sẩm tối . Hải Đăng nhìn đồng hồ, anh quyết định nán lại một chút để bàn nốt mấy hạng mục cuối của công trình . Họ ngồi ở phòng ăn, Nguyên Du thu dọn loanh quanh sau đó rửa bát đĩa trong bếp . Cô vẫn vận bộ quần áo ngắn cũn hôm nọ nhưng Hải Đăng không còn thấy buồn cười nữa . Nghiêng người đặt ly nước trước mặt anh, tóc Nguyên Du chảy xuống vai tạo thành vòng lượn êm ả viền quanh gương mặt . Không cưỡng lại được Hải Đăng hít một hơi thật dài khao khát được nghe lại mùi thơm dịu dịu trên mái tóc đã có lần phủ kín gương mặt mình . Anh thích mùi hương nhẹ nhàng kín đáo ấy nhưng ý nghĩ bị Nguyên Du chi phối và hình ảnh cô lưu lại đâu đó trong đầu anh là chuyện Hải Đăng không thể chấp nhận được . Để xua đi điều này anh nâng ly nước uống cạn một hơi rồi nhìn chằm chằm vào đáy trước cặp mắt mở to của Nguyên Du . Cô rụt rè :- Cà phê thật đậm ít đường nhiều đá, có đúng không ạ ?Hải Đăng thoáng cười . Trước dấu hiệu quan tâm của cô, anh cảm thấy có điều gì đó rất ấm áp tỏa ra nhẹ và mỏng như đóm lửa nhỏ được nhóm lên trong buổi chiều đông ảm đạm . Ngọn lửa không lớn nhưng đủ xua cái giá rét đang ngấm vào da thịt . Chỉ một thoáng, Hải Đăng cúi xuống lầm lì gấp bản vẽ lại . Anh cương quyết dập tắt ngọn lửa và tức giận vì loại tình cảm mà nhiều năm nay tưởng như mình đã miễn dịch . Nguyên Du ngơ ngác trước gương mặt thoát một cái đã tối sầm . Ngay lúc ấy một người đàn ông bước vào và tiếng reo của Nguyên Du ngăn Hải Đăng đứng lên.- Ôi... chú Giang - Cô hướng vào trong gọi lớn - Kha ơi, Tuệ Ơi, nội ơi... chú Giang xuống rồi nè...Hai đứa nhỏ cẩn thận lách

qua người bà Tần rồi phóng ào ào xuống cầu thang . Chúng bấu chặt lấy tay cha, la chối lói.- A... ba...- Để ba xem nào - Ông cúi xuống ôm lũ trẻ - Hai đứa đang nắng suốt cả ngày phải không ? Đầu tóc khét lẹt đây này...Bà Tần âu yếm hỏi :- Sao xuống trễ vậy con ?- Dạ, vì lúc qua phà con gặp lại người bạn cũ - Ông chào

3. Chương 3

CHƯƠNG 3.

Ánh mắt Hải Đăng nói rằng ông ta không nhận ra nó và không thấy có điều gì bất thường . Chiếc kẹp, ô không, và cả chiếc áo là của một người phụ nữ nào đấy . Ấm ức vì sự im lặng của Hải Đăng, cô muốn ít ra ông ta phải nói một điều gì đó vào lúc này.- Tôi có thể sử dụng nó không ?- Nó đang ở trong tay Du mà.Nguyên Du mím môi :- Nhưng nó là của một người khác, làm như thế có bị xem là tham lam quá không ?Hải Đăng nhếch môi :- Theo tôi thì không nhất là khi nó tự nguyện lẫn vào tay Du như thế.Câu chuyện được chuyển theo hướng khác . Nguyên Du muốn kếp thúc, tiếp tục nó và lúc này không có lợi cho cô Có vẻ như Hải Đăng chỉ nói, còn việc người khác hiểu hay nghĩ về nó thế nào không phải là điều ông quan tâm.- Tôi cho rằng cần phải có thời gian tôi mới thích ứng với lối suy nghĩ kiểu này.- Đừng cố gò mình như thế . Lúc này không phải chỉ cô hai nhìn thấy Du buồn đâu. Nếu không học được cách che giấu thì hãy tập tính thích nghi và quen dần với việc delete những thứ nằm quá lâu trong đầu . Thích nghi và lãng quên là những thứ rất quý giá mà thượng đế ban cho con người.Nguyên Du nhún mày :- Tôi không phải là người sáng dạ cũng không muốn tỏ ra uyên bác khi đoán già đoán non ý nghĩ của người khác mà cho rằng mình đã hiểu rõ . Vì vậy chú có thể giải thích những điều vừa nói không ? Nó có nghĩa là gì vậy ?- Ừm... tôi đã dùng từ “cố” trong ý nghĩa phủ định vì thực tế không hề có việc này . Nó tương đương với câu “đừng cố tỏ ra gò mình nhưng thế”. Tôi nói như vậy có đúng không ? Du vẫn chưa giấu nổi mình đâu vì ánh mắt Du phản ánh rất thật những gì có trong suy nghĩ cho nên đừng phí sức vì những việc này, cô bé.Nguyên Du cười băng quơ :- Vậy chú đã sử dụng những điều quý giá ấy vào việc gì rồi ? Tôi muốn nói đến thích nghi và sự lãng quên mà chú vừa nói ?Mắt Hải Đăng lóe lên những tia rất lạ nhưng khi chạm phải cái nhìn của Nguyên Du thì biến mất . Ồ không, không biến mất nó chỉ chuyển sang một trạng thái khác . Nguyên Du nghĩ thầm, nhanh như việc người ta dùng remote thay đổi liên tục các kênh trên TV vậy.- Du tò mò muốn xem những vết sẹo trên lưng người khác và muốn chính họ phải tự vạch áo mình lên. Việc này khó đấy, để làm được cần phải có bản lĩnh - Anh ngắm nghía gương mặt Nguyên Du - Xem nào... lúc này thì chưa nhưng có lẽ không lâu lắm đâu. Chỉ duy một điều mà tôi có thể chắc chắn, người làm việc này không phải là tôi.Nguyên Du buồn cười :- Nói lòng vòng như vậy chú có thấy mệt không ?Hải Đăng nhìn Nguyên Du Cái nhìn lướt đọc thân thể như nhìn một món hàng mà mình ưng ý . Anh biết rõ tác dụng của nó, bao giờ cũng làm phụ nữ khó chịu thậm chí tức giận . Không ai trong số họ thích cái vẻ ương ngạnh và sẵn sàng trong ánh mắt ấy cả . Phản ứng của họ đều giống nhau, người có phản ứng khác thì anh chưa gặp và Hải Đăng tin là không có ngoại lệ . Nguyên Du không nói thậm chí không nhúc nhích cho đến khi cái nhìn của anh trở lại gương mặt cô Mắt Nguyên Du nhướng lên như ngầm hỏi “Anh đã xem xét chán chưa ?” Không tưởng tượng được “ngoại lệ” đang đứng trước mặt mình, Hải Đăng bất ngờ nổi giận dù không chắc có phải anh tức giận vì điều này không. Buông thông từng lời, Hải Đăng muốn cô đỏ mặt hoặc ít nhất phải bối rối quay đi như vài giây trước đó.- Chỉ những thứ thẳng đuột thiếu đường cong hoặc phẳng lì không kích thích nổi trí tưởng tượng mới làm tôi mệt và chán - Anh nhún vai - Rất may, đứng trước tôi bây giờ không phải là những thứ tương tự như thế.Không có phản ứng nào hay nói chính xác là không có phản ứng mà anh mong đợi.- Tôi có thể xem đây là lời khen không nhỉ ? Ồ, xin cảm ơn, nhưng để nói những lời này chú nên chọn cách diễn đạt tế nhị và dễ nghe hơn. Như vừa rồi có thể làm phụ nữ hoảng sợ đấy.Hải Đăng cầu nhàu :- Đó là cách phân biệt tôi với những người khác . Nếu nói giống như họ, tôi có cảm giác phụ nữ sẽ đề phòng mình như đang đứng trước mặt lão già sắp gở trò trống bối vậy.Lần này Nguyên Du mới đỏ mặt như sau đó lại phá lên cười thật to Bất giác Hải Đăng cũng cười theo. Tiếng cười đuổi nhau trong gió, không, tiếng cười quện vào nhau được gió đẩy ra xa, cuốn lên cao. Không gian quanh họ dường như đang rộn rã.Hai người chia tay thì trời đã khá khuya. Trước khi quay đi Nguyên Du nói khẽ nhưng rành rọt . Anh biết cô phải cân nhắc rất lâu :- Thú thật là tôi cảm thấy bối rối với kiểu xưng hô này quá . Nó làm

tôi ngượng ngịu và không thoải mái chút nào . Nếu gọi bằng chú xưng tôi cùng với lối nói như vừa rồi tôi thấy mình vô lễ nhưng nếu gọi xưng khác hơn để phải đứng xa kính trong chú như một bậc trưởng thượng tôi lại thấy tiếc.Sự thành thật của Nguyên Du làm anh phục :- Vậy hãy xem tôi như người bạn và gọi thế nào cũng được, tùy Du, miễn đừng quên gọi tôi vào những dịp thế này vì đêm nay tôi thật rất vui.Nguyên Du lè lưỡi :- Thật khó tưởng tượng tôi và ba tôi có chung một người bạn.Hải Đăng nói bằng giọng nhưng trong suy nghĩ anh lại xem đây là hành động thiện chí để đáp lại sự thành thật vừa rồi của cô.- Vậy có khó tưởng tượng hơn việc tôi và ba Du đã từng yêu cùng một người không nhỉ ?Nguyên Du thì thầm :- Là mẹ tôi à ?Hải Đăng nhún vai :- Tất nhiên là không và rất may là không phải thế . Vì vậy thì chấp nhận một người bạn như tôi, Du phải vận dụng đến trí tưởng tượng để khỏi ngỡ ngàng khi đối diện với những điều vượt xa nó trong thực tế.Bóng tối khá dày, ngoài giọng nói đầy ẩn ý cô không nhìn rõ mặt Hải Đăng để xem trên ấy có nét nào đáng tin không. Nguyên Du không nghĩ chỉ vài ngày sau, khi trở về nhà sớm hơn dự định, cô đã nhận được câu trả lời . Hải Đăng bắt kịp Nguyên Du lúc xe ra khỏi thị trấn một đoạn khá xa Chưa có điều gì làm cô bất ngờ và cảm động hơn khi nhận món quà từ anh. Đó là đĩa hòa tấu chỉ duy nhất bài “Dòng Đa-Núp Xanh” và mô hình cầu Mỹ Thuận thu nhỏ . Khi trao nó cho Nguyên Du, Hải Đăng đã nhìn sâu vào đôi mắt có ánh sáng màu xanh ấy nói thật khẽ :- Giờ tôi lại muốn xây những thứ kiên cố và đẹp đẽ thế này . Du có đồng ý nhận nó không ?Nguyên Du đón lấy . Sự im lặng làm Hải Đăng phật ý vì anh đã nhận được câu trả lời đầy đủ nhất từ ánh mắt cô Suốt đoạn đường quay về thành phố, Nguyên Du cẩn thận giữ nó trên tay và lắng nghe quanh cô mọi vật đang ca hát, ánh ban mai, ngọn gió sớm và những giọt sương còn đọng trên lá . Với Hải Đăng, đây lại là lần đầu tiên anh chú ý đến mặt trời ở yếu tố thẩm mỹ . Nó có bộ mặt đỏ ửng đầy vẻ láu lỉnh và tia nắng sớm là ánh mắt nheo lại, rất tinh quái . Cũng chỉ có anh mới nhận ra một điều như một người nhàn rỗi, mặt trời đứng đỉnh lên cao những chút vợi vãi vì biết rất rõ mình đang chiếu sáng những gì.Nguyên Du không muốn quay vào dù cả hai đã đến đầu hẻm và đứng đó khá lâu . Cô nằn nì :- Hay vào nhà một chút đi ba . Có lẽ mẹ con cũng sắp về rồi đấy.- Thôi nào, ba có cuộc hẹn vào lúc năm giờ phải đi ngay mới kịp . Vả lại vào ngày này mà cậy quyền ý thế giành quá nhiều thời gian của con thì có được xem là cạnh tranh lành mạnh với những chàng trai khác không nhỉ ? Đừng buồn con gái, ba mẹ còn nhiều dịp khác . Giờ con hãy vui chơi, gặp gỡ bạn bè và làm những việc mà người ta vẫn thường làm trong ngày sinh nhật của mình đi . Chúc con vui vẻ.Nguyên Du biết mình vô lý khi giữ cha thế này . Cả hai đã chờ mẹ cô suốt ngày hôm nay còn gì . Bà không trả lời điện thoại cũng chẳng đến . Mẹ không quên đâu . Điều này Nguyên Du chắc chắn, mẹ không muốn gặp cha đấy thôi . Cô thở dài, lý do này xem ra rất chông chênh vì bà vốn không phải là người thiếu rạch ròi đến thế . Vậy thì vì lẽ gì ? Tuần trước Nguyên Du úp mở bảo rằng mình có một chương trình rất hay sẽ giành ẹ vào ngày này . Nguyên Du chắc lúc ấy mẹ nhớ ngay đến sinh nhật của cô dù không tỏ ra . “Gần đến ngày ấy con nhắc mẹ lần nữa nhé Du” . Cô nhớ đến gương mặt đượm buồn và ái ngại của cha . “Có lẽ mẹ con bận nhiều việc nên không đến được . Không sao, chúng ta sẽ mừng sinh nhật con như mọi năm” . Cô cười buồn, vì sự vắng mặt của mẹ mà hai cha con cứ như hai diễn viên đóng kịch với nhau vậy . Ông Nguyên giục :- Vào nhà nhanh lên, ba chắc bạn bè chờ con đầy cả nhà rồi đấy.Cô gương cười :- Ba về ă- Ừ, vào đi con . Đừng giận mẹ nhé.Quầy quả bỏ đi, ông sợ nhìn vào ánh mắt ấy, ánh mắt của Quỳnh Thy ngày xưa, không khác nhưng cắt vào ruột gan người khác.Nguyên Du chậm chậm về nhà, không ai chờ cô cả . Nguyên Du dành ngày này cho hai người mà cô yêu quý nhất nhưng xem ra không được ai nhận trọn vẹn . Mình sẽ làm gì cho hết ngày nhỉ ? Nguyên Du thở dài, không cần làm gì thì nó cũng trôi qua.Cửa không khóa chỉ khép hờ . Nguyên Du dừng lại, mẹ đã về . Cô quyết định không nhắc đến buổi họp mặt . Vốn nhạy cảm và tinh tế chắc chắn bà hiểu đã làm tổn thương cha con cô thế nào . Nguyên Du muốn thấy mẹ dần vợi để nói hộ cha vài lời “Con không sao nhưng ba buồn lắm . Ba đã mong chúng ta có một ngày vui vẻ bên nhau” . Nhìn qua khe hẹp, tìm Nguyên Du đáp thành thịch . Không phải mẹ vì cánh tay xoắn dài trên thành ghế ở ngón áp út mang chiếc nhẫn lớn . Mặt nhẫn đính hạt đá hình giọt nước có màu đỏ sẫm như máu . Một giọt máu lớn, Nguyên Du lăm bắm, nó đâm vào mắt cô nhoi nhoi . Nhận ra người này là ai, ngực Nguyên Du nghẹn lại như có vật gì chèn cứng . Ông ấy hơn cả ba và mình cộng lại . Thế đấy.- Con đã về rồi à ?- Vâng, thưa mẹ.Không nhìn đến khách, Nguyên Du đi thẳng vào trong . Mẹ cô không phải là người dễ dàng bỏ qua những biểu hiện như thế . Từ lâu rồi không còn điều gì có thể gây áp lực với bà, nhất là trong tình huống này và ngay khi có sự hiện diện của người đàn ông.- Mẹ không hài lòng vì thái độ của con, Du . Mẹ muốn con cư xử như một người có giáo dục.Nguyên Du quay lại :- Vâng, thưa mẹ.Người đàn ông quan sát cả hai, chợt thấy thú vị với ý nghĩ Quỳnh Thy không biết mỗi khi tỏ ra ương ngạnh, bà ấy cũng có gương mặt giống y như thế.- Mẹ muốn biết cả ngày hôm nay con đã đi những đâu . Di Bẫy nói với mẹ con rồi nhà từ rất sớm.Giờ đây sự vắng mặt của bà không còn làm Nguyên Du quan tâm bằng sự hiện diện của nhân

vật đang ở trong nhà cô, ngồi vào chỗ của cha cô và quan sát mẹ con cô bằng vẻ mặt vô can . Gương mặt, ánh mắt của người đàn ông này làm Nguyên Du tức giận nhưng không hiểu sao cô lại muốn trút cơn phần nộ ấy vào mẹ . Nguyên Du có cảm giác giờ đây ông ấy và cả mẹ đều là người phía bên kia trận tuyến và cô chiến đấu một cách đơn độc, không phải chỉ vì mình.- Con có công việc cần phải giải quyết ngay ngày hôm nay, không thể làm vào một ngày khác . Dù sao con cũng xin lỗi vì đã để mẹ lo lắng . Con hứa không có lần sau đâu ạ.Làm như không nhận ra vẻ gai góc trong giọng nói ấy, bà Quỳnh Thy khoát tay :- Thôi được, con về phòng đi . Lần sau, trong những trường hợp tương tự, con phải được sự đồng ý của mẹ . Ở tuổi con mẹ không nghĩ ra có việc gì đó quan trọng đến nỗi con phải làm cả ngày mà không về nhà.Chưa bao giờ Nguyên Du thấy mẹ xa lạ như bây giờ . Cô nói chậm chậm, nặng nề như đang nghiêng người trút tảng đá trên lưng xuống dù hiểu rõ ở vị trí nào thì người bị đau vẫn chính là cô.- Con nghĩ ai cũng có nhiều việc phải làm trong ngày sinh nhật của mình, mẹ ạ.Nét sững sờ trong ánh mắt bà làm Nguyên Du ân hận . Bà quên . Điều này đâu phải là trọng tội mà cô đặt mình vào vị trí một quan tòa . Nguyên Du nhìn mặt, cô không nên dùng thái độ vừa rồi để nói với mẹ những lời nói đó . Ánh mắt của mẹ xoa dịu mọi uất ức trong lòng Nguyên Du . Giờ cô lại muốn an ủi bà . Vào lúc này giọng người đàn ông cất lên và mọi hành động dù khôn ngoan đến đâu nhưng không chọn đúng thời điểm thích hợp đều tệ hại như nhau . Ông đã làm tất cả trở lại màu xám xịt khi đưa chúng quay về điểm xuất phát ban đầu.- Ồ, sinh nhật à ? Bác rất tiếc vì đã không biết sớm hơn nhưng không sao chúng ta còn cả buổi tối . Đến một nhà hàng nào nhé, nơi có thức ăn ngon và không khí ấm cúng, chúng ta sẽ tổ chức tiệc sinh nhật dù muộn một chút để đền bù cho cháu.Nguyên Du nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt rồi nhớ đến một người khác đang trở về nhà trên đoạn đường gần một trăm cây số . Đầu cô nhúc nhúc như búa bổ.- Bác vừa nói đến đền bù, cháu lại không thấy mình chịu thiệt thòi hay bị một tổn thất nào để nhận sự đền bù cả.Ông cười, không hề gượng gạo :- Bác sẽ thử cách khác... à, xem như đó là món quà sinh nhật mà bác tặng cháu vậy.- Cảm ơn bác.- Chúng ta thỏa thuận thế nhé - Quay sang mẹ cô, ông nói với vẻ tự hào như vừa dỡ xong một đống đá vôi vĩnh và việc còn lại chỉ là đút bình sữa vào miệng nó - Giờ em chuẩn bị đi, Quỳnh Thy.Nguyên Du nói lớn :- Cháu nghĩ là có sự nhầm lẫn ở đây . Cháu thành thật cảm ơn bác về món quà nhưng đã là món quà thì người ta có quyền nhận hay từ chối . Cháu muốn nói lời từ chối, thưa bác.- Có thể cho bác biết lý do được không ?Vẻ trầm tĩnh của ông làm cô nổi giận :- Trong trường hợp này hoặc là người ta không thích món quà hoặc không thích người tặng, ở đây cháu không thích cả hai.Bà Quỳnh Thy không tưởng tượng được Nguyên Du dám nói những lời này bằng vẻ mặt bình thản như thế . Giống như đây là việc nó vẫn làm hàng ngày vậy . Sự vô lễ ấy vượt xa sức chịu đựng của bà và át luôn cảm giác ân hận ban nãy . Bà lùi lại lấy hết sức tát mạnh vào mặt con gái . Hành động này làm chính bà cũng ngạc nhiên . Loạng choạng suýt té nhưng Nguyên Du từ chối bàn tay của người đàn ông đang chìa ra ình . Mặt cô đỏ ửng và sự ngạc nhiên làm tê liệt mọi phản ứng như vôi nước đột ngột bị khóa lại . Không òa khóc, không giận dữ, không đau đớn, trong mắt Nguyên Du chỉ sự ngạc nhiên kỳ lạ . Môi run run, mắt mọng nước đỏ hoe nhưng không khóc, cô cẩn thận tránh sang một bên không để bà chạm tay vào người, thì thầm :- Xin lỗi mẹ.Bà Quỳnh Thy rút tay về đứng yên . Khoảng cách giữa hai mẹ con làm bà hoảng sợ . Mình không nên làm thế, chắc chắn Nguyên Du đang nghĩ rằng vì người đàn ông này mà bà đánh nó . Bà muốn giải thích, muốn Nguyên Du ào vào lòng và khóc òa lên nhưng không muốn thu ngắn khoảng cách, nó đang đứng rất xa, ngoài tầm tay và nhìn bà bằng đôi mắt lác lõng, như không trông thấy.- Con rất ân hận . Con xin lỗi mẹ.Nguyên Du nói bằng giọng như không phải vừa bị mẹ đánh mà chính cô đã làm việc đó với bà vậy . Trước khi mẹ cô có hành động nào khác Nguyên Du bước vụt ra ngoài . Bà hốt hoảng gọi to, nếu không bị Ông giữ chặt chắc bà đã chạy theo nó.- Không, em ạ . Tất cả những gì chúng ta có thể làm là để con bé yên . Nó đang uất ức vì tình cảm bị tổn thương mà anh và ngay cả em dù biết cũng không thể nào giúp được . Lý do rất đơn giản, chúng ta chính là khúc mắc trong lòng nó và lúc này chúng ta làm việc gì cũng chỉ khiến cho tình hình trở nên tồi tệ thêm mà thôi.Đưa tay vuốt mặt như cố nhớ hành động vừa rồi, vẻ yếu đuối làm ông cảm động . Ông đã gặp và yêu ngay người phụ nữ này chính vì sự mạnh mẽ trong tính cách, ý chí và cả nghị lực . Giờ ông lại thấy nét yếu đuối đầy nữ tính càng làm bà hoàn thiện hơn trong mắt ông . Ông không để mắt bà vì những trở ngại thế này và thật lòng ông cũng thấy tội nghiệp con bé . Nó là bản sao của Quỳnh Thy chỉ khác nhau ở nét trầm tĩnh, chín chắn của một phụ nữ từng trải và sự trong sáng, nhạy cảm của một đứa trẻ vẫn còn nét ngây thơ.- Em phải làm gì bây giờ ?Không muốn xem đây là vấn đề của riêng bà, ông nhấn mạnh :- Chúng ta sẽ không làm gì trước khi Nguyên Du bình tĩnh trở lại nhưng không có nghĩa là để mặc nó . Chúng ta đã không có sự chuẩn bị về tâm lý cho Nguyên Du, đột ngột rơi vào hoàn cảnh thế này thì phản ứng vừa rồi của nó cũng là điều dễ hiểu . Anh hoàn toàn thông cảm với Nguyên Du . Chúng ta phải làm lại từ đầu việc mà lẽ ra chúng ta đã làm từ lâu.Ngơ ngác nhìn như ông đang nói

thứ ngôn ngữ nào đó mà bà không hiểu nổi . Từ lâu dù không nói ra nhưng bà biết rõ tình cảm của ông . Không tiếp nhận và chưa chuẩn bị cho sự thay đổi nào khác, thiện chí của bà chỉ thể hiện ở chỗ không phá hỏng cũng không làm điều gì để duy trì nó . Tình cảm này là nhân vật có số phận hẩm hiu trong suy nghĩ của bà . Da diết, sâu lắng, trách móc, hờn giận, nồng nàn nhưng rất công tâm nó không tạo áp lực trong công việc . Với bản lĩnh, ông đã tách tình cảm ra khỏi ý nghĩ tầm thường ấy . Bà cảm phục ông về điều này . Tất cả chỉ có thế . Nó, bà và ông là ba nhân vật dần hàng ngang đang cùng di chuyển về phía trước . Không ai cản trở ai, cùng nhìn thấy sự tồn tại của nhau . Giờ đây theo cách nói của ông dường như hai người đã yêu nhau rất lâu kèm theo những dự định nghiêm túc và đang cần đến sự chấp thuận của con gái bà vậy . Không hài lòng nhưng bà không đủ sức phản đối.- Em gọi điện cho ba của Nguyên Du xem sao, có thể nó sẽ liên lạc hoặc đến chỗ anh ấy.Bà lắc đầu :- Vốn yêu quý và không muốn làm anh ấy buồn, nó sẽ không đến đâu.- Nếu Nguyên Du còn tỉnh táo để nghĩ đến điều này thì không có gì phải ngại . Anh nghĩ lúc này con bé không muốn nhìn thấy chúng ta và đó là con gái của em nên anh tin nó biết mình phải làm thế nào.Bà cười buồn :- Nguyên Du sẽ làm thế nào khi hôm nay là sinh nhật của nó và tất cả những gì em làm được là tát vào mặt con gái mình.Ông muốn an ủi bà, muốn ôm bà vào lòng và hôn lên nụ cười buồn bã ấy . Nhưng ông chỉ ngồi cạnh và nhìn vào mắt bà . Đôi mắt lúc nào cũng đầy ấp những ý nghĩ, những suy tư . Nó không ngừng chuyển tải điều gì đó mà ông chưa khám phá hết . Giờ đây với đôi đồng tử mở rộng choán gần kín con người, đôi mắt ấy mang nỗi niềm khắc khoải của một người mẹ . Ông bỗng nhận ra đây chính là mẹ của các con ông . Ông xiết chặt tay bà trong niềm xúc động vô biên.Nguyên Du lang thang qua nhiều con đường . Cô đi thẳng rồi quẹo trái, quẹo phải theo một giác quan duy nhất nào đó còn tỉnh táo đang điều khiển toàn bộ con người cô . Trôi theo dòng người xe đông đúc, tâm hồn Nguyên Du cũng chứa đầy sự huyền ảo . Cô bừng tỉnh khi một đứa trẻ lao ra như mũi tên và va mạnh vào người . Luống cuống đưa tay đỡ lấy nó nhưng không giữ được thăng bằng nên cả hai té lăn ra đất . Vì là trẻ con nên thằng bé lồm cồm ngồi dậy trước rồi tò mò nhìn về lo lắng của nạn nhân.- Em có sao không ? Đưa chị xem nào.Nó lắc đầu, ánh mắt dừng lại sau lưng Nguyên Du . Cô ngoái nhìn, người đàn ông đang hốt hoảng chạy đến.- Con đau ở đâu ? Ba đã dặn không được chạy nhanh như thế kia mà . Xin lỗi cô, cô có làm sao không ?Nguyên Du chùi khuỷu tay rớm máu, lắc đầu :- Tôi không sao.Người đàn ông kéo đứa bé về phía mình, phủi chiếc quần lấm lem của nó :- Con đến xin lỗi cô đi.Thằng bé lí nhí :- Con xin lỗi cô . Cô có đau không ạ ?Nguyên Du khom người xuống, chân khá đau nhưng cô gượng cười :- Cô không đau . Em về nhà đi . Lần sau không được chạy nhanh và bất cẩn như thế nữa nhé.Thằng bé ngoái lại nhìn cho đến khi cô chỉ còn là cái chấm nhỏ xíu . Bảo rằng không đau nhưng sao cô ấy lại khóc nhỉ ? Chắc cô chỉ nói vậy thôi chứ nặng như nó mà đè cả lên người thì đau lắm . Thằng bé đem điều này thắc mắc với ba . Ba nó giải thích vì người lớn không muốn trẻ con biết mình đau.Nguyên Du khập khiễng bước đi . Giờ cô mới nhận ra mình đứng trước cổng trường giờ tan học . Phụ huynh đón con tràn xuống lòng đường . Nguyên Du cúi đầu, không ai hong hóng chờ mình như những gương mặt cô đang nhìn thấy ở đây . Những đứa trẻ quây quần chia tay bạn bè, cố nói thêm vài câu dù ngày mai gặp lại rồi quay sang tíu tít với bố mẹ, huyền thoại đủ điều dù chỉ vài giờ không gặp nhau . Những tình cảm rất xa lạ với Nguyên Du . Cơn nhức đầu lan rộng ra hai mí mắt khiến chúng trĩu xuống . Bước thấp bước cao trên vỉa hè bằng phẳng, cô nghĩ, phải làm việc gì đó thì ngày hôm nay mới chịu kết thúc, không thì nó cứ kéo dài lê thê mãi thế này . Nguyên Du rẽ vào quán ăn mà cả hai đã chờ mẹ cô suốt buổi trưa.Quán đông khách . Cô lơ ngơ tìm một chỗ trống . Chiếc bàn mà Nguyên Du ngồi giờ là nơi quây quần của một gia đình đầy đủ các thành viên . Họ cười nói, ăn uống ồn ào . Sau chuyện buồn thường là một câu chuyện vui, điều này có đúng không nhỉ ?- Xin cho hỏi chị đi mấy người ?Nguyên Du lúng túng :- Tôi muốn uống một tách cà phê.- Mời chị đi lối này.Quầy giải khát đặt ở tầng lửng . Ngồi ở đây Nguyên Du nhìn được dưới nhà . Sau gia đình đông đúc là một đôi tình nhân . Ăn uống mà họ chụm đầu vào nhau kể cũng lạ . Chỉ với khoảng thời gian ngắn mà mọi hỉ, nộ, ái, ố trên đời này đều đã diễn ra ở chiếc bàn ấy . Quán đông thật, cứ tấp nập người ra vào . Không muốn rời khỏi chỗ này, Nguyên Du gọi thêm tách cà phê.- Cô có thể ngồi chờ mà không cần phải uống nhiều cà phê đến thế.- Dạ ? - Nguyên Du trợn mắt nhìn . Không phải người phục vụ mà là một gã đàn ông có bộ ria vạt qua mép trông đến chướng.- Có gì không ổn à ?- Không.Nguyên Du cúi xuống :- Vậy thì vui lòng mang thêm cho tôi một tách cà phê nữa . Cảm ơn.Gã đàn ông nghiêng người đặt tách cà phê xuống bàn bằng điệu bộ rất khoa trương . Nguyên Du đưa mắt nhìn, chà, cô đã cho vào bụng đến tách thứ tư rồi đây . Mình sẽ thức cả tháng chứ chẳng chơi . Cô nhấp một ngụm nhỏ và không ngẩng lên :- Anh chưa từng trông thấy chuyện này sao ?- Với một cô gái thì chưa.- Đó có phải là lý do khiến anh trợn tròn đôi mắt và nhìn chăm chăm vào mặt người khác không ?- Tôi chỉ ngạc nhiên vì sao hán không đến . Chà, mắt cô buồn quá đấy . Cô sẽ không khóc chứ ?Nguyên Du nhìn quanh :- Anh là ai vậy ?- Tôi là ai à ? Điều này đâu có

gì quan trọng . Đôi khi nói chuyện với người mình không quen lại dễ dàng hơn rất nhiều . Cô có thể tâm sự mà không sợ hấn thốc mách với ai . Vì thế chủ quán rượu và những người phục vụ là đối tượng được nghe nhiều câu chuyện kín đáo và ly kỳ nhất . Khách đến rồi đi còn họ vẫn ngồi đấy.Nguyên Du gật gù :- Vậy ra anh là chủ cái quán này . Và tôi có hai sự lựa chọn hoặc là kể cho anh nghe những câu chuyện kín đáo, ly kỳ nhất để được ngồi lại uống hết tách cà phê này hoặc là rời khỏi nơi đây trong khi anh vẫn ngồi đấy . Ý anh có phải như vậy không ?Hắn xoa tay :- Không phải thế đâu . Tôi chỉ muốn gợi ý cô chọn một món khác trong khi chờ đợi . Cà phê ở đây rất đặc biệt nhưng không thích hợp uống liền một lúc mấy tách thế này đâu . Kem nhé ? Kem cũng rất ngon . Mà này, với sự suy diễn vừa rồi tôi thấy tội nghiệp cho người nào đó không may bị cô kết án, không nặng thì nhẹ chắc chắn không thể vô tội được.Nguyên Du phì cười :- Được rồi, cho tôi một ly kem... Ồ kem cà phê đi.- Lại cà phê ? Kem sầu riêng nhé, bạn gái tôi rất thích kem sầu riêng.- Vậy thì mang ra cho tôi tất cả những gì mà bạn gái anh thích . Mà này, ý thức sở hữu của anh cao quá đấy, nào là quán của tôi, bạn gái của tôi...Hắn xoa tay :- Cô không sợ mất phần đâu, tôi sẽ gọi cô là khách hàng của tôi . À, cô vừa bảo gì nhỉ ? Mang ra tất cả những gì mà bạn gái tôi thích à ? Chà, trong đó có cả tôi nữa đấy . Cô có ngại không nhỉ ? Ồ không... tôi xin lỗi, cô đừng giận... tôi sẽ đi ngay đây . Chẳng qua tôi không muốn khách hàng của mình lại phải buồn bã trong một buổi tối cuối tuần đẹp để thế này chỉ vì một người nào đó đã trễ hẹn.“Một người nào đó”, Nguyên Du nghĩ ngay đến người ấy . Sao lại không nhỉ ? Chỉ để nói vài câu vui vui giải khuây thôi mà . Ánh mắt đó đã bảo với Nguyên Du rằng, cô rất quan trọng . “Hãy gọi cho tôi lúc nào Du muốn”, Nguyên Du đứng lên . Người ta có thể làm bất cứ điều gì trong ngày sinh nhật của mình và việc của cô bây giờ là kiểm tra một tình cảm, một ánh mắt hãy còn mơ hồ . Cứ đánh cuộc với chính mình xem sao . Vờ như không thấy cái nhìn đầy vẻ hiêu kỳ của gã ria mép, Nguyên Du nhắm lại dãy số quen thuộc, dù chưa gọi lần nào, trước khi nhấc máy . Lúc ngón tay lướt trên các phím số là lúc Nguyên Du có cảm giác mình đang nhấc các quân bài lên.Người bên kia trả lời gần như lập tức :- Dạ, tôi nghe đây.Nguyên Du ngớ ngẩn :- Alô.Cô thấy ân hận nhưng ý nghĩ này cùng với áp lực mà Nguyên Du đang chịu đột ngột giảm xuống khi giọng trầm tĩnh ấy hỏi lại :- Nguyên Du phải không ?Rất bình thường . Bất kỳ ai hay một thiết bị lọc âm hiện đại nào dù phân tích cẩn thận đến mấy cũng nhận ra giọng nói đó hoàn toàn bình thường . Chỉ Nguyên Du với sợi dây kỳ diệu nối từ cơ quan thính giác đến trái tim và tín hiệu được giải mã tại đây mới nhận ra có sự bất ngờ và cả niềm vui hòa vào trong đấy . Cô không lầm . Tình cảm này là có thật vì so với dự đoán việc Nguyên Du gọi vào lúc này là quá sớm . Hải Đăng tưởng rằng mình phải chờ lâu hơn thế.- Sao chú biết ngay là Du vậy ?- Tôi có rất nhiều lý do, Du muốn nghe cái nào đây, thành thật hay do tôi bịa ra ?- Lý do mà chú bịa ra à ? Thú vị đấy có thể sau khi nghe xong Du sẽ biết thêm một lý do khác, đó là vì sao chú phải bịa ra nó.Hải Đăng cười khế . Nói chuyện thế này Nguyên Du lại thấy gần gũi hơn là lúc ngồi bên cạnh.- Du đang ở đâu vậy ?- Ừm... Ở một quán cà phê.-... và gọi điện thoại cho tôi ? - Anh dừng lại một chút - Có nhiều người ở đó không ?- Quán rất đông khách.- Không, tôi muốn biết những người ngồi bên cạnh Du kìa.Nguyên Du không hay giọng mình chùng xuống :- Không ai cả . Du buồn quá nên gọi cho chú . Du muốn có ai đó trò chuyện với mình.- Tôi đến đây được không ?Nguyên Du vui vui . Cô đùa lại :- Ngay bây giờ thì được.Hải Đăng ậm ừ :- Tôi không muốn làm Du thất vọng nhưng muốn đến đây tôi chỉ có một cách duy nhất là dắt xe ra chứ không phải lắp vào đôi cánh.- Vậy chú cần bao nhiêu thời gian cho hàng trăm cây số ấy ?- Khoảng ba mươi phút, Du đang mặc màu gì nhỉ ? À... để dễ dàng nhận ra từ xa ấy mà.- Xem nào... quần xanh áo đỏ.Anh nhớ đến bộ đồ ngắn cũn cùng đôi guốc cao lênh khênh của cô và bật cười thành tiếng . Màu sắc đối nhau chan chát, thẩm mỹ của người này tệ thật . Trong suy nghĩ của Hải Đăng phụ nữ như thế thường kém tinh tế.- Chà, với trang phục ấy chắc là Du nổi lắm nhỉ ?-... Hình như thế . Giờ đã thấy khá hơn rồi, Du cúp máy đây . Cảm ơn chú.Nguyên Du trở về bàn . Trong ly những thỏi kem hình vuông nho nhỏ xinh xắn với các cạnh sắc nét giờ đã chảy thành một khối nhão nhột chẳng có hình thù gì cả . Lơ đẳng mức từng muỗng cho vào miệng, Nguyên Du nhớ hương vị và màu nâu nâu quyến rũ của tách cà phê ban nãy . Đèn trong quán được thấp lên, khung cảnh trong hay hay nhất là chiếc đèn có chụp hình tròn treo lơ lửng ở quầy rượu . Ánh sáng lung linh nhảy múa trên trên thớ gỗ đánh vec ni bóng loáng . Những chiếc ly thủy tinh mỏng manh phản chiếu sắc màu của cầu vồng khi chiếc đèn chao nghiêng. Nguyên Du ngắm màu vàng cam nóng bỏng, nồng nhiệt như ngọn lửa trong quanh phố ấy chợt thấy lòng se lại . Cô thấy nhớ mẹ da diết như nhiều năm rồi không gặp lại . Sự hiện diện của người đàn ông ấy chiều nay khiến Nguyên Du đau đớn nhận ra một sự thật mà từ lâu cô không chấp nhận . Con tàu chở tình yêu của ba mẹ cô bị đắm khi vừa rời bến và giờ đây không có cách nào trục nó lên cả.Nguyên Du không biết có người đang nhìn hút vào đôi mắt long lanh như được chưng bằng nước cất của cô thầm rửa tên đàn ông tốt số nào đó để cô bé phải chờ lâu đến thế . Chắc, cái lũ đàn ông mà nhất là những thằng, đàn ông được yên thường tự ỉnh cái quyền khinh thường vô lý đó,

ngay cả gã cũng không ngoại lệ . Cô bé đã đứng lên, cô nhìn về phía gã, nụ cười mơ hồ nở trên môi. Gã vừa thấy tiếc vừa thấy nhẹ nhàng . Sự hiện diện của vị khách này tự nhiên làm lương tâm gã cắn rứt quá . Thôi không nhìn cô nữa gã muốn xua đi cái cảm giác kỳ lạ ấy.Nguyên Du liếc nhìn đồng hồ . Vẫn chưa hết thời hạn ba mươi phút nhưng không sao, nếu cô bảo đã chờ ngần ấy mất cả ngày hôm nay giờ đánh cắp dăm 30 phút của người khác chẳng phải là điều khó tha thứ . Dù sao cũng chỉ vài câu nói đùa . Nguyên Du rời khỏi quán . Trong một thoáng cô thấy chông chênh như người mất phương hướng . Vẫn chưa hết ngày, giờ đi đâu nhỉ ? Nguyên Du tựa vào cánh cổng cao ngất ngưỡng cô lập căn nhà vào thế giới riêng biệt không có tiếng ồn . Dãy nan hoa bằng sắt như những móng vuốt cứa vào nền trời ảm đạm . Ở đó vài ngôi sao run rẩy nhấp nháy ánh sáng yếu ớt, nghiêng người như muốn rơi ra khỏi cái tấm màn màu đen xám xịt . Cái lạnh lạnh của kim loại thấm vào da thịt. Rời khỏi chỗ đứng Nguyên Du đi dọc theo con phố . Cô muốn làm việc gì đó để quên đi ý nghĩ trở về nhà đang thôi thúc trong đầu . Nhìn thấy công viên nhỏ ở cuối đường . Nguyên Du rảo bước.- Ê... ê...Cô quay lại:- Ôi chú...- Du ăn gian nhé, chỉ mới có hai mươi bay phút rưỡi thôi mà...- Vì Du nghĩ chú chỉ nói đùa . Chú ở đâu lúc Du gọi đến vậy ?- Điều đó có cái gì quan trọng vì bây giờ tôi đã ở đây rồi . Và giống như sau khi cạ vào chiếc đèn thần thì câu hỏi luôn luôn là “Người cần gì, thưa chủ nhân?”Hải Đăng nghiêng người trước cô rất lễ độ . Nguyên Du tự hỏi tại sao một người đàn ông đẹp và mạnh mẽ đường này lại phải chịu tiếng xấu như những điều cô từng nghe. Nhưng giờ đây khi nhìn vào đôi mắt đen thẳm như mặt biển về đêm, nó đe dọa bằng vẻ bí ẩn, nguy hiểm và thất thoát nét tàn bạo nhưng lại có tác dụng kiêu gợi trí tò mò, kích thích óc tưởng tượng và sự khao khát khám phá ở người khác thì Nguyên Du đã hiểu . Hải Đăng nhếch mép, lẫn trong nụ cười thú vị và vẻ đắc thắng vì lúc này anh đã trông thấy sự ngưỡng mộ và thoáng cảm động hiện ra trong mắt Nguyên Du Cô vẫn bước đều.- Sao chú biết Du ở đây vậy ?- Có khó gì đâu. Tôi bấm lại số Du vừa gọi và nhận được ngay lời giải đáp . Chỗ ấy có nhiều người vận quần xanh áo đỏ không nhỉ ?Nguyên Du cười . Trong chiếc quần jean màu xanh da trời nhạt, chiếc áo thun màu hồng cổ rộng kết hợp với đôi giày thể thao đế cao, Nguyên Du toát lên vẻ khỏe mạnh và quyến rũ như thân cây non căng đầy nhựa sống đang rướn người lên đón nhận mọi tính hoa của đất trời . Từ lâu nét đẹp đàn bà không còn là điều bắt nạt đối với Hải Đăng, điểm duy nhất lôi cuốn anh bây giờ chính là vẻ trong sáng và nét tin cậy trên gương mặt ấy, Nguyên Du ngồi xuống chiếc ghế đá.- Trước khi gặp Du vài phút tôi gọi lại lần nữa để hỏi thăm vị khách vận trang phục xanh đỏ . Sự sốt sắng của người nhận điện thoại khiến tôi bất ngờ và bất ngờ hơn nữa là anh ta nói chính xác cô bé tôi đang tìm . Anh ta bảo Du đợi tôi lâu lắm rồi . - Anh hạ giọng - Du có thường đến đây không nhỉ ?Mặt Du thoáng buồn hiu :- Không, nếu sáng nay là lần đầu tiên thì đây là lần thứ hai nhưng có lần thứ ba đâu vì nếu trở lại nơi ấy tôi sẽ bị ám ảnh bởi cảm giác ngột ngạt của sự chờ đợi.Hải Đăng dịu dàng :- Vì hôm nay là sinh nhật của Du, đúng không ?- Sao chú biết vậy ?- Tuần trước lúc chúng tôi bàn công việc anh Nguyên có nhắc đến và bảo sẽ vắng mặt vào ngày này.Nguyên Du cắn môi :- Nhưng mẹ tôi đã không đến - Giọng cô ghen ngào - Tôi đã nghĩ đây là một dịp mà... mà tôi có thể... tôi thật vô dụng . Không gặp được mẹ chắc cha tôi buồn lắm.Hải Đăng thấy tội nghiệp cho ý nghĩa chủ quan của Nguyên Du Nếu buồn ông ấy sẽ tìm đến sự an ủi trong vòng tay một người đàn bà khác.- Tình cảm là vấn đề của một người nhưng phải có hai mới nói đến chuyện tình yêu vì thế Du không nên phí sức và cũng đừng tự trách mình như thế . Theo tôi, mối liên kết bền vững nhất trong hôn nhân chính là tình yêu và lòng tin. Nếu không còn điều này thì dù hai người có gắng gượng sống với nhau vì cái gì đi nữa, kể cả những thứ thiêng liêng mà người ta vẫn thường nói như vì nghĩa, vì con cái nhưng với thời gian chúng đều là những thứ không đáng tin. Chẳng nên kéo lê cuộc sống theo kiểu ấy . Du đừng biến mình thành cái cớ để trối họ lại . Du giá trị hơn thế rất nhiều.- Về mặt luân lý tôi chẳng có quyền gì trách cứ cha mẹ mình . Tôi yêu cả hai và ở họ có những biểu hiện khiến tôi tin rằng vẫn còn hy vọng . Có lẽ cũng chính vì tình yêu này tôi đã để cho cảm giác đánh lừa mình . Giá như tôi biết tường tận mọi việc trong quá khứ và chấp nhận nó bởi những lý do hữu lý tôi sẽ không thấy oan ức . Chú biết không trong ký ức của tôi gia đình đầm ấm, hạnh phúc và hình ảnh tôi mờ nhạt - Mắc cô long lanh - Bao nhiêu năm đã trôi qua vậy mà bây giờ tôi mới bắt đầu học cách chấp nhận nó.Hải Đăng đọc được sự thành thật trong giọng nói của Nguyên Du Anh thích mẫu người thế này, nhìn vào bản chất sự việc, dũng cảm đương đầu với số phận, không an ủi, huyễn hoặc bản thân mình bằng giọng ảo tưởng.- Tôi hiểu cảm giác của Du Khi ai đó đưa ra quyết định trong cơn giận dữ, nhất là quyết định những việc mang tính chất tình cảm thì ít khi họ dành thời gian để lý luận một cách hợp lý . Sự giận dữ thường sản sinh ra một thứ dũng cảm giả hiệu vì thế họ cũng không ngờ . Nhưng những gì tôi đang nhìn thấy ở Du không phải là những thứ tương tự.Nguyên Du cười nhẹ tênh. Làm sao anh biết được chính sự dũng cảm giả hiệu này đã khiến cô nói và làm những việc mà bình thường cô không dám làm . Gió thổi loang quanh hắt tung vài sợi tóc khiến chúng bay lên rồi cạ vào đuôi mắt cay xè . Theo kinh nghiệm của

Hải Đăng, trong các cảnh thế này thường sẽ có vài giọt nước mắt rơi ra nhưng lần này thì khác, không có nước mắt. Hãy còn sớm, cứ chờ xem, anh đã đường hoàng bước qua cánh cửa. Giờ không có lý do gì để dừng lại cả.- Nào hãy đứng lên, thưa chủ nhân. Đã thành quy luật khi chạm tay vào đèn thì phải đưa ra mệnh lệnh nào đó trước khi lao thần đèn ngu ngốc vì lòng quý mến dành cho chủ nhân tự cho phép mình làm những việc mà hẳn nghĩ rằng nên làm. Nguyên Du đứng lên theo sức nâng từ bàn tay mạnh mẽ ấy.... và trước khi sự dừng cảm giả hiệu này biết mất nữa chứ. Cái nhếch môi tính toán của Hải Đăng tươi thành nụ cười để lộ hàm răng trắng bóng giữa khóe môi đầy đặn. Anh đang đứng gần, sát đến nỗi nhìn thấy được ánh sáng trong mắt cô, như trăng chiếu trên mặt hồ phẳng lặng vậy và cái ánh xanh từ đáy nước sáng long lanh. Nguyên Du cũng ngẩn người nhìn Hải Đăng. Cô ngạc nhiên bởi vị ngọt và ấm của nụ cười. Nó đẹp quá, nhất định người xấu không thể có được nụ cười thế này. Một cách ngây thơ, cô xây dựng, chạm khác hình bóng anh với ý nghĩa thẩm mỹ ấy. Hải Đăng quay mặt đi. Anh không muốn phân tích những thứ vừa xuất hiện trong đầu.- Ai sẽ là người quyết định đây? Không trả lời, Nguyên Du chỉ ngoan ngoãn đến ngồi sau lưng anh. Hải Đăng có cảm giác mình đã chạm tay và nâng vật gì lên nhưng nó không nặng như anh đã nghĩ. Chiếc xe lao nhanh với tốc độ như khi nó đến nhưng sự hào hứng đã giảm xuống phân nửa. Hải Đăng lại trước căn nhà lớn. Nguyên Du ngơ ngác nhìn quanh :- Đây là đâu vậy? Tra chìa vào ổ khóa, không ngoái lại Hải Đăng trả lời :- Nhà tôi. Nguyên Du dè dặt :- Chỉ có mình chú hả? Hải Đăng dắt xe vào bên trong. Nguyên Du vẫn đứng nguyên đây. Đến nhà một người đàn ông là điều Nguyên Du không dám nghĩ tới. Nếu anh đề nghị chắc chắn cô từ chối.- Sao rồi? sự dừng cảm giả hiệu đã biến mất và bây giờ Du thấy sợ phải không? - Anh mất dè chừng của cô không làm anh bức dọc mà trái ngược cảm giác thích thú ban nãy lại quay về vì xét cho cùng anh có oan uổng gì đâu. Hải Đăng giải thích - Tôi nghĩ Du cần đến một chỗ nào đó, thân yên tĩnh và an toàn để ngồi xuống và ăn chút gì trong khi tôi làm việc - Anh nói thêm - Lúc Du gọi, tôi đang làm việc ở đây. Nguyên Du không nhận ra mình nhắc lại nguyên văn câu hỏi ban nãy :- Chỉ có mình chú ở đây hả?... và tôi hiền lắm, cô bé, giống như nhân vật vẫn thường hỏi câu “vì sao con khóc?” trong các câu chuyện cổ tích ấy mà.- Chú đóng nhiều vai quá đấy. Hải Đăng cười to, làm sao cô biết được với anh vai thích hợp nhất là một lão sói già tinh ranh, quỷ quyệt và lúc này đây nó đang trả lời câu hỏi “Bà ơi sao miệng bà to thế?” của cô bé quàn khăn đỏ ngờ nghệch. Nguyên Du bước vào, bất ngờ như khám phá ra một thế giới khác. Nhìn từ bên ngoài căn nhà mang dáng dấp hiện đại, sang trọng của lối kiến trúc phương Tây nhưng bên trong lại phẳng phất về thâm trầm, tĩnh lặng mang âm hưởng rất phương Đông thể hiện ở cách bày trí cùng các gam màu mà Nguyên Du vẫn gọi là màu “cơ bản” màu gỗ, nâu gụ, hoàng thổ, đen, trắng sữa. Một góc phòng khách là bộ salon hiện đại đen tuyền cạnh nó lại là chiếc trường kỷ màu vàng nâu có đặt án thư ở giữa theo phong cách cổ xưa. Ở cửa sổ hình tròn trang trí đĩa và các bình hoa giả cổ ngăn phòng khác và phòng ăn. Nếu màu gỗ của sàn nhà làm cho không khí ấm cúng, sang trọng thì bức tranh như phép treo trên tường lại là nét chấm phá rất lạnh mạn. Tất cả màu sắc, chất liệu, vật dụng, cách bài trí quyện vào nhau thành một bản giao hưởng hài hòa chuyển đến người nghe điệp vô cùng quyến rũ, vừa cổ điển vừa hiện đại. Nguyên Du thì thầm :- Đẹp quá. Tôi nghĩ mình sẽ thấy một cái gì đó ít đặc biệt và khiêm tốn hơn thế này nhiều. Hải Đăng không giấu tự hào :- Đây là một trong những điều hiếm hoi mà tôi thấy hài lòng về mình. Từ lúc đi học tôi đã nghiêm cứu và say mê lối kiến trúc cổ theo kiểu phương Đông. Du nhìn xem, lối kiến trúc này không mang tính kỳ vĩ nhưng rất tinh tế nó hàm chứa ý niệm về tâm linh, gần như là thể hiện sự khám phá và chiêm nghiệm bản ngã của con người vậy. Nguyên Du nhìn anh :- Tôi muốn ngồi xuống để lắng nghe xem cảm giác ấy thế nào? Về choáng ngợp của cô làm Hải Đăng vừa buồn cười vừa thích thú :- Nào, đến đây. Anh dắt cô đến căn phòng nhỏ với cách bày trí Nguyên Du đoán là nơi dùng để thư giãn đặt song song với phòng làm việc, bên kia là phòng ngủ. Ba căn phòng đều để ngỏ và thông với nhau làm không gian như rộng ra thêm. Hải Đăng nhìn về thoải mái của Nguyên Du khi ngồi xuống chiếc ghế bành to rộng và thấy hài lòng. Thật khó giải thích khi mỗi biểu hiện ở cô lại có giá trị như phần thưởng dành cho anh. Như ngày xưa, những lúc chia quyền tập có điểm mười đồ chơi và chờ đợi lời khen từ cha vậy. Hải Đăng nhún vai, phụ nữ là phụ nữ đẹp là tạo vật mỏng manh mà đàn ông phải bảo vệ. Đó là vai trò luôn làm anh thích thú và muốn chu toàn nó ở mức hoàn hảo, không chỗ chê trách. Anh thích nhìn vẻ cảm kích của những người được mình chở che, thỉnh thoảng lại mong giá như có một ngoại lệ nào đó. Có thể là lần này chăng? Cô bé choàng khăn đỏ không còn đặt câu hỏi nữa, cô đang nhìn anh. Hải Đăng trong thấy kết quả việc mình làm phản chiếu lên gương mặt non nớt ấy và thất vọng. Anh không thích chiến thắng trong một trận mà đối phương không đủ mạnh hoặc không có ý định phòng thủ.- Tôi sẽ trở lại ngay. Người đàn ông này có bao nhiêu gương mặt nhỉ? cái kiểu quay ngoắt đột ngột của anh làm Nguyên Du hụt hẫng. Cô bó gối nhìn quanh quẩn.- Tôi chỉ tìm được thế này thôi. Trong nó khiêm tốn quá, không thể hiện được lòng mến khách của tôi nhất là dành

cho vị khách rất đặc biệt này. Hải Đăng đặt chiếc khay nhỏ xuống bàn, trên đó có mấy lát sandwich, bơ, chả lụa, hai quả cam, lon tonic water, vài thỏi chocolate. Cần phải phết bơ lên từng lát bánh, anh đẩy tất cả về phía Nguyên Du.- Dừng tạm nhé . Tôi sẽ bù vào lần sau vậy.“Đền bù”, chỉ trong một buổi chiều đã có đến hai người đàn ông nói với cô điều này nhưng cảm giác khác nhau hoàn toàn . Lần này Nguyên Du lại thấy lòng rung rung.- Tôi vừa mượn được đĩa phim của người bạn đi công tác nước ngoài mang về . Ở Việt Nam cũng có nhưng không đẹp bằng bản gốc . Tôi mở cho Du xem nhé . Dừng sợ, tôi làm việc ở phòng bên - Anh đặt remote cạnh Nguyên Du và bật chiếc đèn hình ngọn đuốc trên tường . Màu vàng làm cho không gian cô đọng lại vì thế khoảng cách giữa hai người thu hẹp theo - Phim hay, tôi nghĩ Du sẽ thích. Nguyên Du lơ đãng nhìn vào màn hình . Nhân vật chỉ chạy ào ào qua mắt chẳng lưu lại chút gì trong đầu vì lúc này cô đang hướng sự chú ý của mình về người đàn ông đó . Hải Đăng xắn tay áo cao qua khuỷu, cúi người xuống bâng vè trải rộng trên bàn . Bóng anh hắt thành quãng sẫm lung linh, với cô, ngay cả nó cũng có vẻ gì rất đặc biệt . Nguyên Du liếm môi, khung cảnh găm giữ và thân mật quá . Nó khơi dậy nỗi khao khát thường trực trong cô về một gia đình đầy đủ nhưng lần này khác hơn vì ở đó thấp thoáng bóng dáng một người đàn ông mà người phụ nữ đứng cạnh lại chính là cô. Hình ảnh này làm Nguyên Du hoảng sợ hơn là thích thú . Bất giác cô co người lại như có đấm nó ra. Gương mặt của Hải Đăng đầy vẻ dăm chiêu, tự lự như dẫm mình vào thế giới khác và gương mặt ấy bảo với Nguyên Du rằng anh đã quên luôn sự hiện diện của cô. Nguyên Du có cảm giác Hải Đăng rất cẩn thận không để cho bất cứ điều gì từ mình toát ra ngoài khiến người khác hiểu anh nhiều hơn anh mong muốn . Sức quyến rũ bên ngoài rất lớn nhưng mọi thứ lại khóa chặt từ bên trong. Những thứ len ra được đều phải qua hàng rào lý trí nghiêm ngặt . Nguyên Du đã nghĩ rằng ít nhất cô cũng khơi được sự quan tâm từ người này nhưng giờ đây với những biểu hiện đang nhìn thấy Nguyên Du thất vọng . Lúc này cô hay một người nào khác chẳng có gì khác biệt . Như ai đó đứng trước mặt và cầu xin sự giúp đỡ, Hải Đăng chỉ việc cho tay vào túi, thế là xong. Buồn bã, Nguyên Du nhìn sang nơi khác . Cô không nên gọi điện càng không nên đến đây. Đúng lúc này, gương mặt ràn rụa nước mắt của người phụ nữ được chiếu cận ảnh lấp đầy màn khiến Nguyên Du chú ý . Thoạt tiên cô cố hướng sự tập trung vào đây nhưng sau đó bị cuốn theo lúc nào không hay. Bộ phim là câu chuyện cảm động về mối tình của nữ ý tá, diễn ra trong bối cảnh Nhật trút bom oanh lạc căn cứ hải quân Mỹ ở cánh Trân Châu trong cuộc chiến Thái Bình Dương. Đề tài về tình yêu giữa ý ta và người lính vốn không xa lạ nhưng giọt nước mắt rơi trên gương mặt rần rở của viên phi công Mỹ trong cảnh chia tay khiến Nguyên Du rung động . Rồi về ngõ ngang đau khổ khi họ trùng phùng thêm vào đó là những mất mát trong cuộc chiến khốc liệt được khắc họa bởi những chi tiết cảm động, bất ngờ đang xen nhau. Bộ phim kết thúc Nguyên Du vẫn chưa thoát ra khỏi tâm trạng của người trong cuộc . Cô ngơ ngẩn nhìn vào màn hình.- Phim hay phải không ? Du có thấy là...Hải Đăng nghiêng người giữ lấy tay Nguyên Du khi cô dùng nó lau nước mắt . Tay con lại anh rút chiếc khăn trong túi . Nguyên Du cầm lấy . Gương mặt ướt nhoe nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh :- Xin lỗi chú, chắc chú cũng biết đây chỉ là một trong những thứ rất ngớ ngẩn của phụ nữ.Hải Đăng gật đầu, mắt anh không rời khỏi cô :- Ừ, ngớ ngẩn thật đấy, nhưng nếu giúp Du nhẹ nhàng thì đừng e ngại gì cả vì nó là thứ ngớ ngẩn duy nhất mà tôi chấp nhận được. Nguyên Du gượng cười . Hải Đăng nheo mắt, khóc và cười ở người này đều là những thứ vũ khí rất nguy hiểm nhưng cô không nhận ra và không biết cách sử dụng . Chính vì thế mà sức công phá của nó mạnh lên rất nhiều lần . Cô đang dùng chiếc khăn của anh chùi nước mắt rồi lau cả gương mặt . Ít có người phụ nữ nào dám làm thế vì thói thường không ai trong số họ xem hành động này là duyên dáng và là việc nên làm trước mặt đàn ông. Cũng có thể vì họ dùng nhiều thứ để phết lên trên ấy . Mắt Nguyên Du mọng đỏ nhưng nước mắt đã gột bớt vẻ u buồn . Không để ý đến cái nhìn của Hải Đăng, sau khi lau xong gương mặt cô cẩn thận làm nốt công đoạn cuối cùng và xì mũi vào chiếc khăn. Hải Đăng buồn cười . Một cách vô thức, anh vuốt ve bàn tay Nguyên Du. Cô đáp lại cử chỉ này bằng cái xiết mạnh rồi rút tay về . Hải Đăng nhướng mày dù biết rằng không phải hỏi tại sao nhưng Nguyên Du vẫn giải thích :- Vừa rồi Du đã chạm tay vào chiếc đèn, chú nhìn xem vị thần nào đó đã hiện ra chưa ?Hải Đăng cau mày :- Tôi không thích lão hiện ra vào lúc này. Nguyên Du đứng lên :- Vậy thì Du sẽ về một mình . Cảm ơn chú và cả vị thần không đáng tin ấy nữa.- Du có muốn biết tại sao lão không dám xuất hiện không ?- Không.- Vì lão không thể đỡ một cô bé khóc nhè giỏi bằng tôi. Chán thật .. thôi được... giờ thì người cần gì, thưa chủ nhân. Ôi, tay Du sao thế này ? Theo ánh mắt của Hải Đăng, Nguyên Du nhận ra ngoài khuỷu tay, mặt trong của cánh tay cũng có nhiều vết xước khá dài, rớm máu . Cô giải thích :- Tôi bị ngã.Hải Đăng nhăn mặt như chính mình bị đau.- Sao Du không nói với tôi ? Dắt cô đến nhà vệ sinh ở cuối phòng, ngăn ngừa một chút Hải Đăng bước luôn vào trong đấy . Anh dùng vòi sen làm trôi lớp bụi bám bên ngoài vết thương sau đó dùng xà bông rửa lại lần nữa trong khi Nguyên Du đưa mắt nhìn quanh. Có hai bàn chải đánh răng và hai chiếc khăn mặt ở cạnh nhau. Anh không ở đây một mình . Bất

giác Nguyên Du co người lại.- Đau lắm hả ?Cô ấp úng :- Dạ không.Hải Đăng rút chiếc khăn màu trắng sọc xanh lau dọc cánh tay Nguyên Du cẩn thận tránh những chỗ xây xước . Chưa bao giờ anh ân cần và chu đáo với ai đến thế . Không giống như cô gái ngượng ngùng ban nãy, Nguyên Du đứng yên không phải đối . Cô đang lẩn thẩn suy nghĩ, chiếc còn lại là của một người khác . Giác quan mách với Nguyên Du, đó là một người phụ nữ . Cô nhìn Hải Đăng, gương mặt anh vẫn bình thản . Nguyên Du thấy lòng trống rỗng trong nỗi lo sợ, thất vọng kỳ lạ cứ rối rắm đan xen nhau. Hải Đăng dùng oxy già rưới lên vết thương, Nguyên Du duỗi cánh tay ra. Nó nặng trĩu và đau hơn nhưng cô vẫn im lặng cho đến khi anh dùng băng cá nhân dán kín lại.- Như thế này tốt hơn hả ?- Ít ra nó cũng làm tôi an tâm.- Cảm ơn chú . Có lần chú bảo với Du chúng ta là bạn, thật thật lúc ấy Du nghi ngờ nhưng bây giờ Du đã ý thức được sự tồn tại và giá trị của một tình bạn.Dáng vẻ và nụ cười yếu ớt của Nguyên Du làm anh cảm động . Điều này khiến Hải Đăng làm một việc vượt lên ý nghĩ của mình và vượt khỏi tầm kiểm soát của lý trí.- Vậy hãy đến nơi này bất cứ lúc nào Du muốn.- Chú có thường ở đây không ?Hải Đăng lắc đầu :- Kể cả khi không có tôi. Không phải gõ vào cửa mà dùng cái này, cô bạn nhỏ.Anh đặt vào tay cô chiếc chìa khóa . Nguyên Du chăm chú nhìn một lúc sau đó chuyển ánh mắt sang Hải Đăng. Có vẻ bất ngờ nhưng không có ý từ chối.- Tại sao ? Du muốn biết chú đặt lòng tin dựa trên cơ sở nào ?Hải Đăng nhẹ nhàng khép các ngón tay Nguyên Du lại và giữ nó trong lòng bàn tay to rộng của mình.- Đã từ lâu rồi tôi không còn tìm lý do để giải thích cho hành động của mình hay bất cứ việc nào khác . Vấn đề tôi vừa đặt ra không có sự hiện diện của lòng tin nhất là loại lòng tin mà phải dựa trên cơ sở nào đấy . Du chỉ cần cho tôi biết Du có nhận hay không, thế thôi.Gọng Hải Đăng là giọng của một người đàn ông xem việc phụ nữ phục tùng mình là chuyện đương nhiên, nếu được anh ta để ý đến . Nguyên Du thử ngo nguẩy các ngón tay nhưng vô hiệu . Chắc chắn một ngày nào đó cô sẽ có đủ can đảm, tự tin để nói “không” với anh, còn lúc này cô vẫn chưa đủ sức . Anh đứng lên.- Cảm ơn vì Du đã quyết định nhận nó dù linh cảm mách cho tôi biết bắt đầu từ bây giờ tôi sẽ gặp rắc rối đấy . Nào, để tôi đưa Du về.Họ chia tay nahu thì trời đã khá khuya. Nguyên Du vào nhà bằng những bước chân có cánh . Phòng khách sáng đèn, mẹ cô vẫn ngồi đấy với dáng nhẩn nại và gương mặt hốc hác . Trong một thoáng cả hai nhìn và chờ phản ứng của người đối diện.- Con đã ăn tối chưa ?- Dạ rồi.- Mẹ vẫn chưa ăn gì, con có muốn ăn thêm không ?- Dạ không nhưng nếu mẹ muốn con sẽ ngồi với mẹ.Bà Quỳnh Thy lắc đầu . Ông ấy nói đúng, con bé bắt đầu lập hàng rào phòng thủ rồi đấy . Có nhiều việc bà cần phải làm nhưng không phải là lúc này.- Không, con về phòng đi.- Dạ.Nguyên Du chậm chậm quay lưng. Thái độ của con gái mách với bà nó còn muốn nói điều gì và bà chờ đợi . Nguyên Du chỉ dừng lại khi đến khúc quanh cầu thang.- Con muốn xin lỗi mẹ về câu chuyện ban chiều.Không phải ngẫu nhiên nó chọn vị trí đang đứng để nói những lời này . Nó muốn khép lại vấn đề theo kiểu của nó . Bà hiểu Nguyên Du chỉ xin lỗi về hình vi chứ không phải việc nó không tiếp nhận ông ấy . Dù sao với hành động này Nguyên Du cũng thể hiện được thiện chí . Giờ đây bà không có ý định đổi niềm vui của con để lấy bất cứ điều gì, kể cả ông ấy.- Được rồi.- Chúc mẹ ngủ ngon.- Con cũng thế, con gái.Một cách thận trọng Nguyên Du mở ngăn tủ nhỏ đặt chìa khóa vào đấy . Nằm cạnh quyển nhật ký, tập album cũ và vài vật dụng nho nhỏ mang giá trị tinh thần, nó bước vào thế giới riêng tư của cô như thế . Nguyên Du không biết mình có sử dụng đến nó không nhưng cô mơ hồ cảm nhận một điều rất thiêng liêng. Đó là, với chiếc khóa này, cô không chỉ mở được cánh cửa của căn nhà ấy.

4. Chương 4

CHƯƠNG 04.

Bước vào tòa cao ốc, Nguyên Du chỉ ước cả đời đừng bao giờ đặt chân đến những nơi ngất ngưỡng thế này . Độ cao luôn làm cô sợ hãi . Sáng nay mẹ có buổi hội thảo và hẹn cô đến . Dù không nói rõ nhưng Nguyên Du đoán sẽ được bạn hoặc người quen của mẹ phỏng vấn trong giờ giải lao của hội nghị . Chỉ mang tính thủ tục trước khi nhận mình vào làm việc, cô nghĩ thầm . Nó sẽ không giống với những cuộc phỏng vấn mà Nguyên Du trải qua và có kinh nghiệm vì đồng nghiệp, bạn bè của mẹ đều là những người dễ mến . Với họ sự thiếu vắng đàn ông trong gia đình cô luôn là yếu tố khiến những việc bình thường được nâng lên như những thành tựu đáng kinh ngạc . Không ít lần họ tấm tắc khen ngợi những ưu điểm mà Nguyên Du thấy nhỏ bé thậm chí xa lạ với mình . Lợi thế ban đầu không làm cô thích thú nhưng nếu không tận dụng nó cô lại tiếp tục mòn gót cho các buổi phỏng vấn.Nguyên Du sốt ruột nhìn đồng hồ, đã trễ mười lăm phút .

Thang máy dừng đỉnh đi lên, tầng mười tám, cô vọt ra ngoài . Một quán bar ? Không, với diện tích rộng và đủ các loại hình giải trí dành cho giới thượng lưu, nó giống câu lạc bộ hơn . Chà, đại khái đến thế này là cùng . Tốt, không khí ăn chơi sẽ làm cho buổi phỏng vấn nhẹ nhàng hơn . Đẩy cửa bước vào, Nguyên Du nhẹ nhõm vì bên trong vắng hoe, chỉ dăm người đàn ông túm tụm quanh bàn Billard ở cuối phòng . Bên kia ngăn cách bởi lớp kính dày là sân bowling, ở ngoài là sân tập golf . Nguyên Du chọn chiếc bàn cạnh cửa sổ . Sau khi ngồi xuống và quan sát khắp lượt, cô nghĩ ở cuối phòng thì tốt hơn vì từ vị trí này có thể trông thấy tất cả những ai bước vào . Vài ánh mắt ngẩng lên khi Nguyên Du đến gần . Đặt bộ hồ sơ lên bàn, bày biện một chút, tạo ình dáng ngồi như đã đến từ lâu . Yên tâm, Nguyên Du gọi tách cà phê và thông thả nhấm nháp từng ngụm nhỏ. Ở đây chẳng có gì gọi sự chú ý của cô ngoài những người đàn ông đang vây quanh chiếc bàn Billard . Họ chơi hào hứng, điệu nghệ, nặng tính trình diễn hơn là ăn thua . Trông cũng thú vị, vừa cảm cơ đi loanh quanh vừa bàn bạc công việc . Chỉ nghe nội dung câu chuyện tưởng như họ ngồi trong phòng họp đang thảo luận, cân nhắc từng từ của bản hợp đồng vậy . Lơ đãng nhìn mấy viên bi, Nguyên Du lại thấy chúng giống mình, chỉ lăn tròn khi có viên khác chạm vào . Thái độ sống như vậy có được xem là tích cực không nhỉ ? Kể từ ngày ấy, như một thỏa thuận ngầm, mẹ và cô không nhắc đến cha, ngày sinh nhật và cả người đàn ông hôm nọ nhưng cả hai đều biết vấn đề chỉ xếp lại khi được giải quyết rạch ròi chứ không phải bỏ lơ lửng theo kiểu đó. Hóp một ngụm cà phê, cô bồn chồn nhìn ra cửa . Hơn 40 phút rồi, người gì mà... Nguyên Du chợt giật thót... hay họ bỏ đi trong khoảng thời gian cô đến muộn . Nghĩ ngợi một lúc, Nguyên Du quay sang trách móc mình đủ điều . Có phải là lần đầu tiên đi phỏng vấn đâu, những lần trước cô đều đến sớm, ngồi đợi hàng giờ, cân nhắc từng câu trả lời, lo lắng vì cái nhíu mày hay lắc đầu vu vơ của người đối diện . Lần này... tệ thật, cô đánh giá mình quá cao hay chủ quan vì những mối quan hệ của mẹ . Vốn là người nghiêm túc bà sẽ giận lắm đây . Cánh cửa mở ra, Nguyên Du nhồm lên rồi thất vọng ngồi phịch xuống . Cô vẫy tay ra hiệu người phục vụ đến gần.- Xin lỗi, tôi có cuộc hẹn cách đây gần một giờ . Anh có trông thấy một phụ nữ, à không, có thể là một người đàn ông... anh ta, à người này - Nguyên Du lúng túng, ngay cả tên cô cũng không biết vì nghĩ rằng có ai đó đang chờ sẵn để trao công việc ình bằng hai tay . Nguyên Du lắc đầu - Xin lỗi anh, tôi nghĩ không cần...- Anh ấy bảo chị chờ một chút.- Dạ ?Người phục vụ kiên nhẫn lặp lại :- Anh ấy bảo chị vui lòng chờ một chút.Nguyên Du ngơ ngác . Cô nhìn quanh quất . Người phục vụ hất đầu về phía mấy gã đàn ông . Một người trong số họ mỉm cười với Nguyên Du . Cô vội vã hướng ứng ngay . Nụ cười nở ra trong hoàn cảnh này không khác cái kiểu hề hề của mấy “gã nô tài” với hàm râu mọc ngược và cái lưng cong vồng . Nguyên Du ghét mình thậm tệ . Cô thường căng thẳng, hồi hộp trong các buổi phỏng vấn nhưng ngỡ ngàng thế này thì chưa . Cái kiểu vừa rồi chứng tỏ người này đã trông thấy mấy cái trò trẻ con của cô . Nguyên Du ngồi thẳng lên . Họ ngừng chơi, đứng rải rác tại quầy gọi thức uống sau đó lần lượt ra cửa . Cô đoán họ làm việc quanh đây. Đi về phía Nguyên Du là một người khác, không phải người mỉm cười ban nãy . Vừa rửa tay xong, anh ta đang cẩn thận dùng khăn lau từng ngón một rồi dừng lại trước bàn nhưng không nhìn cô . Nguyên Du đứng dậy :- Chào anh, tôi tên là Nguyên Du . Xin lỗi vì đã đến trễ. Đút chiếc khăn vào túi, phải đến vài chục giây sau anh ta mới ngẩng lên, chậm rãi :- Tôi nghĩ cô có lý do khi làm việc này. Không phải lỗi nói thông thường, người này đang ám chỉ mẹ cô . Nguyên Du bình tĩnh trả lời . Anh ta sẽ thất vọng khi không nhìn thấy những điều mà anh ta đoán chắc sẽ nhìn thấy.- Vì không biết nơi này có tầng hầm nên tôi loanh quanh bên ngoài tìm chỗ gửi xe . Nói thế nào thì đây cũng không phải là lý do để được thông cảm . Tôi đành nhận điểm trừ và nói lời xin lỗi vậy. Thái độ nhún nhường của cô là thái độ của người đến trễ mười lăm phút chứ không phải là người đã sốt ruột chờ hơn nửa giờ . Nắm lấy bàn tay đang chìa ra trước mặt, khác với suy nghĩ của anh, những cái bắt tay kiểu này thường hồ hững, lỏng lẻo hoặc kiểu cách, đờ đẫn rất mùi xã giao vì thế anh bất ngờ khi nhận được cái bắt tay chặt, dứt khoát như của một người đàn ông nhưng những gì tỏa ra lại rất phụ nữ . Cái nhìn thẳng, tự tin, kiêu ngạo hấp dẫn anh hơn đáng kể khiêm tốn bên ngoài . Chà, một chú ngựa non hấu đá, để xem nó tung vó thế nào đây.- Mời cô ngồi.- Cảm ơn anh. Nguyên Du vờ không nhận ra người này chẳng buồn thực hiện nghi thức xã giao ở mức tối thiểu là giới thiệu tên mình . Có vẻ như anh cố ý làm thế.- Tôi đã xem qua hồ sơ của cô . Hiện nay chúng tôi đang tìm ứng viên phù hợp cho các vị trí còn trống . Cô không nói rõ mình dự tuyển vào vị trí nào nên khó khăn của chúng tôi là phải tìm ra điểm tương thích giữa cô và công việc nào đó . Hồ sơ tạo được ấn tượng tốt nhưng kinh nghiệm của tôi là đừng vội tin vào thành tích ghi trong đó vì thường chúng không phản ánh đúng thực tế . Tôi nói như vậy có làm cô có phật ý không ?Mắt người này nhỏ quá, bằng một phần ba mắt của Bin . Lúc anh ta nhìn xuống nó chỉ là một vệt đen nhánh nằm vắt ngang gương mặt . Lúc này đôi mắt ấy đang nhìn thẳng vào Nguyên Du thoảng về cười cợt trong khi gương mặt anh ta hoàn toàn nghiêm túc.- Không đâu . Sự dè dặt của anh rất hữu lý nhưng cái thực tế mà anh vừa nói không thể bó hẹp trong

khôn khổ một cuộc phỏng vấn, dù tôi chắc chắn mình sẽ thể hiện được điều gì đó để thuyết phục anh tin rằng thành tích ấy chính là thực lực của tôi. Anh ta gật gù . Nếu ở người khác hành động này là tín hiệu khả quan còn ở anh ta thì Nguyên Du không dám chắc.- Đúng là cô đã thể hiện được điều gì đó khi tỏ ra kiên nhẫn và thẳng thắn thế này . Cũng khá thú vị, vì từ trước đến giờ theo hiểu biết của tôi thì thế giới này tràn ngập những người phụ nữ thích nói quanh co. Nguyên Du nheo mắt, không giống một buổi phỏng vấn càng không giống những gì cô tưởng tượng . Có vẻ như anh ta bị ép buộc nên đang tìm mọi cách đánh rớt ứng viên bất đắc dĩ này . Nguyên Du đeo găng vào và quyết không thua.- Anh đừng lo, vòng vo vốn không phải là sở trường của tôi . Tôi có thể bỏ qua lời nói đầu và cả nội dung bên trong để đi ngay đến trang cuối cùng hay nói chính xác là dòng cuối cùng.- Tốt lắm . Tôi muốn xem lại hồ sơ - - Anh cầm lấy nhưng không mở ra - Cô có thể nêu một vài lý do để chứng tỏ việc chúng tôi chọn cô là quyết định đúng và hợp lý không ?- Tôi sẽ làm theo yêu cầu này bằng cách chứng minh việc anh không tuyển dụng tôi là hoàn toàn sai lầm. Với người này, lời giới thiệu của mẹ cô không phải là lợi thế nếu không muốn nói là yếu tố bất lợi . Nguyên Du đã học được cách mỉm cười ra vẻ tự tin . Còn anh, sau cái bắt tay bỗng có cảm giác mình mới là người đi xin việc và cố làm mọi cách để không bị từ chối . Anh đã đánh đu với may rủi khi sử dụng cách này, may mà cô không quay ngoắt đi. Nguyên Du đang nhấn mạnh những ý cuối :-... tôi không rõ anh đánh giá thế nào về những lý do mà tôi đã nêu ở trên . Có thể với anh tất cả những điều này cộng lại không quan trọng bằng cái lý do mà tôi sắp nói ra đây . Đó là, tôi rất cảm kích khi được anh nhận lời gặp với tư cách là một ứng viên dù không phải vì những thành tích mà tôi đã ghi trong hồ sơ mà vì một mối quan hệ nào đó . Sai lầm lớn nhất của anh khi không tuyển dụng tôi chính là làm hỏng đi mối quan hệ này . Tôi nói thế có làm anh phật ý không ?Đôi mắt người này trong trẻo quá cứ như tấm gương phản chiếu trung thực những gì cô nghĩ vậy . Nét trong trẻo mà người khác có thể đánh đồng với sự non nớt nhưng anh biết rõ đó không phải là dấu hiệu Nguyên Du chỉ trông thấy bề mặt của vấn đề . Cô hiểu tường tận những thứ ngoắt ngoéo bên trong mà người ta đặt tên là sự tế nhị . Anh thích nét rạch ròi trong tính cách ấy . Nguyên Du hạ giọng :- Nói thật với anh, tôi chẳng thấy thú vị chút nào . Nguyên tắc của tôi là luôn cho người khác một chỗ để lùi lại . Trong mọi việc tôi đều giữ và tôn trọng nguyên tắc này.- Có nhiều cách giải quyết cũng như duy trì một mối quan hệ vì thế tôi sẽ chọn giải pháp nào mà tôi thấy thoải mái nhất . Tôi không quen lùi lại nên chẳng quan tâm đến khoảng trống phía sau lưng - Anh mỉm cười nhưng nét thân mật hiếm hoi ấy cũng tắt ngay như thể cơ mặt anh không quen với hành động này - Cô nghĩ thế nào về công việc của một thư ký . Không phải gõ lưng gõ những gì người khác soạn sẵn đâu , tôi đang nói đến vị trí của một thư ký điều hành . Ở vị trí này, tầm hoạt động của cô rất rộng vì phải đảm trách các công việc lớn, nhỏ khác nhau . Thư ký điều hành được xem là người phát ngôn, người giúp việc thân cận cho cấp quản lý cao nhất đồng thời là gạch nối giữa họ với nhân viên trong công ty . Vì chưa có kinh nghiệm nên để làm tốt công việc này cô cần được hướng dẫn từng bước và phải thực tập ở vị trí thấp hơn trong khoảng thời gian nhất định . Cô có vấn đề gì không ?Nguyên Du lắc đầu :- Không, có lẽ đã trải qua nhiều lần phỏng vấn nên tôi dị ứng với một thứ có tên là kinh nghiệm, cứ loay quanh như câu chuyện con gà và quả trứng vậy. Anh không hưởng ứng chỉ lắng nghe sau đó nói tiếp như mạch chuyện không hề bị cắt ngang . Cô thấy ngượng vì câu nói gần như chỉ trích của mình . Thật vô duyên.- Nếu được tiếp nhận, trưởng phòng nhân sự sẽ cho cô biết cụ thể hơn về công việc của mình . Tất nhiên những điều tôi vừa nói chưa phải là quyết định chính thức.- Tôi hiểu . Nếu được tuyển dụng, tôi sẽ xem đây là kết quả việc anh đánh giá đúng năng lực của tôi chứ không phải vì một lý do nào khác - Nguyên Du nhìn thẳng vào mắt anh - Có phải vậy không ?Anh gật gù với vẻ hài hước :- Dĩ nhiên rồi . Tôi sẽ báo ngay với bà Quỳnh Thy khi có quyết định chính thức. Nguyên Du lắc đầu và nhún vai giải thích như trước mặt cô là một đứa trẻ bướng bỉnh không chịu hiểu vậy :- Không . Anh vui lòng thông báo đến tôi theo địa chỉ và số điện thoại ghi trong hồ sơ . Cảm ơn. Nét mặt của Nguyên Du khiến anh buồn cười . Có thể chỉ là vẻ bề ngoài nhưng cách thể hiện của cô khá thuyết phục . Nguyên Du kiên quyết phủ nhận sức ảnh hưởng từ mẹ cô trong khi anh lại vì điều này mà đến đây và đã nghĩ rằng nếu anh đồng ý tuyển cô thì hơn phân nửa cũng vì nó . Đẩy tập hồ sơ về phía Nguyên Du, theo thói quen anh nói vài lời khép lại buổi phỏng vấn mà quên khuấy đây không phải phỏng vấn làm việc của mình.- Chúng tôi sẽ thông báo với cô ngay khi có thể . Cảm ơn vì cô đã đến. Trước dấu hiệu kết thúc đó Nguyên Du vẫn ngồi yên . Đây là quán bar, tách cà phê trên bàn là do cô gọi, không phải anh mời . Dù nghiêng người rất lễ phép nhưng thái độ Nguyên Du ngầm nhắc nhở người đứng lên lúc này không thể là cô.- Vâng, cảm ơn anh. Đứng sau tách cà phê che nửa gương mặt là đôi mắt ranh mãnh đang chờ xem anh sẽ phản ứng thế nào . Nguyên Du thấy tiếc vì đúng lúc này điện thoại reo . Chộp lấy cơ hội, anh ta nhanh nhẹn đứng lên kèm theo cái nhún vai đắc ý. Nán lại một lúc chờ người đàn ông đi khỏi Nguyên Du mới lững thững xuống tầng dưới . Cô mỉm cười khi nhân viên tiếp tân lịch sự cúi

chào.- Hội thảo sắp kết thúc chưa ạ ?- Dạ, nếu chương trình không thay đổi thì bảy phút nữa đến giờ giải lao . Tôi có thể giúp gì cho chị ?- Không, cảm ơn - Nguyên Du chỉ vào căn phòng có treo nhiều tranh ảnh như một gallery thu nhỏ - Tôi có thể vào xem được không ?- Dạ, mời vào.Không có bóng dáng của ngôn ngữ đời thường, suốt ngày cứ phải cẩn thận đến từng lời thể này chắc là mệt lắm . Nguyên Du nghĩ vẫn vợ khi ngắm nghía nụ cười tươi tắn của nhân viên tiếp tân . Trong phòng trưng bày khá nhiều tranh hầu hết là tranh chép từ những kiệt tác của các danh họa xen kẽ với các bức thư pháp . Ở các góc nhà đặt những chiếc bình lớn, họa tiết đẹp, tinh xảo đầy chất phương Đông, Nguyên Du băng khuâng nhớ đến một người . Cô trôi theo chiều dài của căn phòng, mắt vẫn chăm chú dán vào những bức tranh treo trên tường nhưng tâm trí ở tận đâu đâu nên không nghe thấy tiếng ồn từ bên ngoài.Vài người bước vào phòng lơ đãng nhìn quanh như một cách giết thời gian . Sự hiện diện của họ khiến Nguyên Du sực tỉnh . Bà Quỳnh Thy trông thấy con gái từ xa . Nhiều người ngoái lại nhìn nhưng không chú ý, nó đi thẳng đến bà và không giấu được vẻ ngạc nhiên khi trông thấy ông Vĩnh Triết và cả người đàn ông ban nãy . Cô chưa chuẩn bị cho cuộc hội ngộ sớm thế này . Anh ta đang nhường mảy nhưng không phải vì ngạc nhiên . Bà kéo tay Nguyên Du, cô đứng thừ ra quên cả chào . Hai người đàn ông này có nét gì đó rất giống nhau.- Con chờ mẹ có lâu không ?- Dạ không ạ.Cúi chào cả hai, cô không rời mắt khỏi họ . Bà Thy mỉm cười :- Để mẹ giới thiệu với con, đây là con trai của bác Triết, Lâm Tường . Hai người đã làm quen với nhau phải không ?Lúc này người của ban tổ chức đến gần cắt ngang câu chuyện nên ngoài Lâm Tường không ai trông thấy sau lời giới thiệu mắt Nguyên Du tối lại . Cô nhếch môi, phỏng vấn chỉ là trò trẻ con, với mối quan hệ này dù là một con ngốc cô cũng được tuyển vào kia mà . Anh Lâm Tường gì đó đang nhìn cô với vẻ vô can . Xem ra anh ta cũng miễn cưỡng tham gia cái trò này . Cùng hội cùng thuyền, à không, cùng cảnh ngộ chứ, lẽ ra anh ta phải đồng cảm hơn là không ưa cô ra mặt thế kia . Dù sao Nguyên Du cũng có lý do để thông cảm với anh ta nhưng Lâm Tường khước từ bằng cách phớt lờ ánh mắt cô . Nguyên Du nhún vai quay đi.Lâm Tường ngạc nhiên vì trong một thoáng nét sinh động trên gương mặt ấy biến mất thay vào đó là vẻ trầm tư, chịu đựng và cả nét buồn phảng phất . Anh đoán đây là kết quả của cuộc đấu tranh nội tâm gay gắt và thấy tội nghiệp cho cái tính ích kỷ rất đàn bà . Họ thường như vậy khi bị buộc phải chia sẻ người mình yêu quý với ai đó . Lần này Lâm Tường giành quyền chủ động, anh đến gần chìa tay ra :- Ở vai trò này tôi nghĩ chúng ta cần làm quen lại với nhau.Nguyên Du hồ hững :- Tôi lại nghĩ với mối quan hệ này anh đã quá dè dặt khi nói với tôi những lời hứa hẹn ban nãy trong khi đúng như kịch bản anh phải đồng ý ngay . Liệu anh có rạch ròi và khách quan như cách anh thể hiện không ?Lâm Tường bật cười, người này cố chấp thật . Nhìn thẳng vào cô, anh không rút tay về :- Em mong tôi rạch ròi và khách quan hả ? Điều này đâu có lợi gì cho em ?Nguyên Du cười nhạt :- Đây là lời đánh giá trung thực nhất về năng lực của tôi phải không ? Xem ra chẳng cần chờ đến quyết định của anh tôi đã nhận được câu trả lời . Còn nữa, tên tôi là Nguyên Du, anh gọi thế nào cũng được nhưng tốt nhất là cứ giữ nguyên như lúc này . Đừng gọi bằng em vì tôi không thích cảm giác bị trói vào cái mối quan hệ bưng bưng này.Lâm Tường trở mặt . Thật khó tưởng tượng một người dịu dàng, tinh tế như bà Quỳnh Thy lại có cô con gái quá quắt khó ưa đến vậy . Và bất ngờ hơn khi cô ngắm nghía bàn tay đang chìa ra của anh . Lâm Tường cười cợt :- Đó không phải là hình thức xã giao thông thường, nó là lời hứa dành cho cô : tôi sẽ đứng bên ngoài và làm một quan sát viên . Thú thật tôi cũng không thích bưng bưng những thứ không cần thiết bưng bưng thế này . Vẫn chưa tin à ? Để chứng minh cho sự thành thật và vô tư của mình, tôi có thể bỏ qua những yếu tố cần phải cân nhắc để quyết định nhận cô vào làm việc ngay . Sở dĩ tôi không làm điều này sớm hơn không phải vì năng lực của cô có vấn đề mà nói thật tôi sợ cái tính nhập nhằng của phụ nữ . Để xem nào... vì không thích mối quan hệ giữa những người lớn với nhau nên cô không ưa cha tôi, ánh mắt của cô đang chứng tỏ cô cũng chẳng ưa gì tôi trong khi tôi... - Anh tắc lưỡi - Đây mới chính là lý do mà tôi thấy dè dặt.Đúng là trước khi Lâm Tường nói những lời này Nguyên Du đã nhìn anh bằng cái nhìn chẳng chút thiện cảm thậm chí tức giận trong khi cô biết rõ anh là người vô can . Đáng sợ hơn là những tia nhìn này lại được phóng ra từ đôi mắt rất to có cái đuôi dài và xếch ấy . Có vẻ như cô biết rõ tác dụng của nó nhưng với Lâm Tường chỉ những gã đàn ông nhát gan hoặc yếu bóng vía mới sợ bóng gió cái nhìn ấy . Căn cứ vào diễn biến câu chuyện anh nghĩ lúc này nó sẽ long lên nhưng thật bất ngờ Nguyên Du cúi xuống . Một cái chớp nhẹ làm hàng mi dày lay động như cánh bướm . Lâm Tường chìa tay trước mặt Nguyên Du, gần đến nỗi không thể phớt lờ hay giả vờ không nhìn thấy được :- Tôi đã thành thật đến vậy liệu chúng ta có cần đấu kiếm với nhau nữa không ?Cô đang đo lường sự thành thật ở anh và hình như anh cũng đã chứng minh được điều gì đó . Nguyên Du nhìn rất lâu như thể tương lai của cô sẽ tùy thuộc vào sự đánh giá này . Lâm Tường không bức bối, anh chịu đựng cái nhìn của cô khá tốt . Việc cô không thềm hạ mình che giấu khuyết điểm khi giao tiếp, anh cho đó là ưu điểm . Về ung dung của anh đã thuyết phục được cô.- Hy vọng anh là một

quan sát viên vô tư - Nguyên Du nắm lấy bàn tay đang chìa ra - Tôi cho rằng vấn đề của chúng ta thường quá lớn không thể ôm hết trong hai cánh tay nhưng giải pháp lại quá nhỏ như lòng bàn tay mà ta chìa ra cho đối phương vậy. Lâm Tường rút tay về cho ngay vào túi :- Tôi không cho cô giải pháp nào cả . Vấn đề xuất phát từ thành kiến vì thế giải pháp hữu hiệu nhất là cô nên xem lại cách đánh giá của mình . Thật ra ông ấy không khó ưa như cô tưởng đâu . Cha tôi dễ mến, tốt bụng và có sức thu hút . Tôi chưa từng thấy người nào ghét ông ấy, nhất là phụ nữ.- Tôi không thích đàn ông tốt hay hoàn hảo, tôi chỉ thích những người đàn ông có những khuyết điểm mà tôi thích. Lâm Tường nhăn mặt :- Liệu cô có hiểu những gì mình nói không nhỉ ? Vì theo tôi lối diễn đạt vừa rồi chỉ là một kiểu đánh đố người khác bằng ngôn ngữ . Nó giống như việc trộn chung một mớ chữ nghĩa rồi ghép lại những thứ rơi ra bất kỳ vậy. Nguyên Du thở dài :- Và anh nghĩ rằng chắc chắn đâu óc tôi có vấn đề nên mới đề ra cái kiểu ngôn ngữ mập mờ đến thế phải không ? Để tôi...- Sao lại đứng cả ra vậy ? Đến đây và ngồi xuống nào... Ông Triết ân cần kéo ghế cho hai người phụ nữ . Lần đầu tiên Nguyên Du để mình ngắm nghía người này một cách vô tư . Ông có ánh mắt sáng, cái nhìn thẳng và cử động nhẹ nhàng, linh hoạt của một con báo . Có vẻ như sức mạnh và khả năng chi phối người khác tỏa ra từ ông thuộc về thiên bẩm . Lúc này đây ông đang chăm chú lắng nghe mẹ cô . Cái kiểu nghiêng người và ánh mắt là dấu hiệu rõ ràng nhất để nhận ra với ông mẹ cô quan trọng đến thế nào . Thật ngớ ngẩn khi đặt mình vào vị trí đối thủ vì ở người này trở ngại trên đường đi có tác dụng tốt như một chất xúc tác đẩy nhanh quá trình phản ứng vậy . Ông ấy thích hợp với mẹ hơn, Nguyên Du chưa xót nghĩ. Bà Quỳnh Thy hướng về con gái . Chiếc túi xách đặt trên đùi và giữ lại bằng hai tay như một kiểu phòng thủ . Nguyên Du không nhìn một ai, ánh mắt ấy dường như lơ đãng nhưng bà biết con bé đang cố bảo vệ những điều mà nó cho là luân lý.- Buổi phỏng vấn thế nào hở con ?- Con chưa thể nói được gì vì dường như nó vẫn chưa kết thúc mẹ ạ. Không ngẩng lên nhưng Nguyên Du biết rõ ông ấy và mẹ cô đang đưa mắt nhìn nhau sau đó nhìn sang Lâm Tường . Anh ta nhún vai đầy ngụ ý . Làm như không trông thấy tất cả những điều này, Nguyên Du cười vu vơ :- Dù sao cũng có vài tín hiệu mà con cho rằng có hy vọng. Lâm Tường nheo mắt :- Chẳng phải tôi đã nói rõ quyết định của mình rồi sao ? Nguyên Du lắc đầu :- Nhưng nó sẽ thay đổi nếu anh trông thấy bất cứ biểu hiện nào mà anh cho là khó ưa ở tôi . Anh vẫn đang dò xét đấy thôi.- Nếu tôi có làm điều này thì cũng chẳng phải là điều khó giải thích . Tôi đang giữ vai trò một quan sát viên vô tư mà . Đó chẳng phải là điều cô mong muốn sao ? Ông Vĩnh Triết kín đáo quan sát con trai . Không biết ông có nhạy cảm quá không nhưng với những biểu hiện này rõ ràng nó thích con bé . Lâm Tường đang tựa vào ghế và nhìn Nguyên. Ông Vĩnh Triết kín đáo quan sát con trai . Không biết ông có nhạy cảm quá không nhưng với những biểu hiện này rõ ràng nó thích con bé . Lâm Tường đang tựa vào ghế và nhìn Nguyên Du bằng vẻ thú vị . Đáng điệu thoải mái, tự tin của con trai khiến ông nghĩ, nếu tình cảm này có thật thì chỉ là trong vô thức, nó vẫn chưa phát hiện ra, cũng giống như lần đầu tiên ông gặp Quỳnh Thy vậy. Dù không hiểu rõ nội dung mẫu đối thoại nhưng bà xem đó là tín hiệu lạc quan thể hiện sự hợp tác của Nguyên Du. Sau lần sinh nhật ấy, giữa bà và con gái tồn tại một khoảng cách rõ rệt dù cố gắng mấy vẫn chưa thể thu ngắn được. Không giống bà cũng không phải là không quan tâm nhưng Nguyên Du vẫn bình thản trước nó.- Con có muốn về cùng mẹ không? Sau giờ giải lao là phần nói chuyện của mẹ, chỉ khoảng ba mươi phút thôi.- Dạ con... Nguyên Du bỏ lửng câu nói, nhân vật khiến cô phân tâm đang lách qua đám đông tiến đến gần. Tín hiệu phát ra từ người này đến Lâm Tường và ngược lại như ánh chớp sáng lóa làm bừng gương mặt cả hai. Không chỉ Nguyên Du nhận ra. Lâm Tường đứng lên, lúc này cô mới nhìn thấy nụ cười thật sự của anh tạ. Nụ cười làm đuôi mắt dài ra thêm, đôi môi không còn nhếch lên mà nở rộng để lộ hàm răng sáng bóng. Trông cũng không tệ.- Em vừa đến à? Cô gái cúi chào. Nguyên Du lắng nghe nhưng không có lời giới thiệu nào cả. Không phải phớt lờ, không phải cố tình, rất dễ hiểu anh ta không làm thế vì qua thái độ tự nhiên của mọi người, Nguyên Du nhận ra họ đã từng gặp nhau. Nỗi buồn không giải thích được làm lòng cô trĩu xuống, nặng nề. Người mới đến lướt mắt qua Nguyên Du.- Xong rồi hở anh? Không trả lời, Lâm Tường lặp lại câu hỏi:- Em vừa đến à? Cô gái lắc đầu. Cử động duyên dáng này làm mái tóc uốn lọn màu hạt dẻ đong đưa trên đôi vai thon thả. Không thể phủ nhận cô là một trong số ít những phụ nữ mà vẻ quyến rũ tỏa ra như vầng hào quang:- Dạ, chỉ vừa đến ạ. Em lên trên ấy nhưng mọi người bảo anh đi rồi. Em đoán là anh xuống đây. - Cô quay sang bà Quỳnh Thy - Cô ơi, Nguyên Du đẹp quá. Trông cô trẻ thế này cháu không nghĩ cô có con gái lớn như vậy đâu. Bà Quỳnh Thy mỉm cười:- Cảm ơn cháu. Chuyến đi của cháu thế nào?- Dạ tốt ạ. Nguyên Du tò mò, biết cả tên cô nhưng không ai kể cả... đương sự nghĩ đến việc tự giới thiệu mình với cô. Họ giống nhau thật, Nguyên Du nhún vai và ngồi sâu vào trong ghế. Bị đặt ngoài lề thế này, với cô không phải là việc đáng phàn nàn. Ông Vĩnh Triết ngắm nét đặc trưng của ba người phụ nữ đang ngồi cạnh nhau. Không hề ngoa ngôn nếu nói rằng họ đều tỏa ra sức hút rất đặc biệt dù chẳng có điểm tương đồng. Sự khác biệt ở đây không phải ẩn định bởi tuổi

tác, nếu ở Quỳnh Thy là nét thông minh, sang trọng, tinh tế, thì ở con bé đang thu người lại là vẻ lạnh nhạt, hờ hững như từ trong vô thức nó chẳng ưa việc người khác đến gần mình. Nghịch lý là hành động này lại hấp dẫn dần ông chính vì nguồn gốc xuất phát không tự giác và ngoài ý thức ấy. Còn Vân Nghi, ông chợt buồn cười, hình như tính thích nghi là điều kém cỏi nhất ở nó. Về nước đã lâu nhưng Vân Nghi vẫn còn giữ lối sống phóng khoáng, sôi nổi, tự do Kiểu sống ấy thách thức mọi thứ có tên là nề nếp, lễ lối mà các bậc phụ huynh vẫn đặt ra và xem đó là điều kiện đầu tiên để lọt qua vòng sơ tuyển của các nàng dâu. Điều duy nhất nó giữ được là nước da màu vàng còn tất cả đã bị Tây hóa hoàn toàn. Nhưng xét một mặt nào đó nó vẫn hay ở nét mạnh mẽ, độc lập, quyết đoán, một tính cách khá xa lạ với phụ nữ phương Đông vốn dịu dàng, kín đáo. Ông quay sang Lâm Tường, lúc này cũng ánh mắt này khiến ông nghĩ nó thích Nguyên Du nhưng bây giờ ông lại thấy không phải thế. - Con và Nghi có chương trình gì vậy? - Chúng con ra ngoại ô thư giãn. Vân Nghi muốn đi câu cá. Vân Nghi hào hứng: - Hay chúng ta cùng đi? Nguyên Du vẫn ngồi yên như mọi người đang nói với nhau bằng thứ ngôn ngữ mà cô không hiểu cho đến khi Vân Nghi đặt ly nước xuống bàn và hướng về phía cô. - Em cùng đi với chúng tôi nhé? Nguyên Du lúng túng nhìn sang nơi khác. Chiếc áo thun cổ rộng chỉ che được điểm nhỏ xíu cần thiết, cả vòm ngực căng tròn, trắng muốt của Vân Nghi lộ hết ra ngoài. Khi Vân Nghi nghiêng người, ở trạng thái tự do nó gần như rơi phịch xuống bàn. Và lúc này đột nhiên ông Triết tập trung vào tách cà phê như lần đầu tiên trông thấy nó vậy. Mẹ cô nhìn xuống cổ tay chăm chú đếm từng tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ, chỉ Lâm Tường là thú vị soi vào gương mặt đỏ bừng đến tận chân tóc của Nguyên Du Anh phát hiện cô ngượng trang mình bằng lớp vỏ cứng rắn, lạnh nhạt nhưng thật tệ hại, chỉ với tình huống thế này mà nó đã rơi ngay xuống đất. Ngơ ngác trước dáng vẻ của mọi người nhưng chỉ một thoáng Vân Nghi đã nhận ra không phải cô làm họ ngượng mà nét bối rối của Nguyên Du làm họ ngượng. Thật tự nhiên cô ngồi thẳng dậy, sửa lại chiếc áo vest thể thao bên ngoài: Xin lỗi. Nguyên Du quay sang mẹ, lắc đầu: - Con không đi đâu ạ. Con về đây. Bà Quỳnh Thy vừa giơ tay ngăn con gái thì chuông reo một hồi ngắn kết thúc giờ giải lao. Mọi người lục tục trở về Ông Vĩnh Triết nhặt tập hồ sơ trên bàn và nhanh nhẹn kéo ghế ẹ cộ Nguyên Du cần môi, hành động ấy không đơn giản là nét gallant bình thường dành cho phái yếu. Khi làm điều này có vẻ như việc chăm sóc, quan tâm đến mẹ cô thuộc về bản năng của ông vậy. Hai người đứng cạnh nhau tạo nên hình ảnh đẹp về sức mạnh của người đàn ông trước vẻ yếu đuối hiem hoai rất phụ nữ mà cô chưa từng nhìn thấy ở mẹ. Nguyên Du vuốt mặt, bức tranh ghép gần như hoàn chỉnh, công việc cuối cùng thuộc về cô, đặt vào đấy mảnh duy nhất đang giữ trong tay để hoàn thành nó. Hành động này vượt quá sức Nguyên Du, còn khó hơn cả việc tháo nó ra từng mảnh. Nghĩ đến cha, cô khép bàn tay lại, từng ngón nặng nề. Nhìn Nguyên Du, bà biết không đơn giản khi nó quyết định đến đây. Gương mặt căng thẳng, chờ đợi của Nguyên Du khiến bà chạnh lòng. Thật đau xót khi quá khứ của cha mẹ trở thành vấn đề của con cái. Trông con bé nhỏ nhoi đến tội nghiệp nhưng đề nghị thẳng thắn vừa rồi khiến một người thận trọng và dè dặt như bà cảm thấy ngán ngai. Để giấu đi điều này, bà Hồng Ân hắng giọng: - Trong câu chuyện của mẹ con, là phụ nữ và là một người bạn thân nên hơn ai hết thím hiểu rất rõ và có mối đồng cảm sâu sắc tuy nhiên tất cả những điều này vẫn không thể thay thế hay tương tện như người trong cuộc được. Nhưng vì con tin tưởng nên thím bỏ qua mọi chính kiến, mọi suy diễn mang tính cá nhân để có thể nói sự thật một cách khách quan. Dù sao thím vẫn mong với đề nghị này mục đích của con là mở ra chứ không phải thắt vào. Nguyên Du liếm vành môi khô rang: - Dạ. Bà Hồng Ân chậm rãi như cân nhắc từng lời: - Ngày ấy ba mẹ con rất yêu nhau. Quỳnh Thy bỏ dở việc học để kết hôn và sinh con ở độ tuổi chưa đầy hai mươi. Thời gian này gia đình nội chuyện sang kinh doanh nên việc nhà, việc đồng án giao lại ẹ con vì ruộng vườn dù thuê người làm nhưng vẫn phải có ai đó đứng ra trông nom, quản lý. Mẹ con thích ứng nhanh lắm đến thím còn bất ngờ. Cha con ra trường được phân công về bệnh viện tỉnh. Lúc ấy việc đi lại còn khó khăn nên mỗi tuần cha con chỉ về nhà một lần. Nguyên Du nuốt nước bọt, nếu giao thông thuận lợi thì giờ cô có đủ cả cha lẫn mẹ ư? Lý do sao đơn giản đến cay nghiệt. Nhưng bà Hồng Ân đã rẽ sang hướng khác. - Thời gian sau cha con chuyển về gần nhà và mở phòng mạch. Phòng mạch đông khách lắm, mọi người kháo nhau cha con hưởng được cái thân từ ông nội nên chữa bệnh rất mát tay. Giúp việc cho ông ấy là một cô gái trẻ, trẻ lắm, trẻ hơn cả con bây giờ. Mẹ của cô gái này là bạn thân của bà nội. Thím chưa nhìn thấy nhưng nghe đâu cô ấy rất đẹp lại thông minh, khéo léo nên được mọi người quý mến. - Bà HA uống cạn ly nước nhưng vẫn nghe giọng mình khàn đục. - Cô ấy có người yêu và đã có lần giới thiệu với gia đình mình. Quan hệ giữa họ rất tốt. Lúc này bà nội cho thuê đất canh tác nên mẹ con khá rảnh rỗi chỉ quanh quẩn việc nhà. Thỉnh thoảng Quỳnh Thy dắt con lên thành phố thăm thím và thằng Bin. Đó là khoảng thời gian mẹ con sống rất hạnh phúc và đã có ý định sinh thêm. - Nguyên Du nghĩ đến nụ cười của mẹ và thấy lòng đau nhói. - Với thím, chuyện xảy ra rất bất ngờ. Lần ấy mẹ con đến một mình, không mang theo con, trông Quỳnh Thy như vừa trải qua một cơn thập tử nhất sinh vậy.

Ốm quắt queo, người xanh mướt rũ rượi chỉ ánh mắt là còn tỉnh táo và có thần sắc. Mẹ con chỉ nói vài lời. Thái độ rất lạ, không phải của người vừa bị phản bội hay của một quan tòa mà là thái độ của người đang cân nhắc trước khi đưa ra một quyết định quan trọng. - Bà Hồng Ân thở dài - Điều trớ trêu là lúc gia đình phát hiện ra mối quan hệ vụng trộm ấy, thím xin lỗi phải nói như thế, thì mọi người chung quanh đều đã biết cả và trong gia đình ấy mẹ con lại là người biết sau cùng. Không phải mẹ con thiếu tinh tế đâu chỉ vì quá tin tưởng cha con và lại người dân quê vốn hiền lành, tốt bụng lại yêu quý mẹ con nên chẳng ngồi lê đôi mách. Thím không bao giờ quên được hình ảnh của Quỳnh Thy lúc ấy. Không khóc lóc, rên rỉ, hay oán trách chỉ vẻ chịu đựng hằn sâu trên gương mặt và sức tàn phá của nó mới khủng khiếp. Thím chẳng biết phải an ủi mẹ con thế nào vì Quỳnh Thy không cần điều này nữa, lúc đó mẹ con đã quyết định rồi. - Bà chép miệng- nếu yêu chồng ít hơn chắc chắn Quỳnh Thy đã tha thứ. Gương mặt Nguyên Du khiến bà giật mình như thấy lại hình ảnh Quỳnh Thy vào cái ngày đáng nhớ ấy. Bà hiểu khi đến đây và thẳng thắn nói lời đề nghị ấy, nó đã quyết định uống cạn chén đắng từ bi kịch của cha mẹ. Những lời an ủi suông vào lúc này không có giá trị. Nó cũng chẳng mong đợi điều này.- Rất vất vả khi làm lại từ đầu lúc Quỳnh Thy rời nhà chồng vừa nuôi con vừa đi học lại. Có lúc thím nghĩ mẹ con không vượt qua nổi. Quỳnh Thy cũng dần vật vờ vì quyết định của mình. Nó đồng nghĩa với việc dứt con ra khỏi gia đình dù không còn là tổ ấm nhưng vẫn có đầy đủ cha mẹ. Mẹ con day dứt khi con không được gần gũi và thiếu đi sự chăm sóc từ cha vì thế bà ấy luôn cảm thấy có lỗi với con. Điều này đã làm mẹ con bỏ lỡ biết bao cơ hội. Tuổi xuân của mẹ con đã trôi qua như thế đấy.- Còn người phụ nữ ấy? Bà Hồng Ân lắc đầu:- Thím không rõ nhưng chuyện với cha con thì kết thúc. Có thể chỉ là một phút bùng nổ, nông nổi của tuổi trẻ cũng có thể là tình yêu thật sự nhưng cái giá đổi được nó đắt quá làm cha con và cô ấy sợ hãi. Dù sao thím cũng nghĩ... - Bà nhấn mạnh - Đây là suy nghĩ cá nhân, thím cho rằng ông ấy rất yêu mẹ con và sai lầm đó là nhất thời. Nguyên Du thì thăm:- Sao hai người không quay lại với nhau hở thím? Bà Hồng Ân vuốt tóc cô thương xót:- Không đơn giản đâu con khi họ đều là những người tự trọng và kiêu ngạo. Thím biết con rất thương cha và cho rằng trở ngại lớn nhất ảnh hưởng đến việc quay lại của hai người là ở mẹ con. Nhưng con thử nghĩ xem liệu cha con với mặc cảm nặng nề có chấp nhận sự quay lại đầy gượng ép khi lòng tin và tình cảm của mẹ con bị tổn thương đến thế không? Rồi cuộc sống sẽ như thế nào trong sự ngột ngạt không hòa hợp được ấy? - Tất cả chỉ là suy đoán thôi, sao cha mẹ không vì con mà thử một lần hở thím? Bà Hồng Ân kiên nhẫn:- Con nói đúng. Cha mẹ có thể vì con mà làm mọi thứ nhưng con cái thì không như vậy. Liệu con có sống vui vẻ, thanh thản và tôn trọng cha mẹ không khi biết họ gượng sống với nhau, hay nói cách khác là bị buộc đóng chung 2 vợ kịch hạnh phúc chỉ vì mình. Chưa kể đến việc duy trì cuộc sống giả dối như vậy sẽ làm con tổn thương rồi đâm ra oán hận cha mẹ. Thím nghĩ cha mẹ con đã cân nhắc đến điều này.- Biết đâu cha mẹ con sẽ quên đi tất cả và lại yêu nhau như ngày xưa hở thím? Bà gật đầu:- Đúng, hoàn toàn có thể xảy ra và giờ đây không ai ngăn cản họ làm điều này cả. Cha mẹ con sẽ làm như thế nếu họ muốn nhưng rất tiếc, họ không muốn con ạ. Và chúng ta chẳng thể làm được gì ngoài việc chấp nhận nó. Bà đứng lên như để kết thúc câu chuyện:- Con ở lại ăn cơm nhé. Thím đón mấy đứa nhỏ tranh thủ ghé qua siêu thị mua thêm thức ăn. Con muốn ăn gì? Nguyên Du khấn khoản:- Con có biết người phụ nữ này không? Bà Hồng Ân nhìn sang nơi khác, lắc đầu:- Con không biết đâu.- Con...- Con không biết đâu.- Con... Có tiếng Bin từ ngoài cửa :- Mẹ Ơi, xe ai đâu ngoài sân thế mẹ ? Ơi... Nguyên Du. cô gượng cười :- Bin... Bà Hồng Ân có vẻ lẩn tránh :- Con ở nhà chơi với Du nhé . Bà gọi điện về thì nói mẹ đi đón các em. Chờ ẹ đi khỏi, Bin cúi xuống nhìn sát vào mặt Nguyên Du :- Có chuyện gì vậy ? - Không. Nguyên Du ngó nơi khác để tránh cái nhìn dò xét của Bin. Mắt cô chạm phải tấm ảnh gia đình phóng to treo trên vách . Trông họ thật hạnh phúc với nụ cười rạng rỡ . Nguyên Du buột miệng :- Bin có yêu quý chú... chú Giang không? Lắc đầu chậm chậm, Bin không rời mắt khỏi cô :- Không phải là chú Giang, ông ấy là cha của Bin. Nguyên Du mím môi :- Có gì khác đâu ?- Bin không tin là Du chẳng nhận ra sự khác biệt đó . Nhưng... thôi được, chút Giang... Bin rất quý chú ấy.- Tại sao ?- Vì ba... à không... vì chú ấy yêu mẹ Bin.- Chỉ thế thôi à ?- Với Bin, đó là lý do quan trọng nhất. Lần này Nguyên Du nhìn thẳng vào mắt Bin. Anh bình thản chịu đựng . Một lúc lâu sau, Nguyên Du gật đầu :- Có thể Bin nói đúng.- Sao lại có thể.- Vì chúng ta không giống nhau. - Cô buông thông với vẻ chán chường - Xét cho cùng Bin có rơi vào hoàn cảnh như Du đâu. Anh nhún mày :- Không giống nhau ? Rơi vào hoàn cảnh ? Theo cách nói như thế có nghĩa Du rơi vào hoàn cảnh tệ hại hơn cả Bin, đúng không ? Có phải Du muốn nói là cha Bin đã qua đời không ? Tại sao Du lại xoay vấn đề theo kiểu này ? Du không thấy nó rất nhảm tâm và ích kỷ sao ? Nguyên Du lấp bắp :- Bin hiểu gì mà nói như vậy ? Du... Anh cắt ngang :- Để Bin nói hết, chẳng lẽ Du nghĩ rằng thà mất cha như Bin thì tốt hơn và dễ chấp nhận hơn ? Có thể Bin không hiểu nhưng Bin muốn mẹ được hạnh phúc . Và nếu được lựa chọn, Bin vẫn mong là cha còn sống - Anh nhấn mạnh - Dù cha mẹ có ly dị nhau hay kết hôn với người khác nhưng Bin mong

cha vẫn sống . Thật độc ác khi nghĩ rằng cái chết của ai đó sẽ làm vấn đề trở nên hợp lý hơn, dễ chấp nhận hơn.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5.

Gương mặt Nguyên Du tái ngắt, cô gạt tay anh ra:- Du... không có ý đó... Du không muốn nghe Bin nói nữa...Không buông tay, anh gần như kéo cô vào lòng, dỗ dành :- Đừng dẫn dắt mình như thế, nó sẽ làm Du chết mất . Hãy nghe Bin, hãy học cách chấp nhận, không thể làm khác được và nó không tệ như Du tưởng tượng đâu. Bin sẽ nói thật cụ thể nhé . Xem nào, Du sống cùng mẹ . Cha vẫn rất yêu quý và có trách nhiệm với Du Du được bà nội và các cô chú cưng chiều dù không sống cạnh họ . Ba mẹ Du đã chia tay nhau từ khi Du còn bé - Anh ngừng lại một chút - Du không phải cách chấp nhận những điều này, đúng không ? Vì khi Du lớn lên, nhận biết mọi việc thì nó đã như vậy rồi . Đối với Du, nó là tình trạng chứ không phải là sự kiện đột ngột tạo ra chấn động hay gây sốc được . Khổng ai phủ nhận việc ly hôn của cha mẹ là thiệt thòi, mất mát lớn cho con cái nhưng với từng ấy năm nó đã được xem là một điều bình thường và Du vẫn sống tốt trong điều kiện ấy . Vấn đề chỉ nảy sinh khi một trong hai người nghĩ đến việc kết hôn, à không, khi có sự xuất hiện của 1 người làm thay đổi tình trạng này, phản ứng lập tức của Du là không chấp nhận, đúng không ? Không chấp nhận.Và không có lý do gì cả vì nó xuất phát từ sự ích kỷ không ý thức . Chính vì sự vô thức khó nhận điều này nên Du nghĩ rằng Du phản đối là vì người khác, người còn lại ấy . Thật ra nếu nghĩ kỹ một chút Du sẽ thấy Du chỉ vì mình thôi vì kìa ba mẹ Du quyết định chia tay nhau họ đã chấp nhận điều này rồi . Thật vô ích khi nhân danh một trong hai người để phản đối việc mà họ đã chấp nhận từng ấy năm. - Anh hạ giọng gần như thì thầm - Đừng buộc cha mẹ phải đặt chúng ta lên bàn cân khi nghĩ đến hạnh phúc của họ . Du biết không, mỗi buổi tối lúc gia đình quây quần bên nhau, nhìn các em trò chuyện, làm nũng với mẹ hay mỗi buổi sáng nhìn mẹ tiễn chú Giang đi làm, Bin lại rùng mình nhớ lại cảnh thui thủi của hai mẹ con và gương mặt không có bóng dáng nụ cười của mẹ trước đây. Bin sợ lắm . Bin mong giá như mẹ gặp chú Giang sớm hơn và khoảng thời gian đó đừng kéo dài đến như vậy . Bin muốn mẹ biết rằng trong mọi nỗ lực đi tìm hạnh phúc ỉnh, mẹ luôn có Bin đứng cạnh, ở sau lưng chứ không phải ở vị trí đối đầu.Nguyên Du tặc lưỡi :- Nhưng cha mẹ Du vẫn còn yêu nhau mà ?Bin cười nhẹ :- Vậy thì càng không có điều gì đáng để Du lo lắng cả . Người lớn vốn cẩn thận, cân nhắc trong những tình huống nhạy cảm thế này, việc của Du là chờ đợi chứ không phải cứ sôi sục lên là được . - Anh đổi giọng trầm ngâm Bin không muốn mẹ sống một mình vì con cái ngày một lớn có nhiều vấn đề để thu hút sự quan tâm hơn là cha mẹ . Vậy có ích kỷ không khi buộc cha mẹ chỉ được quan tâm đến chúng ta mà quên rằng họ cũng cần có cuộc sống riêng.Nguyên Du lùi lại :- Vậy bin hãy thuyết phục Du rằng có điều gì đó khiến Du quan tâm hơn cả cha mẹ đi.Xoa xoa chớp mũi nhẹn hoắt của mình, một cử chỉ khôi hài Bin vẫn làm khi đánh hơi được chuyện gì đó buồn cười :- Ừm... một anh chàng đẹp trai chẳng hạn.Cô quay đi không hướng ứng nhưng anh lại thấy an tâm, vì với hành động này có vẻ như Nguyên Du đã khuấy khóa và cơn bực phát đã lắng xuống ít nhiều . Cô hít mũi :- Bao giờ Bin đi vậy ?- Vài tháng nữa.- Hiện nay nó có phải là điều thu hút sự quan tâm của Bin không ?- Chỉ một chút thôi. Điều Bin quan tâm nhất vẫn là người đang đứng trước mặt mình đây. - Anh nheo mắt - Bin đi lâu như vậy, liệu Du có đợi không nhỉ ?Nguyên Du nhún vai. cô không biết mình chầm ngời ột sự bùng nổ khi trả lời bằng vẻ thần nhiên pha chút chế nhạo . Cô đã không nhận ra điều khác thường trong giọng nói ấy :- Bin tốt với Du thật đấy nhưng Du không làm điều ngớ ngẩn ấy đâu. Chờ đợi để làm gì ? Có hay không thì từng ấy thời gian cũng sẽ trôi qua, không dài ra hay ngắn lại được và cuối cùng thì Bin cũng trở về kia mà.- Du còn nhớ ngôi nhà trước khi không ? Căn nhà ở ngoại ô có khu vườn thật rộng ấy - Chờ cô gạt đầu anh mới nói tiếp - Lúc đó chỉ hai mẹ con sống với nhau, Bin thèm không khi gia đình lắm . Mỗi lần Du và cô Quỳnh Thy đến chơi rồi về Bin buồn suốt mất ngày . Nhà bên cạnh của đôi vợ chồng trẻ, họ vẫn thường cho chúng ta quà, Du nhớ không ? Ngày nào Bin cũng rình xem họ hôn nhau.Cô che miệng giấu nụ cười tình quái . Bin lắc đầu :- Không, họ hôn vào buổi sáng trước cửa nhà để tạm biệt nhau. Bin tưởng tượng sau này mình cũng sẽ làm như thế với vợ.Nguyên Du phì cười:- Lúc đó Bin nghĩ vợ mình sẽ là Du.Không nhận được, cô cười lớn rồi dung bàn tay che miệng lúc nãy phát vào vai anh :- Bin có biết người ta gọi những đứa trẻ ranh ma như thế là gì không ?Anh thần nhiên :- Không phải là đứa trẻ vì đến tận bây giờ Bin vẫn nghĩ thế.Nụ cười tắt

ngắm, Nguyên Du há hốc mồm kinh ngạc :- Sao Bin nghĩ thế ? Chúng ta là... là...Bin cắt ngang một cách thô bạo :- Là anh em à ? Là ruột thịt à ? Chúng ta là người đứng, Du hiểu chưa ? Du đừng dùng những thứ không có thật ấy để đặt tên ối quan hệ này.- Mỗi quan hệ nào ? Bin đừng nói về nó bằng kiểu rủ rúng như thế . Chẳng phải mỗi quan hệ ấy bắt nguồn từ việc mẹ Bin kết hôn với chú Giang sao ?Bin nheo mắt :- Và kết quả là chúng ta trở thành chị em phải không ? Bin ghét những thứ nhập nhằng thế này nhưng không sao tránh khỏi nó . Bin cũng không ưa vẻ kèn kiệu của Du khi bảo Bin phải gọi bằng chị - Anh gần từng tiếng - Nó không liên quan vì đến chúng ta Du thật sự không biết tại sao Bin phải ép lòng cắt đứt mọi liên hệ với Du trong khoảng thời gian dài ấy à ? Bì Bin không muốn biến mối liên hệ của chúng ta thành thứ gì đó mang tính gia đình hay ruột thịt thế này.Về quyết liệt của Bin là Nguyên Du hiểu người . Chưa có điều gì làm cô sợ và bất ngờ hơn việc phát hiện ra mọi hành động, thái độ trước kia của Bin là có chủ ý . Nguyên Du hấp tấp đi nhưng cánh tay cứng như thép đã đặt lên vai cô.- Bin đã nói hết đầu.Đôi mắt có lửa của Bin chiếu vào cô dường như không xa lạ . Có thể không hoàn toàn thế này nhưng Nguyên Du đã từng trông thấy nó . Cô nhắm mắt lại, lẽ ra mình phải nhận biết điều này sớm hơn.- Du không muốn nghe. Nếu Bin cứ thế này Du sẽ mách người lớn.Bin đặt cả hai tay lên vai cô trong cử chỉ khiêu khích :- Bin sẽ đưa Du đi. Chính Bin sẽ làm điều này . Người lớn à ? Đó có phải là ba mẹ Du, bà nội và tất cả những người liên quan đến chúng ta không ? Bin cũng muốn biết họ sẽ nói điều gì khi Bin lớn tiếng bảo rằng Bin yêu Du.Nguyên Du run rẩy :- Bin có điên không ? Du... Du có gì tốt đâu ? Bin hãy bình tĩnh... thật bình tĩnh để nhận ra tình cảm thật sự của mình - Cô nuốt nước bọt một cách khó khăn vì nhận ra vào lúc này người không bình tĩnh chẳng phải là anh - Có thể đây chỉ là sự nhầm lẫn vì chúng ta có hoàn cảnh giống nhau lại gần bó với nhau suốt thời thơ ấu . Dấu ấn đó có thể làm Bin hiểu lầm - Cô khoa tay trong một cử chỉ không tự chủ - Không, không phải là hiểu lầm... là ngộ nhận, đúng rồi là ngộ nhận . Nó sẽ qua đi khi Bin tiếp xúc với nhiều người khác.- Nhiều người ? Du muốn nói đến các cô gái phải không ? Du cũng biết Bin đã từng quen rất nhiều cô gái mà . Xin lỗi đã làm Du bất ngờ thế này nhưng...Nguyên Du lùi lại, cố không để Bin chạm tay vào người mình . Không chỉ bất ngờ, lúc này cô đang khiếp sợ bỏ nét xa lạ và vẻ quyết liệt ở anh.- Chúng ta không thể . Bin hãy quên điều này đi.- Tại sao ? - Vào đúng này đột nhiên Bin nhớ đến người đàn ông hôm nọ . Chỉ là cảm giác lơ mơ thôi không rõ ràng lắm nhưng đã để nó luồn sâu vào tiềm thức nên bộc phát này khiến cả anh cũng bất ngờ - Du thích người đàn ông đó à ? Ngoài tuổi tác ra ông ấy có gì hơn đâu ?Nguyên Du nhìn anh trân trối . Bin không biết vô tình anh đã xóa đi dấu hỏi luôn đi sau tên người đàn ông mà tìm có thất lại mỗi khi nhớ đến . Trong tích tắc, cô đã nhận diện được tình cảm của chính mình . Thật kỳ lạ, điều này khiến Nguyên Du bình tĩnh trở lại :- Có những chuyện Du muốn làm và có những chuyện Du không muốn làm . Không có lý do gì cả và cũng không phải là kết quả việc Du đã so sánh ai hơn ai. - Cô đi ra cửa - Du sẽ quên chuyện này, Bin cũng nên quên nó đi.Bin ngăn lại :- Khoan đã...Quay lại Nguyên Du nhìn thẳng vào anh :- Vấn đề của Du không phải chỉ vài lời an ủi suông của Bin là giải quyết được vì thế Bin đừng làm một người bạn tồi khi trông thêm vấn đề của Bin vào Du Du không đủ sức quan tâm đến nó đâu.Lầm lì tiến đến gần, gương mặt Bin khiến Du nhận ramình đang ngồi trên một thùng thuốc súng . Sợ hãi làm tê liệt mọi phản ứng của cô Điều này làm Bin nổi giận :- Chẳng phải Du từng nói những lời tốt đẹp về mối quan hệ của chúng ta sao ? Đã gần bó thân thiết này, có hoàn cảnh giống nhau này, là bạn tốt của nhau này, vậy bây giờ thế này ? Tình cảm của tôi đang làm Du khiếp sợ . Tôi nói không đúng à ? Vậy Du hãy chứng tỏ rằng Du không sợ tôi đi. Có làm được không ? Nếu Du không làm được, tôi sẽ giúp Du xóa đi cảm giác này, kể việc của Du sức lực đủ để quan tâm đến nó.Trước khi Nguyên Du kịp hiểu điều này có nghĩa là gì thì Bin đã ghì chặt và hôn nghiêng vào môi cô Đó không phải là việc người ta vẫn làm khi yêu nhau. Không có bóng dáng của cái gọi là tình yêu, nụ hôn là hành vi cưỡng đoạt mà Bin làm bằng tất cả sự hả hê, ngạo mạn, háo thắng . Kể quả anh nhận được không đủ để vuốt ve nó . Ngay cả cử chỉ phản đối dù rất nhỏ cô cũng chẳng thêm làm . Nguyên Du đứng yên vì ngạc nhiên hơn là kinh hãi nên cuối cùng người ngẩng lên rồi nhính ra xa cũng chính là anh. Nụ cười của Nguyên Du vừa buồn bã thất vọng vừa đau xót nuốt tiếc như không phải cô là người vừa bị xúc phạm mà là người nhìn theo vật gì đó rất quý giá đang từ từ trôi tuột khỏi tay Nguyên Du nắm chặt tay Mồ hôi rịn ướt lòng bàn tay, nhớp nháp.- Nhất định chúng ta phải thế này sao, Bin ? Nhất định Bin phải nói và hành động như vậy sao ? Đặt dấu chấm hết thế này có phải là điều Bin mong đợi không ? Dù đến đây mong được sự an ủi nâng đỡ ở những người mà Du nghĩ là ruột thịt sẵn lòng chia sẻ với Du nhưng Bin báo rằng chúng ta là người đứng, không có mối liên hệ nào cả . Giờ Du đã tin vì chỉ với người đứng người ta mới nhấm tâm đến thếNgó Bin đăm đăm nhưng Nguyên Du không đủ sức nhận ra vẻ đau đớn, tuyệt vọng trong ánh mắt ấy nữa . Đôi mắt này mỗi khi nhìn vào Nguyên Du đều có cảm giác bình yên, tin cậy vì vẻ trong sáng và nhiệt tình của nó . Cô quay đi.- Bin cũng biết Du là người yêu, ghét rạch ròi nên thái

độ này có thể sẽ làm Bin khó chịu trong thời gian tới vì Du không thể nhìn Bin mà xem như không có gì được. Không dám đuổi theo cũng không có hành động nào để giữ cô lại vì chính anh sau cơn bộc phát điên rồ cũng hoang mang, bất ngờ, sợ hãi. Bin xoa mặt. Anh đã nói chính xác bao nhiêu phần trăm tình cảm mà mình chôn chặt trong lòng suốt ngần ấy năm. Nó có phải là thứ sôi sục như anh vừa bày tỏ không? Hay vẻ sợ hãi của cô khiến anh không giữ được bình tĩnh. Không, Bin cười buồn, bùng nổ là kết quả tất yếu của quá trình dồn nén lâu dài như khi người ta dùng nút bịt chặt ống nghiệm vậy. Anh đã dại dột làm điều đó dù biết rõ với công thức, định lượng ngày càng nhiều của các chất tham gia phản ứng, bị dồn nén trong điều kiện như thế thì theo nguyên lý, sự bùng nổ là điều không tránh khỏi. Thật thảm hại khi tất cả những việc này không xảy ra ở phòng thí nghiệm. Bin không thể làm công việc mà anh đã làm hàng ngàn lần là viết phản ứng vào vở, dọn dẹp hiện trường, sau đó lấy ống nghiệm mới với kinh nghiệm và sự thận trọng của lần thứ hai. Nguyên Du trôi đi trong cái ồn ào, náo nhiệt của đường phố sau giờ tan tầm. Lưng ướt đầm mồ hôi. Ngột ngạt quá, hơi thở nặng nề không thoát được ra ngoài làm cô choáng váng. Ở phía Tây mặt trời vẫn còn le lói chống đỡ màn đêm đang buông xuống. Ráng đỏ hoàng hôn phủ khắp bầu trời, một cách tuyệt vọng quả cầu lửa níu kéo một ngày huy hoàng. Mi mắt Nguyên Du nặng trĩu, lẽ ra mình không nên đến đây. Trái tim cô quá nhỏ để chịu đựng những bất ngờ lớn đến vậy. Câu chuyện quá khứ? Tình cảm của Bin? Phải rồi, tình cảm của Bin, Nguyên Du chớp đôi mắt cay xè. Sau cơn giận dữ, cô thấy tội nghiệp và thương anh hơn khi hình dung Bin đã khổ sở thế nào trong suốt thời gian mà anh bảo rằng ép lòng lẫn tránh. Trong khi cô chẳng nhớ, chẳng nghĩ gì đến Bin ngoài một chút ám ức, một chút bao dung theo kiểu người lớn trước phản ứng tiêu cực của một đứa trẻ khi nó tỏ ra ồng ẹo, bướng bỉnh không chịu chấp nhận những thay đổi tất yếu khi hoàn cảnh sống thay đổi. Cả hai đều đã lớn nhưng Bin trong suy nghĩ của cô vẫn là Bin trong ký ức. Cậu bé có đôi mắt tròn xoe thường so sánh và đòi sở hữu lúm đồng tiền của cô. Là cậu bé không bao giờ chịu nhường dù là chuyện nhỏ xíu như hạt đậu nhưng lại khóc rất to mỗi khi Nguyên Du bị đòn. Cậu bé ấy giờ đây đang lung linh trong mắt cô. Nguyên Du thì thầm “Sao lại thế hở Bin?”. Âm thanh dường như không thoát khỏi cổ họng. Nó nghẹn ứ trong tim cô. “Người cần gì, thưa chủ nhân?”, cô nhìn quanh chợt nhớ nụ cười của người đàn ông. Người đàn ông mà Bin nhắc đến ban nãy. Nguyên Du lắc đầu, không phải chợt nhớ mà là nỗi nhớ thường trực khi chiếc chìa khóa không còn nằm trong ngăn kéo để thỉnh thoảng cô mở ra ngắm nghía rồi mỉm cười như một con ngốc. Nguyên Du cẩn thận cất nó trong ví và mang theo bên mình. Lúc này chỉ một thoáng chần chừ, do dự thì chút can đảm vừa có sẽ bay biến như những lần trước. Trong tích tắc, cô xuôi theo ý muốn không phải xuất phát từ cái đầu vì mỗi khi cưỡng lại nó, Nguyên Du lại thấy nhói nhói ở lồng ngực. Cửa khép kín, Nguyên Du bấm chuông lần nữa thầm mong có ai đó xuất hiện để cô không phải dùng đến chiếc chìa đang xiết chặt trong tay. Không có ai. Nguyên Du thần thờ bước đi. “Không phải gõ vào cửa mà dùng cái này, cô bé”. Ngần ngừ một chút, Nguyên Du đặt chìa vào ổ khóa, xoay nhẹ. Hầu như không có trở ngại nào để cô vin vào đấy mà thoái lui cả, cánh cửa nhanh nhẹn bật ra. Không một tiếng động. Nó vẫn thế. Y như lần cô đến đây. Nguyên Du nhìn quanh. Phòng làm việc, phòng ngủ, phòng đọc sách cửa vẫn thông với nhau. Không gian rộng, vắng lặng không làm cô sợ bởi cảm giác thân thuộc đến kỳ lạ. Nguyên Du cho tách cà phê uống dở vào bồn rửa. Nhà bếp sạch bong, có vẻ như ít được chủ nhân sử dụng đến. Rút rề sắp xếp vài thứ theo ý mình, ngắm nghía một chút, Nguyên Du lại cẩn thận trả chúng về vị trí cũ. Cô mở tủ lạnh. Trống trơn. Ngẩng lên, đầu khuyên tròn bằng bút đỏ trên tấm lịch treo tường làm Nguyên Du chú ý. Cô vào phòng làm việc, lịch bàn cũng thế. Hôm nay hẳn là ngày quan trọng gì đấy. Cô lẩm nhẩm đoán, không phải sinh nhật vì chẳng ai đáng trí đến nỗi nhắc mình cẩn thận đến thế. Và nếu là sự kiện quan trọng cũng không diễn ra ở đây vì hầu như chẳng có sự chuẩn bị nào. Điều này giải thích lý do vắng nhà của “lão thần đèn”. Vậy cũng tốt. Thật buồn cười với lối suy diễn không đầu không đuôi nhưng lại giúp Nguyên Du an tâm đôi chút. Cô không muốn ai biết mình đã bước vào đây mà không có sự đón tiếp nào. May mà ban nãy cô không bấm nút máy giặt khi nhìn thấy vài bộ đồ dơ bỏ trong ấy. Còn ly tách bẩn? Đã rửa sạch rồi. Nguyên Du mỉm môi, có những việc đã làm thì không thể trở lại để xem như không có gì được. Chỉ hy vọng với xáo trộn nhỏ này chủ nhân sẽ chẳng nhận ra. Không bàn đến chuyện đúng sai nhưng việc cô đến đây chẳng có tác dụng gì vì khi ra về tâm trạng Nguyên Du còn nặng nề hơn ban nãy. Với tay tắt các ngọn đèn, trong bóng tối chấp chới căn phòng trở nên bí ẩn, xa lạ và nguy hiểm. Đồ vật ngăn nắp, sang trọng giờ biến thành những chiếc răng lởm chởm đang nhe ra cười cợt, chế giễu, đe dọa cô. Nguyên Du chạy ụt té ra ngoài. Nếu lúc này đèn không bật sáng chắc cô đã va vào bóng đèn đứng lù lù ngay cửa hay tệ hơn là rú lên thật to rồi lăn ra chết giấc khi vừa nhìn thấy. Dưới ánh đèn sáng choang, Nguyên Du đứng sững giữa nhà, mồ hôi to kinh hãi, ú ớ chẳng nói được lời nào. Âm thanh mà cô được nghe lại rất bình thản :- Em đến rồi à? Có đến vài phút Nguyên Du mới hoàn hồn, Hải Đăng đứng đây

. Anh nói như nói với một người thường xuyên đến đây hay một người lúc trở về nhà anh vẫn nhìn thấy . Nguyên Du ngó quanh quất . Hải Đăng đang nhăm cô với người nào khác ?- Lấy hộ anh đôi dép sau cánh cửa.Nguyên Du nhìn quanh và trước khi cô tìm thấy, anh mang cả giày đi thẳng vào trong . Cô đứng yên bối rối . Có tiếng động trong phòng rồi giọng Hải Đăng :- Vào đây, em.Lần này đã bình tĩnh hơn, Nguyên Du nhận ra giọng nói ấy không hoàn toàn bình thường . Qua ô cửa hình tròn, cô trông thấy anh mở tủ lạnh nghiêng người nhìn vào rồi nhún vai đóng sầm lại . Hành động ấy có vẻ gì đó nóng nảy và thiếu tự chủ . Nguyên Du hắng giọng :- Tôi... ban nãy tôi...- Em có thể tìm giúp anh thứ gì đó để uống được không ?Hải Đăng xoay người lại, Nguyên Du nghe mùi rượu thoảng ra từ anh . Lẽ ra trong khung cảnh này, điều vừa phát hiện khiến cô hoảng sợ nhưng Nguyên Du lại thấy bình tĩnh . Cô nói rõ từng lời như sợ người nghe không hiểu :- Du sẽ pha một ly nước chanh thật chua . Chú ra ngoài đi.Lúc Nguyên Du mang ly nước ra thì có vẻ như Hải Đăng không nhớ đến lời đề nghị vừa rồi cũng không chú ý đến sự hiện diện của cô . Anh đang lấy những thứ trong túi áo khoác vớt lên bàn . Ánh mắt xem chừng chờ đợi của Hải Đăng dừng lại ở chiếc ví như phát hiện ra điều gì . Anh nghiêng người nhắt lên, nhìn chăm chú, sau đó với hành động ngoài sự tưởng tượng của Nguyên Du, Hải Đăng dùng hết sức ném nó vào tường . Mối anh nhếch lên với vẻ khinh bỉ và phảng phất nét độc ác không thêm che giấu.Không dám đến gần, cô rón rén tìm chỗ đặt ly nước thì Hải Đăng đổ sập xuống ghế . Anh say hơn cô tưởng rất nhiều . Nguyên Du nín thở . Một lúc lâu sau không có thêm biểu hiện đáng sợ nào khác, Hải Đăng thở đều đều như ngủ say . Cô sửa lại tư thế của anh rồi bạo dạn cúi nhìn khắp gương mặt . Dù phủ nhận, xua đuổi, từ chối Nguyên Du vẫn chưa xót nhận ra đây chính là gương mặt luôn hiện diện trong cô kể từ ngày ấy . Nguyên Du lướt từ sống mũi thẳng, chiếc cằm vuông với đường xanh mờ viền kín đến đôi môi đầy vẻ khắc nghiệt, kiêu ngạo kể cả khi cười . Chẳng phải lúc này cô mới nhận ra sự nan giải trong việc tiến thoái của mình theo nghĩa đen . Không thể ở lại cũng không thể bỏ Hải Đăng một mình, nhưng phát hiện ra tình cảm thâm kín nhất vào đúng thời điểm này mới là điều làm Nguyên Du sợ hãi . Cô hoảng hốt bật dậy với ý nghĩ rời khỏi nơi này lập tức . Với đôi mắt nhắm kín nhưng Hải Đăng vẫn chộp được tay Nguyên Du kéo lại.- Em đừng đi . Đừng bỏ anh.Anh nói với người nào đó, không phải với cô nhưng chút khấn khoản trong giọng nói của người vốn cao ngạo như Hải Đăng khiến Nguyên Du cảm động . Vào đúng lúc này anh mở mắt nhìn cô, tròng đen trong ấy sẫm lại và rõ ràng đang hướng về phía cô.- Anh xin em.Nguyên Du đứng yên . Hải Đăng nói với ai cũng mặc vì người bên cạnh anh lúc này là cô . Đôi mắt Hải Đăng lay động như việc nhìn thẳng và giữ nguyên vị trí thế nào làm anh khó chịu . Lạ quá, ánh sáng chiếu vào mắt Hải Đăng nhưng không phản chiếu gì cả . Chỉ bóng tối lay động . Trông anh bí ẩn và cô đơn đến tội nghiệp.- Được không em ?Tim Nguyên Du vỡ ra, cô cúi xuống vỗ về trong niềm xúc động vô biên :- Du sẽ ở lại, không đi đâu hết . Du mang nước đến đây cho chú nhé ?Nụ cười trượt qua đôi môi mím chặt ấy :- Cảm ơn em.Uống cạn ly nước Hải Đăng ngoan ngoãn nằm xuống, mắt nhắm nghiền . Cô nhắt chiếc khăn tay trên bàn cúi xuống định lau miệng cho anh nhưng ngần ngại một chút lại thôi . Hải Đăng xoay người lăm bắm :- Em biết không, ai cũng bảo là tại anh nhưng anh có làm gì đâu . Anh không đứng yên cũng không chờ đợi vậy mà... - Hải Đăng dùng tay áo chùi miệng - Ai cũng bảo tại anh... - Anh lắc đầu - Không phải tại anh, không phải...Hải Đăng quay mặt sang hướng khác . Ngồi thật lâu chờ cho hơi thở anh đều và sâu trở lại, cô mới từ từ rút tay về và xoa xoa cánh tay tê cứng . Nguyên Du mang ly vào bếp rửa sạch . Vắt chiếc áo khoác lên thành ghế, cô nhớ chiếc ví ban nãy . Loay hoay một lúc Nguyên Du tìm thấy và lôi nó ra từ khe salon . Tò mò cô mở ra . Có vài tấm ảnh trong đó . Bức đầu tiên là hai người cô đoán là cha mẹ anh . Hải Đăng chính là bản sao của người đàn ông trong ảnh nhưng thiếu một chút phong trần, một chút rắn rỏi và cả một chút gượng nhẹ thể hiện ở dáng đứng của cha anh đối với phụ nữ nhỏ bé, xinh đẹp bên cạnh . Thật khó hình dung Hải Đăng trong vai trò như thế . Trong mắt cô, anh là một cá thể rất độc lập, dù tỏ ra lịch sự, ân cần nhưng không phải là người dễ dàng chấp nhận bất cứ sự tiếp cận, thâm nhập nào từ bên ngoài dù rất nhỏ nếu nó không nằm trong ý muốn.Bên trong là tấm ảnh cô gái trẻ với nụ cười thật ngọt, mắt nhìn thẳng vào ống kính hơi ngượng một chút . Cô không đẹp lắm nhưng có vẻ gì đó rất trong sáng, mong manh . Nước ảnh phai và trang phục của người trong ảnh là đồng phục khá đơn giản của nữ sinh trung học cách đây hơn một thập niên, Nguyên Du đoán nó được chụp rất lâu . Cô đặt chiếc ví lên bàn tiện tay sắp xếp các vật dụng mà anh vớt bữa ban nãy . Vừa làm Nguyên Du vừa miên man nghĩ đến nụ cười của cô gái trong ảnh . Nó có vẻ gì đó quen quen nhưng chịu, không nhớ ra nổi . Nguyên Du thò tay định nhắt lại chiếc ví thì điện thoại của Hải Đăng reo vang . Giật mình rút phắt tay về, tim đập thình thịch như kẻ gian, Nguyên Du nhìn quanh, bối rối như có ai đó trông thấy cô đang lóng ngóng trong ngôi nhà rộng cùng với một gã đàn ông . Điện thoại vẫn reo và đèn tín hiệu như con mắt dò xét liên tục nhấp nháy . Hải Đăng cựa mình rồi nằm yên . Không biết anh thức hay ngủ, Nguyên Du căng người ra chờ đợi . Nó im bật . Cô thở phào vừa dợm ngồi xuống thì điện

thoại trong phòng làm việc reo lạnh lạnh . Như biết có người đang lắng nghe, nó lập tức chuyển sang từng hồi dài dai dẳng như thúc giục, van lơn, oán trách, tức giận . Bao nhiêu tâm lực dồn vào thính giác, hơn mười hồi thì điện thoại ngừng reo . Từ từ ngồi xuống, các sợi dây thần kinh căng giãn giật rồi giãn ra đột ngột khiến Nguyên Du rũ cả người như vừa trải qua một trận khùng bố. Khoảng mười phút sau chuông cửa bắt đầu reo . Có vẻ đòn uy hiếp vừa rồi vẫn chưa đạt được tác dụng mong muốn nên bồi thêm và kéo dài không chịu dứt . Không còn sức để đứng lên, cô rúm người lại . Có ai đó đang đứng bên ngoài, chỉ điều này cũng đủ làm Nguyên Du khiếp sợ . Sự sợ hãi ngự trị quanh cô đặc quánh như sờ vào được . Rất kiên nhẫn, từng hồi sát vào nhau như người bên ngoài không nhấc tay ra khỏi nút bấm vậy . Âm thanh rền rĩ dội vào nhà . Hải Đăng vẫn thờ đều đặn . Nguyên Du muốn đánh thức anh . Nhưng quá muộn để mở cửa, cô chỉ biết trân người chịu đựng. Sự yên tĩnh đã trở lại từ lâu nhưng Nguyên Du vẫn ngồi yên như thế . Đầu óc cô sau bao nhiêu chấn động dồn dập vẫn chưa hoạt động trở lại . Sự sợ hãi đi đến giới hạn cuối cùng tự động trả về số không khiến Nguyên Du trở nên trống rỗng một cách đột ngột . Cô rơi vào trạng thái lảng lảng như người mất đi ý thức nhưng lại thấy dễ chịu . Lúc này không có ai, không có điều gì cũng không có nỗi đau trong quá khứ, hay sự thất vọng ở hiện tại chạm đến được cô. Có tiếng động mơ hồ nào đó vỗ nhẹ vào ý thức, Nguyên Du chớp mắt . Rất ngắn ngủi chỉ đủ một cái chớp thật khẽ thế mà người đàn ông đã đứng trước mặt cô . Nguyên Du nhìn quanh . Không còn ngồi như ban nãy cô đang duỗi ra trong tư thế thoải mái, đầu tựa vào thành ghế . Trên tường, kim đồng hồ như có bàn tay nào đẩy chạm vào nên đi một khoảng thật xa chỉ sau một cái chớp mắt . Nguyên Du ngồi dậy . Hải Đăng nghiêng người cầm lấy vật gì đó trên bàn . Cô để ý hành động này được làm bởi đôi vai và bàn tay vì mắt anh không rời khỏi cô.- Du vừa ngủ được một lúc . Trông Du mệt lắm. Nguyên Du lấp bắp :- Chú... nói gì ? Ngủ à ? Hải Đăng gật và đặt ly sữa vào tay cô :- Tệ thật, không có lần nào tôi tìm được món gì ngon ngon để đãi Du cả . Dùng tạm thứ này nhé . Uống vào Du sẽ khá hơn. Như một cái máy Nguyên Du uống cạn ly sữa rồi đứng lên hơi nghiêng người để không chạm vào anh . Hải Đăng nheo mắt :- Cảm ơn vì Du đã không bỏ tôi một mình . Lúc này tôi có làm Du sợ không ?- Tôi về đây . Ừ... à... ban nãy có ai gọi điện thoại đến đây... gọi lâu lắm . Chú kiểm tra lại xem. Về mặt Hải Đăng thay đổi, anh nhạt nhẽo :- Vậy à ? Không cần đâu.- Thôi tôi về. Anh nhìn vào mắt cô, đôi mắt của con thú nhỏ đang cố rúc vào một chỗ để tự mình điều trị vết thương . Nhìn vào đấy anh đoán vết thương rất nặng . Có thể là do anh, vì anh không quan tâm đến cô trong suốt thời gian dài . Lẽ ra Nguyên Du phải biết ơn anh hơn là tỏ ra thế này . Hải Đăng cười nhạt, phạm tội trong trường hợp tự vệ chính đáng . Lý do này có được xem là tình tiết giảm nhẹ không nhỉ ?- Nói tôi nghe xem chuyện gì xảy ra với Du vậy ?- Không có. Anh xoa người cô lại :- Chắc chắn là có vì Du đã đến đây.- Không.- Nhìn anh này. Hàng mi dày cúi xuống lẩn tránh nhưng vì khoảng cách gần nên kết quả đọc được lại là hành động khép mắt đầy vẻ mời mọc, quyến rũ . Làn da mịn màng, chiếc cổ cao trắng muốt trông thanh lịch một cách cổ điển, hẳn cô biết rất rõ với dáng vẻ này mình tạo nên ấn tượng thế nào . Hải Đăng thờ dài, còn có thể làm gì khi cô quyết tâm đổ lửa vào mặt trời nóng bỏng. Anh cúi xuống môi cô . Phản ứng của Nguyên Du khiến Hải Đăng kinh ngạc . Hơn cả mong đợi hay nói chính xác là hoàn toàn không mong đợi, chỉ sau một thoáng thụ động, đôi môi ấy lập tức mở ra ngậm lấy môi anh, giữ chặt . Như ở trẻ con, hơi thở Nguyên Du thơm lừng mùi sữa trong khi vẻ khao khát lại rất đàn bà . Hải Đăng nhận được điều mình ao ước từ lâu nhưng lòng lạnh ngắt như đột ngột rơi vào điểm đóng băng . Rất nhiều lần anh khao khát rồi tưởng tượng cảm giác khi được chạm môi vào vùng da thịt nhạy cảm, tinh khiết này nhưng một Nguyên Du như bây giờ thật không dám tin . Sự thất vọng kỳ lạ khiến Hải Đăng tức giận và quên đi những dè dặt cần thiết, mà dè dặt làm gì khi cô bé đã tỏ ra nồng nhiệt thế này . Anh xiết cô vào lòng đáp trả bằng sức mạnh của lòng đam mê bị phản bội thầm hy vọng có phản ứng đúng mực nào đó giành inh : một cái vung tay, một giọt nước mắt, một lời phản đối gay gắt hay chiều lệ . Như trọng tài trong các trận quyền anh, Hải Đăng nhắm đếm đến mười và quan sát biểu hiện của đối phương. Anh không thích phụ nữ mà nổi đam mê hiển hiện ra ngoài thế này . Chỉ trong một thoáng nó che khuất cô bé dễ thương hay bối rối trong trí nhớ của anh . Hải Đăng thấy tiếc nuối như có ai đó vừa cướp mất trên tay anh vật vô giá . Bấy... tám... chín... mười, không có phản ứng nào . Cô vẫn ép sát vào người anh trong sự cuồng nhiệt và liều lĩnh . Hải Đăng cau mày, chiến thắng trong trận đấu không cần sức chẳng vẻ vang gì nhất là với đối phương mà ngay cả lối phòng thủ đơn giản nhất cũng không biết cách. Kết thúc trận đấu, trọng tài cầm tay người chiến thắng giơ lên cao, mỗi lần như thế Hải Đăng đều hài hước nghĩ vì thắng cha võ sĩ với đôi môi sưng vù và cái đầu bê bết kia không còn đủ sức để tự làm điều đó . Trong mối tương quan giữa anh và Nguyên Du, so sánh như vậy rất khập khiễng nhưng Hải Đăng đã mong và kỳ vọng vào một trận so tài mang tầm vóc như thế để cảm nhận được giá trị của sự chờ đợi và chiến thắng nhưng giờ thì thất vọng hoàn toàn . Chiến thắng quá dễ dàng nên lão trọng tài trong anh không thêm làm cái động tác đơn giản ấy thay vào đấy là

lời tuyên bố ngăn ngừa của chính Hải Đăng. Anh không nhìn thấy nước mắt chảy dài trên gò má Nguyên Du cũng như cô không cảm nhận được sự trơn tuột trong câu “Anh yêu em” mà mình vừa nghe. Nguyên Du sẽ sẽ áp mặt vào ngực áo anh. Trong cô, bóng tối đã lùi lại rất xa. Nguyên Du vẫn chưa đi làm. Cô không nhận được thông tin nào từ phía Lâm Tường cũng chẳng nghe mẹ cô nhắc đến. Như những lần trước Nguyên Du dành an ủi rằng vì một thứ có tên là kinh nghiệm nên cô không lọt vào mắt nhà tuyển dụng. Dù thất vọng nhưng kết quả này khiến Nguyên Du có cái nhìn khác hơn về Lâm Tường và cả người đàn ông nọ. Theo lời khuyên của Hải Đăng, thời gian này cô tập trung để hoàn thành kế hoạch trong vòng ba năm lấy thêm bằng đại học thứ hai. Cô muốn vươn lên để nhanh chóng ngang tầm với anh. Từ lúc yêu anh, mọi ưu điểm, lợi thế của tuổi trẻ bỗng hóa thành khuyết điểm, ngay cả gương mặt của mình cũng làm cô chán. Nó có vẻ gì đó non nớt, ngây ngô đến phát ốm. Nguyên Du ước giá như mình có được chỉ một chút nét quyến rũ, tự tin luôn tỏa ra từ phong thái đến dáng vẻ như ở người yêu Lâm Tường thì tốt biết mấy. Tuy nhiên nếu xét kỹ, tuổi tác không phải là lý do duy nhất khiến mối quan hệ giữa anh và cô thiếu tính thuyết phục về một sự kết hợp lý tưởng và hợp lý. Một cách mơ hồ, Nguyên Du cảm nhận được trong tất cả những ân cần, tận tụy, chu đáo của anh luôn thiếu chút gì đó nồng nàn, tình tứ ở một người đang yêu nhưng tuyệt nhiên không có nét dè dặt nào như thỉnh thoảng cô vẫn có. Nguyên Du luôn mặc cảm trước vẻ tự tin của anh. Những lúc bên nhau hay ở giữa đám đông, thỉnh thoảng cô len lén nhìn Hải Đăng và cảm giác anh thuộc về mình làm Nguyên Du choáng ngợp như người nhận được món quà quý giá ngoài sức tưởng tượng. Chưa bao giờ ý thức sở hữu trong cô lại mạnh mẽ đến thế. Điều này thật lạ đối với người chỉ dành vài giờ cho cô vào mỗi cuối tuần. Đôi khi sự liều lượng, chuẩn mực đó khiến Nguyên Du thiếu tự tin. Cô không ý thức được mình yêu như người đang chìa tay, ngửa mặt để nhận một ân huệ mà không biết lúc nào sẽ chấm hết. Nguyên Du thường lý giải hành động của Hải Đăng quan lãng kính tuyệt vời của tình yêu. Không thể đòi hỏi một người cao ngạo, chuẩn mực những sôi nổi, nồng nhiệt, bốc đồng của tuổi trẻ. Hải Đăng có cách biểu hiện của riêng anh, miễn là anh yêu cô. Điều này thì Nguyên Du tin một cách chắc chắn. Thông báo nghỉ đột xuất của khoa không làm Nguyên Du thích thú. Xếp mấy quyển vở cho vào túi, cô nghĩ xem phải làm gì cho hết buổi tối. Không có anh, Nguyên Du thấy thời gian rảnh rỗi trôi qua một cách lãng phí. Nhoáng một cái các dãy bàn đã vắng hoe. Sinh viên ở các lớp tại chức thường phản ứng lịch sự và... nhân bản hơn, họ không vỗ tay rào rào hoặc hét toáng lên mừng rỡ mỗi khi giáo viên vắng mặt. Lững thững từng bước và nhắm đếm các bậc thang, Nguyên Du bật cười khi thấy cô bạn cùng lớp nháo nhào tuồn xuống. Không giảm tốc độ, Tịnh Tâm vừa thở hổn hển vừa giải thích với Nguyên Du :- Anh ấy đang đợi mình. Không đợi ngoài kia, Nguyên Du xóc lại túi xách, nhưng Hải Đăng rất gần cô. Thời gian này anh bận lắm. Chiu ý cha, Hải Đăng tham gia đấu thầu một công trình quan trọng và nỗ lực hết sức để nhận được nó vì ước nguyện của cha anh là kết thúc sự nghiệp xây dựng bằng một công trình như thế. Vì vậy dù Hải Đăng ở thành phố nhưng họ không có thời gian gặp nhau. Sân trường vắng hoe. Tịnh Tâm vẫn còn đứng đợi. Người ấy không đón Du à ?- Không, anh ấy rất bận. Đôi mắt tròn xoe lóe lên những tia tinh nghịch :- Tặng người yêu một bất ngờ đi, Du. Bên kia đường, mấy chiếc xe trở tới nói đùa nhau và gọi ới ới. Vẫy tay ra hiệu, Tịnh Tâm quay sang cô :- Đi với tui mình sau đó điện thoại gọi anh ta đến. Tâm chắc anh ấy sẽ bất ngờ cho xem. Thỉnh thoảng cũng cần làm mới mình trong mắt người yêu chứ. Người đàn ông của Tịnh Tâm đang qua đường. Anh ta nổi tiếng vì khoản chi tiêu cô nàng xinh đẹp, tốt bụng nhưng cực kỳ đồng đẳng với người yêu. Nguyên Du nghĩ thầm, anh ta sẽ đẹp trai hơn nếu không có hàng ria mọc vắt vào trên mép. Tịnh Tâm nài nỉ :- Đi nhé ? Cô lắc đầu :- Anh ấy không thích bất ngờ như vậy đâu. Du hiểu quá, phải gai góc một chút mới hấp dẫn được đàn ông. Nguyên Du đùa :- Tiếc thật, mình lại nhỡ hết gai rồi. Ngốc ạ - Tịnh Tâm nguyền rủa người yêu - Nếu cần có chiêu gì đó để trị bọn đàn ông thì gọi mình. Mình sẽ cố vấn cho Du. Du không đi xe hở ? Có cần bọn này đưa về không ? Thôi được, mình đi đây. Người yêu của Tịnh Tâm vờ không nghe thấy mẩu đối thoại của cả hai. Anh ta chào cô rất lịch sự, trang nghiêm nhưng vừa quay lưng Nguyên Du đã nghe loáng thoáng :- Gai góc thêm một chút ? Bộ em muốn râu của tất cả đàn ông trong thiên hạ đều quặp xuống một cách thảm hại như anh sao ? Tịnh Tâm cầu vào tay anh. Tiếng cười của họ làm Nguyên Du vui vui. Bất ngờ ? Cũng hay đấy. Cô nhớ đến những bất ngờ thú vị từ Hải Đăng. Ví dụ như tối qua anh đón cô mà không báo trước. Thật ra suốt thời gian Hải Đăng ở thành phố, Nguyên Du không đi xe đến trường chỉ để chờ một bất ngờ như thế. Cô không hề biết anh nhả n ra nhưng lỡ đi. Nguyên Du cũng không biết gương mặt thoắt rạng rỡ của mình vào lúc ấy khiến người đàn ông xúc động, và cả ngạc nhiên nữa vì xưa nay điều Hải Đăng ghét nhất trong tình yêu là sự lệ thuộc. Không có gì nhạt nhẽo, chán nản cho bằng phải chịu trách nhiệm trong việc tạo ra hạnh phúc ột người luôn hong hóng chờ đợi điều này ở mình. Hay nói khác hơn một người nào đó luôn cần đến anh để có được hạnh phúc, càng lúc càng cần. Cảm giác như bị buộc phải trả một món nợ chưa bao

giờ vậy . Ban phát mãi cũng chán, Hải Đăng thích làm phân nửa của một “liên doanh tình cảm” hơn là làm mặt trời cho bất kỳ ai, kể cả cô gái vì anh mà mất dần nét độc lập vốn rất đáng yêu của mình. Nguyên Du ngó ngàng cười với hình ảnh Hải Đăng trong trí nhớ . Chỉ mới hôm qua thôi mà cô đã quay quắt thế này . Nguyên Du nhớ cả đôi mắt tròn xoe của Tịnh Tâm khi nhìn thấy anh . Nhớ cái cách Hải Đăng cúi chào các bạn rồi quay sang cô :- Đã khỏe hẳn chưa, Du ? Em làm anh lo quá. Anh xiết cô vào lòng khi cả hai ngồi trong xe . Nguyên Du hít một hơi thật dài để hơi ấm và mùi hương tỏa ra từ anh tràn ngập khứu giác, loang đi khắp nơi rồi ngấm vào thân thể cô . Sự nồng nhiệt ấy đến bây giờ vẫn còn làm Nguyên Du đỏ mặt . Hôn lên trán cô, Hải Đăng mỉm cười . Nguyên Du đã bấu môi vì nét độ lượng phẳng phất trong nụ cười ấy . Cô nhớ rất rõ vẻ ngần ngừ của anh khi nhìn môi cô rồi nhìn sang nơi khác. Nguyên Du cũng muốn dành cho Hải Đăng sự bất ngờ . Điện thoại chưa kịp reo đã nghe giọng anh trong máy :- Anh đang nhìn đồng hồ và nghĩ rằng còn những 15 phút nữa mới được phép gọi cho em . Em vẫn ngồi trong lớp đấy chứ ?- Dạ.- Em hư quá, phải học chăm chỉ vào . Cúp máy đi, anh sẽ gọi vào giờ chơi, có nghĩa là còn đến những 15 phút nữa đấy. Nguyên Du kên kieu :- Không cần đâu . Em gọi chỉ để nhắc anh đừng đến đón em như hôm qua . Hãy làm việc chăm chỉ vào. Hải Đăng bật cười :- Được rồi . Anh cũng đang bù đầu đây, chẳng còn tí thời gian nào cả . Để xem, nếu tranh thủ được anh sẽ đến đây trước giờ tan học . Vì vậy nếu ra cổng mà không thấy anh thì về ngay nhé, đừng đợi thêm . Anh sẽ gọi lại sau . Nhớ chưa ? Chuyện cô nán lại đợi anh cũng biết, Nguyên Du ngượng ngập chối quanh :- Em không thèm đợi đâu. Hải Đăng nói nhỏ :- Anh nhớ em quá, Du. Nguyên Du thì thầm :- Em cũng vậy . Anh đừng làm việc quá sức nhé . Không cần đến đón em . Xong việc, anh ngủ sớm cho khỏe.- Xin tuân lệnh . Bao giờ chấm dứt những chuyện rắc rối mất thời gian này anh sẽ bù cho em.- Anh không thờ ơ đâu ra từ đồng giấy tờ để hứa hẹn với em đấy chứ. Hải Đăng cười . Giọng cười khe khẽ và trầm ấm của anh làm những sợi thần kinh nhạy cảm trong cô rung lên . Cô yêu anh biết bao . Nguyên Du ghé vào cửa hàng đầu đường mua một ít thức ăn cho cái tủ lạnh luôn trống trơn ở nhà Hải Đăng . Chủ hiệu vừa tính tiền vừa mỉm cười đơn giản :- Hôm nay chú ấy không đi cùng cô ?- Dạ. Giúp Nguyên Du chọn hàng, xếp vào túi và thoăn thoắt bấm máy tính . Mỗi cử động dù nhỏ cũng làm mở vòng, nhấn trên tay chủ nhân va vào nhau xúng xoảng cộng thêm nụ cười tít mắt khiến hình ảnh vốn phốp pháp của bà có vẻ gì đó dễ dãi và tương phản với hàng hóa được trình bày ngay ngắn, thẩm mỹ và không thiếu thứ gì như ở đây . Nguyên Du nhìn quanh, khách ra vào khá đông vậy mà bà vẫn nhận ra đây là lần đầu tiên cô đến một mình.- Hôm trước chú ấy có hỏi chocolate hiệu này nhưng không có . Tôi vừa nhập hàng về, cô có muốn lấy không ? Nguyên Du nhận ra ở nhà anh, nó là thứ duy nhất thường xuyên có mặt trong tủ lạnh . Cô sợ béo nên thỉnh thoảng mới nhắm nháp một chút còn Hải Đăng tuyệt nhiên không đụng đến . Về nghĩ ngợi của cô khiến bà chợt nhớ ra điều gì, bà cười to vẻ lấp liếm :- Thỉnh thoảng chú cũng ghé qua đây . Trông cô chú đẹp đôi quá. Bà để ý đến người đàn ông có gương mặt đẹp nhưng lạnh lùng ngay lần đầu tiên anh ta đến đây . Sau đó đến đám con gái kháo nhau . Thường thì anh ta rời cửa hiệu rất lâu nhưng câu chuyện thì kéo dài ra mãi . Sự xuất hiện của cô gái này cũng làm tăng đáng kể thời lượng chương trình với kiểu bình luận đây về chỉ trích, nhưng chỉ thoáng nghe bà đã nhận ra chút gan tỵ rất phụ nữ ẩn trong ấy . Bà lắc đầu thương hại, cô còn trẻ quá, sao lại dính vào mối quan hệ này .

6. Chương 6

CHƯƠNG 6.

Nguyên Du đặt túi hàng nặng trĩu xuống bậc thềm. Từ cửa hàng vào đây chưa đầy trăm mét mà cả hai tay đều mỏi nhừ. Khe khẽ xoay nắm Đám, cửa không khóa. Chà, hừ một cái cho anh hết hồn chơi. Nguyên Du tức cười khi tưởng tượng ra vẻ bất ngờ của Hải Đăng. Phòng khách tối mờ vì ánh sáng hắt ra từ phòng làm việc chỉ một ít xuyên qua được khung kính tròn ở ô cửa trên cao. Mặt bàn gỗ ngang ly tách, Nguyên Du rón rén thu dọn, cố không gây tiếng động. Cô vừa làm vừa lắng nghe bài hát phát ra từ đĩa nhạc mà anh yêu thích. Thoạt tiên Nguyên Du không thích thích thích lời bài hát nhưng nghe mãi cũng thấy hay hay “Anh nhĩ em không thể sống thiếu tình yêu của anh. Anh sẽ thấy. Anh nghĩ vắng anh em không thể vui trở lại, anh sẽ thấy...” Nguyên Du lầm nhảm hát theo. “You think that I can’t live without you You’ll see You think that I can’t never laugh again. You’ll see...” Có tiếng rì rầm từ trong phòng, bắt giác Nguyên Du đứng lên. Cô cứ ân hận mãi hành động này. Nếu được làm lại đến lần thứ một ngàn, cô vẫn chọn cách

bỏ đi ngay nhưng lúc đó không hiểu sao cô lại không làm thế. Trong ánh sáng rực rỡ của căn phòng, Hải Đăng cúi người trước bảng vẽ. Anh không ở một mình. Nguyên Du đứng yên. Trong đầu cô từng sự kiện rời rạc đang được xâu lại thành chuỗi. Nếu họ quần quýt thậm chí hôn nhau cũng không làm cô đau đớn thế này. Về thân mật tỏa ra từ họ làm ấm cả căn phòng. Nó chính là ẩn số. Có duy nhất một nghiệm... có vô số nghiệm, cô gái vẫn xoay xoay trong chiếc ghế bành mà Nguyên Du yêu thích. Tay thò vào chiếc áo khoác của anh vắt sau lưng ghế, nghịch nghịch túi áo. Họ nói với nhau điều gì và mỉm cười. Nguyên Du ngộp thở. Cô hít một hơi thật dài nhưng cảm giác không khí không tràn qua nổi vật gì chặn nơi cổ họng nghẹn cứng khiến Nguyên Du xây xẩm. Cô nắm chặt bàn tay mình lại. Nó lạnh giá trong chính bàn tay cô. Lúc này cô gái, không người phụ nữ ấy ngẩng lên. Nụ cười, đúng rồi, chính là nụ cười này, nó như hạt cuối cùng kết thúc chuỗi sự kiện trong đầu Nguyên Du. Nụ cười rất ngọt nhưng như mũi dao nhọn, nó đang lách vào tim cô Nguyên Du nhìn hút vào đấy. Ký ức không cự quây mà trôi dạt cách mãnh liệt. Dường như cảm nhận được điều bất thường phảng phất đâu đây, người phụ nữ rụt rè nhìn quanh. Ánh mắt họ chạm vào nhau. Bóng tối phủ đầy sau lưng khiến gương mặt và mái tóc Nguyên Du đượm vẻ liêu trai. Người phụ nữ đứng bật dậy, lùi lại như tìm sự che chở, bảo vệ từ phía sau. Đôi mắt lộ vẻ kinh hoàng. Chiếc áo nằm hờ hững trong lòng rơi xuống đất. Nó chính là chiếc áo khoác mà Hải Đăng đã mặc cho Nguyên Du vào buổi tối trên cầu Mỹ Thuận. Nguyên Du dán mắt vào nó. Cô không còn nhận ra gương mặt bất động gần như tạc bằng đá của người đàn ông. Nguyên Du nói nhỏ với vẻ hối tiếc thật sự: - Tôi xin lỗi. Chông chênh một chút cuối cùng cô cũng ra được bên ngoài. Tay không còn cảm giác mỗi như như lúc đến. Chạm vào cánh cửa, dường như cô hệt tay, hơi loạng choạng một chút nhưng cánh cửa vẫn mở ra. Minh đến rồi đi, nó đều vô tình như thế. Ừ, chỉ có nó không đầu, cả lời bài hát cũng thế. “Em không nuối tiếc khi bỏ anh ra đi vì em không muốn làm phiền anh nữa. Em không biết mình sẽ đến nơi nào... nhưng em sẽ đi xa. Giờ em muốn anh biết. Anh yêu, em sẽ đi... Giờ em muốn anh biết... Let me let you know, I’m sorry for leaving you this way, so I won’t waste your time... Let me let you know, I don’t know where I’m going, but I’m going far from here. I’m leaving baby...” từng lời vo lại, rơi xuống đất và ình những sau ngần ấy thời gian cô vẫn không nhận ra nhỉ? Nguyên Du đã bước hẳn ra ngoài. Gió tấp vào mặt, tê buốt. Hình như mình khóc, Nguyên Du đưa tay sờ lên mặt. Không, nếu khóc được mắt cô đã không rất bỏng thế này. Có ai đó nắm chặt tay cô Nguyên Du quay lại. Gương mặt ấy vẫn rất trầm tĩnh. Nhưng lần giận dữ hay cãi nhau lúc nào cô cùng nhìn thấy vẻ mặt này vào bao giờ cô cũng là người tìm ra lý do để tha thứ. Anh không hề có ý định giải thích, Nguyên Du chớp mắt, cũng chẳng còn điều gì cần giải thích cả. - Để anh đưa em về. Cái nắm tay rất chặt, đó là cử chỉ quen thuộc ở anh nhưng cô từ chối. Nguyên Du rụt tay. Cô nghĩ về mối quan hệ giữa hai người như nghĩ đến chuyện gì đó rất xa lạ, không phải của mình. Trước đây họ đã gắn gũi thế này sao? Người đàn ông này đã có lúc thuộc về mình ư? Không chưa bao giờ anh là của cô cả. Trông anh xa lạ quá. Vậy mà có lúc cô đã yêu say đắm gương mặt này, hình dáng này. Không, Nguyên Du mím môi quay đi. - Đừng Du, để anh đưa em về. Ngày mai, khi em bình tĩnh trở lại anh sẽ giải thích với em. Ngày mai? Giá đừng có ngày mai, giá như mặt rời mãi mãi ngủ yên và bóng tối bao phủ mối quan hệ của họ để cô không nhìn thấy điều gì cả. Cái ngày mai ấy không bao giờ đến nữa. - Nào, hãy để anh đưa em về. Nguyên Du vòng tay ôm lấy bờ vai mình. Nó nhô lên cao và trở trọi đến tội nghiệp. Trong cuộc tình này, ô không, trong trận đấu này anh đã có một vòng tay cùng một ý chí cứng như thép, dù anh luôn đi đôi găng mềm mại cùng với những lời êm ái, mượt như nhung. Thật vô ích khi trang bị quá nhiều trước một đối thủ không ngang tầm cân sức như cô. Bóng tối tràn ngập mắt Nguyên Du. Hải Đăng kiên nhẫn lặp lại: - Chúng ta vào nhà hoặc đến một chỗ nào đó anh sẽ giải thích với em. Cô lắc nhẹ, mặt tái xanh. Trong đôi mắt lạc lõng ấy không có lời buộc tội nào cả, chỉ có sự đau đớn. Hải Đăng nín thở, chờ cơn giận bùng nổ hoặc Nguyên Du sẽ khóc òa lên. Anh mong một cái gì đó âm ỉ chứ không phải cái lặng lẽ thít vào tim như lúc này. Có vẻ như vài lời giải thích không giải quyết được vấn đề. Nguyên Du quay đi. Qua khe cửa, cô nhìn thấy người phụ nữ ban nãy đứng sau lưng anh, xa xa một chút. Họ tạo thành một vòng lẩn quẩn không cần thiết này. - Em đã từng day dứt, dằn vò khi không hiểu rõ về anh nhưng anh đừng thù hận thế này nữa. Gia đình em, ba mẹ em và bây giờ cả em, không ai hạnh phúc từ sự đổ vỡ của anh và chị ấy trong quá khứ. Như thế này đã đủ lắm rồi. Sau những lời nhẹ nhàng của Nguyên Du, máu Hải Đăng không còn luân chuyển nữa. Người anh tê cứng vì bất ngờ. Anh chưa bao giờ hiểu cô cả. - Em đã nhận ra chị ấy. Chị ấy có mặt trong mấy tấm ảnh cũ chụp chung với ba mẹ em ở nhà nội. Có lần em hỏi nội và cả cô Hai nhưng không ai trả lời em rồi chúng biến mất một cách khó hiểu. Hôm anh say, em xin lỗi, em có mở ra và nhìn thấy tấm ảnh trong ví. Em ngờ ngợ mãi nhưng không nhớ nổi - Cô dừng lại một chút trước khi kết luận - Chị ấy có phải là người phụ nữ mà có lần anh bảo cả anh và ba em đã cùng yêu không? Ba em cướp mất chị ấy, kết quả là gia đình em cùng mối tình của anh tan vỡ theo, đúng không? Sao lại đặt em vào ghế

thủ phạm, em cũng là nạn nhân như anh mà. Mặt Hải Đăng rúm lại. Cô đã chạm tay vào vết thương của anh. Sao bây giờ anh mới nhận ra từ lâu nó đã không còn đau đớn như khi trông thấy Nguyên Du thế này như vì lòng kiêu ngạo anh đã không chịu bỏ quạ. Giờ thì quá muộn. Cô mạnh mẽ hơn anh tưởng rất nhiều. Giờ anh mới nhận ra Nguyên Du không phải là người phụ nữ ngất xỉu, khóc than, nguyên rủa, lu loa khi rơi vào tình huống này. Cô có thể làm vỡ trái tim rắn như kim cương của anh nhưng theo cách của cô và vào thời điểm mà cô ấn định. Nguyên Du từ chối không để nước mắt rơi ra vì thế những lời của cô như vắt kiệt từ sức lực:- Em chưa từng có được có một cuộc sống gia đình đầy đủ và hạnh phúc theo đúng nghĩa của nó. Sống thui thủi với mẹ, không được gần cha, em luôn khao khát cảm giác che chở, bảo vệ từ người đàn ông mạnh mẽ. Khi gặp và được anh yêu, em choáng ngợp ngỡ phát hiện ra đại dương mênh mông. Giờ mới biết, đó chính là bi kịch khi em không phải là tay bơi giỏi. Em đuối sức trong cái mênh mông ấy. Chưa có gì làm anh đau đớn thế này. Hải Đăng nhắm mắt lại:- Anh xin lỗi em.- Không. Anh không yêu em, không phải là lỗi của anh. Em yêu anh, đó là lỗi của em. Em chỉ hỏi anh một điều thôi. Tại sao anh cố gắng thể hiện cho em thấy những tình cảm mà anh không hề có? Sống như vậy chắc khổ sở lắm - Cô nhìn anh một thoáng. Gương mặt Nguyên Du lúc này là gương mặt của người không còn làm nô lệ cho nỗi đam mê, cho tình yêu của mình nữa, không tức giận vì bị dối gạt cũng không vui mừng khi thoát khỏi nó. Một gương mặt lãnh đạm và hoàn toàn bình tĩnh. - Anh không cần trả lời em. Giờ em đã trả xong món nợ rồi. Câu chuyện giữa chúng ta kết thúc. Anh trở về đi, đừng làm tổn thương thêm ai nữa. Theo ánh mắt Nguyên Du, Hải Đăng quay lại, Trầm Hương cũng đang đứng đấy. Quay về? Làm sao anh có thể quay về được nữa? Làm sao trở ngược thời gian để quay về cái ngày đầu tiên lúc anh trông thấy cô vận bộ đồ thùng thình bồi trên con chó ngớ ngẩn. Không trả thù cũng không đòi nợ, anh chỉ muốn đùa. Anh đặt tên nó là trò đùa, một trò đùa ác ý. Hải Đăng muốn ai đó phải đau đớn khi mọi việc kết thúc và nhận được lời “xin lỗi” như anh đã nhận ngày xưa, nhưng không phải là Nguyên Du, cũng không phải thế này. Mặt Trầm Hương mở lớn, kinh hãi. Hải Đăng quay lại nhưng không kịp. Nguyên Du bước ra giữa đường đón chiếc taxi. Dáng cô chông chênh, mong manh giữa những làn xe qua lại vun vút, Hải Đăng hét to đến khản cả giọng:- Du ơi. Bà Quỳnh Thy đi lại trong phòng, bước ra hành lang, nhìn lên đồng hồ. Bà lập lại không biết bao nhiêu lần hành động này. Không gian chung quanh rơi vào tĩnh mịch. Đã khuya lắm rồi, chưa bao giờ Nguyên Du vắng nhà vào giờ này. Thời gian gần đây bà thấy yên tâm khi Nguyên Du cởi mở, vui vẻ trở lại nhưng nó vẫn giữ riêng một khoảng nhỏ trong tâm hồn nơi bà không đến được. Linh tính mách rằng, Nguyên Du đang yêu. Bà đợi mãi một lời tâm sự, chia sẻ nhưng không có. Dường như với con gái, bà không còn được tín nhiệm nữa. Chuông đồng hồ điểm rồi rạc từng tiếng. Bà Quỳnh Thy vòng tay trước ngực, xoa xoa cánh tay trần rồi xoắn chúng lại với nhau. Bà làm điều này để hãm sự lo âu, sợ hãi ngày càng tăng. Tim bà chậm lại từng nhịp một, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng thỉnh thoảng nhói lên. Bà nhìn điện thoại. Không biết gọi cho ai. Những người cần gọi bà đã gọi cả rồi. Bạn bè của Nguyên Du, bà không biết một ai. Bà sợ. Sự quan tâm mà trước đây bà vẫn nghĩ là đủ không ngờ hạn hẹp đến thế. Bà không biết hôm nay rời khỏi nhà tâm trạng Nguyên Du thế nào? Vui hay buồn? Nó mang theo những gì? Ăn mặc ra sao? Bà không biết. Nếu chuyện không may xảy ra với nó, ngay cả chi tiết đơn giản nhất bà cũng không biết. Sự sợ hãi như lớp đá chèn kín những khoảng trống trong lồng ngực. Nó nặng trĩu đến không thở nổi, bà há miệng hớp không khí như người đứt hơi. Đúng lúc này điện thoại reo. Đôi chân bà khụy xuống khi nghe giọng nói lạ hoắc vang lên.- Xin cho hỏi Nguyên Du đã về nhà chưa ạ?- Chưa... chưa về. Anh là ai vậy? Không còn sức để hỏi thêm, đôi tay và cả giọng nói của bà run bần. Người ấy nói chậm lại nhưng hình như cũng lo sợ như bà.- Tôi sẽ tìm và đưa cô ấy về nhà ngay. Xin bà cứ bình tĩnh. Tìm? sao lại tìm? Bà muốn gào to nhưng điện thoại chỉ còn tiếng títt títt đều đặn. Du ơi... bà đổ sập xuống. Nguyên Du vào nhà lặng lẽ như cơn gió. Cô ngỡ ngàng như không biết đã về đến nhà. Nguyên Du cũng không nhận ra gương mặt trắng bệch vì sợ hãi của mẹ. Bà đón lấy Nguyên Du với cảm giác được hồi sinh. Nó đã về. Bà cảm ơn thương để đã cho bà có mặt cạnh con gái vào lúc này. Nó đang đau đớn lắm. Với đôi mắt lạc lõng, toàn thân lạnh giá và đôi chân không còn đứng vững bà đoán Nguyên Du vừa trải qua một chấn động rất mạnh. Chắc chắn liên quan đến người đàn ông ban nãy. Nguyên Du cười nhẹ:- Mẹ Ơi, con xin lỗi mẹ. Không phải là chuyện về trẻ, nó đang nói đến chuyện khác.- Mẹ đưa con về phòng nhé. Nguyên Du sờ mặt bà:- Con không muốn về phòng. Đêm nay con ngủ lại với mẹ, được không? Bà gật đầu dồ dảnh:- Ừ dĩ nhiên là được. Mẹ con mình sẽ ngủ chung với nhau như trước.- Không, chỉ hôm nay thôi mẹ ạ. Thay áo cho con, bà dẫn Nguyên Du đến giường như lúc nó còn bé. Nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt chảy dài trên má con bé.- Mẹ Ơi khi bị phản bội chắc mẹ đau đớn lắm. Xin lỗi mẹ, từ trước đến giờ con không biết điều này có nghĩa như thế nào. Con thương mẹ lắm - Cô mỉm cười qua hàng nước mắt nhạt nhòa - Nhưng mẹ con mình chỉ ngủ chung hôm nay thôi. Mẹ lấy chồng đi mẹ Bác Triết rất yêu mẹ. Mẹ hãy lấy bác ấy đi. Hãy chung sống với người yêu thương mình.-

Được rồi, con không cần gả chồng ẹ giữa đêm khuya thế này. Ngủ đi.- Mẹ đã tha thứ cho ba chưa hở mẹ? Mẹ có quên được chuyện ấy không? rồi mình sẽ quên phải không mẹ?Gương mặt hiền lành, chịu đựng của Nguyên Du khiến bà xót xạ Giống như bà, khi bị phản bội, không phần uất, không trả thù nó chỉ mong có thể tha thứ và quên đi. Bà lặng người khi ánh mắt chờ đợi của Bảo Nguyên hiện trên gương mặt con bé. Nó giống cha một cách kỳ lạ.- Ký ức của chúng ta là chiếc hộp không đáy vì thế không phải cất bao nhiêu thì còn bấy nhiêu con ạ. Những chuyện buồn, chuyện vui thương lưu ở đáy lâu hơn một chút rồi thời gian cũng loại dần đi. Trên đời này ngoài bản thân mình không có điều gì là không thể quên được. Mẹ cũng đã tha thứ và quên chuyện cũ nhưng không phải để quay lại với cha con mà để sống thanh thản hơn. Cũng không phải vì tha hay rộng lượng, mẹ đã vì chính bản thân mình mà làm điều đó.Áp mặt vào gối mẹ, nước mắt Nguyên Du chảy ra. Bà ngồi đẩy vuốt mái tóc ẩm ướt rồi bù của con gái cho đến khi Nguyên Du mệt mới thiếp đi. Nó khóc không thành tiếng vậy mà nước mắt ướt đầm cả vạt áo bà. Trong giấc ngủ thỉnh thoảng Nguyên Du nấc lên. Về đau đớn vẫn còn đó nhưng khoảnh khắc mà những hành động bốc đồng thương xảy ra đã qua đi. May mà nó còn đủ bình tĩnh để quay về nhà. Bà đứng lên. Kim đồng hồ đã chỉ sang ngày mới.Có tiếng gõ cửa, khẽ nhưng dứt khoát. Không kịp choàng thêm áo, bà Quỳnh Thy vội bước ra. Đoan chắc người gọi điện ban nãy đến tìm, bà không muốn làm Nguyên Du thức giấc.- Cô ấy đã về rồi phải không?Bà lắp bắp:- Nó đang ngủ.Gương mặt thoát dần ra. Đúng là người này, không còn nhầm lẫn gì nữa. Thời gian tô đậm thêm nét phong trần, rần rở trên gương mặt mà bà không bao giờ quên. Ánh mắt vẫn chứa đựng một tư duy sâu thẳm thẳm nhưng cái nhìn đã lắng lại, thâm trầm và nguy hiểm hơn. Mồ hôi toát ra, bà nhớ đến vẻ lạnh lùng cùng lời thề kết án dường như dành cả cho bà. Ngày ấy...- Tôi hiểu vì sao anh chọn Trầm Hương. Lý do rất đơn giản vì cô ấy trong sáng nên ý thức tội lỗi rất cao và những lạc thú bị cấm là những lạc thú làm người ta thỏa mãn hơn hết. Anh hãy tin rằng nếu muốn, tôi có khả năng làm anh thất điên bát đảo nhưng tôi không gây bất cứ khó khăn nào cho anh và cả cô ấy. Nếu anh yêu, hãy kết hôn với Trầm Hương vì ước lệ xã hội từ đời này sang đời khác cứ đầy theo thời gian, kẻ ước hôn nhân vẫn là công nhận. Có sự công nhận đó, tình yêu tránh được mọi lời đàm tiếu.Lúc ấy Bảo Nguyên - người đàn ông thành đạt, chỗ dựa tinh thần của bà - rũ ra trong tội lỗi. Trầm Hương cúi mặt nước nỏ. Họ chỉ phản ứng như thế sau khi đã lừa dối bà trong suốt thời gian dài. Nó giết chết mọi cảm xúc ở bà. Không giận hờn, không trách móc, bà đứng yên như đang xem vở kịch đến hồi cao trào. Người này bỏ đi sau khi dành cho cả ba cái nhìn thương hại, giễu cợt. Hành động ấy như bảo rằng, không phải anh, chính họ mới là nạn nhân. Lúc ấy bà đã biết, cao ngạo, và kiêu hãnh, Hải Đăng không chấp nhận làm người thua cuộc. Anh rũ bỏ.Giờ Hải Đăng đang đứng trước mặt bà. Không bối rối, không nao núng những khiến bà sợ đến lạnh cả người vì nét đau đớn mà ngày xưa bà không nhìn thấy. Về đau đớn rất trung thực chạm khắc vào gương mặt mạnh mẽ của người đàn ông có thể làm mềm lòng bất cứ người phụ nữ nào. Bất giác bà Quỳnh Thy nhìn vào nhà. Hải Đăng cũng đang nhìn về hướng ấy.- Tôi sẽ quay lại và giải thích tất cả những chuyện này với chị sau. Xin chị thứ lỗi cho sự đường đột của tôi.Bà ngập ngừng như người bệnh nặng đang chờ kết luận cuối cùng của bác sĩ:- Nguyên Du đã biết tất cả?- Tôi rất tiếc.Cánh cửa khép lại. Người phụ nữ này vẫn thế, vẫn rất ít lời trước những bất ngờ. Điều này lặp lại ở Nguyên Du còn trung thực hơn cả nguyên bản. Giá như thời gian yêu nhau Nguyên Du giận dỗi, khóc lóc, hờn trách có lẽ đã khác hơn. Đàng này cô xem những vô tâm, những nét thái quá, những biểu hiện mà không có người đàn ông nào dành cho người mình yêu ở anh là bình thường. Điều này khiến anh tự ái và thứ tự ái chết tiệt biến Hải Đăng thành kẻ say đòn. Về chịu đựng như một hiển nhiên ở cô là lời biện hộ tốt nhất cho anh. Sao bây giờ anh mới nhớ ra không có cơ hội nào dành cho ông Nguyên sau lần lầm lỗi đó. Và bây giờ đến lượt anh?Hải Đăng dừng ở đầu hẻm, nơi anh đến không biết bao nhiêu lần. Lần nào cũng dừng lại ở đây nhìn cô đi vào, thỉnh thoảng quay lại vẫy anh. Con hẻm giờ yên lặng và trống rỗng. Không có Nguyên Du, chỉ có bóng đêm ngự trị và tràn ngập khắp nơi. Bóng đêm của lòng ích kỷ, nhỏ nhen, thù hận đã nuốt lấy hạnh phúc của anh. Giờ đây đứng dừng và hờ hững nó đang tiêu hóa hạnh phúc ấy một cách thờ ơ, không chút xót thương.Hải Đăng đang rơi xuống. Cảm giác lơ lửng ngày một rõ dần. Nụ cười, ánh mắt Nguyên Du chợt gần chợt xạ Hải Đăng đau đớn, Nguyên Du, anh không phải là đại dương, chỉ là thứ ao tù, nước đọng. Một vũng nước nhỏ đầy nhưng toan tính rác rưởi. Hãy tha thứ cho anh. Hải Đăng trôi đi trên đường. Bóng đêm nhạt dần nhưng ánh sáng còn xa lắm. Chung quanh anh, không gian vắng lặng, lạnh lẽo và ẩm ướt.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7.

Nguyên Du đi cạnh mẹ, Mái tóc xõa dài phủ kín bờ vai, che một phần gương mặt, trông cô thâm trầm, lặng lẽ và kín đáo hơn. Bà nắm chặt tay con gái. Như người vừa gượng dậy sau trận ốm nặng. Nguyên Du gầy hẳn đi, ít cười, ít nói, thỉnh thoảng lại ngơ ngác một chút. Bà lo ngại. Vật vã khóc than sẽ giúp nó bình tĩnh trở lại hơn là dồn nén, chịu đựng thế này. Như đọc được tâm trạng âu lo ấy, Nguyên Du xoa nhẹ cánh tay bà. Ở đây đông quá, bóng người qua lại nhập nhòa là Nguyên Du chóng mặt. Trên đời này có đến hàng tỉ gương mặt, sao chẳng có ai giống người đó cả? Gương mặt ấy đã khiến những hình ảnh khác nhạt nhòa nhoẹt trong mắt Nguyên Du. Sau cái đêm đáng nhớ bà Quỳnh Thy đã trao đổi thẳng thắn với con gái.- Mẹ không tiêu cực đến nỗi tin rằng trên đời này có những người đàn ông là tai họa của phụ nữ nhưng ở Hải Đăng có những điểm khiến mẹ lo ngại. Nói đơn giản hơn, nếu mẹ có con trai, mẹ mong nó giống Hải Đăng nhưng nếu mẹ có con gái, mẹ sẽ khuyên nó tránh xa người đàn ông như thế. Hải Đăng... Hải Đăng, Nguyên Du lẩm bẩm, cái tên đã vụn vào người anh, tỏa sáng nhưng chỉ đứng một mình, cô độc.- Không phải là người xấu nhưng nét thái quá trong tính cách đã biến Hải Đăng thành người nguy hiểm khi không bao giờ chấp nhận thất bại. Là một người thất bại thì đáng buồn thật nhưng không biết cách chấp nhận thất bại còn đáng sợ hơn nhiều vì trên đời này không ai là không có một lần thất bại. Và có những thất bại buộc phải chấp nhận, không có cách nào khác. Mẹ đang nói đến ý nghĩa tích cực, chấp nhận để có thêm kinh nghiệm và làm lại từ đầu. Hải Đăng đã biến thất bại thành điều nghiệt ngã khi đào bới lý giải, phân tích để rồi bùng nổ, mang vác nó mãi. Nguyên Du theo sau mẹ như robot được cài sẵn chương trình. Khi bà dừng lại để trao đổi hoặc chào ai đó, cô đứng lùi ra sau kiên nhẫn chờ. Lúc được giới thiệu thì nghiêng đầu và mỉm cười rất lễ phép. Họ đi một lượt sau đó đến ngồi ở chiếc bàn nhỏ cuối phòng. Đặt ly nước lên đùi và giữ bằng hai tay, Nguyên Du thu mình lại rất lơ đãng cô nhìn nhưng không thấy, ngồi yên nhưng chẳng nghe. Quanh cô mọi người vẫn trò chuyện ồn ào. Thái độ ấy gọi sự tò mò hơn là tức giận vì trông Nguyên Du như đứa trẻ được cùng mẹ đến thế giới người lớn nhưng tẻ hơn khi chẳng có chút háo hức hay hiếu kỳ nào. Lâm Tường trông thấy Nguyên Du từ lúc bước vào. Giống như anh, ở góc phòng ông Vĩnh Triết không rời mắt khỏi họ. Nhưng khác anh, ông đang sai đến gần một cách tự tin. Nguyên Du đứng lên chào.- Hy vọng cháu đã khỏe hẳn. Tôi rất vui khi thấy cháu tươi tỉnh thế này. Cô mỉm cười. Nụ cười như ánh nắng hiếm hoi trong ngày mưa u ám.- Cảm ơn bác đã gửi quà cho cháu. Giờ cháu trả mẹ cháu lại cho bác - Cô cần môi - Không, ý cháu là trả mẹ về với công việc, như thế bác sẽ đỡ vất vả hơn. Thái độ chân thành của cô khiến ông cảm động nhưng về ngưỡng ngập phắt phát trong giọng nói lại có giá trị biểu cảm và thuyết phục hơn rất nhiều. Không gian chật hẹp không đủ chỗ cho sự riêng tư, vài người đang đến gần họ. Nguyên Du lùi lại, lùi lại mãi cuối cùng thì rời khỏi vị trí sau cái ra hiệu rất khế với bà Quỳnh Thy. Lâm Tường tựa lưng vào tường nhìn cô qua vành thủy tinh trong suốt. Nguyên Du đặt ly nước lên quầy, xoay chiếc ghế vào trong. Lâm Tường dậm bước đến gần, họ đã để anh đứng một mình quá lâu. Không còn chỗ lùi lại, đám đông xoắn lấy anh, lôi đi. Di chuyển khắp phòng vào quay lưng về phía cô, nhưng toàn bộ giác quan của Lâm Tường như được điều khiển bởi sợi dây vô hình mà Nguyên Du hờ hững giữ trong tay. Đặt tên nó là sự hiếu kỳ và dù cố gắng anh vẫn không thôi nghĩ đến chiếc ghế trống bên cạnh Nguyên Du. Nguyên Du chăm chú nhìn dãy ly thủy tinh treo lơ lửng trên giá và chiếc kệ rượu hình tháp. Trông chúng lấp lánh, bí ẩn và rất quyến rũ. Sau lưng cô buổi tiệc đã bắt đầu. Không khí nóng dần lên. Nhân viên phục vụ mang thức ăn đến chỗ cô. Nguyên Du đoán ai đó đã yêu cầu. Cảm ơn nhưng không dùng, cô chỉ nhắm nháp chút nước quả trong ly. Bà Quỳnh Thy đến bên con gái. Nguyên Du ngẩng lên, vẻ máy móc trong nụ cười khiến bà tội nghiệp. Nó chưa thật bình thường như đang cố thể hiện để mọi người trông thấy.- Mẹ có việc phải ra ngoài nhưng sẽ quay lại ngay. Con ở đây một mình được không? Hay là con muốn đi cùng mẹ? Bà giải thích thêm như sợ cô không hiểu:- Vì có một buổi tiệc khác tổ chức cùng thời gian nên mẹ phải đến... Nguyên Du đứng lên. Cử động này khiến mái tóc đổ xuống che gần hết gương mặt, cô gom lại và giữ chúng trong tay:- Con hiểu rồi. Mẹ cứ đi đi, không cần lo cho con. Bác ơi, bác sẽ đưa mẹ cháu đến đấy phải không ạ? - Quay sang mẹ, cô nói bằng giọng bình thường nhưng thái độ khẩn khoản như nài nỉ mẹ không cần đối xử với mình đặc biệt hay gượng nhẹ thế này. - Khi nào chán con sẽ xuống phố đi lòng vòng. Hôm nay là ngày lễ, không thiếu những tiết mục vui. Con sẽ không buồn đâu. Nếu vì con, bác và mẹ không cần quay lại. Nguyên Du đồng ý đến đây vì không muốn bà lo lắng. Ngày xưa, những lúc cô đơn và tuyệt vọng, bà muốn ở một mình nhưng giờ nhìn thấy biểu hiện này ở con gái, bà lại sợ. Ông vừa bảo hãy để một khoảng trống cho con bé thở, xoắn xuýt chỉ làm nó dễ phòng rồi thu mình lại. Nguyên Du đang tỏ ra can đảm một cách dễ thương.

Bà gật đầu:- Khi nào rời khỏi đây, con nhớ điện ẹ nhé.- Vâng, mẹ đừng lo cho con.Lâm Tường chưa thoát được đám đông. Những buổi tiệc này với anh ngoài mục đích duy nhất là duy trì những mối quan hệ xã hội, nó không còn ý nghĩa nào khác. Anh luôn có cảm giác những người tham dự, kể cả anh, đều mang theo những chiếc mặt nạ để đeo vào khi cần thiết dù đây chẳng phải là buổi vũ hội hóa trang. Lâm Tường chán ghét cái không khí giả tạo mà anh cũng có phần trong đó. Mặc kệ đám đông đầy ắp diễn viên này, anh đến quầy gọi ỉnh một ly rượu.Nguyên Du chỉ ngẩng lên khi bóng anh hắt một quãng tối lên khoảng không trước mặt cô Đồi mắt ánh lên một chút rồi thôi. Nét này cũng giả tạo nốt. Thất vọng, Lâm Tường đâm ra cáu kỉnh. Anh quay sang nhạo báng cô và cả sự hiếu kỳ ban nãy của mình:- Sao, không nhận ra tôi thật à?- Không đâu. Nếu trộn chung với đám đông sau đó bảo nhặt ra anh thì tôi không làm được nhưng thế này chắc chắn tôi phải nhận ra chứ.Lâm Tường ngồi thẳng lên, thậm chí còn tăng hẳn một cái để lấy lại bình tĩnh:- Hôm trước bà Quỳnh Thy bỏ dở chuyện công tác nước ngoài vì nghe đâu cô bị Ốm. Cô đã khỏe hẳn chưa?Nguyên Du uống cạn ly nước rồi đẩy nó ra xa Về trịch thượng trong giọng nói này làm cô ghét:- Tôi bị Ốm à? Ồ... nếu đó là một tên khác để chỉ sự thất tình thì đúng là tôi bị Ốm thật đấy.Cái này chẳng biết là giả hay thật nhưng nó làm anh buồn cười. Không biết vì ly rượu hay sự hiện diện của gương mặt không chút phần son khiến Lâm Tường phần chần hẩn lên. Hy vọng thời gian bị gói trong căn phòng này sẽ không trôi qua một cách nhạt nhẽo. Cô gái ngồi cạnh đang nói điều gì đó với người phục vụ. Dưới ánh đèn rực rỡ và giữa những gương mặt... đầy màu sắc trong một vũ hội áo quần, Nguyên Du lác lõng nhưng lại đẹp một cách kỳ lạ. Anh muốn chạm vào mái tóc suôn mềm mà những vệt sáng chiếu vào đấy ánh lên như phủ một lớp phấn quan để cảm giác được những sợi tóc mịn mang, óng ả trôi qua kẽ tay Nguyên Du mím môi giữ trái dâu chín mọng giữa hai hàm răng nhỏ đều, trắng bóng. Lâm Tường thích màu hồng trên môi cô Lần đầu tiên trong mắt anh màu đỏ rực lại kém hấp dẫn đến thế. Lâm Tường nheo mắt.- Hình như Du không ưa tôi thì phải?Thức ăn được mang đi, nhân viên phục vụ đặt ly nước khác trước mặt Nguyên Du Hớp một ngụm nhỏ rồi chậm chạp quay sang Lâm Tường, Nguyên Du nhìn như vừa trông thấy anh vậy.- Tôi chỉ không ưa những người đàn ông nhìn chăm chăm vào mặt tôi.- Xin lỗi vì làm Du khó chịu nhưng tôi có thói quen nhìn chăm chăm vào những gì mình thích.Nguyên Du lơ đãng:- Tôi sẽ không xem đây là lời khen đâu. mà này, người ngồi đang kia cũng đang nhìn chăm chăm vào tôi đấy, hay nói chính xác hơn là nhìn chăm chăm vào chúng ta Tôi không chắc đây là cách cô ấy ngắm nghía những gì mình thích.Không cần quay lại, Lâm Tường cũng nhận ra nhân vật mà Nguyên Du đang nói đến là ai. Trước khi nhìn thấy cô, anh có ý chờ người này. Hữu Trân, cô thông dịch xinh đẹp, thông minh của đối tác, tuy kênh kiệu nhưng tỏ ra thích anh và Lâm Tường cũng không thờ ơ Hữu Trân đến muộn vì biết Lâm Tường chờ nên có ý kéo dài thời gian nhằm tạo ấn tượng. Không có Nguyên Du cô đã thành công. Diễn biến này khiến Lâm Tường thích thú. Anh sẽ dùng sự hiện diện của Nguyên Du để dạy cô nàng kênh kiệu ấy một bài học:- Có thể mẹ tôi hoặc bác Triết đã nói điều gì với anh nhưng tôi không phải là trẻ con cần có người lớn đi kèm. Tôi sẽ rời khỏi nơi đây trong vài phút nữa vì thế không nên mất thời gian với tôi một cách vô ích. Chạy như bay đến đấy thậm chí tỏ ra sợ hãi, áy náy, ngượng ngập hoặc nhờ tôi giải thích vài lời cũng không làm giảm dù chỉ một chút phong độ hay giá trị của anh trong mắt tôi đâu.Nguyên Du cúi nhìn ly nước ngầm kết thúc câu chuyện. Không trông rõ mặt cô nhưng giọng thờ ơ thì anh nghe rất rõ. Cô không giả vờ chút nào. Xem ra người này thất tình thật, Lâm Tường kết luận một cách hài hước. Bằng dáng vẻ của người không có ý định rời khỏi vị trí, anh gọi thêm ly nữa. Nhưng, như đã nói xong điều cần nói, Nguyên Du không quan tâm đến người bên cạnh. Ánh mắt cô lặng xuống như mặt biển chết không hề gợn sóng. Mặc, nếu Nguyên Du giả vờ, chuyện này sẽ mau chóng kết thúc. Phụ nữ với anh không phải là câu hỏi khó đến không có lời giải đáp.Lúc này ánh sáng được giảm bớt và xử lý qua hệ thống tự động kết hợp với tiếng nhạc dồn dập khiến không khí sinh động hẳn lên. Lâm Tường nhìn quanh, cẩn thận không chạm ánh mắt Hữu Trân. Lác đác vài cặp khiêu vũ. Hữu Trân và tay trưởng phòng cũng ráp thành một đôi.Nguyên Du vẫn ngồi yên một cách kiên nhẫn.- Này cô tỏ ra nghiêm khắc quá đấy. Có cần thiết phải làm thế này để chứng minh với cả thế giới chúng ta chẳng liên quan gì đến nhau không?Để tỏ ra cô không thềm để ý chứ không phải không biết ván bài anh đang chơi khi nó lộ liễu đến nỗi một người mù cũng nhìn thấy, Nguyên Du trả lời rành rọt:- Tôi nghĩ là có. Tôi đã học được một điều rất lớn là nên ấn định ngay những quy luật căn bản tương ứng với những mối quan hệ khác nhau, bằng không những kẻ cơ hội sẽ dùng tôi để phục vụ ục đích của họ.Đưa tay lên trong một cử chỉ phủ định nhưng nghĩ sao lại thôi và sau đó không nhìn được, Lâm Tường bật cười thành tiếng:- Được rồi, tôi sẽ đến đấy nhưng em phải ngồi đây đợi tôi. Cô Quỳnh Thy đã giao em cho tôi và tôi không muốn làm cô thất vọng.May quá, lần này Nguyên Du nghe rõ tiếng “em” nhưng không phản đối. Qua khóe mắt cô nhìn thấy anh và cả cô gái nọ cùng tiến đến gần vì thế khoảng cách giữa hai người với Nguyên Du không phải là khoảng cách mà Lâm Tường mong muốn. Hữu Trân giận dữ khi anh phớt lờ

không giải thích thái độ thờ ơ ban nãy. Có vẻ như Lâm Tường không muốn nhúc nhích dù chỉ một ngón tay để thoát khỏi tình trạng này, nhưng giọng của anh khiến Nguyên Du nghĩ đến một chiếc máy được điều chỉnh để phát ra âm thanh êm ái. Cô gái ấy đã cười rất tươi khi họ uống vài ly, nói chuyện và kiêu vũ với nhau một cách tình tứ. Nguyên Du cúi nhìn đồng hồ. Cô hành động theo thói quen, không phải để báo hiệu điều gì nhưng Lâm Tường trông thấy và quay lại gần như lập tức.- Xong rồi, em có muốn chúng ta chuẩn khỏi nơi này không?- Sao lại chuẩn?- Chẳng phải em không thích ở lại đây sao?- Đúng là tôi không thích nhưng tại sao chúng ta không thể đường đường chính chính rời khỏi nơi này?Lâm Tường gật gù:- Được rồi, giờ em có muốn chúng ta đường đường chính chính rời khỏi nơi này không?Nguyên Du gật. Chiếc ghế khá cao, anh giúp cô bước xuống. Vẫn giữ nguyên tư thế này, Lâm Tường dắt cô len lỏi qua đám đông, mặc kệ những đôi mắt hiếu kỳ nhìn theo. Bên ngoài đông người qua lại như tất cả đều đồng loạt đổ ra đường vậy. Anh chỉ buông tay khi tìm được một góc nhỏ an toàn để Nguyên Du đứng chờ. Không muốn có điều gì gọi nhớ đến người ấy, cô thở ra nhẹ nhẹ khi nhìn thấy chiếc xe của Lâm Tường. May quá, nó không phải là loại mà cô phải vất vả trèo lên sau đó vất vẻo ngồi sau lưng. Anh đang nheo mắt:- Gì vậy?- Không có gì.Chà người này lạ thật. Ngay cả điều dễ hiểu nhất ở Nguyên Du cũng hơn phân nửa là phỏng đoán. Lâm Tường vừa luồn lách qua những con đường đông nghẹt vừa thấy buồn cười. Nếu Nguyên Du biết đây là lần đầu tiên anh làm công việc khó khăn này, liệu cô có giữ nguyên gương mặt bình thản ấy không nhỉ? Cuối cùng rừng người kẹt cứng suốt mấy con đường dẫn vào trung tâm thành phố đã giúp anh. Họ đi bộ dọc vỉa hè. Không háo hức, không tò mò, Nguyên Du bước đều đều không nhận ra anh đi rất chậm để cô theo kịp. Lâm Tường dừng lại trước tiệm giày, đèn đuốt sáng choang.- Tôi muốn em chọn một đôi khác.Nguyên Du lướt từ anh xuống chân mình rồi bước vào bên trong, không hỏi thêm. Gương mặt cũng không có biểu hiện ngạc nhiên nào, dù rất nhỏ. Trước giờ phụ nữ trong suy nghĩ của Lâm Tường là những người thoát tiên đặt ra lần lượt từng câu hỏi và buộc đàn ông trả lời. Họ gọi quá trình này là tìm hiểu. Khi không còn câu hỏi nào nữa thì kết hôn. Lúc này phụ nữ sẽ đặt ra vô số câu hỏi và đàn ông không thêm trả lời. Vì thế các bà vợ sau khi kết hôn đều có khuynh hướng trở thành triết gia. Ví dụ như họ định nghĩa việc suốt đời chỉ sống cầu xé một ông chồng là chung thủy, chẳng hạn. Và mọi chuyện đi đến kết thúc khi người đàn bà chọn cách cư xử mà họ cho là tốt nhất, đặt câu hỏi sau đó tự trả lời và kết luận đàn ông chỉ là những thằng ngố. Không giống họ, cô gái này xem ra thích im lặng, cô cho anh hai tình ảnh khác nhau.Nguyên Du đã chọn xong giày và đứng trước mặt anh như chờ đợi một lời nhận xét. Lâm Tường ngắm nghía một cách thú vị, đôi sandal mỏng quá, kiểu dáng lại đơn giản không hợp chút nào với chiếc đầm dạ hội đen tuyền tuy không cầu kỳ nhưng rất đẹp của cô. Lại nữa, nó để anh nhìn thấy những ngón chân thon nhỏ trắng hồng không sơn phết cùng những vết ửng đỏ vì đôi giày cao gót ban nãy. Lâm Tường ân cần:- Em còn đau không?- Chỉ hơi hơi thôi. Chưa bao giờ tôi đi bộ đoạn đường dài đến thế trên một đôi giày cao gót.- Chúng ta làm gì bây giờ nhỉ? Xem ra tình trạng này còn lâu lắm mới vãn hồi nổi. Phía trước là rạp chiếu phim, hay chúng ta đến đây xin tị nạn vậy.Khả vất vả Lâm Tường mới mua được vé. Họ được hướng dẫn đến phòng chờ vì chưa đến xuất kế tiếp. Người bảo vệ giải thích vào ngày lễ rạp không chiếu thường trực. Chưa bao giờ Lâm Tường rơi vào trường hợp đặc biệt thế này nhưng nó làm anh thích thú. Xưa nay thế giới giải trí của anh chỉ xoay quanh nhà hàng, vũ trường, quán bar, sân golf, những buổi họp mặt tán gẫu với bạn bè, những yến tiệc linh đình phục vụ ục đích kinh doanh. Cũng chẳng có lời phàn nàn nào từ các cô gái, không vất óc, không đi bộ, không để ý đến người bên cạnh và nhất là không lúng lẳng xách theo một đôi giày cao gót, Lâm Tường mỉm cười nhẹ. Cô gái đi ngược chiều nhìn hút vào nụ cười, gọi thẳng thốt:- Anh Tường !Trái với vẻ cảm động bối rối của cô gái, nụ cười tắt ngấm trên môi anh. Lâm Tường đứng yên. Nguyên Du ngơ ngác nhìn hai người.- Anh có khỏe không?- Cảm ơn Hân, tôi khỏe.Dù mừng rỡ đến cuồng quýt nhưng vẫn có chút ần ần, chịu đựng rất tội nghiệp lẫn trong dáng vẻ của cô gái, Nguyên Du ái ngại. Vờ quan sát mấy tấm poster quảng cáo, cô lùi lại một chút. Nhanh hơn cả ý nghĩ này, Lâm Tường choàng tay giữ lấy Nguyên Du Vòng tay mạnh mẽ, ấm áp và cả hơi thở rất gần... Nguyên Du bối rối đứng yên. Màn sương mỏng phủ lên đôi mắt đẹp khiến chúng long lanh một cách huyền hoặc:- Em điện thoại cho anh rất nhiều lần.- Rất tiếc, tôi không còn sử dụng số ấy nữa.- Em có nhắn tin qua và người bạn. Anh có nhận được không?Lâm Tường nhún vai:- Hình như có vài lần nhưng tôi bận quá và lại tôi không còn giữ số điện thoại của Hân. Hân vẫn liên hệ với những người bạn cũ chứ?- Có... à, không. Anh không thể... mà thôi, Hân đi nhé.Ánh mắt Lâm Tường bất động như mắt của tượng đá làm Nguyên Du bất thần. Cô mỉm cười với một nỗ lực nhằm tạo sự thân thiện:- Chị Hân đi một mình à?- Không, Hân hẹn vài người bạn đến đây mua vé nhưng loay quanh một chút thì lạc nhau.- Hay chị đi cùng...Lâm Tường cắt ngang:- Xin lỗi Hân, tôi muốn tìm chỗ nào đó để Nguyên Du ngồi xuống. Cô ấy đã đi bộ hơn nửa vòng thành phố mới đến được đây.Nguyên Du phản đối:- Nhưng chị Hân...Cô gái mỉm cười ngượng gạo:- Không sao, khá phòng rất nhỏ

và lai phim chiếu theo xuất nên tôi sẽ tìm được họ thôi. Đừng lo cho tôi. Vòng tay Lâm Tường biến thành gọng kìm xiết chặt Nguyên Du Không còn cách nào khác, cô lú lú theo anh. Đến khúc quanh, Nguyên Du đứng lại, ánh mắt cô đầy vẻ chế giễu:- Đừng lôi tôi vào chuyện của anh chứ. Nếu muốn phiền phức hay muốn dây vào một rắc rối nào đó thì tự bản thân tôi cũng làm được. Như có phép lạ, vẻ lạnh lùng biến mất, anh kéo cô đến chiếc ghế trống:- Em ngồi xuống đi.- Tôi đang tự hỏi thay đổi với tốc độ nhanh như thế này có làm anh chóng mặt không. Anh không lịch sự chút nào. - Giọng Nguyên Du chùng xuống - Tôi thấy tội nghiệp chị ấy quá. Mắt Lâm Tường thoáng nét trầm tư Anh không vô tình như biểu hiện bề ngoài. Nguyên Du nghiêng người nhìn như soi vào đáy.- Sao? Chị ấy còn đứng đằng kia. Giờ anh muốn sửa sai vẫn còn kịp. Đến đây nói vài lời thậm chí cho chị ấy số điện thoại cũng đâu có gì ghê gớm. Chẳng lẽ mỗi lần chia tay nhau, anh đều tuyệt tình đến thế. Lâm Tường lắc đầu:- Theo cách nói của em có vẻ như cô ấy là người yêu của tôi. Xem ra trí tưởng tượng của em hết sức phong phú, chỉ có điều tôi không có cách nào biến nó thành hiện thực cả. Nhưng có một việc mà tôi có thể khẳng định với em, tôi không phải là kẻ sợ đàn bà đến nỗi phải chạy trốn khỏi họ đâu. Nguyên Du cười cợt:- Tôi đã nói thế bao giờ nhỉ? Anh không phải là người sợ đàn bà, anh là người mà các bà mẹ phải lo sợ khi nhìn thấy. Với biểu hiện vừa rồi, chắc chắn họ không ngần ngại gán cho anh cái từ đểu cáng và cầu mong con gái mình không bao giờ gặp phải. Lâm Tường cúi sát mặt cô:- Trông em rất giận. Nó có liên quan đến căn bệnh của em không? Một tên khác chỉ việc thất tình ấy mà. Không ngờ em gặp phải gã đàn ông tệ đến thế. Được rồi, vì cùng hội cùng thuyền với hắn nên có bị em mắng vài tiếng cũng không sao. Xem như giúp em nguôi ngoai vậy.- OK, không xen vào chuyện của anh nữa nhưng nói thật tôi cũng có cách giúp anh đây. - Nguyên Du rướn người lên trong một cử chỉ bạo dạn - Có cần tôi diễn một màn để đuổi cô ấy đi không? Nhưng phải cẩn thận, không phải đi bình thường đâu mà là ra khỏi cuộc đời đấy nhé. Lâm Tường nhìn Nguyên Du Mắt anh lóe lên tia tinh quái:- Cô ấy rất yêu tôi nên không bỏ đi dễ dàng vậy đâu. Nguyên Du lắc đầu chậm chậm. Sau mỗi cái lắc đầu khe khẽ ấy khoảng cách giữa hai gương mặt thu ngắn lại.- Anh lầm rồi. Đúng là không dễ dàng chút nào nhưng sẽ làm được khi không còn con đường nào khác. Cảm giác thiếu một người mình sống không nổi khủng khiếp thật đấy nhưng rồi sẽ qua Anh đừng tự tin quá. Lâm Tường thì thầm:- Vậy em có gì hay diễn thử tôi xem nào. Gương mặt Nguyên Du gần như chạm vào anh. Đã nghe hơi thở của cô phả nhẹ nhẹ nóng ấm cả da thịt. Vẻ đắc thắng nhìn rất rõ. Bất ngờ khiến Lâm Tường rơi vào thế bị động. Không chấp nhận việc thay đổi vị trí như một thách thức càng không thích cảm giác mê đắm như bị hớp hồn này, Lâm Tường ngăn lại bằng cách sờ nhẹ vào môi Nguyên Du.- Em hôn bao nhiêu người đàn ông rồi?- Hai. Đôi mắt đen mịm như nhung ấy không hề chớp. Anh quay mặt đi.- Em không cần làm gì để đuổi cô ấy cả vì Hân không phải là người yêu của tôi. Cô ấy là người yêu của bạn tôi, lại là bạn rất thân. Nguyên Du lùi lại:- Nghe thú vị đấy. Liệu có sự tranh chấp nào ở đây không nhỉ? Vì quan niệm của tôi là đàn ông chỉ cảm thấy sung sướng khi sống trong tình trạng tranh chấp. Họ luôn luôn thích đối đầu hơn là lẩn tránh nó. Phớt lờ vẻ châm chọc của Nguyên Du, Lâm Tường nói tiếp. Anh nói để giải tỏa hơn là tâm sự:- Bạn tôi rất yêu Hân. Tôi chưa từng thấy hắn yêu ai nhiều và sâu sắc như vậy. Thoạt tiên tôi hiểu kỳ vì xưa nay hắn không nghiêm túc, nhất là trong tình yêu. Nhưng khi tiếp xúc với Hân tôi hiểu được lý do tại sao hắn lại trở nên cuồng nhiệt đến thế. Thịnh thoả cả ba gặp nhau, hắn làm gạch nối giữa tôi và Hân. Hắn cố gắng chứng minh với Hân tôi là một người bạn tốt và ngược lại. Hắn thích thú khi thấy chúng tôi hợp nhau. Dần dà tôi phát hiện tôi và Hân có rất nhiều điểm chung và cũng không thấy có điều khác thường khi thịnh thoả chúng tôi gặp nhau mà không có hắn. Tôi thực sự xem Hân là một người bạn và tôi đã không làm điều gì để Hân hiểu khác hơn. Dừng lại một chút, Lâm Tường xoa trán:- Cho đến ngày Hân quyết định chia tay với hắn. Bạn tôi điên đảo vì thất tình. Lúc này quan hệ tốt đẹp giữa tôi và Hân cũng không giúp gì được cho hắn. Hắn không gặp lại Hân còn tôi vẫn duy trì mối quan hệ này. Thành thật mà nói tôi rất quý Hân. Vì tham lam nên trả giá đắt, cuối cùng tôi mất luôn cả hắn. Tôi không quên được lần gặp mặt ấy, hai thằng bạn thân lao vào nhau như hai con bò khi hắn khẳng định chính Hân đã nói rất rõ ràng vì chúng tôi yêu nhau nên cô ấy chia tay với hắn. Tệ hại hơn là Hân đã xác nhận điều này bằng sự im lặng khó hiểu. Tôi trở thành kẻ đồn mạt trong mắt bạn bè. Nguyên Du đưa mắt nhìn. Cô gái không còn đứng đấy.- Không phủ nhận lúc ấy tôi đã có tình cảm khác với Hân. Tôi không còn xem Hân là một người bạn đơn giản nhưng hai sự việc khác nhau hoàn toàn. Một đẳng là bắt đầu sau khi đã kết thúc, một đẳng là lén lút quan hệ sau lưng bạn bè. Dù không phải là người tốt nhưng tôi cũng không phải là một thằng bạn tồi. Hân đã tròng vào tình cảm tôi chiếc áo không phải của nó. Nguyên Du gật gù:- Có thể trước đó Hân hiểu lầm hoặc ngộ nhận về tình cảm của anh nhưng không loại trừ việc anh đã có biểu hiện nào đó khiến cô ấy nghĩ như vậy. Nếu anh không làm Hân hiểu lầm thì không thể nào.- Hoặc là do cô ấy suy diễn hoặc là trí nhớ của tôi tệ quá. Tôi thật sự không nhớ mình đã có biểu hiện không bình thường nào.- Không nhớ mình đã làm những

gì, đó là kiểu thoái thác trách nhiệm dễ nhất trên đời nhưng nếu không tìm được cách nói nào hay hơn anh vẫn có thể sử dụng nó.- Tôi chỉ kể cho Du nghe một sự việc. Tôi không biện hộ. Nếu muốn, tôi đã làm chuyện này từ rất lâu, với rất nhiều người nhưng tôi không làm. Cho nên đến tận bây giờ trong mắt bạn bè tôi vẫn là một kẻ đốn mạt.- Đó có phải là cái cớ khiến anh bỏ rơi Hân không?- Không, tôi có thể làm việc này mà không cần cái cớ nào cả.Nguyên Du cười nhạt:- Phụ nữ thường khao khát thứ tình yêu làm người ta bay bổng lên nhưng lại chết chìm với thứ tình yêu toan tính như thế này đây.Lâm Tường quan sát cô một cách lộ liễu:- Bây giờ tôi bắt đầu tin là em đang thất tình thật đấy.- Chẳng có gì ảm ỉ vì tôi không phải là người đầu tiên cũng chẳng phải là người cuối cùng thất tình. Tôi cũng không phàn nàn khi anh tỏ ra vênh váo thế kia vì xưa nay đàn ông vốn đặc biệt thích thú với những tình huống mà cái tôi của họ được ve vuốt.Lâm Tường cười to không để ý đến vài cái đầu đang ngoái lại nhìn, nhưng lúc nói anh lại hạ giọng thật thấp:- Em hiểu đàn ông đến thế cơ à? Tôi cũng muốn biết em yêu phải loại đàn ông nào mà bị quan đến vậy.Nguyên Du không trả lời. Lúc này mọi người lục tục đứng lên đi về phía cửa. Theo hướng ngược lại, từ bên trong dòng người tuôn ra làm nghẽn cả con đường trước mặt. Đến mười mốt giờ mới tìm được chỗ. Nguyên Du nhìn quanh, không thấy Hân đâu. Chưa kịp ổn định, đèn trong rạp đồng loạt tắt tối om.Màn hình hiện lên cuộc chiến ác liệt vào những năm 1940. Pearl Harbor, một lần nữa Nguyên Du lại dán mắt vào đấy ký ức quay về cùng với tiếng rền rĩ của phản lực, tiếng đạn nổ, bom rơi và cả tiếng thì thầm của chàng phi công Danny với người bạn thân nhất cũng là tình địch của mình trong những giây phút cuối cùng “Hãy để người khác khắc chữ lên bia mộ của tớ vì cậu hay viết sai lỗi chính tả lắm, Rafe”. Nước mắt chảy thành dòng trên má cô Lân này người bên cạnh không bắt ngờ vì Lâm Tường trông thấy từ khi chúng còn long lanh trong mắt, lớn dần lên rồi vỡ òa ra. Xưa nay anh tưởng chỉ đàn bà khôn ngoan, lý trí mới thu hút được mình giờ lại ngẩn ngơ vì một hành động sướt mướt thế này đây.Đèn bật sáng. Lâm Tường ngồi yên. Nguyên Du xoay người tránh ánh mắt anh và dùng tay lau vội những vệt nước còn đọng trên má. Chỉ một thoáng cô đã quay lại. Lúc này hàng mi sũng nước hơi sụp xuống một chút nhưng tia nhìn vẫn rất thẳng, anh cảm giác chúng mềm như nhung khi được chiếu ra từ đôi mắt to tròn và trong vắt ấy. Lâm Tường rầu rĩ lắc đầu:- Giờ tôi mới biết tại sao mắt mình lại tí hí thế này. Từ trước đến giờ ngoài mục đích duy nhất là dùng để ngó quanh ngó quẩn tôi không biết sử dụng nó vào việc khác - Anh nheo mắt - Nếu tôi khóc thường xuyên liệu chúng có trở nên to tròn như đôi mắt của em không nhỉ?Nguyên Du ngượng ngập:- Tệ thật, lần nào tôi cũng thế.- Lần nào? Vậy em...Cô gật:- Lúc bước vào đây tôi mới nhận ra mình đã xem phim này rồi.- Vậy thái độ người ấy thế nào?Nguyên Du dè dặt:- Anh đang nói đến ai vậy?- Người nhìn thấy em khóc ấy. Thái độ của họ thế nào nhỉ? Có bối rối như tôi bây giờ không?Nguyên Du ngẫm nghĩ. Thái độ của Hải Đăng ư? Ngạc nhiên pha chút thú vị, hình như vậy, ánh mắt ấy thoáng cười khi nâng mặt cô lên và rút chiếc khăn từ trong túi. Nguyên Du ngẩn ngơ, hương thơm vẫn còn phảng phất trong trí nhớ. Lúc này tín hiệu cô nhận được từ ánh mắt Lâm Tường là bắt ngờ xen lẫn cảm động. Không nhận biết công việc của cô Sức mạnh cùng với hơi ấm tỏa ra từ đấy khiến Nguyên Du sợ hãi. Cô rút tay về.- Không. Người ấy cười vào mũi tôi sau đó cẩn thận chú thích thêm, chàng diễn viên đẹp trai mà tôi đang thương xót ấy hiện sở hữu “quả bom Hollywood”, nàng J. Lo xinh đẹp, vừa cuốn được từ tay gã vũ công tội nghiệp Cris Jud. Cách này đã làm tôi nín khóc một cách hữu hiệu. Chúng ta đang đi đâu đây?

8. Chương 8

CHƯƠNG 8.

Tôi muốn em ăn chút gì trước khi về nhà. Lúc này trong buổi tiệc, em không hề đụng đến đĩa thức ăn.Tất cả nhà hàng, quán ăn họ ghé qua đều đông nghịt. Người quản lý giải thích vì hôm nay là lễ lớn nên chỗ đã được đặt từ trước. Lâm Tường tỏ vẻ ái ngại khi bước vào quán ăn khá khiêm tốn nằm ở góc phố ít người qua lại. Nguyên Du nhún vai:- Tôi không phải là người sành ăn. Thức ăn với tôi chỉ có công dụng duy nhất là làm đầy bụng. Anh đừng câu nệ như thế.Lâm Tường gọi thức ăn cho cả hai. Nguyên Du nhìn anh một cách lơ đãng. Cô không còn tham vọng muốn hiểu rõ những gì diễn ra đằng sau cái bề ngoài hào nhoáng, khó hiểu mà đàn ông thường mặc vào như chiếc áo giáp. Kinh nghiệm dạy Nguyên Du rằng có thể nguy hiểm hoặc tầm thường nhưng chắc chắn nó sẽ làm cô thất vọng. Dù ở người này trực giác mách với Nguyên Du, anh như mặt trong của bàn tay vậy, rối rắm nhưng ấm áp dịu dàng nhưng mạnh mẽ. Lâm Tường

nhường mày trước cái nhìn của cô:- Gì thế?- Tôi muốn cảm ơn anh.- Tại sao?- Tôi chắc anh biết mẹ tôi và bác Triết muốn chúng ta làm quen với nhau nhưng với tâm trạng không vui, tôi đã có những phản ứng không đúng mực. Cảm ơn vì anh đã thông cảm với tôi.- Thật ngưỡng mộ khi phải nói với em điều này, tôi không tốt như em tưởng đâu, khó mà gọi ở tôi sự cảm thông nếu người ngồi trước mặt tôi không xinh đẹp. Chiếc áo của em cũng vậy. Nó khiến tôi chú ý từ lúc em bước vào phòng.- Vậy sao? - Nguyên Du nhìn xuống - Tôi chẳng có công gì trong đó và tôi thường thú vị hơn với những người không chú ý đến sự hiện diện của tôi.Lâm Tường nhăn nhó:- Này em thất tình thật à?- Có vẻ như anh không tin. Tuy nó không phải là chuyện gì đó khiến người ta tự hào khi nói đến nhưng để truyền cho anh chút kinh nghiệm xương máu, tôi rất sẵn lòng. Anh đã yêu bao nhiêu lần rồi nhỉ?Lâm Tường lắc đầu:- Tôi không nhớ.- Tôi sẽ hỏi đơn giản hơn, anh tỏ tình bao nhiêu lần rồi?Anh nín cười trước gương mặt nghiêm trang của cô, Nguyên Du trông thấy nhưng lơ đi.- Vài lần, chuyện này cũng quan trọng à?- Vậy có bao giờ anh nghe và chấp nhận lời tỏ tình từ một người phụ nữ chưa?- Nghe thì có còn chấp nhận thì không vì tôi thuộc phái cù lần. Tôi thích đeo đuổi và tỏ tình với phụ nữ hơn. Những cô gái chủ động, dạn dĩ không hợp với sở thích của tôi.Nguyên Du nâng ly nước lên, cười cười:- Vấn đề là ở đó.Lâm Tường nhướng mày:- Chẳng lẽ...Uống cạn ly nước. Nguyên Du cẩn thận đặt xuống và nhìn thẳng vào mắt anh:- Đúng thế. Tôi đã làm tất cả những chuyện đáng chán và không nên làm ấy. Dạn dĩ, chủ động, tỏ tình tôi đều làm tất tần tật nhưng có ích gì khi người ấy không yêu tôi.Lâm Tường tò mò:- Anh ta từ chối à?- Không. Như vậy thì vô lương tâm lắm người này chọn cách khác. Anh ấy giả vờ yêu tôi. Như vậy có phải là thất tình không?Lâm Tường giả vờ bối rối:- Chắc là đúng rồi nhưng... vì em tôi sẵn sàng từ bỏ sở thích của mình. Một phụ nữ đẹp có tỏ tình, dạn dĩ hay chủ động làm tất tần tật mọi chuyện cũng không sao. Tôi chấp nhận - Anh gấp thức ăn vào chén cô, bông đùa - Từ trước đến giờ những người phụ nữ đẹp thường chạy lòng vòng đầu đó và chẳng bao giờ tôi bắt kịp họ.Nguyên Du xoay xoay chiếc ly cạn queo trong tay rồi nhìn sang chiếc ly có đế cao sóng sánh dung dịch màu hổ phách của người đối diện:- Tôi có thể uống giống anh được không? Nhấp một chút rượu kể ra cũng thú vị và biết đâu lúc đó mọi người, trong đó có cả anh, sẽ nhìn tôi dè dặt hơn như cái nhìn dành ột người trưởng thành vậy. Này, Lâm Tường, tôi thật sự không thích cái cách mà anh đang nhìn tôi đấy.- Thì em cứ nhìn lại tôi bằng cái nhìn rất đặc biệt của em. Đừng để ai buộc em phải làm điều mà em không thích.- Nói như anh nó có được xem là bản lĩnh không?Anh nghiêng người rót một ít vào ly của Nguyên Du:- Hình như thế.- Vậy thì trong tôi không có cái gì mang tên là bản lĩnh cả.- Không đâu, ai cũng có bản sắc, bản lĩnh của riêng của mình. Theo tôi, mỗi người có đến hai gương mặt. Gương mặt để trình diễn khi giao tiếp, gương mặt thật chính là bản lĩnh. Xem ra nó là cái mà em giấu thật kỹ kìa.Nguyên Du uể oải nâng chiếc ly chỉ trắng một ít rượu dưới đáy:- Biết đâu khi uống xong tôi lại nghĩ ra chuyện gì đó vui vui làm anh cười.- Tôi sẽ cười nhưng em đừng uống rượu. Mà này việc tôi cười đối với em có ý nghĩa gì không?Nguyên Du lắc đầu:- Trong buổi tiệc, tôi đã trông thấy vẻ sung sướng của chị ấy khi anh cười. Tôi muốn biết cảm giác đó thế nào.- Làm sao em biết được cảm giác ấy trong khi em chẳng hề để ý đến tôi.- Chà, anh cũng rắc rối thật đấy. Được rồi, tôi uống rượu vì không cần sống đến một trăm tuổi và biết đâu trong lúc say mềm tôi sẽ tình diễn cho anh thấy gương mặt thật có tên là bản lĩnh của tôi.Xưa nay Lâm Tường thường tự hào vì sự năng động, nhạy bén và sức thu hút của mình. Nó mang đến cho anh nhiều cơ hội tiếp xúc và không có loại người nào mà anh chưa từng gặp, nhất là phụ nữ... Đã nhiều lần Lâm Tường thử hình dung mẫu đàn bà thích hợp nhất với mình. đó phải là một người có sức mạnh nội tâm của cô A, bản lĩnh của cô B, sắc đẹp của cô C... Tóm lại không phải là người ở trước mặt anh, nhân vật đang trưng ra bộ mặt ủ rũ vì thất tình nhưng lại có sức hút cực mạnh của một thỏi nam châm. Trái với bản tính lạnh lùng cổ hủ, Lâm Tường thật sự hiếu kỳ và người đàn ông nào đó là một thách thức lớn cho cái tôi kiêu ngạo của anh:- Hẳn không yêu em thật à?- Không.Anh ngả người ra sau:- Em sẽ nguôi ngoai thậm chí nhẹ nhõm nếu chịu học theo cách của tôi là thường xuyên tưởng tượng người đàn ông mà mình yêu say đắm ấy trở thành một gã hói đầu chỉ sau vài năm kết hôn với một cô vợ - Anh xoa cằm - Cô này thế nào nhỉ? Ừ, một cô vợ mập ú cộng thêm vài đứa con nheo nhóc. Quanh năm suốt tháng lằng nhằng bám quanh gấu quần bố mẹ, còn vợ chồng hẳn thì gấu ó cãi vã nhau như chó với mèo.Nguyên Du không hưởng ứng. Cô nhìn ra xa:- Tôi không thể tưởng tượng như anh gợi ý được vì người phụ nữ ấy rất đẹp, rất đặc biệt đến... ba tôi còn phải yêu cơ mà.Lâm Tường ngồi thẳng dậy. Không bao giờ anh quên được làn sương phủ xuống mắt cô trong khoảnh khắc ấy. Rồi xa xăm, thăm thẳm không để bất cứ vật gì phản chiếu lại, ngay cả ánh mắt của anh. Lâm Tường gọi khẽ:- Du.Cô mỉm cười:- Tôi đã rất cố gắng... tôi...- Đừng Du...Nguyên Du muốn làm một cử chỉ gì đó để ngăn nước mắt chực rơi ra nhưng Lâm Tường đã nghiêng người qua chiếc bàn rộng nắm lấy bàn tay run rẩy của cô Anh sẽ không bối rối đến thế này nếu ngay từ đầu không nhìn câu chuyện của cô qua lăng kính của một người từng trải trước những cái mà anh thường che giấu bằng sự

độ lượng rất kẻ cả “trò của phụ nữ”. Thậm chí anh còn cho rằng cách của cô hơi lạ một chút nhưng cũng chỉ là một khúc biến tấu mà thôi. Giờ Lâm Tường mới biết đây không phải là câu chuyện vợ vắn được thổi phồng lên hay nhận vợ vào để tạo sự chú ý hoặc quan tâm từ người khác. Bi kịch này quả vượt sức chịu đựng của Nguyên Dụ Chỉ vài giây trước Lâm Tường xem tất cả những việc anh đang làm chỉ nhằm một mục đích duy nhất là quyến rũ cô để chứng tỏ bản lĩnh của mình trước một phụ nữ dám thú nhận với anh đã hôn đến hai người đàn ông, trong khi chỉ ánh mắt cô cũng khiến anh gượng nhẹ vì sợ biến chúng thành đàn bà. Lâm Tường vỗ về, trước giờ quyến rũ là công việc thú vị mà anh làm mỗi khi rảnh rỗi chứ không phải cảm giác xót xa thế này:- Tôi chắc người ấy sẽ mãi mãi hối tiếc về điều này. Em đừng khóc nữa, được không? Nguyên Du không hề khóc. Đôi mắt cô mở lớn tràn ngập nỗi đau, khóe môi run rẩy. Dáng vẻ này như mũi tên nhọn xuyên thẳng vào tim anh khi đặt lên vai cô trong một cử chỉ chia sẻ, nâng đỡ rồi lưu lại dẫu thật lâu. Lúc này anh không phân tích được tình cảm của mình nhưng qua nét mặt và hơi thở điều hòa của Nguyên Du anh tin cô đã nhận ra được sự chân thành của nó. Lâm Tường rút tay về:- Thật lòng mà nói tôi thấy tội nghiệp gã đàn ông ngốc nghếch ấy. Chắc chắn sự tiếc nuối sẽ giết chết hắn. Nguyên Du gượng gạo:- Giết chết à? Vậy thì hay quá, tôi khỏi mất công làm điều này.- Em dám không? Nếu em có đủ can đảm giết chết hắn, tôi sẽ đến để giúp em phi tang. Nguyên Du mỉm cười, rất nhẹ, nhưng đó là một nụ cười duy nhất trong suốt buổi tối mang đúng ý nghĩa của nó. Họ rời nhà hàng lúc đường phố đã thưa người. Lâm Tường nhăn nhó khi chui vào Taxi:- Chết thật, tôi để quên đôi giày của em trong rạp rồi. Nguyên Du nhìn xuống chân mình:- Không sao, cái này cũng tốt. Tôi không phiền hà đâu vì xưa nay chưa bao giờ tôi được mà không phải mất đi một thứ gì đó. Lâm Tường nhún vai:- Nhưng cái được của em không tương xứng.- Nhưng nó làm tôi dễ chịu. Còn anh? Anh có được gì đâu. Tôi đã nghĩ đến điều này để không tính toán thiệt hơn kiểu phụ nữ đấy chứ - Làm như không nhận ra thoáng bóng gió trong giọng nói vừa rồi của anh - Nguyên Du trả lời bằng vẻ bông đùa rất thản nhiên. Cô chăm chú nhìn hai bên đường, gọi giạt - Này, chúng ta phải trở lại chỗ ban nãy để lấy xe chứ? - Tôi không có can đảm làm việc ấy khi đang yêu đời thế này. Nói thật nhé, đã lâu lắm rồi tôi không còn tự lái xe gần mấy nữa nhưng ban nãy trông em chán đời đến không thiết sống nên tôi mượn của người bạn xem như để giúp em một tay đấy mà. Nguyên Du cười lớn:- Tôi không tin mình tệ đến thế. Tôi thất tình chứ không tách cứ hay oán giận vì người ta chỉ đi ngang mà không chịu ngừng lại. Và điều này cũng không đủ sức làm tôi chán sống đến vậy. Nguyên Du vẫn yêu người đàn ông ấy dù hắn không yêu cô Cô lại thờ ơ trong khi những người phụ nữ khác khi lọt vào tầm mắt của anh không bao giờ có thái độ như thế. Ganh tỵ với sức mạnh của hắn, Lâm Tường buồn cười khi phát hiện ra trong lòng anh, gã đàn ông này chưa một cái gai. Ra hiệu cho tài xế dừng xe trước hẻm, Nguyên Du giải thích khi nhìn thấy cử chỉ phản đối của anh:- Hẻm cụt lại rất hẹp, xe không quay đầu được nên tôi xuống ở đây, chỉ vài bước là đến nhà thôi. Anh về nhé. Cảm ơn anh rất nhiều. Lâm Tường đi theo Nguyên Dụ Đúng như cô nói, hẻm cụt lại rất hẹp, không có chỗ quay đầu xe nhưng trước nhà Nguyên Du lại lù lù một chiếc. Người đàn ông bước xuống khi vừa trông thấy cô Anh thì thào vào tai Nguyên Du:- Tôi đoán đây là người khiến em thất tình. Xem ra em không trung thực với chính mình rồi đây. Hắn có vô tình như em nói đâu. Không trả lời anh, mặt Nguyên Du nhợt đi. Dù đã tưởng tượng ra một gã đàn ông đầy những ưu điểm về ngoại hình, Lâm Tường vẫn bất ngờ với những gì đang nhìn thấy. Dưới ánh trăng, mắt gã sáng và sắc lạnh như ánh thép. Một đường viền đen phủ kín cằm vào bao quanh nửa gương mặt nom dữ dằn như tướng cướp. Hắn đã đứng đấy rất lâu và không bỏ cuộc. Với vẻ lạnh lùng hắc ám, người này tiến gần Nguyên Dụ Mắt không rời khỏi mục tiêu, gã làm như không trông thấy anh nên Lâm Tường quyết định vẫn đứng nguyên ở đấy. Cạnh anh, Nguyên Du dăm dăm nhìn như bị hấn thôi miên. Một gương mặt rất khó đoán tuổi. Lâm Tường nghĩ người này sẽ gầm lên nhưng lạ thay giọng nói anh nghe được lại rất nhẹ nhàng:- Em về rồi à? Anh đến mỗi ngày nhưng không gặp được em. Mọi người bảo mẹ và em không ở đây nữa. Có phải sắp tới mẹ em sẽ bán nhà và dọn đi hẳn hử? Em có đi cùng mẹ không, Dù Có phải vì anh mà mẹ em quyết định như thế không? Nguyên Du lắc đầu:- Không, mẹ em có dự định khác, không phải vì anh đâu. Người đàn ông tỏ ra rất kiên nhẫn và cô gái cũng dịu dàng không kém. Họ chẳng có vẻ gì xung đột cả.- Hôm trước khi nhận điện thoại của em vào lúc nửa đêm, anh đã đến đây sau đó tìm em khắp nơi. Anh gọi hàng trăm lần sao em không trả lời anh hử Du? Dù có viện hàng ngàn lý do nhưng cô không thể không yêu người này. Ánh mắt của anh xoáy vào tim cô bởi sự đau khổ và tiếc nuối đọng đầy trong đó. Nguyên Du nhìn xuống đất:- Xin lỗi anh, em sẽ không làm thế nữa đâu. Hay anh đổi số điện thoại đi hoặc đừng trả lời em nữa. Anh biết đấy, muốn quên một thói quen cần phải có thời gian. Những lúc buồn hãy cần đến sự giúp đỡ em lại nghĩ đến câu mà anh thường nói “Người cần gì, thưa chủ nhân”. Em nhớ anh. Có lúc em cương lại được, có lúc em không thể... - Nước mắt cô rơi ra - Em đã xóa số điện thoại của anh.- Làm như thế có giúp em quên được anh không, Du? Cô mím môi, lắc đầu:- Em không thể thay đổi quá khứ nhưng em

có thể thay đổi những quyết định ảnh hưởng đến tương lai. Anh hãy đánh chính nếu em nói điều gì không chính xác. Từ lúc bắt đầu, anh đã biến quan hệ của chúng ta thành trận đấu khi chính tay gieo hạt giống thù hận vào cái chậu tình yêu tội nghiệp của em. Một trận đấu, vì thế nó giống như những trận đấu khác, người thắng được tất cả. Còn người thua Không quan trọng và nó không làm anh bận tâm vì dù thế nào đi nữa thì người thua cũng không bao giờ là anh ca? - Anh không bào chữa. Đó là lỗi của anh. Hãy cho anh một cơ hội để sửa sai. Anh sẵn sàng làm bất cứ việc gì, kể cả việc ngu ngốc nhất để chúng ta trở lại với nhau như ngày xưa. Nguyên Du cười buồn: - Việc ngu ngốc nhất đã xảy ra, đó là chúng ta đến với nhau. Giờ thì thế nào? Em đang có ghét người mình yêu như anh đã có yêu người mình ghét vậy. Tại sao chúng ta lại như thế? Chúng ta không thể làm như những người bình thường khác? Có nghĩa là yêu người mình yêu chứ không phải giả vờ với họ. "Yêu người mình yêu" Hải Đăng nhìn người đàn ông đang đứng cạnh Nguyên Du hẳn nhiên như tình cờ ở đấy nhưng sự以为然 đủ để một thằng ngốc cũng hiểu hẳn đang đặc ý trước sự thất bại của anh. Dáng vẻ của hắn như cười cợt một người đàn ông tỉnh rượu về hành động thất thường của gã lúc say. Chưa bao giờ Hải Đăng học cách chế ngự cơn giận trong tim như bây giờ vì anh biết không phải sức mạnh thể chất của anh giữ Nguyên Du đứng đấy. Trong mắt cô hiện lên nỗi buồn mà Hải Đăng chưa từng thấy. Nó làm anh đau hơn cả khi bị quá khứ hành hạ. - Anh đến đây để tìm sự thanh thản trong tâm hồn. Còn em, em không muốn bị anh lợi dụng để an ủi lương tâm đang dần vật. Không phải em muốn anh dần vật đâu nhưng đau đớn thế này em không đủ khả năng đóng kịch để làm như không có gì. Vì thế nếu sự từ chối của em có làm lòng kiêu hãnh của anh tổn thương, dù chỉ một chút, thì anh hãy xem như công lý đã được thực hiện vậy. Đừng đến tìm em thế này nữa. Hải Đăng nhìn cô đắm đuối. Với thời gian, vết thương và cả nỗi đau không nhìn thấy đã được hàn gắn nhưng anh không chịu thừa nhận. Anh mù quáng khi biến thành kẻ nô lệ cho lòng cao ngạo và ích kỷ của chính mình. Vẫn đón Trầm Hương quay về sau lầm lỗi ấy và ngay cả khi tình yêu đã cạn kiệt, dùng chính tình yêu mà anh huyền hoặc mình về sự hiện diện của nó để trừng phạt Trầm Hương suốt ngần ấy năm, vẫn thấy chưa đủ. Anh trối người phụ nữ này bằng lòng biết ơn và sự day dứt, ân hận vì trót làm tổn thương anh. Giờ đây anh không rõ có còn yêu cô không? Mức độ tình cảm ra sao anh cũng không biết. Lúc Trầm Hương ghen ngào anh thấy mình là kẻ khốn nạn nhất trên đời nhưng những lời của Nguyên Du lại khiến anh đau đớn. Anh không muốn mất Nguyên Du. Mắt cô long lanh. Nguồn nước tinh khiết, dịu dàng ấy Hải Đăng đã uống nhiều lần vẫn không cạn, hương vị của nó còn đọng trên môi. Anh tự nhủ, nhất định không phạm thêm sai lầm nào nữa. Tình yêu vốn không có chỗ cho lòng thù hận, vị kỷ. Mặc kệ gã đàn ông đứng cạnh cô, Hải Đăng chồm tới nắm lấy tay Nguyên Du, khấn khoản: - Em đừng đi. Hãy để anh nói. Xin em bình tĩnh nghe anh nói. Anh xin em. Sự nhũn nhặn đã xuống đến mức thấp nhất, cô chưa từng thấy điều này ở anh. Nhưng những lời này Hải Đăng đâu chỉ nói với riêng cô Nguyên Du nhớ lần anh uống rượu và về nhà trong cơn giận dữ. Anh và chị ấy đã cãi nhau. Tiếng chuông điện thoại, tiếng chuông cửa như còn dội vào Nguyên Du từng hồi dài nhức buốt. Lúc ấy, Hải Đăng vẫn nhắm mắt một cách bình thản, bỏ mặc cô trong sự sợ hãi. Nguyên Du rút tay về: - Bình tĩnh ư? Nếu em không gặp chị ấy ngồi trên chiếc ghế, mà anh bảo dành riêng cho em, nếu em không biết anh không hề yêu em và nếu em không phải là nạn nhân của một cuộc tình đầy toan tính thì chắc em sẽ có thái độ như anh vừa nói - Cô hạ giọng thì thầm như nói với chính mình - Bình tĩnh ư? Làm sao em có thể bình tĩnh được? Em yêu anh. Yêu tất cả những gì thuộc về anh, từ những nét bình thường đến những điều lập dị. Em yêu đôi mắt có nét cười - Cô ghen ngào - Em còn nhìn thấy những trẻ của chúng ta, những đứa trẻ cũng có đôi mắt biết cười giống như thế. Giờ đây em hổ thẹn thậm chí sợ hãi khi gặp lại giấc mơ ấy, những giấc mơ không bao giờ trở thành hiện thực. Nó đã biến thành cơn ác mộng day dứt trong em. Hải Đăng nhắm mắt lại đau đớn: - Anh rất ân hận. Anh muốn nói với em từ lâu nhưng anh... Nguyên Du khóc không thành tiếng. Những ẩn khuất dồn nén trong lòng theo nước mắt tuôn ra. Không thể giữ nó được nữa, nó sẽ làm cô phát điên. - Anh đã có sáu tháng, một trăm tám mươi ngày để nói với em những lời này nếu anh thật sự yêu em. Anh không hề yêu em. Lẽ ra em phải thấy điều này ngay khi nhận nụ hôn đầu tiên cũng không có bóng dáng tình yêu ấy. Không em nói không đúng. Không phải nhận mà em đã chủ động tạo ra nó - Hải Đăng đứng yên như hóa đá - Hôm em đến tìm anh, trước đó Bin đã tổ chức tình và hôn em. Xưa nay quan hệ này vẫn được em đặt vào ngăn ruột thịt, vì thế nụ hôn và cảm giác tội lỗi khiến em sợ hãi. Em đã đến đây tìm anh như tìm một cứu cánh. Trong thời khắc đó em tin chắc một điều, như những lần trước, anh sẽ giúp được em. - Anh yêu em. Lúc đó anh đã yêu em. - Không lúc đó và cả bây giờ cũng thế, anh chỉ thương hại em vì hoàn cảnh em dễ làm cho người khác trắc ẩn trong khi anh lại nghĩ mình có lỗi gì đó với em. Anh không có lỗi gì cả - Nguyên Du không dám nhìn thẳng vào Hải Đăng. Gương mặt bơ phờ, hốc hác và cái nhìn từ đôi mắt có hàng mi dày với cô vẫn còn nguyên sức mạnh vô hình. Vì thế những điều cô đang nói không phải chỉ để khẳng định với anh - Em không còn giận anh. Xem

như em có một mối tình đơn phương và nó đã qua đi. Anh có quyền thương hại em, tội nghiệp em nhưng xin anh đừng đến tìm em nữa. Em xin anh đây. Nguyên Du rũ ra như người bị tước hết sức lực Lâm Tường bước đến giữ lấy cô Hải Đăng cũng đang tiến đến gần, trông anh ta rất nguy hiểm, có vẻ như không có chuyện gì mà anh ta không dám làm, kể cả một hành động thô bạo nhưng câu nói của Nguyên Du cùng ánh mắt thăm thẳm như bóng đêm của cô đã đóng anh ta xuống đất:- Em có một tình yêu, một tài sản rất lớn và em đã trao cho anh đến đồng xu cuối cùng. Vì anh vét hết nên em khánh tận rồi. Giờ hãy tha cho em, anh Đăng. Những lời này tưởng như Nguyên Du vắt từ tim nên khi nói xong cô hoàn toàn kiệt sức. Thân hình mảnh mai đang run nhẹ, trong vòng tay Lâm Tường dù ánh mắt cô chuyển sang vẻ bình thản rất kiên cường. Sức mạnh tinh thần ấy khiến anh khâm phục. Đó không phải là cơn bộc phát, đó là thứ được nấu chín trong đầu. Cũng như anh, hẳn đã nhận ra điều này và nỗi đau làm biến dạng gương mặt rất dần ông ấy.- Tôi đưa em vào nhà nhé. Nguyên Du đẩy anh ra, dù trước đó vài giây tưởng như không có vòng tay này cô không thể đứng vững:- Không cần đâu tôi sẽ đi một mình. Bóng tối nuốt chửng lấy Hải Đăng. Chưa bao giờ anh biết một Nguyên Du mềm mại và cương quyết thế này. Đã quá muộn khi phát hiện ra tình cảm anh dành cho cô cùng những nét thất quá trong tính cách của người phụ nữ mà anh nghĩ rằng rất yếu đuối không bao giờ dám rời xa anh. Cô không chấp nhận những thứ nửa vời. Hải Đăng đã viết những trang đầu nhưng Nguyên Du mới là người đặt dấu chấm hết ỏi tình của họ. Giống như hình ảnh khủng khiếp đọng trong ký ức Hải Đăng, Nguyên Du chậm chậm quay đi. Cánh tay cứng như thép đặt trên vai nhưng giữ anh đứng nguyên đây bằng cái xiết nhẹ đầy cảm thông:- Hãy để cô ấy yên. Cánh cửa khép lại trước mặt hai người đàn ông. Hải Đăng nhìn xuống bàn tay trợ trợ của mình. Giờ đây kết án hay tha thứ cho anh chẳng có người nào khác ngoài chính bản thân anh. Kinh nghiệm dạy cho anh bài học cay đắng, khi anh bóp cái gì trong tay chặt quá thì nó sẽ tràn qua kẽ tay. Anh đã xiết chặt Nguyên Du không phải vì tình yêu mà bằng sự ích kỷ, kiêu ngạo nên giờ đây anh mất cô vĩnh viễn. Lâm Tường nhún vai, không có Nguyên Du, hai người đàn ông chẳng cần gương nhẹ hay đóng kịch làm gì. Bỏ mặc kẻ vừa bị tuyên án trong một phiên xét xử mà ngay cả việc biện hộ cho chính mình hẳn cũng không làm nổi. Lâm Tường thông thả bước đi. Taxi không còn đợi ở đây. Hàng quán đã đóng cửa, chỉ ngọn cao áp lẳng lẽ bên đường. Lâm Tường cuốc bộ trên con phố dài, yên vắng. Nguyên Du đặt hai tay lên đùi ngồi yên. Người đàn ông nhẩm tính, có hơn nửa giờ trôi qua, cô vẫn ngồi nguyên như thế không buồn nhúc nhích. Ngay cả việc lướt mắt qua gương để nhìn khuôn mặt mình, một tác phẩm mà anh rất ưng ý, cô cũng không làm. Một gương mặt đẹp, không hẳn buồn, nhưng rất tâm trạng. Cũng dễ hiểu thôi, theo suy nghĩ của anh, chẳng mấy ai vui vẻ trong ngày kết hôn của cha mình cả. Bà Nghi quanh quẩn cạnh Nguyên Du Một tuần trước ngày cưới, dù không nói ra nhưng ai nấy đều có ý trông Nguyên Du. Mai chiều qua nó mới về đến. Không gương vui, không nén buồn, nó bình thường một cách đáng ngại. Chỉ vài tháng mà trông Nguyên Du khác hẳn. Bà vỗ nhẹ vào chiếc áo sau khi đã ủi cẩn thận:- Cô treo nó ở đây nhé.- Dạ. Chiếc áo do chính mẹ chọn vải và đặt may. Thái độ của mẹ rất đúng mực, như một người bạn nhận được tin vui, ồ lên và chúc mừng. Dù không có bất cứ lời dặn dò hay đặc biệt lưu ý nào nhưng Nguyên Du biết bà cũng muốn cô có thái độ như thế. Mình chẳng hiểu gì cả, cứ tưởng tri cha kéo mẹ là một việc làm đúng vì tin chắc họ vẫn còn yêu nhau. Cô không nghĩ mình nhầm lẫn trong khoảng thời gian dài đến thế vì biết bao lần cha nhắc mẹ trong sự tiếc nuối, ân hận, nhớ thương. Giờ Nguyên Du phát hiện ra những thứ có tên linh cảm, phán đoán, suy nghĩ ở cô đều là những thứ không đáng tin. Sau khi dùng cọ phủ một lớp phấn hồng thật mịn lên gò má Nguyên Du, người đàn ông lùi ra xa, gạt gù khi ngắm toàn bộ tác phẩm của mình. Đúng như anh dự đoán, ngay cả ông Nguyên cũng không giấu được vẻ bất ngờ khi nhìn thấy con gái. Nó giống Quỳnh Thy lúc về nhà, cũng sau một lễ cưới. Đêm qua lúc cha con trò chuyện, Nguyên Du có vẻ lẩn tránh khi ông nhắc đến mẹ nó. Ông hiểu tâm trạng và suy nghĩ của con, để nó nghĩ như thế cũng tốt. Là người quay đi sao ông cứ phải dằn lòng không được ngoái nhìn sau lưng như thế? Ở góc phòng Hải Đăng không rời mắt khỏi Nguyên Du. Chiều qua, chẳng mấy ai để ý đến chiếc xe màu đen bóng loáng đậu cách nhà một khoảng khá xa nhưng linh cảm mách anh rằng người trong đó chính là cô. Hơn mười phút sau Nguyên Du mới bước xuống và vào nhà bằng cửa hông, thái độ vội vã như lẩn tránh. Sau cái đêm đáng nhớ ấy, bà Quỳnh Thy không cho anh cơ hội gặp mặt để giải thích rõ ràng. Thái độ ấy nói với anh rằng bà đã hiểu tường tận mọi chuyện nhưng liệu bà có tin anh thật sự yêu cô không? Hải Đăng thấy lòng đắng ngắt, làm sao bà tin được khi chính anh đã từng nghi ngờ điều này. Lần đầu tiên anh thăm thía, cơ hội không phải lúc nào cũng do mình tạo ra. Sau sự kiện ấy và cách cư xử của mọi người vẫn bình thường. Anh hiểu câu chuyện của anh và Nguyên Du cùng mối liên hệ với Trầm Hương vẫn được giữ kín. Lòng biết ơn, sự khâm phục làm tình yêu trong anh trở nên khắc khoải và da diết hơn. Chung quanh hơn, đám đông đang lao xao nhưng vượt lên trên nó, Hải Đăng chỉ nhìn thấy gương mặt Nguyên Du. Anh mong bắt được một ánh mắt giận dữ, oán trách chứ không phải

nét trầm tĩnh như bây giờ . Sao anh không sớm nhận ra gương mặt trong sáng, ngay thẳng này không có chỗ cho những toan tính nhỏ nhen.Xe rước dâu nối đuôi nhau thành hàng dài trước cổng . Dù nhà gái không câu nệ nhưng bà Tần không tán thành việc tổ chức đơn giản, vì “Tội nghiệp con nhỏ”, không thể để quá khứ của Bảo Nguyên ảnh hưởng đến Thùy Dung . Giờ đây trái với sự hồi hã, tíu tít của mọi người, gương mặt ông Nguyên thoáng nét trầm tư . Không còn hy vọng quay lại và không thể không tiếp tục bước đi, ông bị dằng xé bởi những tình cảm trái ngược nhau . Sau lưng là một chuỗi sai lầm của bản thân ông nhưng vị đắng của nó lại không gói trong phạm vi nhỏ hẹp ấy - “Chúc mừng anh . Em tin anh sẽ làm tốt hơn .” Lời nói nhẹ nhàng không chút ẩn ý của Quỳnh Thy khiến ông day dứt, hổ thẹn bởi cảm giác nhỏ bé trước người phụ nữ ấy.Theo sự sắp xếp cẩn thận đến từng chi tiết của bà Bảo Thy, mọi người vào đúng vị trí của mình và rống rần ra xe . Bà Tần ngoái lại hỏi :- Du ơi, uống thuốc chưa con ?- Dạ, con không uống dâu nội . Đám cưới mà ngủ gà ngủ gật kì lắm.- Không kì hơn cái việc mà con thường làm mỗi khi say xe dâu . Vào nhà lấy thuốc đi.Bin nhanh nhẹn :- Để con lấy cho.- Ừ, nội giao Nguyên Du cho con đây . Trông chừng chị ấy dùm nội.Ở khoảng cách gần, mắt Bình âm áp , nòng nân thấp thoáng nét van lơn, nhẵn nhặn đến tội nghiệp . Vãn mái tóc ngắn lĩa chĩa nhưng không làm Nguyên Du ngứa mắt . Bộ vest màu sẫm làm nước da Bin sáng hơn và nổi bật đáng dấp cao lớn, mạnh mẽ của một người đàn ông nhưng lúm đồng tiền trên má khiến anh không thoát ra được hình ảnh cậu bé mà cô khư khư giữ lại trong ký ức . Lúc này ký ức ấy đang gợn lên cảm giác êm đềm như cơn sóng dịu dàng vuốt ve bờ cát, quên cả giận hờn, Nguyên Du nói bằng tất cả sự trù mến :- Cảm ơn Bin.Đôi môi nở ra có hình dáng một nụ cười . Đôi môi đỏ hồng này từng... cô quay đi . Hải Đăng không bỏ sót cử chỉ nào . Hai người đứng cạnh nhau tạo thành hình ảnh tuyệt đẹp về một sự kết hợp hoàn mỹ nhưng bỏ qua cảm giác ruột thịt thì Bình cũng không phải là đối tượng của Nguyên Du vì thế anh không thêm hạ mình so sánh với hần (hmmmm, cha Hải Đăng này làm như mình hay lắm... ghét) Nhưng chỉ nghĩ đến việc hần dám hôn Nguyên Du, Hải Đăng đã muốn giết chết hần . Chính Bin đã đẩy cô đến tìm anh vào cái ngày chết tiệt ấy . Hôm ấy ngồi cạnh Trầm Hương, Hải Đăng lại nhớ đến người khác . Những lời trách móc khiến anh giận phát điên, họ cãi nhau tung tóe và anh say khướt khi về nhà . Nhìn thấy Nguyên Du, cảm giác thất vọng trỗi lên, anh lại quay sang tội nghiệp Trầm Hương . Chỉ vì một cô bé táo tợn dám chủ động đến tận nhà để tìm một gã đàn ông độc thân phóng túng, anh lại bỏ rơi người đàn bà tận tụy của mình.Lúc ấy rượu và sự chán ghét đã đẩy lòng cao ngạo của anh lên đến đỉnh điểm . Ở vị trí chót vót ấy Hải Đăng không còn đủ tỉnh tể, nhạy bén để đánh giá đúng mọi biểu hiện ở cô . Những biểu hiện mà anh cho rằng nó xuất phát từ tình cảm đã thấy rõ từ trước cộng thêm sự đam mê, cuồng nhiệt được đốt nóng bằng những hành động có chủ ý từ anh . Mình đùa với lửa và giờ đây tất cả đã rụi mòn vì nó . Hải Đăng nhận ra anh không hề cường điệu khi nói rằng sẵn sàng làm bất cứ điều gì kể cả những việc ngu ngốc nhất để Nguyên Du trở lại yêu anh như ngày xưa . Ví như việc bỏ qua lòng kiêu ngạo, một nét đặc trưng vốn bất di bất dịch để thú nhận anh đang ghen với Bin (cho chết cái cha Hải Đăng này, bực mình quá) Anh không muốn hần đi cạnh và nhìn cô như thế.Không để ý đến chung quanh , Nguyên Du lơ mơ nhớ đến đứa bé với câu hỏi ngây ngô mỗi khi giở quyển album gia đình “Vậy con đã ở đâu trong ngày cưới của ba mẹ ?” Giờ mình đứng đây và nhìn người phụ nữ của ba . Không đẹp bằng mẹ nhưng cô ấy toát lên vẻ thanh nhã, mộc mạc như một bài thơ lục bát có thể ngâm nga, có thể hát ru vì thế nó đi vào lòng người và lưu lại đây một cách nhẹ nhàng tự nhiên . Gương mặt tròn phúc hậu, đôi mắt sáng trong với hàng mi dài và mới đây thôi đôi mắt ấy sáng bừng lên khi nhìn thấy ba cô . Ánh sáng của lòng tin, của sự thánh thiện làm những đường nét trong cái bố cục chưa hoàn chỉnh ấy vụt thanh thoát một cách lạ lùng.Đám rước len lỏi theo lối đi hẹp giữa những hàng cây . Xa xa là tiếng máy cày đang vỡ đất . Mùi đất, mùi cỏ dại thơm nồng tỏa trong không khí . Tiếng trò chuyện thoát tiên rì rầm sau đó lớn dần lên rầm ran suốt con đường . Một đoàn người đầy màu sắc vì thế không chỉ thu hút đám trẻ con trong xóm mà những người ở ven đường cùng đổ ra xem . Sau cô dâu, Nguyên Du là nhân vật được chú ý nhiều nhất , vì mình là con gái của... chú rể, cô đoán thế . Từ nhà gái ra tới quốc lộ khá xa, nhận thấy cô dâu đã thấm mệt trong đôi giày cao và chiếc quần dài phủ gót, Nguyên Du bước đến gần :- Từ đây ra đến đường cái chắc không chụp hình hay quay phim nữa đâu . Di đưa bó hoa Du cầm hộ cho.Thùy Dung cảm động vì giọng nói và ánh mắt của cô bé biểu lộ sự quan tâm thật sự . Chắc chắn người sinh ra và giáo dục cô không phải tầm thường . Bà ấy mãi mãi là hình ảnh đẹp, là vết thương, là ký ức đau buồn trong lòng ông . Đồng ý kết hôn, Thùy Dung chấp nhận khoảng trống này với hy vọng thời gian sẽ lấp đầy nó . Mắt cô bé thoáng cười khi Thùy Dung nhẹ nhàng :- Cảm ơn Du...Xe xuống bên thì trời lất phất mưa . Mặt sông mù mịt hơi nước . Phà từ từ tách bến, sóng duênh lên vỗ mạnh vào bờ . Nguyên Du nhìn ra khung cửa nhỏ, gió nặng nặng chở theo những hạt nước li ti phủ đầy mặt cô . Đám lục bình hờ hững trôi trên sông và phải dòng xoáy lập tức bị cuốn ngay vào . Sau một hồi vùi dập chẳng thương hoa tiếc ngọc , một

cách chán chường dòng nước đục ngầu quăng nó xuống gầm tàu . Nguyên Du nghiêng người trong theo . Một cánh tay vươn tới giữ chặt lấy cô, Nguyên Du quay lại . Vẻ sợ hãi trong mắt người này khiến cô ngạc nhiên . Họ sao thế nhỉ ? chẳng lẽ họ nghĩ cô có thể làm chuyện rò rỉ trong ngày cưới của cha mình hay để phản đối đám cưới này cô sẽ làm chuyện rò rỉ ? Không ai hiểu mình cả, Nguyên Du cười buồn . Nhưng để khẳng định mọi biểu hiện tiêu cực, nếu có, ở cô trước đây đều xuất phát từ tình yêu dành cho cha mẹ chứ không phải sản phẩm của sự ích kỷ thì Nguyên Du không dám . Nguyên Du nhớ ánh mắt thăm dò cùng nét ái ngại trên gương mặt Lâm Tường trước vẻ trầm tư của cô.- Thay vì đi chơi đâu đó tôi đến dự đám cưới cha mình, tôi không sao đâu . Anh đừng như vậy.- Tốt - Anh búng tay - May mà giữa em và tôi còn có một điểm chung . Tôi cũng mong cha mình kết hôn sớm . Hy vọng là em thật sự nghĩ như thế chứ không phải thể hiện chỉ để tôi nhìn thấy . Việc này chắc chắn sẽ xảy ra, vấn đề chỉ sớm hay muộn mà thôi . Em không quen mới là lạ . May mà cha mẹ em chia tay nhau đã lâu, lúc đó em...- Về tình cảm, một đứa trẻ không bao giờ là quá bé bỏng hay quá sớm để có thể nhận biết tình cảm của người khác dành mình hoặc sự thiếu thốn tình cảm của chính bản thân nó . Có vẻ như anh không hiểu điều này . Vì anh chưa bao giờ là một đứa trẻ chẳng ?Lâm Tường ngả ra sau cất tiếng cười vang :- Vậy là em lầm rồi, tuổi thơ của tôi kéo dài lắm . Lên đến trung học tôi vẫn chưa tự mình (73) đi đến trường đấy . Bạn bè cặp bồ loạn cả lên trong khi bọn con gái cùng lớp chẳng ngó ngang gì đến tôi . Họ còn kháo nhau mỗi tối tôi đều được... quần tã và đặt vào giường cùng với bình sữa . Thú thật với em tôi cũng ngưỡng mộ nhưng không đến nỗi... à, không đến nỗi đỏ mặt như em bây giờ đâu . Nhưng vì lúc đó chăm sóc tôi là niềm vui lớn nhất của cha nên tôi không muốn làm ông buồn.Sự tinh tế của anh khiến Nguyên Du bất ngờ . Cô thấy hổ thẹn khi nghĩ đến khoảng thời gian dài làm mẹ buồn lòng . Mỗi khi nhìn gương mặt đau khổ, chịu đựng của bà vì lạnh nhạt, xa cách của cô, Nguyên Du thấy hả hê . Vì yêu cha, cô buộc mẹ phải sống trong sự day dứt, ân hận . Vì yêu mẹ, cô dùng sợi dây kỷ niệm và cả đoạn hồi ức đau buồn ấy để trối cha mà không mấy may nhận ra ông đã có người khác . Cô làm mọi chuyện, kể cả việc nhân danh tình yêu của cha mẹ, chỉ vì mình . Điều này khiến cho những người yêu thương cô buồn lòng và tệ hơn nữa cô cũng làm cho chính mình buồn lòng . Mắt Nguyên Du ngân ngấn . Mắt Lâm Tường đầy vẻ cảm thông . Qua lớp sương mờ, cô lại nhìn anh rõ hơn :- Cảm ơn anh vì đã nói cho tôi nghe những lời này . Tôi hiểu anh muốn gửi gắm điều gì . Cảm ơn anh vì đã ở cạnh tôi . Tuy muộn một chút nhưng cuối cùng tôi cũng kịp nhận ra anh là một người tốt.- Ít dừng... Tôi không thể lợi dụng một phút yếu lòng của em để nhận vợ những phẩm chất tốt đẹp vốn không thuộc về mình . Mà này, nếu chỉ vì những điều vừa nghe em đã vội cho tôi là người tốt thì tôi có thể tốt hơn rất nhiều đấy . Để tôi giải thích rõ ràng trước khi em kết luận nhé , sở dĩ tôi ở cạnh em thấy này là do thuận đường và cô Thy đã nhờ tôi . Tôi sốt sắng cưới vợ cho cha vì cha chỉ là cách gọi . Ông không phải là cha, ông là bác ruột của tôi . Ông lập gia đình nhưng không có con vì bác gái bị bệnh tim và mất sớm . Ông nuôi tôi từ bé . Giờ em đã vỡ mộng chưa ?Nguyên Du thản nhiên :- Tôi chẳng mộng mị hay mơ tưởng gì về anh cả . Lần đầu gặp nhau, dù anh cố tình làm khó nhưng tôi vẫn cảm tình vì sự thẳng thắn của anh, tất nhiên là cảm tình lành mạnh thôi . Nhưng lại mất cảm tình ngay sau đó và bây giờ thì có cảm tình trở lại - Cô nhìn anh, nhấn mạnh một cách cố ý - Tất nhiên cũng chỉ là cảm tình lành mạnh.Lâm Tường xoa xoa hai tay vào nhau :- Em có thể giải thích rõ một chút không ? Mất cảm tình ngay sau đó là thế nào nhỉ ? Và (75) cảm tình trở lại còn khiến tôi ngạc nhiên hơn . Tôi đã làm gì đâu . Nói thật nhé, tôi là người thích nói những điều tốt đẹp nhưng cần phải làm điều tốt đẹp nào tôi phải suy nghĩ rất lâu đấy.Dù nói thế nhưng lúc tay trước cửa nhà, Lâm Tường lại dặn dò rất cẩn thận :- Công việc của tôi hoàn thành trong vòng ba ngày . Trên đường về tôi sẽ ghé quá đón em . Không, để tôi nói hết, dù em về sớm hơn hay lưu lại đây tôi vẫn cứ đến . Nói thế để em không phải vất óc tìm lý do từ chối tôi.Phà sắp cập bến . Hành khách trên boong lục tục đi xuống . Các phương tiện di chuyển đồng loạt khởi động . Âm thanh rền rền cộng thêm mùi xăng trong không gian đặc quánh làm Nguyên Du ngộp thở . Mặt cô tái mét . Bất chấp sự hiện diện và vẻ ân cần của người thanh niên đứng cạnh Nguyên Du, Hải Đăng vội đám đông đi tới . Chợt Nguyên Du mở to mắt và lao về phía mạn tàu . Tim thất lại, anh phóng theo cô . Mấy đứa trẻ bán dạo đuổi nhau chạy lòng vòng, thằng bé to con nhất bị mất đà, té xuống sàn tàu sau khi húc đầu vào bụng Thùy Dung . Ông Nguyễn vừa đi vừa trả lời điện thoại nên không trông thấy . Nguyên Du đến kịp lúc, giang tay ra đỡ lấy Thùy Dung đang loạng choạng cuống cuống tìm chỗ (76) bấu . Cô hốt hoảng gọi to :- Dì có sao không ? Dì đau ở đâu ? Dì ơi... Ba ơi...Thùy Dung ngăn lại . Hơi thở đứt quãng trong lồng ngực :- Đừng gọi ba, dì không sao . Ôi... đau quá...Lồm cồm đứng dậy, thấy tình hình có vẻ nghiêm trọng, thằng bé cun cút lùi mất dạng . Nguyên Du xoa vùng bụng, hỏi dồn :- Dì có đỡ chút nào không ? Liệu có ảnh hưởng gì đến đứa bé không dì ? Có đi được không ? Để con gọi ba... ba ơi...Thùy Dung giữ tay cô lại :- Lúc này hơi đau nhưng giờ thì ổn rồi . Đừng la to, đừng làm mọi người chú ý . Dì không sao chúng ta điNguyên Du ngừng lên :-

Xe hoa đã qua cầu một đoạn rồi, không thể đuổi kịp, chúng ta phải đi bộ thôi . Hay mình dùng tạm chiếc này đi đi ?Thùy Dung lắc đầu :- Di đi xe không quen nên nhích từng chút thế này sẽ làm di mệt lắm . Ba đang quay lại tìm di , Du cứ lên xe đi, an tâm nhé, di không sao (77) đâu.Nguyên Du nói nhỏ trước khi ông Nguyên đến gần:- Về nhà, di nhờ ba khám lại.Thái độ chân thành không chút giấu cợt này làm Thùy Dung xúc động . Nụ cười dịu dàng xóa đi khoảng cách giữa hai người :- Di biết rồi . Cảm ơn Du.Trời sầm sầm tối, theo thói quen cả ngày quây quần ở phòng ăn . Ai nấy mệt nhoài nhưng gương mặt lộ nét hoan hỷ khi nhắc đến những chi tiết buồn cười hay tâm đắc trong lễ cưới . Bà Nghi cho vào tủ lạnh mấy gói thức ăn mang về từ nhà hàng và lắng nghe câu chuyện của mọi người . Không có tiếng Nguyên Du, bà quay sang Bảo Doanh:- Du đâu rồi con ?- Dạ, Du về phòng rồi di hai, chắc cô nàng mệt đứt vì loay hoay suốt buổi lại không ăn chút gì . Đã vậy, lúc bước xuống xe đã nôn thốc nôn tháo ngoài vườn.- Ừ, để nó nghỉ một chút . Con cũng cho An về đi - Bà chắc lưỡi - Tội nghiệp thằng nhỏ, mấy hôm nay vất vả làm dâu cho nhà vợ.Mặt Bảo Doanh đỏ bừng . Sau một hồi ngừng ngoảnh , cô cũng nghiêng người nhìn ra phòng khách . Bà Tần háng giọng hỏi Bin đang ngồi phía bên kia bàn :- Thằng tới con đi hả Bin ?- Dạ.- Để nội nhờ cô Hai chuẩn bị một ít thức ăn gọi lên . Keo lọ có linh kinh một chút cũng ráng mang theo . Sang bên ấy thời gian đầu nếu không ăn được món tây cũng còn có cái mà dùng - Bà chép miệng - Gắng học cho giỏi rồi về với ông bà nội . Chú Út của con chắc chỉ đi đi về về thôi, không ở hẳn bên này đâu . Nội nghe nói việc kinh doanh chú ấy thuận lợi và phát đạt lắm . Giờ ông bà ngoài ấy chỉ còn mình con . Có dất mắt xanh, tóc vàng, mũi lõ hay xí xa xí xỏ về cũng được . Đừng học xong rồi quay ngoắt lại chê bai nơi ngày nghèo nàn, lạc hậu rồi ở mãi bên đây.Bin đứng lên . Sự trang nghiêm của anh khiến mọi người ngạc nhiên . Lờ mờ đoán ra điều Bin sắp nói nhưng Hải Đăng vẫn không dám tin . Nếu quả như vậy thì rõ ràng anh đã không đánh giá đúng người có gương mặt hoàn hảo đến mức không thật này (sao đọc truyện thấy anh nào anh nấy đẹp trai phát mê à...) Hải Đăng không biết chính ánh mắt chăm chú hướng về cầu thang của anh đã góp thêm ngọn lửa nung nóng ý định táo bạo trong đầu Bin . Vừa dợm bước ra phòng khách , (79) Bảo Doanh sững người giữa mớ lý tách, chén đĩa . Ngược lại, bà Bảo Nghi sờ soạng tìm chỗ ngồi xuống khi ngoài kia Bin đang tự tin nói rõ từng lời :- Nội đừng lo, con sẽ quay về . Ngoài những lý do mà nội vừa dạy, con còn một lý do nữa cần thưa với gia đình.Bin dừng lại nhìn khắp một lượt . An đứng lên quay về hướng bà Tần, dè dặt :- Con xin phép về ạ !Trước khi bà Tần kịp phản ứng, Bin đã lắc đầu :- Không, đừng ngại, anh cứ ngồi lại vì giờ anh đã là người nhà rồi . Và lại điều em sắp nói không phải là chuyện cần giữ bí mật với người thân trong gia đình.Hải Đăng ngồi yên . Anh không có ý rời khỏi nơi này . Hắn biết vậy nên mới nói thế . Nếu anh rời khỏi, hẳn diễn cho ai xem . Bin nói tiếp . Trong mắt Hải Đăng thái độ này có vẻ gì đó rất xác xược.- Lý do rất đơn giản con quay về vì yêu Nguyên Du (hì hì hì) Chúng con yêu nhau và sẽ kết hôn, nội ạ !Không có âm thanh nào được nghe thấy , dù rất nhỏ . Trong vài giây, im lặng như tấm chăn dày, ngọt ngào trùm kín mọi người . Bà Tần lập cập cúi nhặt chiếc khăn rơi xuống đất . Dù ông Giang kín đáo giữ chặt lấy tay nhưng bà Hồng Ân vẫn đứng bật dậy tựa như đến lúc này bà mới hiểu những điều Bin nói có nghĩa là gì và bất ngờ khiến bà lắp bắp không thành tiếng :- Con... con vừa nói gì vậy , Bin ?Cậu con trai nhìn lại bà, cái nhìn thẳng, bình tĩnh và không nhượng bộ . Nó đã nuôi ý nghĩ thầm kín này từ lúc nào mà bà không biết . Không phải là sản phẩm của những bộc phát, nhất thời, đây là kết quả của một quá trình . Nhìn Bin, bà thấy lại nét cương nghị cùng tính cách quyết liệt mà nó sao ra từ người cha chưa bao giờ biết mặt . Không có lý do rõ ràng nhưng việc đầu tiên hiện lên trong ý thức bà là không thể chấp nhận . (sao kỳ vậy ta...)- Con yêu Nguyên Du...Dù lập lại lần thứ hai nhưng tác dụng của lời tuyên bố không hề giảm bớt, và nó không chịu dừng lại ở đấy :- Nhưng kết hôn là chuyện sau này, khi con học xong . Chuyện chúng con yêu nhau không gì sai trái, mẹ ạ - Bin nhìn quanh . Tuyệt nhiên không có sự khiêu khích hay vô lễ nào nhưng bà Hồng Ân biết lúc này thuyết phục nó từ bỏ ý (81) định là điều không thể - Nếu nội, ba mẹ và người phản đối, hãy cho con lý do thật hợp lý ..Bà đến gần con trai . Nó nhìn xuống và chờ đợi trong sự điềm tĩnh đáng ngại, có vẻ như không có tình huống nào mà nó chưa nghĩ ra hoặc không biết cách đối phó.- Mẹ không có lý do hợp lý nào cả . Mẹ chỉ muốn con xin lỗi nội và mọi người rồi sau đó rút lại những lời tuyên bố điên rồ ấy.- Con không hiểu điên rồ mà mẹ vừa nói là có nghĩa là gì . Con...Bà nóng nảy cắt ngang :- Mẹ không muốn nghe . Mẹ đang tự hỏi tại sao con dám nói những lời như vậy khi chúng ta là một gia đình.Là một gia đình ? Chính vì điều này mà bao năm qua Bin đã khổ sở dồn nén thậm chí bóp chết tình cảm ấy trong khi bản thân nó không phải là trở ngại . Nó chỉ gặp vấn đề nhỏ về mặt tâm lý nhưng mẹ đã cố tình không hiểu . Thay vì đứng về phía anh, bà lại đứng ngược lại . Để giữ mối hòa hảo, bà đang lớn tiếng công kích con trai . Bin thấy mẹ xa lạ quá . Gia đình mà bà đang nói đến quả là tốt đến mức lý tưởng nhưng để được Nguyên Du, anh sẵn sàng đứng ngoài nó.- Mẹ đang chờ nghe con nói lời xin lỗi và hãy quên đi chuyện này ít nhất là cho đến khi con trở về.Không phải là lời hứa, mẹ chỉ nói cho qua chuyện .

Anh làm tất cả không phải để nhận một kết cục thế này . Bin lắc đầu :- Mẹ đã dạy con về sự trung thực vì thế con không thể xin lỗi khi biết rõ mình không làm điều sai trái . Con chỉ muốn được trao đổi một cách thẳng thắn. Bà thở dốc . Mọi người đang hướng mắt về hai mẹ con và sự ương ngạnh của Bin khiến bà nổi giận . Kết quả là bà phải sử dụng đến quyền làm mẹ, cái quyền làm những chuyện vô lý mà vẫn được chấp nhận.- Mẹ muốn con thôi ngay và trở về phòng...- Mẹ !!!!Không ai nói lời nào . Bin nhìn quanh . Gia đình ư ? Họ đang dành cho anh cái nhìn dè dặt và đề phòng . Thái độ này nói rằng không cần cố gắng, anh vẫn bị đa).t ra ngoài mối quan hệ ấy . Tệ hại hơn nữa là việc trở thành xa lạ lại không mang theo ý nghĩa tích cực như mong muốn . Cảm giác thua cuộc, nhất là thua người đàn ông đang ngồi im lìm ở góc phòng như dòng dung nham đỏ rực chảy từ từ vào huyết quản khiến cả người Bin nóng ngùn ngụt . Lý trí, tình cảm, đều biến thành (83) ngọn đuốc.- Mẹ đang nói nơi này là gia đình phải không ? Về cách xưng hô, về hình thức thì đúng như vậy nhưng thực chất họ có phải là ruột thịt của con đâu . Con chỉ có mẹ là ruột thịt và mẹ đang cố chứng minh không phải như vậy.- Con...Gương mặt tái mét, bà Hồng Ân lấy bẫy dựa vào người ông Giang . Phản ứng này không làm Bin nao núng, giọng anh chỉ dịu xuống một chút :- Xin lỗi mẹ nhưng con không bỏ cuộc, dù cho cả thế giới này phản đối con- Nội không phản đối con , Bin.Bin đã đặt ra rất nhiều tình huống những giải pháp tương ứng . Nhưng “không phản đối” là điều nằm ngoài dự đoán . Làm như không trong thấy vẻ lúng túng của Bin, bà Tần chậm rãi :- Nội chỉ muốn hỏi lại vài điều chưa rõ . Con và Du yêu nhau và các con cho rằng đây là thời điểm thích hợp để công khai việc này ? Hay vì tình cảm đã đến lúc cần phải thừa với người lớn . Nội muốn biết khi bàn việc này, con đã bàn bạc với Du chưa ?Rất nhanh bà nhận ra thoáng vẩn phàn trong mắt Bin . Cơn bộc phát này không nghiêm trang như vẻ bề ngoài, chỉ cần khéo léo một chút . Không còn là đứa trẻ nhưng chưa phải là người đàn ông đã trưởng thành, lúc này lòng tự trọng và cái tôi của nó là bất khả xâm phạm . Không muốn làm tổn thương những thứ quý giá ấy nhưng bà không còn thời gian để cân nhắc.- Nội muốn nghe chính Du xác nhận điều này . Doanh đâu, gọi Nguyên Du cho ngoại.Bảo Doanh lú lú đi lên . Nguyên Du đang tần ngần trước cửa phòng cha với cảm giác kỳ lạ , như đứng trước một sự phân ly . Từ bây giờ, nó không còn là nơi cô tự do ra vào nữa và cũng không còn là nơi duy nhất trong nhà lưu lại dấu ấn của mẹ . Sau cánh cửa này, cha thuộc về thế giới khác, thế giới không có mẹ và cô . Nguyên Du xoay nhẹ nắm đấm . Phòng đã được trang trí lại . Cùng số phận với những tấm ảnh của Trầm Hương, cách khung hình gia đình đã được tháo xuống và xếp vào một góc nào đó . Thay vào là hình cha và dì Dung cùng những đứa trẻ bụ bẫm đang toét miệng cười . Nguyên Du khép nhẹ cửa rồi nhìn xuống tay mình . Những ngón tay mảnh mai dù ép chặt vào nhau vẫn có cảm giác lỏng lẻo, trơn tuột nên chẳng giữ được thứ gì . Giá như...

9. Chương 9

CHƯƠNG 9.

- Du...Vẻ ngơ ngác trên gương mặt Nguyên Du khiến Bảo Doanh xúc động . Dù đầu óc có phong phú đến mấy cũng không ai trong gia đình tưởng tượng nổi điều Bin vừa nói . Sự quyết liệt của Bin thuyết phục được Doanh về tính trung thực của vấn đề nhưng ở Nguyên Du, cô lại không có cảm giác đó . Còn thoáng hẫ hẫ trong mắt Bin ? Người ta không có thái độ này khi nói về tình yêu, nói về người yêu của mình . Nó dành cho người nào đó có mặt trong phòng ? Có thể là mẹ Ân, Doanh không lý giải nổi, cô nghĩ đến sự nghiêm khắc có phần độc đoán mà mẹ dành cho Bin . Có lẽ mẹ đã biết và phản đối từ trước . Doanh nói nhỏ :- Nội gọi em.Nguyên Du bước xuống cầu thang, mọi ánh mắt đồng loạt đổ về cô . Chân Nguyên Du rú lại trước vẻ căng thẳng, nghiêm trọng dường như khuấy lên được từ những người có mặt trong phòng . Không ai mở lời . Thoáng thương hại hiện lên trong mắt dì Dung khiến cô đề phòng . Bin dậm đứng lên nhưng bà Tần đã nhanh hơn cả :- Con ngồi xuống đi . Bin vừa thông báo với mọi người là các con yêu nhau và có kế hoạch kết hôn sau khi Bin học xong . Không phải nội không tin Bin nhưng đây là vấn đề liên quan đến hai đứa . Nội muốn nghe con xác nhận lại.Bin hình dung rõ ràng phản ứng của Nguyên Du . Thoạt tiên, cô quay phắt lại nhìn anh bằng ánh mắt, không, bằng tất cả giác quan phùng phùng cơn giận . Tiếp theo là thái độ khinh miệt, chán ghét cộng thêm những lời phủ nhận gay gắt trong sự nhẹ nhõm của mọi người, nhất là mẹ anh . Và cuối cùng họ kết luận đây chỉ là cơn bộc phát điên rồ của anh . Đúng rồi, nó chỉ là một cơn điên . Ý nghĩ này làm Bin đau đốn . Anh chờ phản ứng của cô trong sự tuyệt vọng.Nguyên Du

nhìn Bin . Trong mớ hỗn độn của ký ức hiện lên rõ ràng nhất vẫn là gương mặt này . Nếu không là gương mặt tái mét khi cô đau cũng là gương mặt đầy nước mắt lúc cô bị đòn và Nguyên Du lại là người an ủi . Ký ức toàn những điều trái ngược với sự dũng cảm mà cô đang nhìn thấy . Trong một thoáng, tình cảm bền bỉ trung thực của Bin làm Nguyên Du rung động . Ít ra cũng còn có điều gì đó thuộc về cô, là của cô . Không phải là thứ vay mượn của người khác cũng chẳng trôi tuột đi một cách dễ dàng . Từ lâu cô đã không còn giận Bin, có thể khi trải qua cú sốc lớn nhất trong đời người ta trở nên bao dung hơn . Với Nguyên Du, tình cảm này tuy khó chấp nhận nhưng cô đã có thể nghĩ về nó, nhớ đến nó mà không gợn cảm giác tội lỗi nào . Cuối cùng Nguyên Du cũng thanh thản sau bao nhiêu dằn vặt . Đó là cảm giác của một người thoát khỏi cơn bệnh nặng . Cơn bệnh làm cơ thể yếu đi nhờ thế người bệnh có thể biết được cảm giác khi lành bệnh một cách rõ ràng. Giờ đây so với người ấy, Bin và tình cảm của anh xứng đáng được đối xử trân trọng hơn . Nguyên Du không tạo cơ hội để người khác làm tổn thương anh . Dù về lý thuyết, anh đáng bị như vậy khi đẩy cô vào tình huống này . Cô vì anh hay vì chính mình mà cao thượng đến thế ? Mặc kệ, vì ai cũng được . Trong cô giờ đây ập nổi buồn, sự hụt hẫng và cả cảm giác ganh tỵ . Chịu đựng xưa nay là một sợi dây thừng trói ghềnh cảm xúc, tình cảm và giờ đây nó đang thắt chặt Nguyên Du vào bức tường lý trí . Nguyên Du chán ghét nó . Đột phá, thoát ra ngoài, chịu theo cảm xúc một lần thì đã sao ? Kiểm chế làm gì ? Tránh né làm gì ? Cứ để chúng đi đến giới hạn tận cùng của chúng . Hậu quả thế nào cũng mặc, phải có ai đau đớn như cô chứ . Nguyên Du mỉm cười . Giữa khung cảnh này, nụ cười của cô tác dụng như một lời thừa nhận . Sự quyết liệt ở nó còn hơn cả Bin, ông Nguyên đọc được nét khác thường của cả hai và thấy lòng nặng nề như đeo đá.- Thừa nội, quả là con bất ngờ về những gì Bin nói nhưng không phải bất ngờ về nội dung mà là yếu tố thời gian . Nếu được bàn bạc, con sẽ chọn thời gian thích hợp hơn, một không gian thuận lợi hơn chứ không phải buổi họp mặt đầy đủ các thành viên gia đình trong bầu không khí căng thẳng thế này. Bà Hồng Ân thều thào hỏi :- Mẹ con có biết chuyện này không Du ? À, đây là lúc mẹ cô phải chịu trách nhiệm . Đúng rồi, phải có ai đứng ra nhận trách nhiệm chứ . Hạnh phúc vốn là tầm chán hẹp hòi mà, có người ảm thì phải có kẻ lạnh vì thế xưa nay ai cũng sống chết giành lấy nó . Mẹ cô có giành của ai đâu . Người ta chép miệng thương hại sự cô đơn của bà, nỗi bất hạnh của cô nhưng bây giờ chính sự cô đơn và nỗi bất hạnh ấy là cái cớ khiến người ta nghĩ rằng cả hai mẹ con cô có khả năng thỏa hiệp, chấp nhận những việc mà ngay cả nghĩ đến họ cũng không dám . Điều này làm Nguyên Du mất bình tĩnh, cô nhếch môi :- Đừng lôi mẹ con vào đây . Đã từ lâu lắm rồi, trong ngôi nhà này, trong tâm trí của mọi người không có sự hiện diện của mẹ con vì thế đối với những việc cần phải có ai đó chịu trách nhiệm thì với tư cách cá nhân con sẽ gánh lấy . Thím nhiech móc, mắng chửi thế nào con cũng chịu vì chính con đã mời chào, đã quyến rũ để Bin yêu con đấy. Bin thẳng thối gọi :- Du...- Không phải sao ? Bin yêu Du tha thiết cơ mà . Bin đã dám xin phép nội, ba mẹ và mọi người ở đây để kết hôn với Du . Điều này nếu chỉ giả vờ thì Bin không làm được đâu. Bà Tần đứng lên :- Con không còn biết phép tắc gì hết . Đây là gia đình không phải cứ nói càn là được . Trong việc này, phản đối hay chấp nhận nội vẫn chưa nói đến kia mà . Thái độ của con không đáng được mọi người tôn trọng, đó là chưa kể đến những điều bất hợp lý khác . Nội muốn nói lại một lần cho rõ . Không người nào trong gia đình này có lỗi trong câu chuyện của cha mẹ con . Chuyện ấy thật đáng tiếc nhưng đó là quyết định của mẹ con. Nước mắt Nguyên Du chảy ra :- Vậy những người ở đây đã làm gì để bảo vệ mẹ con ? Đã bao dung và cảm thông như thái độ vẫn dành cho con phải không ? Điều này không có ý nghĩa gì cả . Chúng chỉ khoét sâu thêm đau khổ và mặc cảm ở con mà thôi . Mẹ con cũng vậy . Vốn là người kiêu hãnh bà đã bị giết chết, được đưa xuống mồ sau đó những người trong gia đình này cẩn thận vứt mấy cành hoa cùng vài mẩu đất đá cũng bằng chính sự cảm thông ấy. Ông Nguyên gầm lên :- Ai cho phép con nói những lời vô giáo dục đó ? Xin lỗi nội và về phòng ngay. Nguyên Du để mặc cho cảm xúc đi đến tận cùng và như người mù lý trí cô đang đi theo sự dẫn dắt của nó . Cái níu tay của người đàn bà ngồi cạnh cha cũng khiến Nguyên Du giận dữ.- Cảm ơn vì ba đã không hỏi có phải mẹ dạy con nói những lời này không ? Xem ra ba vẫn còn hiểu mẹ . Còn con, con không hiểu gì hết . Mọi người giấu con để rồi đến lúc này mới nói với con rằng không một ai có lỗi trong câu chuyện ngày xưa . Nội nói đúng, đó là quyết định của mẹ con . Bà nhận mọi trách nhiệm và lỗi lầm về mình vì thế con gai góc mỗi khi mẹ lạnh nhạt với cha . Hôm sinh nhật con, nhìn cha trở về mà không gặp được mẹ, con đau lòng rồi quay sang giận hờn, trách móc mẹ đủ điều . Sự thiếu trung thực của cha đã khiến con ngu ngốc biến mẹ thành người thứ ba, một lần nữa. Ông Nguyên giang thẳng tay tát mạnh vào mặt con gái.- Cầm ngay . Nhà này không có chỗ cho phường mất dạy . Ba xem như mình không có con nữa . Cút đi cho khuất mắt. Phản ứng không ngờ như trút ra từ sức lực của cha khiến Nguyên Du bắn sang một bên và mạnh vào lưng ghế rồi té nhào xuống đất . Mắt Bin đỏ ngầu khi cúi xuống nâng Nguyên Du dậy . Nước mắt đầm đìa, cô rũ rượi trong vòng tay anh . Bin vén mái tóc rối bù của Nguyên Du, gương mặt đỏ ửng hằn rõ dấu tay và khóe môi rướm

máu của cô khiến anh đau đớn như có ai đó dùng dao cắt vào da thịt . Diễn biến này không bao giờ Bin ngờ đến . Anh thì thầm :- Anh xin lỗi . Là lỗi của anh.Bà Hồng Ân mở to mắt . Mọi người chưa hoàn hồn sau phản ứng bất ngờ của ông Nguyên nên vẫn ngồi yên . Phải có ai đó ngăn chúng lại chứ . Bà nhào đến kéo Bin ra . Nguyên Du cũng đứng về phía bà . Cô lùi khỏi Bin với nụ cười thật buồn . Nụ cười khô héo qua hai hàng nước mắt :- Hãy nghe lời mẹ . Đừng bao giờ làm điều gì khiến mẹ phải buồn cả, Bin nhớ không ? Du cũng sẽ làm thế - Cô chùi khóe môi đau rát, cảm giác mằn mặn thấm qua đầu lưỡi - Con sẽ rời khỏi nơi đây, ngay bây giờ . Có lẽ sau chuyện này không còn ai hoan nghênh con nữa.Cuối cùng đau khổ cũng quật ngã Nguyên Du . Hình phạt dành cho anh nặng nề quá, Hải Đăng oằn người chịu đựng . Chưa bao giờ Hải Đăng thấy cô thiếu tự chủ ngay cả khi tận mắt chứng kiến sự lừa dối của anh . Đời đã lấy đi của Nguyên Du nhiều thứ và anh cũng có phần trong đó . Khoảng cách giữa cô và anh bây giờ có đến vài năm ánh sáng . Ánh mắt xa lạ của Nguyên Du trong khoảnh khắc này là cú đâm cực mạnh giáng vào lòng kiêu hãnh vốn không còn nguyên vẹn của Hải Đăng . Nguyên Du dừng lại một thoáng trước khi đặt chân lên bậc thang đầu tiên :- Con xin lỗi dì Dung . Lẽ ra những chuyện tệ hại thế này không nên xảy ra đúng vào ngày hôm nay và dì không biết thì tốt hơn . Con rất tiếc.Vào đúng lúc này một giọng nói vang lên, khá bình tĩnh nhưng đầy mới là cơn bão thật sự . Những gì xảy ra trước đó chỉ là vài biểu hiện nhỏ trước một trận cuồng phong.- Tại sao em lại thừa nhận sự dối trá này ? Em muốn che chở hay phủ nhận anh hử Du ? Tại sao em không bảo với mọi người rằng không phải Bin mà chính anh mới là người em yêu . Em không còn yêu anh nữa hay em không đủ dũng cảm để nói lên sự thật là chúng ta yêu nhau . Không, sự thật này phải để anh nói.Ông Nguyên đứng ngay ra giữa nhà như người bị điểm huyết . Bà Tần lão đảo ngồi xuống . Một vụ nổ bom nguyên tử cũng không làm mặt đất dưới chân bà rung động thế này . Bà thầm mong mình nghe lầm hay hiểu sai những lời vừa nói . Giữa Nguyên Du và Hải Đăng không thể có cái gọi là tình yêu . Căn phòng ngột ngạt như bị rút hết dưỡng khí . Nguyên Du đứng lưng chừng cầu thang, không quay lại dường như những gì đang xảy ra bên dưới không liên quan gì đến cô.- Trong suốt câu chuyện vừa rồi, em không hề nhắc đến anh nhưng anh biết nếu không có anh thì việc này đã không xảy ra . Em không hề yêu cậu ấy.Bin gầm lên :- Nói dối . Nguyên Du không bao giờ yêu chú.Hải Đăng gỡ tay Bin ra khỏi ngực áo, mắt không rời Nguyên Du.- Tôi không muốn nhắc đến việc cậu đã làm với Nguyên Du dù tôi có thể giết cậu vì điều đó . Đừng mượn gió bẻ măng cũng đừng xen vào chuyện của chúng tôi - Anh bước về phía cô - Du, em có muốn anh nói rõ ràng không ? Phải, anh thừa nhận thoát tiên anh chỉ muốn lợi dụng tình cảm của em để thỏa mãn cái tôi kiêu ngạo của anh . Anh thừa nhận mỗi khi nhìn thấy Trầm Hương là anh không quên được sự phản bội của cô ấy cũng như sự thất bại của chính bản thân mình trong quá khứ.Mất bà Bảo Nghi trọn ngược . Hải Đăng vừa nói đến quá khứ . Bà muốn ngăn anh lại nhưng bà không còn đủ sức để làm công việc thừa thãi đó.- Anh thừa nhận anh vẫn còn gai góc mỗi khi đến đây . Anh thừa nhận đáp lại tình cảm quý mến của cha em là lòng đố kỵ của anh . Anh chỉ xem tình cảm đó là sự đền bù mà anh không muốn nhận . Trong mọi tình huống, dưới mọi góc độ anh luôn dò xét xem ông ấy có gì hay khiến Trầm Hương phản bội anh . Sự thất bại của gia đình anh, của cha anh đã ám ảnh anh . Anh không bao giờ chấp nhận sự thất bại và em đã dạy cho anh bài học đích đáng - Hải Đăng cười buồn - Từ khi bị em bỏ rơi, anh đã giành nhiều thời gian để tự vấn lòng mình . Anh thừa nhận mình thiếu trung thực với em và cả Trầm Hương . Nhưng anh yêu em, Nguyên Du . Anh không hề giả vờ, tình cảm này là có thật - Anh nói như van lơn - Hãy nói với anh vài lời đi Nguyên Du . Im lặng như thế đã đủ lắm rồi . Em còn muốn anh thừa nhận điều gì nữa ?Nguyên Du quay lại . Ở khoảng cách gần Hải Đăng nhìn thấy những đường nét trẻ thơ mà anh yêu say đắm đã thấp thoáng dấu ấn thời gian . Có chút gì mềm mại, mịn màng trong ánh mắt nhưng đó không phải là sự mềm mại, mịn màng của nhung mà đó là sự mềm mại của bầu trời đen thăm thẳm và đầy bí ẩn.- Anh không cần làm thế để thu hút hỏa lực về mình . Nếu phải nói lời xin lỗi thì anh không chỉ nói với mình em . Và điều này cũng không cần thiết vì em không còn giận anh nữa . Lời khuyên của em bây giờ là hãy trân trọng những gì anh đang có trong tay.- Tất cả những việc này có nghĩa là gì, Du ?- Đó là sự thật nội ạ . Nhưng nó đã trở thành quá khứ.Bà Tần khuyu xuống . Lời xác nhận nhẹ tênh này mới khiến bà gục ngã hoàn toàn . Mọi người xúm lại không ai nhìn thấy Nguyên Du chông chênh giữa những bậc thang . Bảo Doanh dợm đến gần chợt giật bắn người khi dì Nghi gạt Hải Đăng ra và hét vang như sấm . Dì chưa bao giờ to tiếng với ai đến thế :- Nguyên Du, sao lại đứng thừ ra đấy ? Con không biết đến xin lỗi nội sao ? Con không còn biết phân biệt phải trái nữa hử Du ? Đầu óc con để đâu rồi ? Con làm cô thất vọng quá.Bà Tần gượng dậy :- Đừng gọi nó đến đây và cũng không cần xin lỗi ai hết . Từ bây giờ nó yêu ai, làm gì mặc nó . Hãy để nó đi đi . Nó chưa bao giờ xem nơi này là gia đình cả.Lúc này cơn đau đột ngột kéo đến, nó cuộn lên xé toang cả lồng ngực . Giấu đi vẻ cố gắng trong từng bước chân khi người nặng trĩu chỉ chực đổ về phía trước, Nguyên Du bình thần về phòng . Khóa chặt cửa, úp mặt vào gối, cô

cần rằng chịu đựng cố không bật tiếng rên . Con đau dịu xuống một chút rồi lại thốc lên từng hồi . Mồ hôi ướt đầm cả lưng áo . Đau đến hoa cả mắt . Mảnh trăng non bên ngoài vỡ thành những mảnh lân tinh tung tóe trong ánh mắt dại đi của Nguyên Du . Đột nhiên, tảng đá đè trên ngực bỗng nhẹ dần, nhẹ dần như có bàn tay vô hình đang nhấc lên . Cô thiếp đi vì kiệt sức. Cảm giác lạnh cóng đánh thức Nguyên Du . Căn phòng tối đen . Con đau biến mất, tưởng như cô đã gặp nó trong giấc mơ vậy . Trống rỗng như người mất ý thức, Nguyên Du căng mắt nhìn vào bóng đêm cố nhớ mọi chuyện . Cảm giác buồn nôn nhấc cô nhớ hầu như cả ngày nay mình không có chút gì trong bụng . Gió thổi từ ngoài vào, lạnh buốt . Nguyên Du quờ tay tìm, chần mán xô lệch, vương vãi cả dưới đất . Mọi đêm, trước khi về phòng bao giờ cô Hai cũng ghé qua đây . Giờ không ai buồn đến nữa, mọi người đã bỏ mặc cô . “Xem như ba không có con, cút đi” . “Nơi đây không phải là gia đình của nó” . Ngọn đèn chớp chớp mấy cái rồi tắt ngấm . Ánh sáng vàng vọt hắt ra từ nhà vệ sinh khiến mặt Nguyên Du xanh nhợt như bóng ma . Thái dương buồn buốt tựa kim châm vì thế tiếng nhạc dịu dịu văng ra từ phòng cha và dì Dung lại giống tiếng rít của lưỡi cửa đang xoay . Nó nghiêng vụn những thứ trên đường đi và dội vào tai Nguyên Du âm thanh ù ù . Đau quá, cô nhắm mắt gọi “Mẹ Oi”. Cảm giác bị cô lập trong một thế giới đầy bóng tối khiến Nguyên Du sợ hãi . Cô nức nở trong điện thoại :- Tôi muốn về nhà. Lâm Tường bật dậy :- Em đang ở đâu vậy Du ? - Bên kia im bật . Đường dây như bị cắt ngang, anh hốt hoảng gọi to - Du, em còn đây không ? Nói cho tôi biết đi, em đang ở đâu, Du ? Cô lập lại, vẫn âm thanh không khóc mà như nức nở ấy :- Tôi muốn về nhà.- Được rồi, được rồi, tôi sẽ đến đón em . Đừng khóc, nói cho tôi biết bên cạnh em bây giờ là ai ? Có người nào bên cạnh em không ? Hãy trao điện thoại cho người ấy . Tôi muốn nói chuyện với họ. Nguyên Du bệu bạo :- Không có ai cả. Giọng Lâm Tường trầm ấm vỗ về như anh đang đứng trước mặt và điều này làm dịu đi sự căng thẳng trong cô . May mà Nguyên Du không nhìn thấy gương mặt hốt hoảng, lo sợ của anh . Nó trái ngược với âm thanh cô đang nghe.- Em cứ ngồi yên đây . Tôi sẽ đến trong vòng bốn mươi phút nữa . Đừng sợ, đừng làm việc gì cả, chỉ ngồi chờ thôi . Giờ tôi tắt máy nhưng sẽ gọi lại ngay . Em có nghe tôi nói không, Du ? Gió lộc cộc khua vào cửa sổ tạo thành âm thanh ma quái như người nào đó đang giữ cánh cửa và đập nó vô tường . Nguyên Du co người lại, lắp bắp :- Anh... anh đến thật chứ ?- Anh sẽ đến. Giọng nói chắc nịch của Lâm Tường khiến cô an tâm nhưng cảm giác sợ hãi vẫn còn nguyên . Nguyên Du thò tay chộp lấy túi xách và lao khỏi phòng . Ngọn đèn ở cầu thang cũng tù mù như con mắt mệt mỏi dán vào cô . Dưới nhà tối om nhưng Nguyên Du đã bình tĩnh trở lại, cô đi lần ra cửa . Nép sát vào vạt cây um tùm ở vệ đường, Nguyên Du không muốn bị nhìn thấy bởi ánh đèn loang loáng của những chiếc xe phóng trên đường . Xe thưa dần rồi vắng hẳn, thỉnh thoảng mới có một chiếc phóng vụt qua . Ngồi bệt xuống đất, chung quanh có tiếng côn trùng rí rả, loạt xoạt từ những bụi cây . Muối túa ra đầy đặc . Nguyên Du úp mặt vào tay . Muốn khóc ! Từ xa có tiếng xe đến gần rồi dừng lại trước nhà . Một bóng người nhanh nhẹn bước xuống, tiến đến sát cửa . Nguyên Du gọi khẽ :- Tôi ở đây. Lâm Tường quay lại và không tin vào mắt mình . Cái vệt đen ngồi thu lu bên đường làm cổ họng anh tắc nghẹn . Cúi xuống nhặt chiếc túi xách, Lâm Tường gần như phải xốc cô dậy . Nguyên Du bấu chặt lấy anh, cầu nhàu :- Tôi không thể đứng trên đôi chân tê cứng này . Tệ thật, cả nó cũng không thuộc về tôi. Lâm Tường cộc lốc :- Chẳng ai muốn thuộc về một người ngu ngốc như em . Em điên hay sao mà ra ngồi ngoài đây . Em hành hạ mình để thu hút sự quan tâm của người khác à ? Vậy có ai đau lòng vì em chưa ? Nguyên Du thút thít :- Tôi sợ anh không đến.- Nếu tôi không muốn đến, em có ngồi cả đêm tôi cũng không đến . Từ nay đừng diễn trò này trước mặt tôi nữa. Lâm Tường cộc lốc . Anh nhăn ga, chiếc xe lao vun vút trên đường . Trái với giọng nói ân cần ban nãy, gương mặt Lâm Tường lúc này khô cứng, chỉ môi nhếch lên thành cái bĩu môi cay độc . Giống như mọi người, anh cũng chán ghét cô . Tủi thân làm nước mắt Nguyên Du chảy ra rồi không kiềm được, cô òa lên khóc . Lâm Tường bối rối . Con bọ phát này không làm anh khó chịu như trước vì xưa nay Lâm Tường vốn không thích người khác phô bày cảm xúc trước mặt anh, và anh cũng không làm thế trước mặt họ, nhất là phụ nữ . Từ lúc biết cô, anh trở nên ủy mị thế này đây . Tiếng nức nở của Nguyên Du xoáy vào tim anh một cách uy quyền . Mặt Lâm Tường giãn ra, anh hạ giọng :- Em đừng khóc nữa . Tôi xin lỗi đấy, được chưa ?-...- Em cũng biết tôi không thể nói điều gì nếu em cứ khóc thế này . Tôi... Nguyên Du vung tay nói trong tiếng nấc :- Anh cứ mặc tôi . Tôi chán nghe những lời này lắm rồi . Lúc nhỏ, tôi luôn luôn được dạy rằng một đứa trẻ có giáo dục không được khóc ồn ào trước mặt người lạ . Lớn lên, tôi lại được khuyên phải can đảm thế này, can đảm thế nọ . Tôi không muốn làm một người có giáo dục, cũng không cần tỏ ra can đảm . Tôi không quan tâm đến tất cả những điều này . Giờ mặc kệ người lạ, tôi cứ khóc ồn ào đây . Anh không thích thì quảng tôi xuống đi. Lâm Tường xua tay :- Được rồi, được rồi, tôi không ngăn nữa, em cứ khóc đi. Và cô khóc nữa thật . Chờ Nguyên Du khóc chán, chỉ còn tiếng thút thít nho nhỏ Lâm Tường mới dừng xe lại . Quay sang cô, anh nói bằng giọng nghiêm túc dù thấy có điều gì đó rất buồn cười.- Thôi nào, nhận được điện thoại của em là tôi

cuồng cuồng chạy ngay đến . Em không nói rõ mình đang ở đâu ? Làm gì ? Tôi đoán già đoán non rồi lo sợ đủ thứ . Đến nơi lại trông thấy em như thế bảo tôi không giận sao được.Nguyên Du thút thít :- Tôi có làm gì đâu ?Lâm Tường lắc đầu chán nản :- Em... mà thôi, không cãi với em nữa . Em biết không, hôm nay tôi đã lập được một kỷ lục xứng đáng ghi vào sách Guinness rồi đây . Đó là khoảng thời gian cực ngắn từ lúc nhận điện thoại của em đến khi quần áo chỉnh tề chạy bộ từ tầng năm xuống đất, lấy xe và lao đến đây . Không phải lúc nào tôi cũng làm được như vậy vì thế nếu không muốn làm tôi tổn thọ đến mười tuổi và nếu có lần sau xin vui lòng báo trước để người lạ này còn có thời gian chuẩn bị.Nguyên Du quệt mắt :- Vậy anh Phúc ở đâu mà anh phải làm tất cả những việc này ?Lâm Tường nhún vai :- Tôi cho anh Phúc về thăm nhà từ chiều rồi vả lại em nghĩ tôi sẽ giải thích thế nào khi dựng anh ấy vào lúc nửa đêm.Nguyên Du trợn mắt :- Anh... nói gì ? Nửa đêm à ?- Chính xác là kém vài phút - Sau một hồi dẫn dắt loanh quanh, Lâm Tường cũng nói được điều cần nói - Tôi đoán mọi người không biết em bỏ đi thế này, đúng không ?Cô nghen ngào :- Tôi không bỏ đi . Bà nội và ba đuổi tôi đi.Lâm Tường nhũn mày :- Vào giờ này à ?Nguyên Du ngần ngừ :- Không phải... tại tôi ngủ quên.Anh bật cười :- Tôi phải hiểu điều này thế nào nhỉ ? Ừm... sau khi đánh một giấc dài, em giật mình thức dậy, chợt nhớ lúc chiều, hôm qua, tuần trước, năm ngoái, tóm lại là khoảng thời gian không xác định nào đấy mình đã bị đuổi khỏi nhà nên tức giận và... gọi cho tôi ?Nguyên Du nhìn bầu trời tối đen bên ngoài giọng chùng xuống :- Anh đừng đùa, tôi đang buồn thật đấy.- Tôi có thể biết chuyện gì đã xảy ra với em không ? Vì hôm trước thái độ của em đã hoàn toàn bình thường, không có gì đáng ngại . Em rất bình tĩnh như một người đã thông suốt mọi chuyện nên tôi không nghĩ ra được tình huống nào khiến em...- Chiều nay, Bin tuyên bố với mọi người là chúng tôi yêu nhau và có kết hoạch kết hôn sau khi Bin học xong.Lâm Tường huýt sáo :- Chà, thú vị đấy . Tôi có thể tưởng tượng được vẻ mặt của mọi người . Sau đó thế nào ?- Hải Đăng cũng có mặt ở đấy, anh nghĩ điều gì đã xảy ra ?Lâm Tường gật gù :- Tôi có thể đoán được và khâm phục sự can đảm của người này . Thật không dễ chút nào, anh ta khẳng định tình yêu của mình và muốn em tin vào điều đó ?- Không, tôi nghĩ anh ấy không muốn thua Bin . Anh ấy không bao giờ chịu thua ai cả.- Tôi lại nghĩ hành động này nếu có là kết quả của việc em đã khiêu khích và chọc giận anh ta.- Tôi có làm gì đâu ?Lâm Tường nheo mắt :- Không thể nào . Tôi chắc chắn em đã im lặng hoặc đồng ý với lời tuyên bố của Bin.Nguyên Du ngần ngừ :- Vì tôi tội nghiệp Bin.Lâm Tường đắc ý :- Em không tội nghiệp Bin đâu . Em chỉ tưởng thế thôi, em muốn thấy anh ta đau đớn . Tóm lại, em bị đuổi thật không oan chút nào . Đáng đời em.Mặc dù nói thế nhưng khi nhìn thấy gương mặt hơi sưng cùng khóe môi bầm tím của Nguyên Du, Lâm Tường tự hỏi không biết hấn và anh, ai đau lòng hơn . Vốn quen với tư duy rành mạch, suy nghĩ rành mạch, tình cảm yêu ghét rạch ròi, giờ anh lại rơi vào sự phân vân, lơ lửng không giải thích được . Bài học từ người đàn ông ấy khiến Lâm Tường dè dặt . Giờ cô như con chim sợ cành cong, chỉ cần một biểu hiện tình cảm hay sự thiếu trung thực nào dù rất nhỏ thì xem như anh đã tự tước đi cơ hội của chính mình . Nguyên Du không hề yếu đuối như vẻ bề ngoài . Cô là một kho lớn đầy ắp sự bất ngờ ? Hay anh đã thiên vị Nguyên Du ? Vì chỉ việc nhoáng một cái cô đã ăn hết phần thức ăn anh gọi trong khi nó không hấp dẫn, chẳng nóng sốt chỉ bày bán ở những hàng quán dọc đường mà chẳng bao giờ Lâm Tường chịu đặt chân vào cũng làm anh thú vị.Cô quay sang và bất ngờ hỏi :- Sao anh lại tốt với tôi ?- Vì tôi thích em.Lâm Tường biết cách làm cho nó bình thường như người ta đang nói chuyện mưa nắng . Điều này cũng thể hiện ở Nguyên Du.- Tôi có gì tốt đâu ?- Ừ, em thì có gì là tốt . Đã thất tình lại còn cau có, khó ưa, mít ướt nhưng giống như em, tôi không thích phụ nữ hoàn hảo . Tôi chỉ thích những người có khuyết điểm mà tôi thích - Anh vỗ nhẹ vào tay cô - Đừng buồn, chuyện này không xấu như em nghĩ đâu . Vì phản đối họ sẽ ngăn hai người ấy đến gần em . Với tình cảnh hiện nay của em nó là điều tốt, đúng không ? Trừ phi em muốn ngược lại.Nguyên Du im lặng . Gương mặt đăm chiêu ấy mách với anh rằng cô đang đấu tranh nội tâm nên Lâm Tường kiên nhẫn chờ đợi.- Về lý thuyết, tôi đồng ý với những gì anh nói ban nãy . Đúng là tôi đã khiêu khích Hải Đăng, không công bằng với Bin . Tóm lại, tôi đã làm điều không phải với cả hai người . Tôi không muốn lặp lại những chuyện đáng tiếc này nữa và tôi cũng không muốn làm anh phật ý...Lâm Tường lắc đầu :- Tôi không phật ý.Cô làm một cử chỉ ngăn anh lại :- Được rồi, tôi sẽ nói thế này, tôi không muốn làm mình phật ý vì anh đã rất tốt với tôi . Ừm... tôi đang nghĩ xem vì thích tôi nên anh biến thành người tốt hay vì được anh thích mà tôi vội vàng kết luận ngay anh là người tốt - Cô mỉm cười - Dù thế nào đi nữa, tôi tin anh nhưng xin anh đừng đồng nghĩa niềm tin với một trách nhiệm nào đó dành cho tôi . Tôi...Cái nhìn thẳng của Lâm Tường làm Nguyên Du lúng túng . Đôi mắt ngang tầm với đôi mắt cô . Trong đêm tối, Nguyên Du nhìn thấy những tia rất lạ vụt lóe lên trong ấy . Chỉ một cái chớp mắt ngắn ngủi, chúng biến mất.- Để tôi nói hộ em, em tin tôi nhưng em không cần đến sự che chở mà em cảm thấy từ tôi . Em sợ rằng mình phải chịu trách nhiệm về điều này . Em ngại tôi phải chịu thiệt thòi vì em không thể thích tôi, đúng không ? Thôi nào, đừng

quan tâm đến quyền lợi của tôi theo kiểu đó . Tôi không phải là người quân tử, tôi là kẻ tiểu nhân . Tôi không làm bất cứ điều gì mà mình không có lợi ích . Trong trường hợp này, lợi ích của tôi thuộc về tình thân, hiểu chưa ? Ít ra đứng trước em tôi có cảm giác mình là người tốt . Em không biết cảm giác này đối với tôi quan trọng thế nào đâu vì thế em không cần phải lo lắng cho tôi. Thái độ đề phòng của cô khiến anh không nói đúng những điều mình cảm nhận . Lâm Tường cười nhẹ khi thấy Nguyên Du mau mắn gật đầu . Ở cô luôn luôn có khoảng thời gian nhất định giữa đề nghị và thỏa thuận hay nói cách khác để đi từ đề nghị đến thỏa thuận phải mất một khoảng thời gian nhưng trong trường hợp này nó lại là ngoại lệ. Một mỗi, Nguyên Du dựa vào ghế rồi che miệng ngáp dài . Mi mắt nặng trĩu chỉ chực trĩu xuống, gương được một lúc cuối cùng cô cũng thiếp đi . Lâm Tường nhìn sang nơi khác cố không nghĩ đến ý muốn chạm tay vào khoe môi có vết bầm tím ấy . Nguyên Du co người lại trong giấc ngủ . Lâm Tường nhào ra sau nhặt chiếc áo khoác phủ lên người cô.- Anh vừa gọi điện cho ai vậy ?- Tôi gọi cô Quỳnh Thy . Mẹ em sẽ báo với mọi người về sự vắng mặt đáng ngại này . Tôi không muốn họ lo lắng và trên hết tôi diễn vai một chàng hoàng tử khôi ngô, tuấn tú đường đường chính chính đến đón nàng công chúa của lòng mình tốt hơn là thủ vai một tên cướp biển. Mắt vẫn nhắm nghiền, Nguyên Du nói bằng giọng ngái ngủ :- Anh không phải là chàng hoàng tử hay tên cướp biển . Anh là...-... là người mà các bà mẹ không ngần ngại gán cho cái từ đều cáng và mong muốn con gái họ không phải bao giờ gặp phải.- Đúng rồi . Tôi vẫn bảo lưu ý kiến của mình, dù anh có tốt với tôi đến mấy.- Vậy em đã làm gì để tránh xa tôi, cô bé ?- Tránh xa anh à ? Không đâu, đã quá muộn và không cần thiết vì bắt đầu từ bây giờ tôi cũng sẽ đều cáng như anh vậy.- Với một người lương thiện như em, chuyện đó không dễ đâu . Tôi không hình dung được em sẽ đều cáng thế nào ?- Tôi sẽ cười cợt khi người nào đó đặt lòng tin vào tôi . Tôi không bao giờ trao cho ai chiếc ví của mình dù trong đó không có đến vài xu lẻ.- Vậy chúc em thành công. Lâm Tường cười vu vơ . Nguyên Du cự mình.- Mà này, nhắc đến thành công mới nhớ sao anh lại đánh trượt tôi trong đợt tuyển dụng vừa rồi vậy ? Anh làm thế cũng vì thích tôi à ? Lâm Tường nhìn ra ngoài . Bầu trời như được tráng lớp men trong suốt, đẹp một cách kỳ lạ . Cô gái ngồi cạnh anh cũng kỳ lạ . Lâm Tường nhớ ra anh đã nhận diện được tình cảm trong lòng mình cũng bằng cảm giác rất kỳ lạ.- Tôi nghĩ mình đã tuyển em rồi đấy chứ. Cô ngoẹo đầu sang một bên và thở đều đều trước khi anh trả lời vì thế Lâm Tường nói điều này chỉ để mình nghe. oOo Nguyên Du đi làm được vài tháng nhưng chuyển qua trụ sở chính chỉ vừa ba tuần . Suốt thời gian này, cô không gặp Lâm Tường . Trong câu chuyện hàng ngày ở công ty, những điều Nguyên Du nghe được về anh không giống như người cô đã từng quen biết . Công việc khá đơn giản chẳng đòi hỏi đến điều ghê gớm, nhất là đối với phụ nữ , như lời khuyến cáo từ vị trưởng phòng trong ngày đầu tiên nhận việc . “Trách nhiệm và đạo đức của người thư ký là trung thành và giữ bí mật . Điều này giải thích vì sao từ thư ký - secretary được cấu thành từ secret có nghĩa là bí mật . Phải tuyệt đối giữ bí mật ” . Người tiền nhiệm của cô đã cười sau lưng ông ấy “Bắt phụ nữ giữ bí mật khác nào khuyên con vịt đừng kêu cạp cạp”. Mọi người ở đây đều biết mối quan hệ giữa bà Quỳnh Thy và tổng giám đốc nên dù không ác ý, họ vẫn muốn nhìn xem cô con gái làm việc thế nào . Điều này khiến Nguyên Du dè dặt và hết sức thận trọng . Ngay cả điều chỉnh một vài chi tiết chưa hợp lý trong công việc, cô cũng hết sức khéo léo để không làm mất lòng đồng nghiệp . Trong thời gian ngắn, dù chưa chứng tỏ được khả năng vượt trội nào nhưng Nguyên Du được đánh giá cao bởi sự khiêm tốn, nhiệt tình, chăm chỉ và biết lắng nghe . Nguyên Du tự biết mình không được như vậy, lợi thế của cô là họ đã tưởng tượng ra một người nào đó không giống cô . Vị trưởng phòng lại thấy lạ về thái độ của Lâm Tường khi vào phê hồ sơ và chuyển Nguyên Du đến phòng nhân sự . Nó lạ Ở chỗ chẳng có chút quan tâm hay ưu ái nào . Anh chờ xem diễn biến tiếp theo nhưng đến bây giờ tất cả đều bình thường. Gõ đến lần thứ hai vẫn không có tiếng trả lời, vừa dợm hé cửa thì “Mời vào” khiến Nguyên Du giật thót . Sự ngăn gọn của ngôn từ còn được hỗ trợ bởi âm thanh cụt lủn nên dù cố gắng đến mấy Nguyên Du vẫn không nhận ra có gì quen thuộc . Cô bối rối bước vào. May mà người ngồi sau chiếc bàn rộng đúng là anh . Nhẹ cả người, cô đến gần và nở nụ cười thật tươi . Lâm Tường ngẩng lên, không cười, chỉ khẽ gật đầu . Nụ cười nhạt dần rồi mất hút sau đôi môi mím chặt . Thái độ xa cách, lạnh nhạt của Lâm Tường khiến nụ cười của cô có vẻ gì đó suông sã, thân mật theo kiểu “gần chùa gọi bụt là anh” . Nguyên Du thấy gương, cô đặt tập hồ sơ lên bàn.- Anh Tân bảo tôi trình hồ sơ này cho anh. Lâm Tường liếc nhìn :- Là gì vậy ? Nguyên Du lúng túng . May quá dù hỏi thế nhưng Lâm Tường không quan tâm đến câu trả lời cùng thái độ của cô . Anh có vẻ bận rộn và muốn chấm dứt câu chuyện . Khoảng cách đột ngột này khiến Nguyên Du thấy lạ hơn là bất bình.- Được rồi, cảm ơn em. Nguyên Du dè dặt :- Còn hồ sơ này ạ ? Anh đặt nó sang một bên, nhìn cô :- Đây là dự thảo kế hoạch hoạt động của công ty trong năm kế tiếp . Một chương trình dài hạn và quan trọng như vậy em nghĩ tôi có thể ký chỉ sau vài giây ? Họ vẫn chưa hướng dẫn cho em cách trình một hồ sơ sao ? Em phải vào sổ giao nhận và theo dõi . Khi làm việc này ít nhất em cũng biết được mình trình những gì,

tránh trường hợp họ nhờ tay em chuyển đến người khác một lá thư tổng tiền chẳng hạn. Mặt Nguyên Du đỏ gay . Nhiệt độ trong phòng khá thấp nhưng người cô nhột nhột, châm chích vì mồ hôi tuôn ra ướt cả lưng áo . Cảm giác ngớ ngẩn trước anh khiến Nguyên Du xấu hổ một cách kỳ lạ . Cô ngượng ngáp đi ra.- Lần sau thay vì trực tiếp mang hồ sơ vào đây em nên gửi qua thư ký của tôi . Ông ấy sẽ tổng kết, tóm tắt, phân loại trước khi trình tôi hoặc xử lý ngay mà không cần chuyển đến tôi . Trong trường hợp ông ấy đi vắng, em gửi cho cô Phượng hoặc bất kỳ người nào trực ở vị trí tiếp tân bên ngoài. Xoay người lại Nguyên Du cố lấy giọng thật bình tĩnh :- Hôm nay chị Phượng nghỉ đột xuất nên tôi làm thay công việc của chị ấy . Vì chưa hiểu tường tận nên dễ xảy ra sơ sót, đó là lỗi của tôi . Tôi xin lỗi. Lâm Tường khoát tay :- Được rồi, em ra đi. Cả ngày hôm đó đầu óc Nguyên Du cứ vương vấn hành động, thái độ của Lâm Tường . Dù đó không phải là điều khó giải thích nhưng cô chưa hình dung đầy đủ và chuẩn bị cho sự thay đổi đột ngột này nên hụt hẫng như đánh mất một điều gì đó rất thân quen . Nguyên Du lắc đầu, không phải đột ngột, đó là sự thay đổi hợp lý, chỉ có nỗi buồn trong cô là vô lý mà thôi . Cuộc sống không dừng lại chờ đến khi cô hình thành thói quen để thích nghi với nó . Như dòng thác cuộn cuộn đổ từ trên xuống, nó cuốn phăng mọi thứ vào dòng chảy, không theo ý muốn chủ quan của bất kỳ ai . Vì thế tự bản thân mỗi người phải điều chỉnh, phải chọn tư thế nào ít đau nhất . Nguyên Du dùng sự đề phòng và dè dặt làm thành cái kén dày bọc lấy mình để rồi trong những giây phút hiếm hoi thật lòng, cô chạnh lòng nghĩ chẳng thà bị đánh trượt trong lần tuyển dụng đó còn hơn. Sau hai tuần tui bụi cho việc chuẩn bị, hôm nay lễ ký kết liên doanh được tiến hành tại công ty . Nhiệm vụ chính của Nguyên Du là hỗ trợ bộ phận tiếp tân . Sáng sớm, những công nhân do chính sếp Tân tuyển chọn từ các phân xưởng đã tập trung đầy đủ và xếp thành hàng dài suốt từ cửa chính đến văn phòng giám đốc . Chị Phượng sau một hồi vất vả ngoài “hiện trường” đang ngồi ngất ngưỡng trên ghế, xoa xoa bàn chân và buột miệng than :- Nếu sau này được mời đi dự đám cưới sếp Tân, quý vị có thấy cô dâu trẻ vi tróc vẩy cũng đừng ngạc nhiên nghe. Vốn quen với cái lối nói từng từng này nên mọi người chờ nghe tiếp :- Hôm trước, sếp Tân chọn được cô bé rất dễ thương ở phân xưởng hoàn chỉnh . Cô bé đẹp thật, đẹp hơn cả Nguyên Du nhà mình . Sếp rất ưng ý nhưng sáng nay lại cấu kính khó chịu chỉ vì mùi nước hoa trên người con bé.- Mùi gắt quá hả ?- Không, mùi ngọt ngào quyến rũ như loại sử dụng trong phòng ngủ mới chết chứ. Nguyên Du che miệng chưa kịp cười đã giết mình.- Du ra đây anh bảo - Sếp Tân đứng bên ngoài làm như không nhận ra cả phòng im phắc và đằng kia chị Phượng đang lập cập trèo xuống ghế - Em sang bên này kiểm tra phòng họp một lần nữa dùm anh, những việc ở đây để người khác làm. Nguyên Du đi suốt chiều dài căn phòng nhưng không đụng vào bất cứ thứ gì vì cô biết tất cả đều hoàn hảo, ngay cả tách uống trà cũng đã được kiểm tra từng chiếc một . Sếp mở cửa nhìn vào :- Có gì không Du ? Tiện tay, cô cầm cây bút và vạch thử vài nét . Không ra mực . Mặt sếp nhăn nhó, căng thẳng cho đến khi nhân viên tổng vụ phóng ra ngoài tìm được chiếc mới giống y như thế thay vào . Mọi người thì thào :- May quá, nếu không phát hiện sớm biết đâu sẽ có vài người bị cảnh cáo, thậm chí cách chức, thôi việc như chơi. Trước khi vào đây, nếu nghe những lời này, Nguyên Du sẽ cho rằng nó vô lý đến mức khó tin nhưng giờ cô biết đây là điều có thể xảy ra . Chín giờ, mặt trời lên cao . Đội quân áo dài đã thấm mệt vì cái nóng và gay gắt của nắng hè . Càng gần đến giờ mọi người càng căng thẳng trông ra cửa, ngóng vào phòng chỉ sợ xảy ra sơ sót nào đó . Giám đốc vẫn làm việc trong ấy với lời dặn bao giờ khách đến thì báo . Nguyên Du trề môi, không phải báo trực tiếp đâu nhé . Bảo vệ gọi điện cho tiếp tân, tiếp tân phải chân thấp chân cao chạy vào để giám đốc còn kịp ra đón vì từ cổng vào đến văn phòng chỉ mất khoảng... một phút rưỡi chạy xe. Điện thoại réo một hồi dài . Lâm Tường xuất hiện chỉ vài giây trước khi đoàn xe đậu trước cửa văn phòng . Nguyên Du gần như không nhận ra anh . Nét đỉnh đạc, trang nghiêm vẫn hiện diện trên gương mặt dù Lâm Tường đang cười . Một người mà sự thành đạt, uy quyền tỏa ra như ánh hào quang khiến người khác ao ước, nể sợ khi nhìn vào và với Nguyên Du, nó che đi những nét quen thuộc . Cảm giác mất mát lần này rất rõ khiến cô bàng hoàng đứng yên . Chị Phượng cúi vội bó hoa vào tay và đẩy Nguyên Du về phía trước . Cô máy móc tặng cho vị khách lớn tuổi nhất và là người đầu tiên Lâm Tường đến bắt tay . Ông nhận hoa nói vài lời rồi trao cho người trẻ tuổi đứng bên cạnh . Người này có gương mặt đẹp trai và nụ cười hóm hỉnh . Anh ta nhìn Nguyên Du chăm chăm như cố nhớ điều gì sau đó bật ra một câu tiếng Việt khá sôi :- Cảm ơn... cưng. Mặt Nguyên Du đỏ bừng vì tình huống bất ngờ . Nhận ra điều này, anh ta lúng túng quay sang phiên dịch . Khi người này giải thích xong, mặt anh chàng đỏ và bối rối không kém Nguyên Du . Tiếng cười nghe thấy từ những vị khách lan sang chủ nhà sau đó vỡ ra . Chỉ nạn nhân đứng yên . Không phải cô vụng về đến không biết cách ứng xử trong những tình huống tế nhị nhưng nụ cười của Lâm Tường gieo vào Nguyên Du cảm giác khó chịu đến bất ngờ vì vẻ đồng lõa . Giống như anh đang lợi dụng sự ngớ ngẩn thụ động của cô để thân mật hóa bầu không khí trang nghiêm vậy . Nó là một thuận lợi bất ngờ anh vớ được và không ngần ngại sử dụng . Không còn bóng dáng của

sự tôn trọng hay quan tâm mà Lâm Tường dành cho cô trước đây. Nguyên Du rót trà cho từng người và nhận ra phiên dịch chính trong lễ ký kết là cô gái hôm trước . Hữu Trân ngồi giữa vị khách lớn tuổi và người thanh niên ban nãy . Sự tự tin làm tăng thêm nét đẹp mà giờ đây Nguyên Du mới hiểu không ảnh hưởng từ phim ảnh hay nét thời thượng mà nó vẫn... Hàn Quốc đến thế . Hữu Trân làm việc cho xứ sở toàn... diễn viên điện ảnh . Hợp đồng soạn thảo bằng Anh ngữ nhưng khi trao đổi họ sử dụng thuần tiếng Hàn nên người phiên dịch gần như giữ vai trò chính . Hữu Trân không gặp bất cứ trở ngại nào, sự duyên dáng, uyển chuyển của cô giữ cho không khí sinh động, tròn trịa không hề có khoảng lặng . Thỉnh thoảng người thanh niên đưa mắt nhìn quanh . Dù Nguyên Du đứng ở vị trí nào thì giới hạn của ánh mắt ấy vẫn là cô . Giống như chạm vào Nguyên Du là anh ta hoàn thành xong nhiệm vụ vậy . Lâm Tường chẳng buồn nhìn đến cô, ngay cả việc nghiêng người để Nguyên Du đặt tách trà vào anh cũng không làm, mặc cô xoay sở với khoảng trống bé tí giữa những đôi vai . Buổi ký kết diễn ra khá suông sẻ . Sau khi tham quan công ty, họ đến nhà hàng dùng bữa . Giúp mọi người thu dọn phòng họp, cô mỉm cười khi chị Phượng nhất mực khẳng định cái ngoái đầu của chàng thanh niên khi rời khỏi nơi này là dành cho cô . Trong khi hình ảnh Lâm Tường nghiêng người lắng nghe Hữu Trân trong một trao đổi riêng tư đọng lại ở Nguyên Du cảm giác buồn và trống vắng đến lạ lùng. Nguyên Du tự giải thích vì đã có lần Lâm Tường bảo rằng thích cô cộng thêm vài biểu hiện khác khiến cô huênh hoang kết luận mình có khả năng chi phối, điều khiển anh . Như con ếch ngồi ở đáy giếng, ngửa mặt lên đã thấy ngay bầu trời nên yên tâm đây là thứ thuộc về nó . Thử kêu vài tiếng, nghe vang xa vội vàng kết luận mình là con bò rồi lớn tiếng chê bai bầu trời trên đầu chỉ là khoảng không bé tẹo . Nguyên Du cười buồn, giờ cô không còn là con ếch nữa, rời khỏi đáy giếng thì bầu trời cao rộng, xa vắng càng không thuộc về cô . Với tâm trạng ấy, Nguyên Du cố đẩy Lâm Tường ra khỏi ý nghĩ . Không thành công, cô lại quay sang đổ lỗi cho sự ganh tỵ, nhỏ nhen mà Thượng đế hào phóng khi ban cho người phụ nữ như một thử thách lớn cho lòng kiêu hãnh của họ.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10.

Sau lễ ký kết ấy, nhận lời mời từ đối tác, mẹ cô cùng ông Vĩnh Triết và vài vị khác trong hội đồng quản trị sang thăm Hàn Quốc . Thời gian này công ty tiến hành ký hợp đồng lao động hàng loạt nên công việc khá vất vả . Suốt tuần làm overtime, hôm nay mọi người về sớm chỉ Nguyên Du nán lại in nốt số hợp đồng . Cô không muốn về sớm để rồi quanh quẩn trong cái vắng vẻ, tĩnh mịch của căn nhà . Pha tách cà phê mang về phòng, Nguyên Du giật thót khi Lâm Tường bước vào . Quá muộn để trở ra, cô đứng yên.- Mọi người về cả rồi à ?- Dạ.- Em làm gì ở đây vậy ?- Dạ, tôi còn vài việc cần làm cho xong. Họ nhìn nhau và cùng nhận ra đứng trước mình là một người lạ . Lâm Tường vẫn nhìn Nguyên Du nhưng mắt cô lướt qua khoảng không sau lưng anh . May quá, đúng lúc này máy in dừng lại . Nguyên Du lách qua người anh, ngồi xuống ghế và dán mắt vào màn hình . Lâm Tường vẫn đứng sau lưng.- Trông em gầy hơn đây . Công việc có vất vả không ? Cảm giác đề phòng giúp Nguyên Du phát hiện ra giọng anh lại gần gũi như trước . Nhưng giờ cô đã hiểu, người này không dùng giọng nói để biểu hiện tình cảm, nó chỉ thể hiện tâm trạng nên có nhẹ nhàng gần gũi hơn một chút cũng không phải là chuyện khó giải thích vì trước mặt anh là một nhân viên cần mẫn, vậy thôi . Cô cũng sử dụng giọng nói của mình theo kiểu này . Lễ độ và xa cách.- Không ạ. Máy in lại rì rì lên tiếng, giống như nhân vật thứ ba đang xen vào câu chuyện của họ vậy.- Em cần bao nhiêu thời gian để in xong chỗ này ?- Dạ, một giờ hoặc hơn. Về thụ động ở cô được Lâm Tường hiểu là sự dè dặt và khoảng cách cần thiết dành cho người giữ vị trí cao nhất trong công ty . Trong suy nghĩ của anh, điều này hơn cả mong đợi . Trước đây Lâm Tường đã ngần ngại khi tưởng tượng ra chỉ một bất đồng nhỏ với đồng nghiệp, cô lại nức nở gào vào máy anh “Tôi muốn về nhà” nhưng quan trọng hơn cả, anh chưa sẵn sàng ới quan hệ này dù nó xuất phát từ chính anh . Cẩn thận cân nhắc để không phạm sai lầm nào, Lâm Tường tin rằng mình đang làm đúng . Dù Nguyên Du có tinh tế, thông minh đến mấy thì sự non nớt và thiếu kinh nghiệm không vượt qua lần ranh tuổi tác sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến anh, đến hình ảnh, vị trí của anh trong công ty và cả cô nữa . Vì thế suốt thời gian qua Lâm Tường không thu ngắn thậm chí còn làm tăng thêm khoảng cách . Thật mâu thuẫn, giờ lại phải nghĩ cách tiếp cận cô . Sai lầm lớn nhất của Lâm Tường là tin rằng mình đã hiểu rõ Nguyên Du nên để cho vẻ non nớt trên gương mặt ấy đánh lừa .

Lúc này anh lại chủ quan khi nghĩ đến việc thu ngắn khoảng cách . Nó không còn là việc mà anh có thể làm một mình được nữa.- Tôi ở bên kia, khi nào xong việc thì điện cho tôi . Chúng ta sẽ ăn tối với nhau trước khi về nhà.Không phải mời, đây là mệnh lệnh . Sự kể cả, trịch thượng là những thứ Nguyên Du ghét cay đắng nhưng cô không lộ ra . Cố tập trung vào công việc để không nhớ đến lời đề nghị ấy, khi Nguyên Du cho phép mình ngẩng đầu lên thì phòng làm việc của Lâm Tường đã tắt đèn tối om . Thẩn thờ, cô ngồi yên . Người ta chỉ đùa, mình đã nhao nhác . Đến tự gại mình mà làm cũng không xong . Đang nặng nề thu dọn mọi thứ, tìm Nguyên Du chợt reo lên khi giọng nói sát bên tai :- Tuyển được một nhân viên siêng năng, cần mẫn như em quả là may mắn cho tôi.Cô cười để át tiếng thành thịch ở lồng ngực :- Vậy thì không còn sớm để nghĩ đến việc tăng lương cho tôi đâu, thưa xếp.Lâm Tường nheo mắt :- Tôi cũng đang cân nhắc giữa việc tăng lương cho em hay là giao cả lương của tôi cho em giữ đây.- Nguyên tắc của tôi là không giữ những gì không thuộc về mình.- Tôi có bắt em làm trái nguyên tắc ấy đâu . Đi nào, cô bé - Lâm Tường kéo tay cô - Tôi chỉ yêu cầu em giữ những thứ thuộc về em thôi . Lên xe đi . Ăn tối xong, tôi đưa em về . Chà, bao lâu rồi chúng ta chưa đi với nhau nhỉ ?Nguyên Du ngẫm nghĩ :- Từ lúc anh may mắn tuyển được tôi đấy thôi.- Đó không phải là lý do đâu, chỉ vì tôi bận quá.Vội vã phủ định trong trường hợp này lại tương đương như một lời khẳng định . Nguyên Du nhếch môi cười . Cảm giác dễ phòng quay trở lại.- Hôm nay tôi sẽ đãi một bữa ra trò . Minh đi đâu nhỉ ? Lúc này thời tiết nóng quá nên ăn gì cũng chẳng thấy ngon.- Vậy thì đến chỗ tôi đi . Anh chạy thẳng sau đó quẹo trái.Lâm Tường huýt sáo và vỗ nhẹ vào vô-lăng . Trông anh trẻ trung, gần gũi và quyến rũ . Nguyên Du lại thấy vui vui . Sau một hồi len lỏi giữa những dãy bàn đầy áp người, họ tìm được một chiếc sát lối đi . Lâm Tường ngo ngoay cổ thu gọn thân hình to lớn nhưng ai đi ngang qua đều phải chạm vào... đùi anh . Nguyên Du gọi thức ăn . Nhìn cái cuốn bé tẹo giữa những ngón tay, Lâm Tường phì cười :- Có cách nào ăn nhanh hơn không ?- Ở đây có rất nhiều món . Hay anh thử gọi món khác vậy ?Lâm Tường nhăn nhó nhìn quanh . Toàn những món ăn vặt kiểu phụ nữ . Cô lại gầy đến thế.- Em thường đến đây lắm à ?- Lương anh trả chỉ đủ đến những chỗ này thôi - Cô thản nhiên đáp - Vả lại tôi lười ăn lắm . Thế này hợp với tôi hơn.Lâm Tường lắc đầu :- Em gầy quá - Giọng anh xót xa - Làm việc cả ngày lại ăn uống đơn giản thế này, tôi thấy không ổn . Hay mỗi ngày sau khi tan sở em đi dùng bữa với tôi ? Có người ăn cùng, em sẽ không lười nữa.Nguyên Du lắc đầu :- Món ngon vật lạ và sự nuông chiều sẽ làm tôi quen đi. Như thế tôi sẽ không thể làm theo ý mình được.- Nhưng tôi lại muốn chiều em và tôi làm được tất cả.Hiện trạng mà Nguyên Du muốn duy trì đang rõ ra từng mảnh vì giọng nói êm đềm quá, thái độ dịu dàng quá. Ánh mắt của Lâm Tường ảm áp, sâu lắng và đầy mê hoặc như chất rượu ngọt thấm qua môi và tuôn vào mạch máu. Nguyên Du thấy sức mạnh kỳ lạ nào đó đang kéo cô về phía anh. Ngã người ra sau, cô cưỡng lại sức mạnh vô hình ấy.- Tôi hiểu, vì anh giàu có và nổi tiếng. Bất kỳ người phụ nữ nào, kể cả tôi, đều muốn sở hữu hoặc lợi dụng nó để phục vụ cho lợi ích của mình. Vậy hãy cẩn thận khi phát biểu những lời này, nó có thể gây rắc rối cho anh.Lâm Tường nhún vai:- Muốn lợi dụng sự giàu có và nổi tiếng của tôi, chỉ có thể thôi sao? Vậy thì càng tốt, tôi khỏi mất công lợi dụng họ. À, anh chàng Lee vẫn gọi điện thoại cho em chứ?- Dạ? Ừa... Sao anh biết? Chị Trần nói với anh hả?Anh xoa cằm:- Tôi biết nhiều thứ lắm nhưng không phải vì Hữu Trần nói với tôi. Chúng tôi không nói với nhau những chuyện này.“Chúng tôi” trong cách nói của Lâm Tường đặt cô đứng ngoài đường ranh. Nguyên Du ngồi yên. một cách mơ hồ, cảm giác đau nhói lại dội lên từ lồng ngực. Đấy đĩa thức ăn ra xa, cô vừa thở vừa nghe ngóng.- Em sao vậy? Mệt lắm hả? Tôi đã nghe những lời nhận xét tốt về em nhưng đừng cố gắng quá sức. Hãy dành một ít thời gian cho bản thân mình ví dụ như đi làm tóc, mua sắm hay bất cứ điều kỳ diệu nào mà những người đẹp vẫn thường làm. Tôi không thích những gương mặt bơ phờ vì công việc. Nếu phụ nữ trong thế giới này là những người vận chiếc áo thật đẹp hiện diện trong các buổi tiệc và được đàn ông chúng tôi thần phục bởi khả năng làm vợ, làm mẹ thì cuộc đời đơn giản hơn nhiều.- Vậy thì không có tôi trong thế giới ấy. Tôi thích cảm giác bận rộn và mệt nhoài sau một ngày làm việc tối tăm mặt mày để biết mình đang thở, đang sống, đang dần thân vào dòng chảy của cuộc đời, chứ không phải lười biếng đứng bên lề mà ngó - Có cái gì chèn cứng lồng ngực đau đến ngạt thở, cô cười nhẹ - Ừ, tôi mệt thật đó. Thôi mình về đi.Họ ngồi vào xe thì điện thoại reo. Lướt qua màn hình, Lâm Tường bước ra ngoài. Búi chặt tay vào ghế, mắt nhắm nghiền Nguyên Du nín thở chờ cơn đau đi quạ. Khá lâu, giọng Lâm Tường vang lên nhuốm vẻ ái ngại:- Xin lỗi nhé, vì có việc đột xuất nên không đưa em về được, tôi đã gọi taxi - Trao túi xách và mở cửa xe cho cô, anh ân cần dặn thêm - Muộn rồi, em về thẳng nhà, đừng ghé công ty nữa. Nhớ gọi cho tôi.Giọng Lâm Tường đầy vẻ quan tâm, cả ánh mắt cũng thế nhưng Nguyên Du biết nó chỉ là những thứ dùng để trình diễn. Nếu thật, chỉ cần phân nửa sự quan tâm này anh đã nhận ra cô không bình thường thế nào. Một sự cố gắng không cần thiết. Minh đâu cần anh ta phải nhọc lòng đến thế.- Tôi...Nguyên Du im bặt khi Lâm Tường công khai nhìn đồng hồ. Anh không buồn

dùng đến một chút lịch sự để giấu nó đi. Còn cô thì không như thế.- Cảm ơn anh.Lâm Tường nôn nóng gật đầu dù Nguyễn Du biết chắc anh không hiểu cô đang cảm ơn về điều gì. Nguyễn Du cười buồn, chỉ cần cô hiểu là đủ. Về đến đầu ngõ, cô quyết định trở lại công ty. Thoáng thấy Nguyễn Du dắt xe ra, bác Tư đứng dậy:- Lúc này đi một vòng, thấy trong ấy đã đóng cửa, tôi tưởng cô về rồi.- Cháu ra ngoài có việc. Hôm nay bác trực đêm à?Ông lắc đầu:- Cô đi qua lúc nào mà tôi không thấy nhỉ?Ra khỏi cổng, loay hoay một lúc lâu xe vẫn không nổ, Nguyễn Du mím môi đạp mạnh. Chỉ lạch tạch vài tiếng lầy lẹ, nó ì ra. Cô nhìn quanh. Bác Tư đang mở rộng cửa. Xe của Lâm Tường phóng vụt ra. Trên xe không chỉ mình anh. Nụ cười của Hữu Trân khiến Nguyễn Du chông chênh tựa như đất trời dưới chân đang chao đi. Theo quán tính, cô run rẩy đạp nhẹ cần khởi động. Tiếng máy nổ giòn giã và làn này Nguyễn Du để mặc nó lao vút trên đường.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11.

Gọi tách cà phê và thông thả nhấp từng ngụm, vẫn còn sớm, Nguyễn Du lơ đãng nhìn quanh. Trông nơi này khang khác vì cách bày trí thay đổi nhằm tạo nên không gian riêng. Người thanh niên ngồi trong góc nhìn cô với vẻ ngờ ngợ. Trí nhớ hoạt động chậm chạp, không có tín hiệu nào, cô quay đi. Từ lúc xảy ra chuyện không vui Nguyễn Du chưa gặp lại Bin nhưng trong điện thoại giọng trầm tĩnh, tự chủ của anh khiến cô an tâm. Sau cái đêm náo loạn vì Nguyễn Du đột ngột rời khỏi nhà, mọi người đã bình tĩnh trở lại. Cô nhận được thư cô Hai. Nhìn những dòng viết tay gân guốc, nắn nót đầy kín sáu trang giấy trong thời đại puter, e-mail hay nhắc máy lên thì nội dung ấy chỉ nói trong vòng vài phút khiến Nguyễn Du cảm động. Cô Hai bảo, đêm ấy Nguyễn Du đi một mình, không có Bin, không có Hải Đăng đi cùng, cô hiểu mọi việc không hoàn toàn như vậy. Không bàn đến chuyện Hải Đăng, mọi người chỉ lo cho Bin vì bất kể kết quả ra sao thì mối quan hệ gia đình vẫn là quan hệ cần duy trì và tôn trọng. Mẹ không tỏ ra điều gì nhưng Nguyễn Du biết bà đã thừa chuyện rõ ràng với nội và cả ba cô Thím Ân đến nhà khóc ròng khi nhận ra chưa bao giờ bà hiểu con trai mình cả. Chuyện cần làm mọi người đều làm, duy nhân vật chính là không gặp nhau.Cánh cửa bị giật mạnh một cách thô bạo, Nguyễn Du ngẩng lên, người đàn ông lao vào phòng như cơn lốc, theo sau là một phụ nữ. Cô gái đi thẳng vào trong, còn gã đàn ông thì dừng trước mặt Nguyễn Du. Chiếc kính đen che khuất đôi mắt càng làm tăng thêm vẻ bí ẩn, đe dọa. cửa gương mặt và cả trong dáng đứng lăm lè. Cô không trông thấy mặt anh ta nhưng vẫn ương ngạnh nhìn thẳng vào đây với cảm giác khó chịu vì biết qua cặp kính anh nhìn cô rất rõ.- Sao em biết tôi ở đây?- Đường như anh đang nhằm lẫn điều gì đó, tôi đến không phải vì biết anh ở đây.Mỉm cười vì giọng nói lễ độ nhưng đượm vẻ gay gắt của cô, anh hạ giọng:- Lương tôi trả có đủ cho em đến những chỗ này không?Nguyễn Du nhìn ra cửa, lắc đầu.- Không, nhưng tôi xoay xở khá tốt.Đôi theo ánh mắt cô, Lâm Tường trông thấy một người khác đang bước vào. Hắn cao lớn, đẹp trai với nụ cười trẻ con cộng thêm lúm đồng tiền tròn xoe trên má. Anh lăm lè quay lại:- Em lại bắt đầu một rắc rối rồi à?Nguyễn Du nheo mắt tinh quái:- Anh thấy thế nào? Không tệ phải không?Ở cuối phòng, chàng thanh niên tò mò đưa mắt nhìn. Nguyễn Du đã nhớ ra. Lần đó, nụ cười này làm cô tưởng anh là người sẽ phỏng vấn mình. Sự xuất hiện của Lâm Tường chắc chắn liên quan đến cái nhìn ngờ ngợ ban nãy. Cô gái đi cùng đang vắt vẻo ở mép bàn nhìn theo viên bi màu đỏ. Tư thế khiêu khích nhưng đẹp mắt và ấn tượng. Thật vô ích khi tìm nét chung ở những cô gái mà Nguyễn Du được gặp, tài giỏi kiêu kỳ như Hữu Trân, phóng khoáng đến hoang dại ở Vân Nghi, nét rụt rè nhút nhát của Hân hay vẻ phớt tỉnh lạnh lùng in đậm trên gương mặt tuyệt đẹp của cô gái này. Chẳng ai giống ai. Nguyễn Du nhìn sang nơi khác. Bin đang đến gần.- Du chờ có lâu không?- Du vừa đến thôi.Lâm Tường vẫn sừng sững án trước mặt Nguyễn Du, không nhúc nhích ngay cả khi cô gái cuối phòng gọi và chỉ tay vào điện thoại. Sau cái nghiêng đầu rất khẽ của Lâm Tường, cô ấy nhận điện và trả lời. Quay sang Bin, Nguyễn Du cười vu vơ.- Mình đi.- Khoan đã - Lâm Tường nắm lấy tay cô - Còn cuộc hẹn của chúng ta Chẳng phải em đã nhận lời rồi sao?Nguyễn Du cười nhẹ:- Đồng hồ trên tay tôi nói rằng đã trễ hơn nửa giờ và anh không hề có ý định đến đây.Lâm Tường cười cợt:- Về lý thuyết, tôi vẫn có thể đến trễ và đưa ra một lời giải thích hợp lý chút. - Đúng vậy, nhưng rất tiếc tôi đã gọi cho anh và xin lỗi là không đến được. Có lẽ người đi cùng anh biết rất rõ vì tôi đoán chị ấy là người nhận điện thoại và hứa sẽ chuyển lời nhắn này đến anh.Lâm Tường nhún mày ngờ vực:- Không thể có sự trùng hợp như thế.- Anh có thể kiểm tra lại. - Nguyễn Du rút tay

về - Giờ tôi đi được chưa? Lâm Tường không buông. Không quan tâm đến Bin, anh hất đầu về phía cuối phòng và nói bằng vẻ đêu giả chưa từng thấy:- Tất nhiên vì chúng ta sẽ đi cùng với nhau mà. Em đừng ngại, anh bạn đó sẽ thay tôi chăm sóc cô ấy. Rất thản nhiên, cô biến hành động khiêu khích ấy trở nên bình thường bằng cách lắc lắc bàn tay anh, cười cợt:- Rất tiếc, tôi không ồm. Tôi không cần người chăm sóc và tôi cũng không muốn chăm ngời một quả bom. Anh hãy tìm một người... chán sống để nói với họ lời đề nghị vừa rồi nhưng nhớ chỉ làm điều này sau khi tôi rời khỏi nơi đây. Sau chiếc kính đen, nét cười cợt trong mắt Lâm Tường tắt lịm và vẻ tức giận nhanh chóng chiếm chỗ. Nguyên Du đi thẳng ra cửa, không ngoái lại. Không ai biết anh nghĩ gì nhưng một người như Lâm Tường không dễ dàng bỏ qua thái độ thách thức hay một lời khiêu khích mà không đáp trả. Ngay buổi sáng đầu tuần Nguyên Du đã nhận được câu trả lời. Bắt đầu từ lúc chị Phượng vội vã nói qua điện thoại:- Anh Tường gọi em sang đây.- Có việc gì không chị?- Chị không rõ nữa. Sáng nay anh ấy họp đột xuất với phòng kế toán. Em sang liền đi. Nguyên Du hồi hộp mở cửa. Phòng đầy ắp người, chỉ duy chiếc ghế trống cạnh Lâm Tường. Anh không nhìn ai nhưng cô biết anh đang nhìn mình. Nhiệm vụ của Nguyên Du là ghi biên bản. Vẻ lạnh lùng của anh hun nóng căn phòng. Mắt Lâm Tường lướt qua từng người khi họ phát biểu. Anh hỏi thêm hoặc đột ngột cắt ngang một cách thô bạo. Kết thúc buổi họp, cây viết nặng trĩu trong tay Nguyên Du.- Trình tôi biên bản vào đầu giờ chiều. Lúc phát biểu họ dùng khá nhiều thuật ngữ chuyên môn về kế toán và xây dựng, Nguyên Du không hiểu tường tận. Cô đã chăm chú lắng nghe sau đó lần lượt ghi lại nhưng giờ đọc vẫn thấy tối nghĩa. Cẩn thận hỏi lại từng người và mất cả buổi trưa để hoàn thành nhưng khi cô đặt nó lên bàn, chỉ nhìn thoáng qua trang đầu Lâm Tường đã gay gắt:- Tôi muốn em ghi rõ ràng ý kiến của từng người đặc biệt là những vấn đề liên quan đến vấn đề xây dựng. Nó là cơ sở để quy trách nhiệm về sau, không thể dùng hai từ “bảo lưu” là đủ.- Nhưng...- Ra ngoài và làm như tôi nói. Mím môi cố không thốt ra những ý nghĩ chen nhau trong đầu, Nguyên Du thua anh nhưng theo cách của cô. Cô sẽ chứng minh cho Lâm Tường thấy, cô vào đây là để làm việc. Kiểu tự ái vụn vặt không có chỗ cho quyết tâm này. Không cần “viện binh”, không sử dụng hậu thuẫn, Nguyên Du muốn được sòng phẳng. Vị trí và quyền lực không giúp anh thành công và thật nhỏ nhen khi dùng nó để trả thù cô. Trường hợp xấu nhất là rời khỏi nơi đây, Nguyên Du cũng sẽ làm cho chính Lâm Tường phải thừa nhận. Thừa nhận do anh không muốn nhìn thấy cô, không ưa cô, nó hoàn toàn không liên quan đến những thứ có tên là năng lực. Trong cô, quyết tâm này mạnh hơn tất cả. Trước khi in lại biên bản, Nguyên Du cẩn thận dò từng từ trên máy. Chuông reo. Sếp Tân nhận điện thoại và thái độ của anh khiến mọi người kể cả Nguyên Du đều biết nó liên quan đến cô.- Chị Thảo sẽ tiếp tục việc này. Em sang bên đó đi. Lần này là cuộc họp của ban giám đốc, vài vị trong số họ ngạc nhiên vì sự hiện diện của cô. Những ngày sau đó Nguyên Du trở thành một phần không thể tách khỏi Lâm Tường. Anh ép đến nỗi cô không còn khoảng không riêng tư nào, dù chỉ một chút để thở. Nguyên Du không hé môi phản nản trong khi tâm trạng của Lâm Tường ngày một xấu đi. Anh sẵn sàng biến những chuyện cón con, vụn vặt mà trước đây không bao giờ quan tâm đến thành những điều tệ hại rồi trút cơn thịnh nộ vào người khác. Không khí căng thẳng như trong chiếc nồi áp suất nhưng tất cả chỉ là khúc dạo đầu vì Nguyên Du vẫn còn nhẫn nhục chịu đựng. Lâm Tường không thể dừng lại khi anh chưa nghe, chưa nhìn thấy một lời phản nản, một thái độ phản kháng nào từ cô. Một Nguyên Du điềm tĩnh trong tình huống này là điều trái với tự nhiên. Mỗi buổi sáng, khi nhìn thấy tập hồ sơ đặt cẩn thận lên bàn, anh lại phát điên vì sự cẩn mẫn ấy. Thà cô thức trắng đêm để hoàn thành chúng chứ nhất định không nói với anh đến nửa lời. Chỉ cần một câu dịu dàng, một ánh mắt tủi thân, yếu đuối anh sẽ buông ngay vũ khí nhưng Nguyên Du không chạm tay vào sợi dây mà cô có thể rung lên một cách hiệu quả. Lâm Tường từng chứng kiến cơn giận của cô, từng trông thấy Nguyên Du khóc vì người khác chỉ riêng anh là cô không làm thế. Nó chính là thách thức lớn cho lòng tự cao và háo thắng của Lâm Tường. Buổi trưa Lâm Tường đi dùng cơm với khách. Rón rén vào phòng và đặt lên bàn làm việc của anh kế hoạch tuyển dụng, đào tạo cán bộ quản lý của phòng nhân sự, vừa xoay người, Nguyên Du va ngay vào anh. Lâm Tường đứng sát cô và không chịu lùi lại. Mối anh nhếch lên với vẻ thích thú:- Để xem lần này em sẽ chịu đựng và xoay sở thế nào. Nguyên Du trầm tĩnh:- Tôi không xoay sở đâu. Tôi sẽ đứng thật yên chờ anh bỏ đi. Đây là lần đầu tiên sau nhiều ngày họ nói với nhau những điều không liên quan đến công việc. Lâm Tường nhích lại gần.- Tôi không phải là người dễ dàng bỏ cuộc. Nguyên Du mệt mỏi đứng yên:- Mục đích của anh là gì vậy?- Tôi muốn chúng ta thôi ngay cái trò này đi. Anh muốn làm lành với cô. Nguyên Du đọc điều này trong ánh mắt đã dịu lại ấy. Như tù nhân đột ngột được phóng thích, cô nhìn anh và bàng hoàng nhận ra tất cả những giễu cợt, những lạnh lùng mà anh dùng để dằn ải cô không phải xuất phát từ tình cảm. Nó chỉ là một cơn trái tính như sự đồng bóng của thời tiết lúc giao mùa vậy. Nguyên Du co người lại như nhận quả đấm thôi sơn và cắn mạnh vào môi, đau điếng. Anh cũng nhìn thật lâu nhưng không thể hiểu được trong đôi mắt mở lớn và đôi môi mím lại Nguyên Du

đang che giấu những gì. Tình cảm cồn lên trong lòng như những đợt sóng dữ tràn bờ. Đâu phải đến bây giờ Lâm Tường mới nhận ra gương mặt nhợt nhạt và đôi môi có dấu răng ấy luôn luôn có sức mạnh đối với anh. Không kềm được, Lâm Tường giang tay kéo cô vào lòng. Nguyên Du ngẩng lên khi anh cúi xuống hàng mi rậm dày và giống như làn da của cô, nó cũng mượt như nhung. Lâm Tường cười âu yếm. Nguyên Du thấy sự rung động quen thuộc như cơn địa chấn ở vùng ngực trái, như thể nụ cười nồng nàn này anh đã không dành cho ai khác ngoài cô. Họ không thể biết nó đẹp thế nào như khi cô đứng trong vòng tay xiết chặt của anh và ao utor được đứng mãi ở đấy. Nụ cười chuyển dần qua đắc thắng khiến Nguyên Du bình tĩnh. Bằng cố gắng vượt bậc, cô xoay người bước ra khỏi vòng tay và lắc đầu với vẻ tự chủ: - Tôi không hiểu anh đang nói đến điều gì. - Thật cứng đầu, để xem lần này em có chịu thua tôi không. Lâm Tường cười trong khi Nguyên Du đẩy anh ra bằng tất cả sức lực. Sự giận dữ này chẳng làm sức mẻ chút nào cái tôi cao ngạo của Lâm Tường. Có vẻ như anh không thêm biết đến sự hiện diện của nó. Trong chừng mực nào đó, Lâm Tường còn thấy hài lòng vì sự kháng cự này, xem đang tham gia trò chơi và vì lớn hơn, bản lĩnh hơn, từng trải hơn nên anh không thể thua cuộc. Luồng điện chạy vụt qua người khiến tất cả những sợi thần kinh cảm giác rung lên khi chạm vào môi cô. Miệng anh mở ra phủ lên vùng da thịt gợi cảm, thơm tho và nhẹ nhàng mơn man nó. Nguyên Du ngửa đầu để tránh nhưng tay Lâm Tường giữ chặt sau gáy khiến cô không sao nhúc nhích được vì vậy tư thế phản đối ấy lại biến thành khêu gợi. Chiếc cổ trắng ngần phớt hết vẻ dịu dàng thanh mảnh dưới cái nhìn như có lửa của anh. Có tiếng bước chân đến gần, thật bình thản anh buông cô ra và bước lùi lại. Nụ hôn ngắn nhưng đủ để Nguyên Du nhận ra môi anh bóng rẫy và hơi thở thơm nồng mùi rượu. Chúng khiến cô ngây ngất. Ánh mắt họ chạm nhau, vẫn là vẻ đắc thắng. Bất giác Nguyên Du đưa tay chùi mạnh. Cô muốn rũ sạch hơi hướm của nụ hôn còn phảng phất trên môi nhưng Nguyên Du chỉ làm một việc vô ích vì hương vị của nó đã khắc vào cô. Ánh mắt của Vĩnh Tường nói cho cô biết anh hiểu rõ tâm trạng này. - Chúng ta huề nhé? Với tinh thần mệt mỏi và lồng ngực nặng trĩu chỗ trái tim đang im lìm như quả lắc đồng hồ không còn đủ sức di chuyển, Nguyên Du lắc đầu bằng vẻ nhần nhục. Nét chịu đựng này làm anh ghét cay đắng. - Tôi xem đây là một cách anh dùng để kết thúc cái trò gì đó đang diễn ra giữa chúng ta nhưng xin anh đừng đối xử với tôi thế này. Có thể trong mắt anh tôi không phải là người cao quí vì dám yêu một người từng là tình địch của cha, vì quan hệ tình cảm với người mà cả gia đình đều phản đối nhưng tôi không phải là người thích diễn trò vụng trộm cùng với ông chủ. Tôi không quan hệ bừa bãi như anh nghĩ đâu. Dù anh không tin nhưng tôi vào đây là để làm việc và cái giá mà tôi phải trả là mất đi một người bạn, không, một người mà tôi tưởng rằng mình được xem là bạn. Anh đối xử khắc nghiệt như thời gian qua, tôi vẫn chịu được nhưng đừng làm thế này với tôi nữa. Tuy áp utor, đau khổ nhưng cuối cùng cô cũng giải bày được những u utor trong lòng. Còn Lâm Tường, anh chưa sẵn sàng nghe những điều bất ngờ ấy nên lặng đi. Cảm giác bị lãng nhục, bị xúc phạm dâng theo những điều cô nói. Nét sững sờ hiện lên gương mặt nhưng tan rất nhanh chỉ có cái vẻ ngạo mạn đến khó chịu kia là không đổi. Anh cười nhạt: - Đúng, lẽ ra tôi phải nghĩ đến điều này. Xin lỗi, giờ em có thể ra ngoài. Suốt ngày hôm ấy và ngày kế tiếp anh không gọi Nguyên Du, nhưng sự im lặng ấy không mang theo dấu hiệu tốt lành nào, nó như phút bình yên giả hiệu giữa hai trận bão. Cô vẫn nháo nhác mỗi khi điện thoại reo. Sếp Tân tội nghiệp khi nhìn thấy vẻ phờ phạc trên gương mặt đã nhạt dần nét trẻ con ấy. Thoạt tiên anh nghĩ Lâm Tường thích Nguyên Du và biểu hiện mà mọi người nhìn thấy là phần nổi của tảng băng ghen tuông chìm sâu dưới đấy. Nhưng giờ chính anh lại nghi ngờ giả thiết này vì không ai khắc nghiệt với người mình yêu đến thế. Có thể Lâm Tường không tán thành mối quan hệ giữa người lớn nên Nguyên Du trở thành nạn nhân tội nghiệp. Rất nhiều lần anh nghĩ với đôi mắt mở to và utor sững chặc chần Nguyên Du khóc òa lên và nước mắt sẽ thu xếp mọi thứ, nhưng cô không khóc chỉ đôi mắt ngày càng to hơn trên gương mặt nhợt nhạt, hốc hác. Buổi chiều hôm ấy trận bão thật sự mới nổ ra bắt nguồn từ lời nói vô tình mà thoạt tiên Lâm Tường vẫn còn sáng suốt để khẳng định anh không hề nhắm vào cô. Mọi người ngưng trò chuyện khi Lâm Tường bước vào phòng họp. Dáng vẻ cao lớn lấp đầy cả căn phòng, anh nhìn khắp lượt, như điểm danh từng gương mặt đang ngồi bên dưới, không chú ý để mắt vào ai. Rồi mỉm cười. Sếp Tân nghĩ thầm đây là nụ cười nhả nhận, lịch sự nhất mà anh nhìn thấy say một thời gian dài vắng bóng. - Tôi muốn nói vài điều với các vị là những người vừa được bổ nhiệm vào vị trí cao hơn trong đợt kiện toàn bộ máy nhân sự vừa qua ở công ty tạ Bên cạnh những chức năng, quyền hạn, nhiệm vụ đã được qui định, tôi muốn bổ sung vài điều vào từng chức vụ tương ứng. Ở đây chúng ta có những người đến từ chi nhánh, bộ phận, văn phòng cách xa công ty như anh Tuấn, chị Bích ở các tỉnh phía Bắc, chú Nghĩa, anh Thông ở miền Trung v.v. Có rất nhiều người mà các vị chỉ quen tên nhưng chưa biết mặt nhau vì thế tôi muốn từng vị lần lượt giới thiệu chức vụ đã kinh qua và chức vụ vừa được bổ nhiệm để mọi người cùng biết. Sau mỗi lời giới thiệu ngắn là tiếng vỗ tay. Lần lượt cho đến người đàn ông nhỏ thó ngồi đối diện với Lâm Tường qua chiếc bàn rộng. Vốn là người Hoa lại

không quen nói trước đám đông, ông ngượng ngập khi phải đứng lên thế này. Ông thấy mình không tài giỏi gì chẳng qua là một chút kinh nghiệm tích lũy được sau nhiều năm làm việc, gắn bó với công ty, từ những ngày đầu ông Triết chân ướt chân ráo sang đây thành lập nó.- Tôi tên là... chú Đồng làm việc ở phân xưởng dập cắt, lưu hóa. Trước đây là công nhân, còn bây giờ là phó quản đốc phụ trách kỹ thuật. Xin hết.Mọi người và cả Lâm Tường cùng cười. Không khí trở nên gần gũi, dễ chịu. Để thể hiện sự quan tâm của mình và giúp ông bớt ngượng, anh nhẹ nhàng hỏi thêm:- Chú đã nhận được quyết định rồi phải không?Ông lúng túng cào cào chòm râu thưa dưới cằm:- Dạ... chưa.Không khí trong phòng lắng xuống gương mặt cau lại của vị giám đốc làm chú Đồng thấy sợ. Lờ mờ nhận ra có điều gì đó rất nghiêm trọng sau câu trả lời vừa rồi, chú lại lập cập đứng lên:- Nhưng mà tui biết... tui biết mình được thăng chức chứ. Mọi người đều nói với tui như vậy mà. Họ bảo thăng chức là tăng lương. Không có cái quyết định đó, à không, không có cái tờ giấy quyết định gì đó thì tui vẫn được thăng chức chứ. Ai cũng biết mà...Lâm Tường đưa mắt sang trưởng phòng nhân sự:- Tôi ký quyết định ấy vào ngày nào?- Dạ, cách đây hai ngày và đã phát hành ngay chiều hôm đó.- Vậy tại sao chú Đồng vẫn chưa nhận được?- Tôi xin lỗi. Tôi sẽ kiểm tra lại ngay.Cuộc họp dừng lại ở đó và chú Đồng tội nghiệp như ngồi trên đồng lửa. Nếu biết như vậy lúc nãy chú cứ nói bừa là mình nhận rồi... nhưng mà chú đã nhận được đâu. Xưa nay chú vốn là người không biết nói dối. Về căng thẳng của sếp Tân lây sang Nguyên Du, dù tin vào trí nhớ của mình nhưng cô vẫn dò lại lần nữa:- Em đã phát hành quyết định đó cách đây hai ngày rồi.- Có ký nhận không?- Dạ có.- Em mang quyển sổ ấy sang đây.Vừa nhìn thấy Nguyên Du thì vẻ nhả nhận của Lâm Tường lập tức biến mất.- Tôi đã kiểm tra lại và nhân viên của tôi xác nhận văn bản đó đã phát hành cách đây hai ngày.Lâm Tường lạnh lùng:- Tôi muốn nghe quy trình phát hành một văn bản, cụ thể là quyết định bổ nhiệm nhân sự.Không đợi Nguyên Du nói hết, anh cắt ngang:- Theo đúng quy trình mà cô vừa nói là gửi tận tay đương sự một bản có ký nhận rõ ràng. Chú Đồng đang ngồi đây, vậy cô giải thích thế nào? - Tôi đã gửi hai bản : một cho phân xưởng dập cắt, lưu hóa, một cho đương sự thông qua anh An ở phòng điều hành sản xuất.- Anh An làm gì ở phòng điều hành? - Dạ, nhân viên thống kê.Chú Đồng rửa thẳm, cái thẳng chết tiệt, thảo nào nó bảo chú khao nó một châu mới đưa cho chú cái gì đó. Bây giờ mà... khai ra thêm thẳng này... Chú nhấp nhồm, nếu phiên phức thế này thì liệu không thăng chức có được không? - Quy trình mà cô học thuộc lòng có câu “khi phát hành phải giao văn bản đúng địa chỉ, đúng những người có liên quan, có trách nhiệm thi hành”, anh An mà cô vừa nói không phải là quản đốc phân xưởng không phải là trưởng bộ phận, không phải thư ký phòng điều hành. Cô làm việc hết sức tùy tiện. Tôi không cần cô học thuộc, cái tôi cần là sự vận dụng.Sếp Tân đỡ lời :- Nguyên Du là người mới nhưng thời gian qua đã gánh một khối lượng công việc quá lớn nên không tránh khỏi sai sót. Tôi cũng có một phần trách nhiệm...- Là chủ quản trực tiếp, anh chịu trách nhiệm liên đới là điều đương nhiên. Tôi muốn anh tổ chức ngay cuộc họp với tất cả nhân viên trong phòng để dạy cho họ cách làm việc, dạy cho họ ý thức tổ chức kỷ luậtGương mặt trẻ măng, xinh đẹp, hiền hậu của cô gái làm chú Đồng thấy bất nhẫn và tội nghiệp. Nhất định chú sẽ cho thẳng An này một trận nhưng...- Ày... ày, sao lại chịu kỷ luật, chuyện nhỏ thôi mà. Tôi không nhận được định cũng không có gì quan trọng vì tui đâu có đọc được tiếng Việt. Tui biết mình thăng chức là được rồi. Đừng kỷ luật ai hết.Nguyên Du đứng lên :- Đó là lỗi của tôi. Thời gian qua công việc khá bận rộn nên thay vì xuống tận phân xưởng để phát hành văn bản tôi thường gửi các nhân viên mang hộ khi họ đến phòng hành chánh liên hệ công tác. Tôi xin nhận trách nhiệm và chịu kỷ luật theo quy định của công ty.Sự bênh vực che chở bảo vệ thể hiện qua lời nói thái độ của những người có mặt khiến Lâm Tường nổi giận. Giống như sau khi dành mất vai trò của anh, họ đẩy anh về phía ngược lại vậy. Anh nhìn Nguyên Du, anh không phải như vậy, chính em đã biến anh thành người thế này. Không còn ao ước được nhìn thấy cô khóc và chịu thua anh nữa, giờ chỉ cần một cái chớp mắt rất nhẹ, một cử chỉ bối rối, một... nhưng không có. Không cứng cỏi, không van xin, ánh mắt ấy bình thản như chứng kiến một vở kịch không phải hài, không phải bi mà anh là diễn viên chính. Nó không đủ sức làm cô cười cũng không làm cô giận. Nó chỉ là một trò nhạt nhẽo mà anh diễn bằng chính tình cảm điên rồ của mình. Ngu ngốc và lỗ bịch, chưa bao giờ Lâm Tường giận mình đến thế và anh trút cả cơn giận ấy vào cô :- Về phòng làm bảng tường trình và tự đề xuất mức kỷ luật. Ra ngoài.Cuộc họp vẫn tiếp tục. Dù cố gắng Lâm Tường vẫn không sao tập trung được hình ảnh cô choán cả tâm trí anh. Trong tình cảm không quen bị chi phối vì thế anh làm tất cả để chứng tỏ mình không thua cô nhưng tâm trạng nặng nề thế này có phải là chiến thắng của anh đâu. Nguyên Du đặt bảng tường trình lên bàn của xếp Tân. Anh nhận lấy, nói mà không nhìn cô :- Em bàn giao công việc cho chị Thảo đi. Tôi...- Em hiểu rồi.Rời khỏi văn phòng thì trời tối mịt, thoáng thấy Nguyên Du, từ phân xưởng chú Đồng học tốc chạy ra :- Lúc nãy tui nghe nói cô bị... thiệt ngại quá, phải chi tui...- Chú đừng ái ngại, đó là lỗi của cháu.- Ủ, bao giờ ông Triết về tui sẽ nói với ông ấy. Cô đừng lo. Ông Triết tình cảm lắm. Ông ấy không dễ chịu... à,

không để cô bị phạt nặng như vậy đâu. Còn một người khác chờ Nguyên Du bên ngoài . Vị khách đến từ chiều, bác Tư nghĩ bụng, hy vọng lần này ông ta không bị từ chối . Hải Đăng đứng lên khi nhìn thấy cô . Trông Nguyên Du phờ phạc như người đang ốm nặng . Không đợi anh đề nghị lần thứ hai, cô máy móc đặt chìa khóa vào bàn tay đang xòe trước mặt . Hải Đăng dắt xe ra và Nguyên Du đến ngồi sau lưng như họ đã làm chuyện này hàng nghìn lần vào mỗi chiều tan sở vậy . Cô lặng lẽ, không vui, không buồn, không ngạc nhiên và không nhận ra ít phút xe của Lâm Tường dừng lại khá lâu ở đây . Anh nhìn thấy cô . Lâm Tường biết đôi mắt trống rỗng ấy không phải vờ như không thấy anh . Ôm chiếc túi sát vào ngực như tự bảo vệ mình, trông Nguyên Du yếu đuối, cô độc nhưng anh biết về này thuộc về thể chất . Còn ý chí, nghị lực là những thứ không nhìn thấy , Lâm Tường biết rõ chúng rắn và cao ngạo đến thế nào vì anh đã bại trước chúng. Anh ngoái lại lần nữa, không còn không thấy Nguyên Du vì dáng dấp cao lớn của gã đàn ông đứng trước mặt đã che khuất cô . Lòng anh chùng xuống một cảm giác trống rỗng, cô đơn đến lạ lùng . Phức im lặng lái xe . Thời gian gần đây, anh có kinh nghiệm về sự thất thường của Lâm Tường và biết rõ nguyên nhân sau xa của nó . Đến nhà đã lâu, Lâm Tường vẫn ngồi yên trong xe không nhúc nhích . Một lúc sau, anh cựa mình, nói nhỏ :- Anh về đi . Tôi không đi đâu nữa . Sáng mai đến đón tôi sớm.- Dạ. Vừa đến cổng, Phúc đã thấy từ trong sân chiếc xe phóng vút ra như mũi tên . Anh nghĩ thầm, Lâm Tường đến nhà cô gái ấy . Hy vọng sáng mai sẽ thấy lại ông chủ trẻ yêu đời, phóng khoáng vừa được tài liệu vừa huyết sáo khe khẽ trong xe. Đoạn đường càng ngắng thì cảm giác nôn nao càng tăng , như sau thời gian cháy âm ỉ lửa đã bùng thành ngọn và lúc này hình ảnh Hải Đăng hiện rõ trong anh . Về mặt hấn khi Nguyên Du bỏ đi là về mặt của người ngồi trên khinh khí cầu bị nổ . Lúc đó anh lại thấy tình huống này có vẻ khôi hài vì chẳng có quả nào khác ở bên cạnh hoặc tình cờ bay ngang qua để hấn nhảy sang . Người đàn ông đứng cạnh Nguyên Du chiều nay... ? Lâm Tường bần thần, chẳng lẽ cái vòng lẩn quẩn ấy lại rơi đúng vào anh . Cửa nhà Nguyên Du khép hờ và không ai phát hiện Lâm Tường đã bước qua đó:-... Em không thể sử dụng tiếng “không” để phủ nhận tất cả những gì đã có giữa hai chúng ta.- Em không phủ nhận . Trong quá khứ em đã từng yêu anh...Hải Đăng cắt ngang :-... và bây giờ không còn nữa. Anh đã cố kiềm chế để không tỏ ra nóng nảy vì lúc này không khí ôn hòa là tấm kính trong suốt, mong manh chắn giữa họ và cả hai đều cẩn thận để không làm vỡ nó . Nguyên Du cũng vậy . Quay lưng về phía anh, cô vận dụng đến nỗ lực của từng sợi thần kinh để đứng vững nhưng không thể duy trì lâu . Những ngón tay lơ lửng dần ra, Nguyên Du đang kiệt sức...- Anh sai rồi . Anh đã làm hại chính mình và làm hại cả em . Nhìn thấy em thế này anh đau lòng lắm . Anh biết tội anh rất nặng nhưng anh không hối hận khi nói rằng anh không lừa dối em . Tình cảm ấy là có thật . Em có tin không Du ?- Em tin . Em nhớ có lần anh nói “Cứ yêu anh nhưng đừng biến anh thành cuộc sống của em”, lúc đó em đã hiểu. Em hiểu rằng cuộc sống của anh, tâm hồn của anh có những chỗ không có em . Những lúc anh lạnh lùng, cau có, gắt gỏng sau đó lại ân cần, nồng nhiệt, dịu dàng em hiểu bất thường này là kết quả sự tranh đấu, dằn xé của nội tâm và nó có liên quan đến một nhân vật nào đó, một sự việc nào đó mà em chưa biết . Em hiểu nếu là người xấu, anh sẽ không rơi vào tình cảnh này . Và em chờ đợi vì em nghĩ rằng chờ đợi một sự hoàn thiện không phải là vô ích và không có lý gì chúng ta không chờ đợi nó . Cuối cùng thì kết quả của sự chờ đợi cũng là lời giải đáp cho tất cả những vấn đề của em . Em có bất ngờ thật đấy nhưng không hoàn toàn như anh nghĩ đâu vì trong thâm tâm em đã mơ hồ nhìn thấy sự hiện diện của nó và em đã chờ đợi từ lâu. Mặt Hải Đăng rúm lại :- Anh không biết, Nguyên Du, anh không biết tất cả những điều này . Anh đáng bị em trừng phạt...- Để em nói hết . Em không kết thúc tình cảm này như một cách trừng phạt anh đâu, dù có lúc đau đớn em đã nghĩ như vậy . Em không phủ nhận em yêu anh nhưng đó không phải là tình cảm mà chúng ta tin rằng đã hiểu rõ nó. Mặt Hải Đăng rần rần lại:- Không, anh không muốn nghe... Anh không muốn nghe những điều em sắp nói. Nguyên Du vẫn dịu dàng . Nài nỉ một cách dịu dàng, sự kiên nhẫn chứng tỏ cô quyết tâm kết thúc tất cả những việc này.- Em đã lục vấn rất nhiều lần chưa kể việc em so sánh, cân nhắc để nhận ra tình cảm đó không phải là lý lẽ của ở đây - Cô đặt tay lên ngực mình - Đó không phải là tình yêu, đó chỉ là cảm giác yêu . Cảm giác này xuất hiện khi em nhìn thấy anh, choáng ngợp, hiêu kỳ trước người đàn ông theo đúng khuôn mẫu mình ao ước . Em không phủ nhận cảm giác yêu này có khả năng chuyển thành tình yêu thật sự nhưng cho đến khi chúng ta chia tay thì nó vẫn chưa. Thoạt tiên việc Nguyên Du tránh không nhìn anh, dù chỉ một thoáng, được Hải Đăng hiểu rằng chính cô cũng không tin những gì mình nói . Cô đang chạy trốn, phủ nhận tình cảm của anh, của chính cô . Nhưng giờ anh biết không phải vậy, Hải Đăng cười buồn :- Nói thêm một lúc nữa em sẽ bảo rằng chúng ta không hề quen nhau . Nhưng đây là lỗi của anh vì thế anh không được phép phàn nàn khi em thực hiện công lý .

12. Chương 12

CHƯƠNG 12.

- Em không phải là người cao thượng và trong tình yêu không bao giờ phải nói đến việc nhường nhịn nhau . Nó không hợp lý, không thuyết phục, là một việc duy ý chí vì bản chất tình yêu là sự chiếm hữu . Nếu em yêu anh đúng nghĩa của từ này thì gia đình và cả chị ấy không phải là trở ngại khiến em không thể vượt qua được. Nguyên Du đứng xa quá, giọng nói bình tĩnh quá khiến anh không nhận ra cô đã cố gắng đến thế nào để đứng vững . Mặt tái xanh, Nguyên Du xiết chặt tay đến nỗi các khớp xương trắng bệch . Hải Đăng không nhìn thấy . Anh chỉ muốn cô đau, thật đau đớn như anh bây giờ vậy.- So sánh, cân nhắc ? Nó là kết quả của việc em so sánh, cân nhắc tình yêu dành cho anh và dành ột người nào đó hay so sánh anh với một người nào đó ? Xem ra em cũng là kẻ toan tính, lọc lõi trong tình trường đâu kém gì anh . Anh đã tự trừng phạt mình hàng nghìn lần vì đã làm tổn thương em nhưng giờ anh mới hiểu, đó cũng là cái cớ mà em may mắn với được để rũ bỏ anh . Em không yêu đuối, ngây thơ như anh tưởng . Em cũng chẳng có tư cách gì để phán xét anh về mặt đạo đức cả . Vậy chúng ta huê nhé. Mặt Nguyên Du rúm lại . “Chúng ta huê nhé”. Họ lần lượt dùng những lời này để ném vào cô . Mỗi người một cách nhưng hữu hiệu như nhau . Giọng Hải Đăng cay độc và nặng nề như chính tâm trạng anh.- Anh đang đoán xem người kế tiếp sẽ phản ứng thế nào khi hắn bị đem ra so sánh như anh . A, giờ thì anh không cần đoán nữa, anh đang thấy rất rõ đây . Dù may mắn trở thành người chiến thắng nhưng thật lòng anh thấy tội nghiệp hắn quá . Em an tâm vì từ đây anh sẽ không làm phiền em nữa đâu . Nhân đây cũng xin cảm ơn em vì đã dạy cho anh biết rằng trên đời này tồn tại một thứ có tên là cảm giác yêu . Nó rất hay được xử dụng như một lý do để từ chối người nào đấy. Âm thanh của gót giày nghiêng xuống sàn nhà làm đầu cô tê buốt . Tiếng chân Hải Đăng xa dần rồi mất hẳn cũng là lúc Nguyên Du gặp người xuống . Hươ tay tìm chỗ vịn , cô rướn người nhưng không chạm được gì . Xa quá , mình thật vô dụng, mới Nguyên Du nhếch lên . Ngay lúc ấy cô ngã xuống sàn nhà lạnh giá.- Du. Lâm Tường lao đến ôm cô dậy . Mặt Nguyên Du nhắm nghiền, người nhẹ bồng. Anh nhận ra trước đó cô đã phản xạ như một con búp bê mà sự hiện diện của Hải Đăng là sợi cốt giữ cho nó đứng vững . Lâm Tường dùng chân mở cửa phòng và hấp tấp đặt cô xuống giường . Mặt Nguyên Du trắng bệch . Anh cố gắng gọi :- Du ơi, em làm sao vậy ? em có nghe anh gọi không ? Em làm sao vậy ? Nguyên Du lắc đầu.- Tôi đau quá. Mồ hôi túa ra ướt đầm, rằng Nguyên Du nghiêng mạnh vào môi . Anh điếng người khi nhận ra cô đang rất đau.- Thuốc... lấy hộ tôi trong ngăn tủ... lọ màu trắng... Thuốc ? Thái độ của cô làm anh sợ . Không có gì, tuyệt đối không có gì trong đời làm anh sợ đến thế . Lâm Tường kéo mạnh . Cả ngăn tủ rơi ra . Lọ thuốc lăn lông lốc dưới đất . Anh nhặt lên nhìn dán vào đó . Thuốc giảm đau . Nguyên Du gượng dậy :- Đưa cho tôi. Cô dốc ba, bốn viên cho vào miệng vớ ly nước trên bàn uống cạn . Anh ngăn lại nhưng không kịp . Cả hai đành co . Chiếc ly văng xuống sàn, vỡ nát . Lâm Tường nhìn cô trân trối:- Em có biết mình làm gì không Du ? Em điên rồi sao ? Nguyên Du ngẩng lên . Trái với vẻ căng thẳng của anh, thật lạ, giọng cô rất dịu dàng :- Nhưng nó làm tôi hết đau. Nắm chặt vai cô Lâm Tường dùng hết sức lắc mạnh nó :- Em dọa anh phải không ? Em muốn làm anh sợ phải không ? Em đau ở đâu ? Đưa anh xem... Nguyên Du rũ rượi trong vòng tay anh, tóc cô xoa tung che kín cả gương mặt , Lâm Tường dừng lại . Giống như cô gái hàng ngày anh vẫn gặp, ánh mắt Nguyên Du không bộc lộ gì cả . Lâm Tường bàng hoàng nhận ra đã biết bao lần anh hành động mất trí trước sự tỉnh táo và chịu đựng này . Cảm giác bất lực , giận dữ trùm kín lấy Lâm Tường . Cô như bức tường đóng kín, không thể quan sát từ bên ngoài cũng không thể bước qua được.- Không sao, anh đừng sợ - vén mái tóc qua một bên vai, Nguyên Du sẽ sàng nằm xuống - Tôi thấy mệt chỉ muốn nằm nghỉ một chút . Anh về nhớ khóa cửa hộ tôi. Vẫn rất lễ độ như lúc cô nói “rất tiếc, tôi sẽ làm lại ngay” , “Xin lỗi anh, đó là sơ sót của tôi , tôi hứa sẽ không có lần sau .” Nét sững sờ hiện ra trên mặt Lâm Tường . Anh đã lầm khi nghĩ rằng phụ nữ không tạo ra bất ngờ vì anh hiểu rõ họ . Giờ Nguyên Du nằm đấy nhưng một lời dịu dàng anh cũng không thể nói . Làn da mịn màng, xanh mướt tưởng như nhìn xuyên qua được và đôi mắt khép lại . Lâm Tường nhớ da diết đôi mắt có lần nhìn anh bằng vẻ tin tưởng trông cậy của một đứa trẻ . Anh cúi xuống cố giữ giọng bình tĩnh khác xa với tâm trạng rối bời và dùng chính nó để trấn áp nỗi sợ hãi ngày càng tăng :- Em đau thế nào ? Bác sĩ đã nói gì với em ? Thuốc em vừa uống không phải để điều trị, nó chỉ có tác dụng giảm đau tạm thời . Em đã sử dụng bao lâu rồi ? Uống nhiều như thế sẽ làm cho em... Du, em có nghe anh nói gì không ? Du... Du... Lâm Tường gọi to, đi Bầy tất tả chạy sang :- Nguyên Du làm sao ?-...Không trả lời,

người đàn ông đang nâng thân thể mềm oặt của Nguyên Du . Mắt con bé nhắm nghiền mê man, dì Bảy dẫn lại :- Cậu là ai ? Cậu định mang nó đi đâu ?- Nguyên Du bị Ồm . Tôi mang cô ấy tới bệnh viện.- Chờ một chút , tôi gọi điện ẹ Nguyên Du . Cậu là ai ?- Tôi là... - Mắt Lâm Tường tối lại, câu hỏi khiến anh nhận ra mình chẳng là ai cả . Giọng Lâm Tường đục ngầu - Mẹ Nguyên Du đi công tác vẫn chưa về . Tôi đưa cô ấy đến bệnh viện . Bác có thể đi cùng với chúng tôi.Dì Bảy đặt tay lên trán Nguyên Du . Cô tựa mình rên khe khẽ:- Sốt cao quá . Cậu đặt nó nằm xuống đi . Con thấy trong người thế nào hả Du ? Con đã ăn uống gì chưa ?Nguyên Du nắm lấy tay bà nhưng ánh mắt hướng về người đàn ông nọ . Tôi nghiệp, người nó gây nham . Những ngón tay lỏng lẻo.- Có dì Bảy ở đây với tôi rồi, anh về đi.- Khi nào khỏe lại em nói những lời này cũng không muộn . Giờ tôi không đi đâu cả . Tôi muốn chăm sóc em . - Giọng Lâm Tường khô khan ngược với những gì hiện ra trong mắt . Dì Bảy nghĩ thầm, người này chả dễ bắt nạt - Tôi sẽ gọi điện cho bác sĩ còn em phải ăn chút gì sau khi uống ngần ấy thuốc - Anh nói thêm trước khi ra khỏi phòng - Xin lỗi bác, cháu vẫn chưa nói rõ mình là ai . Cháu tên Lâm Tường, là đồng nghiệp của Nguyên Du...Bà nhận ra vẻ cay đắng nhuốm trong giọng nói ấy . Còn Nguyên Du ? Áp mặt vào gối, con bé không muốn Lâm Tường nhìn thấy nó khóc . Tủ lạnh trống trơn chỉ còn hộp Biscuit ăn dở, vài trái táo, mấy viên phô mai... Anh cúi kinh sập cửa lại... Dì Bảy tất tả chạy về nhà.- Cháu ở đây trông Nguyên Du . Dì sẽ nấu chút gì mang sang, nhanh lắm.Anh cúi xuống . Mặt Nguyên Du tái nhợt . Lâm Tường nhớ cảm giác lúc Hải Đăng bỏ đi và cô té nhào xuống đất . Chưa bao giờ anh muốn che chở cho ai như người phụ nữ bé nhỏ này . Vấn đề của anh là từ trước giờ Lâm Tường không chịu trách nhiệm về người khác . Tất cả những gì anh làm đều xuất phát từ một cố gắng, không tự giác, nhằm tránh mối quan hệ mật thiết với bất cứ ai . Lần này Lâm Tường thất bại vì tình cảm vẫn âm ỉ như lớp dung nham nóng rực ẩn sâu bên trong ngọn núi lửa mà bề ngoài im lìm như ngủ say . Tình cảm đó giờ đang đốt cháy anh . Lâm Tường nâng cô dậy :- Em uống tạm ly sữa này nhé.Có tiếng bước chân bên ngoài và giọng nói của một người đàn ông:- Xin chào.Vẫn giữ lấy cô , Lâm Tường nghiêng người đặt chiếc ly rộng lên bàn.- Cậu vào đây đi , Tín . Anh cuối nhìn Nguyên Du và nói thật chậm . Bạn anh là bác sĩ , Anh ấy sẽ khám cho em.Không phải lần đầu tiên nghe Lâm Tường dịu dàng với một cô gái nhưng Trung Tín vẫn thấy lạ lùng . Chẳng hiểu thằng bạn anh lại dây vào chuyện gì đây ? Hẳn chưa bao giờ căng thẳng thế này . Xem nào, bệnh nhân khá xinh nhưng đâu phải là gout Lâm Tường, phải bốc lửa như... Lâm Tường nhận ra vẻ thú vị phai dần trên nét mặt Trung Tín và anh chờ đợi trong sự ngột ngạt của nỗi sợ hãi ngày càng tăng.- Phải làm thêm một vài xét nghiệm trước khi kết luận, cậu đưa cô ấy đến chỗ mình, càng sớm càng tốt.- Mình sẽ đưa Nguyên Du đến đây ngay bây giờ, mình muốn cậu đi cùng.Hai người đàn ông trao đổi bằng mắt trong khi Nguyên Du chỉ gật đầu, không hỏi thêm :- Cảm ơn bác sĩ.Anh đỡ cô nằm xuống . Nguyên Du co người có cái gì gì cuộn cuộn ở lồng ngực . Cổ nén lại nhưng cuối cùng cô bật dậy và lao ra khỏi phòng . Lâm Tường đang trò chuyện với bác sĩ bên ngoài cũng phóng theo . Nguyên Du nôn thốc nôn tháo vào bồn rửa mặt . Thoáng cảm động hiện ra trong mắt làm bớt đi vẻ thờ ơ khi cô nhìn thấy nét lo lắng của Lâm Tường . Nguyên Du giữ tay anh lại :- Để tôi, anh ra ngoài đi . Đừng như thế, tôi không sao đâu . Vì không quen uống sữa lúc bụng đói và lại ly sữa lúc này ngọt quá, nó làm tôi buồn nôn.Cô chải lại mái tóc rối bù, dùng hai tay chà mạnh lên gò má nhưng màu xanh nhợt vẫn không mất đi . Tựa vào cửa, Nguyên Du thở dốc, đôi chân run rẩy đứng không vững . Sao mình yếu thế này ? Tiếng nước chảy không át được giọng thảng thốt của dì Bảy :- Đi ngay bây giờ à ?- Dạ , phiền bác trông nhà hộ . cháu đã soạn cho Du ít vận dụng cá nhân, bác kiểm tra xem có thiếu gì không ạ.Nụ cười trấn an của Nguyên Du khi bước vào xe làm dì Bảy muốn khóc . Bà quay vào . Căn nhà trống trơn . Vừa đi vừa lẩm bẩm không hiểu mình muốn nói gì “con nhỏ, tội nghiệp con nhỏ...”Trung Tín lái xe và liếc vào kiếng chiếu hậu . Bằng cử chỉ gượng nhẹ, âu yếm Lâm Tường ôm lấy Nguyên Du Mắt cô khép kín, rèm mi dày rũ xuống, gương mặt trông nghiêng có vẻ gì đó yếu đuối , nhẹ nhàng, thanh thoát . Lâm Tường cúi xuống, má và cằm anh chạm vào thái dương cô . Hơi thở Nguyên Du đã nhẹ nhàng trở lại và thân thể cũng mềm mại trong vòng tay anh . Lâm Tường vuốt ve bờ vai cô, những sợi tóc óng mượt quăn luyến bàn tay anh một cách kỳ lạ . Lâm Tường chưa hề có cảm giác với ai như với cô nên phản ứng tức thì, không ý thức, là chống lại nó . Suốt thời gian qua anh đã làm một việc vô ích và ngu ngốc như một người chiến đấu với cái bóng của mình . Thay vì đón nhận Lâm Tường đã để hơn thua, được mất xen vào và giờ đây nhìn cô thế này anh căm thù bản thân và những toan tính ấy.Giống như Lâm Tường, cũng không êm ả như vẻ bề ngoài, nội tâm Nguyên Du tràn ngập những giận hờn, sợ hãi, yêu thương, tuyệt vọng rồi rầm tạo thành một mớ hỗn độn . Không nhận ra được tình cảm cô bắt an, mâu thuẫn nhưng trên hết vẫn là cảm giác buông trôi, phó mặc . Thân thể cô đang cưỡng lại ý chí luôn luôn điều khiển nó đi ngược lại mệnh lệnh từ trái tim . Người Nguyên Du rời rã như chưa từng là một khối thống nhất vì vậy cô không còn đủ sức chống lại những thứ thuộc về bản năng . Lúc này nó khao khát, tìm kiếm sự che chở

, yêu thương . Vòng tay mạnh mẽ, ấm áp cùng vùng ngực to rộng, vùng chãi của Lâm Tường đang khệp quanh thân thể cô tạo thành hàng rào bảo vệ , Nguyên Du buông rơi tất cả để thấy mình trôi đi trong cái êm đềm ấy . Hơi thở nồng nàn và mùi Brut toa? ra từ anh quấn lấy cô một cách dịu dàng . Tiếng thỉnh thỉnh đều đặn trong lồng ngực Lâm Tường khiến những sợi thần kinh đang căng lên như dây đàn từ từ dịu xuống . Một cách mơ hồ, Nguyên Du thiếp đi trong vòng tay ấy.Xe chạy thẳng vào trong, dãy nhà trắng toát, từng từng trông lạnh lẽo đến rợn cả người . Gió hun hút thổi trên dãy hành lang vắng ngắt . Thấp thoáng vài người đi lại trong phòng cấp cứu, họ di chuyển nhẹ nhàng như những chiếc bóng . Nguyên Du trì lại.- Đừng sợ.- Tôi thấy lạnh quá.Lâm Tường cúi xuống . Soi vào anh là cái nhìn hốt hoảng, yếu đuối, sợ hãi của Nguyên Du . Cô như một đứa trẻ bị đẩy khỏi nhà trong đêm tối.- Em đang ốm và rất mệt, cho anh giúp em nhé.Không chờ Nguyên Du phải ứng , Lâm Tường bế cô lên lách qua chiếc xe đẩy và người hộ lý đang chờ sẵn, đi thẳng vào trong . Trung Tín cẩn thận khám lại cho Nguyên Du lần nữa . Có tiếng rì rào phé quản kèm theo ran ẩm ở đỉnh phổi, sau khi dùng tay thăm dò vùng ngực về phía hông , anh ấn mũi kim và rút xi lanh . Trán cau lại, Lâm Tường sợ đến mức không đủ sức quay đi . Chất dịch màu vàng chanh chảy vào trong ống . Mặt Trung tín giãn ra:- Nguyên Du phải nằm lại đây để tiện việc theo dõi và điều trị . Mình bảo họ làm thủ tục nhập viện . Cậu đi theo mình.Anh vừa đọc X-quang vừa nói với Lâm Tường:- Không nghiêm trọng như chúng ta tưởng nhưng tổn thương khá nặng , phải điều trị một thời gian dài . Cô ấy yếu quá.Không nghe trả lời, Trung Tín quay lại, Lâm Tường đang dán mặt vào thẳng bạn thân với cái nhìn chăm chăm đe dọa như vừa nghe vừa khiêu khích không thể bỏ qua . Quai hàm bạch ra khiến gương mặt Lâm Tường rần rần mon hắc ám , Trung Tín nhún vai, đồ điên . Hắn làm như anh là nguyên nhân gây ra cái việc tệ hại này vậy.- Hay mình ở đây chờ cậu đi tìm con dao ?Lâm Tường cộc lốc :- Để làm gì ?- Cắt mạnh máu chẳng hạn - Anh chép miệng - Giờ cậu có thể này cũng chẳng ích gì . Bệnh này diễn tiến chậm lẽ ra phải được phát hiện sớm . Cậu tệ thật đấy . Mình nhớ những người đàn bà trước kia của cậu dù không yêu cũng được đối xử trân trọng, chu đáo hơn nhiều.- Mình yêu cô ấy.- Cậu yêu đương cái gì kiểu gì lạ vậy ? Sao lại để Nguyên Du ra nông nổi này...Lâm Tường đi ra cửa. Anh nói mà không ngoái lại:- Vì không được yêu nên mình đã dày dạn cô ấy.Trung Tín mắng theo:- Cậu là đồ điên.Nguyên Du được đưa xuống phòng điều trị nội trú. Việc đầu tiên là truyền đạm và rút dịch. Cô nằm yên, mắt khép lại, nhỏ bé xanh xao trong trang phục bệnh viện và mở dây nhợ lĩnh khinh quần quanh người. Trán Nguyên Du lấm tấm mồ hôi dù nhiệt độ trong phòng khá thấp, Lâm Tường vuốt nhẹ lên làn da mịn như sứ ấy. Cô mở mắt, hàng mi dày chạm khẽ vào tay anh. Nếu không phải là Lâm Tường thì không ai nhận ra nổi ánh mắt bình thần này là kết quả của quá trình chịu đựng, không để cho sự sợ hãi quật ngã mình.- Tôi có được về nhà nữa không?Dáng vẻ của Nguyên Du làm tim anh đau nhói. Khom người xuống, hơi thở cô nóng rực một bên má, giọng Lâm Tường khản đặc:- Bệnh khá nặng nhưng em sẽ chóng bình phục. Chúng ta sẽ về nhà. Anh sẽ đưa em về nhà. Đừng lo lắng gì cả.- Cảm ơn anh. - Cô nhắm mắt lại - Ngày mai có cuộc họp quan trọng anh nên về ngay bây giờ...Lâm Tường chồm tới dùng tay che miệng Nguyên Du:- Đừng... em đừng nhắc đến việc này nữa. Anh ghét những buổi họp chết tiệt ấy vì chúng làm em đau. - Lâm Tường bật lên câu hỏi vẫn đau đáu trong lòng - Em bệnh từ lúc nào mà không nói với anh hở Du?Ánh mắt anh rực lên như ngọn lửa chực đốt cô bằng sự hối tiếc, ân hận, giày vò nhưng nó chẳng nung nóng được gì cả. Nguyên Du hờ hững quay đi. Lâm Tường đứng yên. Cảm giác bất lực thít chặt lấy anh như sợi dây thừng. Lâm Tường hiểu anh đã đẩy cô đi xa và đã cung cấp đạn dược đầy đủ để một người dù bắn tồi nhất cũng bắn trúng tim. Không để ý đến vẻ đau khổ trong mắt anh, Nguyên Du nhìn lên trần nhà:- Tôi sợ lắm. Thoát tiên tôi nghĩ ra nhiều lý do để giải thích nguyên nhân của những cơn đau nhưng khi chúng đến thường xuyên tôi không còn đủ sức để làm việc đó nữa. Tôi lao vào công việc để quên đi sự sợ hãi. Tôi nghĩ rằng mình mắc bệnh nan ỵ Tôi đoán đó là một căn bệnh ung thư Tôi nghĩ đến cái chết.... và em chịu đựng một mình, không nói với ai cả?- Tôi sợ một lời khẳng định dù hàng ngày tôi vẫn sống như ngày mai mình sẽ chết. Đối diện với nỗi sợ hãi dù mơ hồ vẫn hơn một sự thật. - Cô cười nhẹ - Tôi sợ xấu lắm. Tôi không muốn mang một cái đầu không có tóc. Tôi không muốn mình là gánh nặng của bất kỳ ai. Buồn cười hơn nữa là tôi sợ nhưng vẫn hình dung phản ứng của mọi người khi tôi chết, nhất là anh. Có những lúc tôi nghĩ nếu sáng mai mình chết chắc chắn anh ta sẽ ân hận vì đã nặng lời với tôi và tôi thấy hả hê Thật đấy.Lâm Tường không cười. Bóng tối tràn qua mắt anh.- Giờ anh khôngc ần an ủi hay lo lắng cho tôi. Sau những gì trải qua tôi như một người đối diện với cái chết và thoát khỏi nó nên không còn điều gì có thể làm tôi sợ.Nguyên Du nhìn thẳng vào anh, giọng nhỏ dần nhưng rất rõ ràng. Lâm Tường cũng nhìn hút vào đấy. Cô dịu dàng nhưng không mong manh, mềm mại nhưng có cá tính. Hàng mi dày khẽ lay động, không phải vì ánh mắt anh, hắt một khoảng tối xuống gò má nhợt nhạt. Dáng vẻ yếu đuối trái ngược với thái độ rạch ròi mà Nguyên Du vừa bày tỏ. Nó kết hợp nhau tạo thành con đề từng từng chặn đứng mọi cố gắng của

anh không cho phép anh thể hiện những gì mình cảm thấy. Đã đến lúc phải học cách kiềm chế, Lâm Tường đứng lên sửa lại mép chăn. Bóng anh tạo khoảng tối trên mặt Nguyên Du, đôi mắt cô long lanh, cánh tay gầy guộc, bất động tưởng như mũi kim xuyên thẳng qua và ghim nó xuống giường vậy. Dưới lớp da mỏng, tĩnh mạch nơi ấy phồng lên, tím ngắt.- Em cố ngủ một chút nhé. Nguyên Du giữ anh bằng cách tay còn lại, giọng khản khản như đang nói với một người xa lạ nào đó:- Anh sẽ không nói gì với mẹ tôi cho đến khi người về chứ? Lâm Tường gật.- Nhưng từ giờ cho đến lúc ấy hãy để anh chăm sóc em, không được đuổi anh về nữa. Nếu em hứa với anh thì đây là thỏa thuận của chúng ta Em có hứa không Du? Nguyên Du thoáng cười:- Thỏa thuận thế này sẽ mang lại cho anh lợi ích gì? Anh không quan tâm đến lợi ích. Anh muốn đền bù cho em. Anh sẽ dùng cả cuộc đời mình để đền bù cho em. Mắt Nguyên Du díp lại. Thuốc đã có tác dụng, cô mơ màng trước khi thiếp đi.- Anh lại làm điều này vì thích tôi chứ gì? Anh có bao nhiêu cuộc đời mà xài hoang đến vậy? Suốt đêm Nguyên Du cứ cựa mình nói mê, người sốt hầm hập, thỉnh thoảng rên khe khẽ. Cách vài giờ, y tá trực lại vào phòng kiểm tra, thay dịch truyền. Bà kín đáo quan sát bệnh nhân được bác sĩ Tín đặc biệt chú ý và cả người thanh niên này nữa. Suốt đêm, anh ta chỉ ngồi một tư thế, mắt nhắm nhắm nhìn như sợ sẽ bỏ sót biểu hiện nào trên nét mặt cô gái. Sự tận tụy khiến một người vốn không ưa đàn ông như bà cảm kích nhưng bệnh khá nặng dù đã ổn định vẫn phải mất nhiều thời gian. Còn quá sớm để đánh giá những gì đang nhìn thấy. Để xem, đây là những thứ bền vững với thời gian hay chỉ là món trang sức lấp lánh rẻ tiền mà khi nói về nó bà thường ngán ngẩm chép miệng “Tốt mã rã đám.” O o

Lâm Tường sang phòng làm việc tìm Trung Tín. Không có hắc, anh vòng xuống căn tin rồi ra vườn hoa. Buổi chiều, bệnh nhân thường tập trung ở đây. Lâm Tường tìm một chỗ ngồi xuống. Từ lúc bà Quỳnh Thi về, mọi người chộp lấy Nguyên Du và đẩy bật anh ra ngoài. Họ và cô đều không chú ý đến sự hiện diện của anh. Chỉ cô gái có tên Bảo Doanh nheo mắt nhìn với vẻ tinh nghịch:- Anh là người đã mang Du đi, phải không? Đêm đó cả nhà mất ngủ vì sợ, nhất là bà nội và ba của Nguyên Du Anh nghĩ đó có phải là khởi đầu tốt đẹp không? Chiều nay vẫn vậy, phòng Nguyên Du có nhiều người. Họ chăm sóc vò vập, ngấu nghiến trước nụ cười yếu ớt và bao dung của cô Mọi người thay nhau khóc, cười, kể lể chẳng qua quan tâm đến Nguyên Du một mỗi thể nào. Một cách vô lý Lâm Tường thấy ghét họ. Trung Tín đang đi về phía anh. Vừa xoạt tay vào túi quần vừa huýt sáo, trông hảnh thoải mái, yêu đời khác xa với lúc làm việc. Giống như mỗi chiều tan sở, hắc cởi chiếc blouse và bộ mặt nghiêm trang đạo mạo để lại bệnh viện, sáng mai đến lại mặc vào vậy.- Nghe nói cậu tìm mình. Đã thay đổi ý định rồi à? Không, chỉ tạt qua xem cậu thế nào thôi. Trung Tín thăm dò:- Họ lại đến nữa à? Ừ. Anh phì cười:- Cậu cũng buồn cười thật đấy. Chẳng lẽ cậu không hiểu họ là người nhà của Nguyên Du Trước khi cậu xuất hiện đã có họ rồi. Tuy nồng nhiệt một chút nhưng đó là cách bày tỏ tình cảm của họ. À, chính vì cậu không biết cách làm nên mới ra nông nổi này đấy. Lâm Tường lắc đầu:- Mình chỉ thấy lo vì mỗi khi họ về trông Nguyên Du buồn, lặng lẽ và trầm tư thế nào ấy.- Chà, xem ra lần này cậu yêu thật rồi.- Ừ, mình chưa yêu ai đến thế. Trung Tín cười to:- Nhưng Nguyên Du thì không đâu, nói thiệt nhé mình thấy đáng đời cậu. - Anh đứng lên - Còn chuyện gì nữa không? Tổ không muốn bị tâm trạng thất tình của cậu ám vào, nhất là trong một buổi chiều đẹp trời thế này. Tổ chuẩn đây. Lâm Tường không trả lời, ánh mắt hắc dừng lại sau lưng anh. Trung Tín quay lại Đúng như anh đoán, Nguyên Du đang đến gần.- Chào bác sĩ. Anh nheo mắt:- Chào cô.- Bác sĩ về à? À... chưa, tôi đang khám ột bệnh nhân... ừm... nhưng những triệu chứng lâm sàng hiện giờ cho thấy tôi không thể chữa khỏi bệnh này. Xin lỗi, tôi có điện thoại... Cô y tá lao đến nói không ra hơi:- Bác sĩ Tín... mời hội chẩn gấp, bệnh nhân phòng số sáu... Trung Tín nhét điện thoại vào túi, phóng như mũi tên:- Bác sĩ Thành biết chưa? Ông vẫn còn ở đây chứ? - Dạ, ông ấy đến rồi. Thoáng một cái anh mất hút ở khúc quanh, cô y tá lấp sấp chạy theo. Nguyên Du thở dài ngồi xuống. Cả hai cùng im lặng. Một lúc sau cô mở lời:- Anh đến thăm tôi sao không vào trong ấy? Cô Hai bảo tôi đi tìm anh. Lâm Tường cười nhẹ:- Nếu cô Hai không bảo, em có tìm anh không? - Có. Tôi biết anh đến đây là để thăm tôi. Những chỗ như thế này chẳng có gì hấp dẫn khiến người ta lui tới mỗi ngày nên tôi rất cảm kích. Tôi nhớ mình vẫn chưa nói lời cảm ơn anh. - Giọng cô chùng xuống, rất thành thật - Cảm ơn anh. Lâm Tường nheo mắt:-... vì anh đã giúp em? - Vâng.-... vì anh đến thăm em mỗi ngày? - Vâng.- Vì thế em cho rằng anh là một người tốt bụng xứng đáng nhận một lời cảm ơn? - Vậy thì không. Anh không phải là một người tốt bụng, dù tôi nghĩ sau những việc anh đã làm cho tôi, tôi nên đồng ý hoặc ít nhất cũng làm ra vẻ miễn cưỡng đồng ý thì hay hơn. Lâm Tường cười tộ Vờ như không để ý đến vẻ châm chọc và không để cho sức mạnh nam tính lôi cô về phía anh, Nguyên Du thản nhiên nói:- Một người thật sự tốt không bao giờ phải sử dụng đến những từ ngữ như thỏa thuận hoặc đề nghị được đền bù vì những việc họ đã làm trong quá khứ.- Bao giờ nghĩ về em anh cũng tự hỏi hình ảnh nào mới chính là em vì trong anh, em có rất nhiều gương mặt và tất cả đều trung thực như nhau. - Lâm Tường xoa cằm như cố nhớ - Lần đầu tiên gặp nhau anh đã hiểu kỳ khi đối diện với một cô bé lạnh lùng,

gai góc. Anh tiếp cận em để khám phá đằng sau gương mặt này ẩn những gì và kết quả lại được em chấp nhận như một người bạn. Ở vị trí này em tỏ ra nồng nhiệt, đôi khi lại tin tưởng anh một cách ngờ nghệch, dễ thương. Lúc anh dùng ngôi thứ, vị trí để phân định ranh giới giữa chúng ta - Lâm Tường nhún vai như tự giễu mình - Hay nói trắng ra anh đã làm anh hùng rơm khi chứng tỏ mình không quan tâm em bằng những hành động diên rồ, kịch cỡm, em đáp lại bằng vẻ nhún nhường, lễ độ nhưng xa cách. Và giờ đây rất độ lượng khi em đánh giá sự quay ngoắt này đồng nghĩa với thiện chí trở thành người tốt của anh. Không giận dữ, không thắc mắc, không yêu cầu anh giải thích, em thật sự xem đây là một việc bình thường mà những gã dè dặt ông tử tế đến đâu cũng đều làm với tất cả những cô gái họ gặp sao? - Tôi có thể đính chính lại một chút được không? Thật ra tất cả những gương mặt mà anh miêu tả chỉ là biểu hiện của những tình cảm khác nhau. Nó là trạng thái tồn tại trong từng giai đoạn không phải là gương mặt hay những nét đặc trưng của một người. Điều này cũng trải qua quá trình tập luyện vì tôi không phải là người chơi dương cầm bằng tai, chỉ nghe qua là đánh lại được. Vì vậy có thể nói những gì anh nhìn thấy đều đã được chọn lọc. Thực tế không phải những gì cảm nhận được tôi đều biểu hiện ra ngoài, dù tôi biết nếu làm thế sẽ dễ chịu hơn rất nhiều. - Anh hiểu em muốn nói gì, ngay cả khi những gương mặt ấy, à không, những nét biểu hiện ấy không trung thực thì chúng vẫn làm anh thích. Em có tin... Lâm Tường im lặng khi phát hiện ra Nguyên Du hướng sự chú ý của mình vào người đàn ông khá lớn tuổi đang nhanh nhẹn sải từng bước dài đến chiếc xe đậu giữa sân. Hai vị trẻ tuổi đi cùng gần như chạy theo mới theo kịp. Ông dừng lại nói vài lời trước khi chui vào xe. - Bác sĩ Thành, giám đốc bệnh viện này phải không? - ... - Tuy chưa tiếp xúc nhưng theo cách nói của Trung Tín tôi nghĩ ông rất giỏi và anh ấy tự hào về cha mình, một bác sĩ nổi tiếng và một bệnh viện tư lớn nhất thành phố. Thuở nhỏ tôi mơ ước trở thành bác sĩ nhưng lại rẽ sang hướng khác. Cha tôi mong có con nối nghiệp, hy vọng những đứa con sau này của ông sẽ thực hiện ước mơ ấy. Thật thú vị khi hai cha con là đồng nghiệp của nhau, dù anh Tín bảo trong công việc cũng có những áp lực nhất định. Lâm Tường thấy lạ lùng. Không phải là người ba hoa và nếu tránh được Trung Tín không bao giờ tiết lộ thân thế. Hẳn không muốn bị bao phủ bởi cái bóng quá lớn của cha. Lúc làm việc, nguyên tắc của hẳn là tuyệt đối không nhắc đến ông ấy trong quan hệ cha con. Hẳn đặc biệt nhạy cảm với vấn đề này. Từ trước đến giờ không hề có ngoại lệ. - Trung Tín nói với em tất cả những điều này à? Không để ý đến vẻ khang khác của anh, Nguyên Du gật: - thỉnh thoảng chúng tôi vẫn ngồi với nhau. Hôm qua lúc anh về sớm, anh Tín nán lại trò chuyện với tôi cho đến khi cô Hai vào. Lâm Tường cười cười. - Em có xem việc này là bình thường không? - Dĩ nhiên là không. Tôi nghĩ nó đã vượt qua mối quan hệ thuần túy sự vụ giữa bệnh nhân và bác sĩ. Có nhiều lý do để giải thích nhưng bất kể vì điều gì tôi vẫn nghĩ Trung Tín là một bác sĩ giỏi về chuyện môn lẫn tâm lý. Tôi thích cách anh ấy nhẹ nhàng, tận tụy, gần gũi với bệnh nhân. Lâm Tường nhún vai, Nguyên Du đang nói đến người bạn thân nhất của anh và từ "bệnh nhân" trong câu nói vừa rồi một cách vô tình cô đã đặt mình vào đấy. Anh hiểu khi nói như vậy Nguyên Du không có ý gì và cũng không nhận ra điều khác thường nào nhưng anh thì có. Người ta chỉ có thể trầm trồ khen hẳn "giỏi và tận tụy" còn "nhẹ nhàng gần gũi" thì tuyệt đối không phải Trung Tín. Nghe những lời này anh không nhận ra hẳn. - Anh ấy có phải là người bạn tốt nhất của anh không? - Trước khi em nói những lời này anh đã nghĩ như thế. - Điều gì khiến anh thay đổi vậy? - Vì em đã quan tâm đến hẳn. Chuỗi âm thanh trong trẻo bật ra rồi kéo dài cùng với ánh mắt ngạc nhiên pha chút thú vị, cô phản ứng như đang nghe câu chuyện gì đó rất khôi hài nhưng Lâm Tường không khó chịu vì nụ cười đẹp quá. Hàm răng trắng đều, lúm đồng tiền tròn xoe, gò má thiếu sắc hồng nhưng mịn màng quyến rũ, tất cả quyến lại tạo thành vòng xoáy cuốn lấy anh. Cô nói trong tiếng cười chưa dứt: - Điều này không tốt sao? - Nó làm người khác khó chịu. Lâm Tường lăm lè quay đi. Nguyên Du không cười nữa. Cô nhận ra và dè dặt trước sự thay đổi của anh vì không hiểu phía sau là gì. Trước đây khi cô gơ tay đón nhận một cách hồn nhiên không hề phòng thì ngay lập tức anh rút tay về. Kinh nghiệm vẫn còn tươi rói. Cô không muốn làm mình bị tổn thương càng không muốn trở nên xa lạ với anh và vượt trên tất cả cô không muốn mất đi mối quan hệ này. Lạ lùng về những tình cảm rối rắm, không giải thích được trong lòng, Nguyên Du trầm giọng: - Không phải là người khác, anh là bạn của anh ấy. - Cô nhìn đồng hồ - Đến giờ uống thuốc rồi, chúng ta vào đi. Lần sau đến đây nếu gặp những người trong gia đình tôi anh cứ tự nhiên nhé, họ đều biết anh cả. Nói thật, tôi rất ngại phải đi tìm thế này vì không biết anh đến thăm tôi hay có công việc nào khác. Nhưng ở trong phòng tôi lại đứng ngồi không yên bởi cảm giác mình cư xử rất bất nhã. Lúc này tôi còn bị cô Hai mắng ột trận vì cứ ở lì trong ấy. Lâm Tường choàng tay giữ lấy cô: - Từ từ thôi, đứng lên đột ngột sẽ làm em chóng mặt như lần trước. Không sao chứ? Ừm... anh không ngại người thân của em đâu, anh không vào vì sợ làm em mất tự nhiên. Nguyên Du lắc đầu: - Sao lại mất tự nhiên? Lâm Tường cười âu yếm: - Anh biết em thường nũng nịu với bà nội, với cô Hai nhưng anh ló mặt vào là em thôi ngay. Anh lại muốn em nhõng nhẽo một chút vì với em đây là cách

tốt nhất để thư giãn, để giải tỏa u uất, để thấy mình được quan tâm. Anh...Nguyên Du trề môi:- Để thư giãn, để giải tỏa u uất, để thấy mình được quan tâm, tôi không thêm xử dụng cái cách anh vừa nói đâu. - Cô cười giấu đi nét cảm động - Đừng làm ra vẻ hiểu tôi đến vậy. Dù phủ nhận nhưng Nguyên Du không từ chối cánh tay choàng qua người và một cách mơ hồ cô có cảm giác Lâm Tường đang xoa nhẹ bờ vai. Không cố ý nhưng không thể bước đi mà không nép vào người anh. Họ im lặng bên nhau, gần gũi thân mật như một đôi tình nhân. Nguyên Du thấy cay cay ở mắt. Đến giữa sân thì có tiếng gọi lớn từ dãy hành lang đối diện.- Nguyên Du. Mắt Nguyên Du mở to như lần đầu tiên nhìn thấy Vân Nghi.- Tôi diện đến công ty mới biết em đang điều trị Ở đây. Hôm nọ nghe cô Quỳnh Thy nói nhưng tôi tưởng em bị cảm xoàng thôi. Xin lỗi nhé, mãi hôm nay mới đến thăm em. Có ít quà, em nhận để tôi vui. Chúc em mau bình phục. Nguyên Du ôm bó hoa và túi quà nặng trĩu, lúng túng:- Cảm ơn chị. Vân Nghi quay sang Lâm Tường trách móc:- Anh tệ thật. Biết Nguyên Du ốm đang điều trị Ở đây mà không bảo với em. Em còn định sang rủ anh đi cùng đấy. Anh vừa đến à? Không nghe Lâm Tường trả lời, cánh tay cũng không còn trên vai và anh đang đứng giữa hai người. Không, một cách không tự giác anh đang nhích dần về phía Vân Nghi Thái độ này khiến Nguyên Du ngưỡng chừng như bị bắt quả tang đang làm chuyện vụng trộm. Cô nhìn thẳng vào anh, cái nhìn thẳng không chớp mắt, không che đậy xuyên qua những thứ bao bọc bên ngoài để nhìn anh rõ hơn. Không có đồng minh. Ánh mắt của Lâm Tường làm cô thất vọng đến mất bình tĩnh. Có vẻ như anh muốn giải thích với Vân Nghi điều gì đó. Nhất định điều này có liên quan đến cô và sự hiện diện của chính anh. Đừng nói... đừng nói gì cả... Mắt Nguyên Du van lơn, cô sợ phải chứng kiến anh trở nên tầm thường. Lâm Tường nhìn sang nơi khác. Hành động tăng lên còn nặng nề hơn lời giải thích mà Nguyên Du không muốn nghe. Nó ngầm xác nhận anh hoàn toàn vô can. Nguyên Du nghe tiếng vỗ rất lớn trong lòng mình. Cô đã tìm kiếm cái không cần tìm kiếm.- Chà, tôi đang nhìn thấy ai đây nhỉ?- A, anh Tín. Vân Nghi reo to và chớp lấy tay anh lắc mạnh một cách nồng nhiệt. Nụ cười tỏa trên môi, đọng trong mắt làm sáng bừng cả gương mặt xinh đẹp. Trông Vân Nghi đầy sức sống và hừng hực như lò lửa.- Nghi vừa đến?- Dạ, em đến thăm Nguyên Du. Nguyên Du đứng cạnh anh. Vẫn nụ cười tự chủ và lễ độ, dường như không cần đến sự cố gắng nào cô đã tự loại mình ra khỏi cuộc chơi. Trung Tín sốt ruột liếc Lâm Tường. Lúc cần tỏ ra thành thật thì hần lại lừng khờ như một gã dở hơi. Quay sang Nguyên Du, anh làm thay công việc của Lâm Tường.- Đưa cho tôi những thứ linh kinh trên tay em nào. Nguyên Du ra ngoài đã khá lâu, tôi nghĩ đến lúc phải đưa cô ấy về phòng rồi. Hai người có đi cùng không? Nguyên Du lắc đầu:- Chị Nghi vừa đến, em muốn đứng thêm một lúc nữa. Vân Nghi ngần ngừ trước gương mặt im lìm của Lâm Tường:- Hôm nay Nghi và anh Tường có hẹn với vài người bạn. À, anh còn nhớ Quỳnh không? Quỳnh có người yêu là...- Tôi nhớ, suýt nữa tôi và hần đã so găng với nhau vì cô ấy. Quỳnh vẫn khỏe chứ?- Lần này Quỳnh về nước chỉ một mình và muốn gặp lại anh. Hôm qua Nghi và anh Tường đến dự tiệc ở nhà Quỳnh, vui lắm. Cô ấy nhắc anh luôn. Quỳnh muốn chúng ta gặp nhau như lần trước.- Vậy à? Cô lắc tay Lâm Tường:- Anh chưa nói gì với anh Tín hử? Em lại tưởng anh đến đây vì chuyện này chứ? Anh Tín đi ngay bây giờ được không? Gặp nhau đầy đủ và bất ngờ thế này chắc là vui lắm. Nguyên Du nhìn bàn tay Vân Nghi đang lồng vào tay anh rồi nhìn gương mặt kín như bưng của Lâm Tường. Anh không hề bối rối cũng như cô vờ như không nhận ra anh đã nói dối thế nào.- Mọi người đi đi, tôi sẽ mang những thứ này về phòng.- Không đâu - Trung Tín đặt bó hoa vào tay Nguyên Du - Cảm lấy, cô bé. Chúng ta về phòng nào. Tôi sẽ giúp em. Nguyên Du cười nhẹ:- Tại sao tôi được vinh dự này nhỉ?- Tôi không muốn nhìn thấy người nào đó đang ốm, đang buồn, đang thất vọng mà không được ai giúp đỡ.- Anh sửa lại bó hoa trong tay Nguyên Du - Trông nó tươi tắn hơn khi ở cạnh em, tôi cũng muốn thế. Xin lỗi nhé Vân Nghi, tôi sẽ gặp Quỳnh vào lần khác vậy. Không phải là võ sĩ chuyên nghiệp nên tôi cần có thời gian suy nghĩ trước khi thượng đài. Nhưng nói thật nhé có lẽ với một người đơn độc không có người yêu như Nguyên Du thì tốt và an toàn hơn nhiều, nếu cô ấy ghé mắt đến tôi. Vân Nghi che miệng:- Hai người... Ôi... tôi xin lỗi. Tôi không biết, xin chúc mừng. Nụ cười của Nguyên Du rất bình thường trước một lời nói đùa nhưng Lâm Tường lại nhìn thấy sự hướng ứng, đồng điệu. Anh kéo tay Vân Nghi, cộc lốc:- Cậu nói xong chưa? Chúng tôi đi đây. Không phải Vân Nghi kém tinh tế đến không nhận ra vẻ khác thường của Lâm Tường và Nguyên Du. Cô nghĩ, có thể quan hệ giữa người lớn cũng phần nào ảnh hưởng đến cả hai. Dường như họ đang cố chịu đựng nhau. Vân Nghi ngoái lại, Trung Tín đi cạnh và đặt tay lên vai Nguyên Du trong một cử chỉ thân mật và tôn trọng. Cô không sao giải thích được cảm giác nhẹ nhõm len vào lòng mình. Gương mặt của vị y tá lớn tuổi vẫn đăm đăm ngay cả khi nhìn thấy Trung Tín đi cùng Nguyên Du. Cô lí nhí xin lỗi rồi ngoan ngoãn đến giường nằm xuống. Sau đó lăm lăm nhìn theo khi bà đã xong việc và rời khỏi phòng:- May mà có anh ở đây, nếu không chắc tôi đã bị mắng ột trận. Cắm hoa vào chiếc ly to, không ngoái lại, anh hỏi:- Em có muốn đi cùng tôi không...

13. Chương 13

CHƯƠNG 13.

Nguyên Du lồm cồm ngồi dậy :- Đi gặp chị Quỳnh hả ?- Điên quá . Ra ngoài một lúc để thư giãn, em đi không ?Cô háo hức :- Tôi có thể uống một tách cà phê chứ ?- Tất nhiên là được . Tôi đợi em bên ngoài.Lúc họ quay về thì trời đã khá khuya . Trung Tín không vào, Nguyên Du lò dò trên dãy hành lang vắng ngắt . Vừa đến khúc quanh, một bàn tay cứng như thép vươn ra chụp lấy cô và lôi đi . Nguyên Du gào lên nhỏ :- Anh làm gì vậy ? Buông tôi ra.- Đi theo anh.- Tại sao phải theo anh ? Anh làm tôi đau đấy.- Anh muốn nói chuyện với em.- Không . Tôi muốn về phòng . Đã muộn quá rồi.Trong bóng tối cô nghe tiếng cười khô khốc của anh :- Em cũng biết đã muộn rồi sao ? Mẹ em đang ở trong phòng . Em có muốn chúng ta nói chuyện này trước mặt mẹ không ?Gương mặt giận dữ của Lâm Tường khiến Nguyên Du sợ hãi . Cô không vùng vẫy nữa, để mặc anh lôi đi . Đến vườn hoa anh dừng lại, không buông tay chỉ nói lỏng một chút . Nguyên Du đứng yên mặc kệ mái tóc rối bời che kín cả gương mặt . Một cách nhẹ nhàng, Lâm Tường vén nó ra sau và nhìn vào mắt cô . Gương mặt anh rắn lại trong một hành động kiềm chế vượt ngoài sức chịu đựng.- Anh quay lại đây nhưng không thấy em . Anh tìm em khắp nơi vừa sợ hãi vừa lo lắng . Đến khi mẹ vào, anh mới biết em đi cùng Trung Tín . Đó có phải là lý do hẳn không nhận điện thoại của anh không ? - Anh cố nói bằng giọng thật bình thường - Em đi đâu vậy Du ?- Tôi muốn uống một tách cà phê và anh ấy đưa tôi đi.- Chỉ thế thôi sao ?- Nếu muốn nhiều hơn, anh hãy tự tưởng tượng lấy.Lâm Tường dịu giọng :- Lần sau em sẽ nói việc này với anh chứ ?- Nếu anh đề nghị . Giờ tôi về phòng được chưa ?Trong bóng tối Nguyên Du không thấy gì ngoài hai đốm sáng lóe lên từ mắt anh . Cô lại nhớ đến những tia ấm áp, cuồng nhiệt đã ánh lên từ đôi mắt thông minh ấy . Đôi mắt kéo người ta đến gần vì sự bí ẩn và đẩy người ta ra bởi nét lạnh lùng . Nguyên Du thử nhìn vào đấy nhưng không vượt qua nổi vật cản vô hình . Chúng luôn luôn mang theo một sự bí ẩn nào đó mà cô không có khả năng diễn tả . Nguyên Du không thể đọc chính xác những ý nghĩ biểu lộ trong đấy nhưng đáng về Lâm Tường đang báo hiệu một sự hòa hoãn.- Anh muốn giải thích với em.Với tâm trạng âm ỉ, Nguyên Du không chờ đợi điều này . Cô nhún vai trong một cử chỉ chán nản :- Tôi không muốn nghe . Từ lúc tôi ốm đến giờ đã có quá nhiều lời giải thích vì ai nấy đều cho rằng mình có một phần trách nhiệm trong việc này . Nội và cô Hai kết luận do họ thiếu quan tâm tôi . Ba cho rằng tình cảm riêng tư của ông đã ảnh hưởng đến tôi . Hải Đăng cứ khẳng khái tôi bệnh thể này là do anh ấy . Mẹ tôi giầy vò, ân hận vì đã không quan tâm, chăm sóc tôi đúng mực . Vậy anh thế nào ? Anh muốn gánh trách nhiệm gì ? Tôi mệt lắm . Tôi không còn sức để giải thích hay an ủi người khác . Anh tha cho tôi đi.Cô dừng lại một chút sau đó nói chậm từng lời như khẳng định :- Tôi bị thể này không phải vì anh.- Anh biết.- Tôi không muốn anh nghĩ rằng đã làm điều gì đó có lỗi với tôi . Tôi không cần anh đền bù bằng những biểu hiện tình cảm này nọ.- Anh biết.- OK, vì thế anh không cần đến mỗi ngày cũng không cần viện lý do khi rời khỏi đây . Anh có quyền gặp gỡ, hẹn hò các cô gái mà không cần nói dối tôi . Tóm lại, không cần làm những chuyện nhọc sức và vô ích ấy vì tôi không quan tâm đến nó.- Anh biết.Nguyên Du quay đi.- Tốt lắm, tôi không còn gì để nói.Lâm Tường dùng hai tay giữ cổ lại :- Vậy em hãy nghe anh nói . Đúng là anh đã dằn vặt, đã ân hận và luôn cảm thấy có lỗi với em nhưng anh không đền bù bằng những biểu hiện tình cảm này nọ . Tình cảm đó rất cụ thể . Anh gọi chính xác tên nó ngay bây giờ . Em có muốn nghe không ?Bao giờ cũng thế anh luôn luôn tạo ra tình huống khiến cô phải nói, phải làm những điều không có trong suy nghĩ của mình . Và bây giờ cũng vậy.- Tôi biết anh là người rất giỏi trong việc che giấu những cảm xúc của mình . Anh thường lẩn tránh không để cho người khác nhìn thấy . Nếu không như thế, anh lại biết cách để người khác phải nhìn thấy . Nhưng điều này không còn tác dụng với tôi sau khi anh chia ra một mẫu thức ăn bé tí, tôi đã vội vàng ngoạm lấy, trốn ngay vào bụi rậm để tận hưởng chiến thắng và tự thấy mình đầy đủ . Giờ tôi đã hiểu đây chỉ là một trong những cách đi sẵn của người thợ dày dạn kinh nghiệm.- Anh không phủ nhận những điều em nói dù sự thật không hoàn toàn như vậy . Anh lẩn tránh chỉ vì không quen và không chấp nhận được việc có ai đó luôn luôn chi phối suy nghĩ, tình cảm của anh . Anh làm mọi cách để gạt em ra khỏi tâm trí . Nhưng em ngã bệnh thể này là hình phạt nặng nề nhất dành cho anh . Anh không bao giờ quên được cảm giác khủng khiếp lúc em mê man trên tay anh . Em có thể không tha thứ vì anh đã làm tổn thương em nhưng anh không lừa dối em . Anh yêu em.Ánh mắt Lâm Tường tha thiết khiến Nguyên Du nhớ đến những người phụ nữ mà mình đã gặp . Họ cũng từng nghe anh nói những lời này nhưng có bao nhiêu người đau đớn như cô bây giờ . Để tự

vệ Nguyên Du chuyển sang tấn công như con thú nhỏ bị dồn vào đường cùng . Bản năng này mạnh hơn cả lý trí . Không một cảm xúc tình cảm nào vượt qua nổi bức tường rào ý chí để lộ trên gương mặt ấy ngoài nụ cười nhạt nhẽo.- Yêu tôi à ? Vậy anh yêu tôi bao nhiêu so với cô bạn gái mà chỉ cần một cú điện thoại anh đã bỏ rơi tôi - Cô xoa trán - Hay cô bạn gái ở quán bar hôm nọ ? Cô ấy đã rất lạnh lùng khi cắt ngang lời tôi “Anh ấy đang bận, tôi sẽ chuyển lời” . Và cả nhân vật đến thăm tôi chiều nay nữa ? Anh có can đảm yêu một người mà cô bạn gái của anh phải đứng cách xa, không dám chạm vào, không dám nhìn thẳng không ?- Anh không cho phép em xúc phạm đến Vân Nghi và điều cốt tủy cảm của cô ấy . Không ai buộc Vân Nghi đến thăm em cả . Cô ấy tự nguyện . Còn việc Vân Nghi đứng xa em không chạm vào người em, không dám nhìn em, nếu có, là vì cô ấy tôn trọng nguyên tắc cách ly.- Vậy còn anh ? Anh có tôn trọng nguyên tắc cách ly đó không ? Anh dám đến đây, đứng thật gần và hôn tôi nhân danh cái tình yêu mà anh vừa nói đó không ?Lâm Tường lùi lại :- Tôi không còn nhận ra em nữa . Em vô lý đến ngang ngược . Tôi đã biết một Nguyên Du hiền lành, dễ thương, lém lỉnh, tinh quái nhưng không độc ác . Tôi nhớ gương mặt ấy lặng lẽ mỗi khi giận tôi . Tôi yêu em ở những nét mà tôi không có . Còn bây giờ...Nguyên Du nhìn anh, nét sững sờ vụt qua rất nhanh thay vào đó vẻ cao ngạo thách thức :- Câu chuyện chúng ta đang nói không vì mục đích tốt đẹp nào vì thế nó cũng không mang đến kết quả tốt đẹp nào . Tôi nghĩ chúng ta dừng lại thì hơn . Xin lỗi anh vì những quá khứ của tôi nhưng dù sao thỏa thuận giữa chúng ta cũng đã kết thúc rồi . Anh không cần đến đây nữa.- Tôi sẽ làm như thế ngay khi em bình phục.- Không, tôi đang nói đến ngày mai . Tôi không có kế hoạch nào dài hơn thế.- Nếu em thật sự muốn như vậy.Quay lưng bước đi, Lâm Tường cao lớn, nhanh nhẹn với sức mạnh tiềm ẩn hiển hiện trên từng đường nét . Nguyên Du cố gắng đứng thẳng nhưng anh không muốn thể khi bật lên ý nghĩ đang đốt cháy tâm trí mình :- Lần trước, sau khi nhận nụ hôn của một người đàn ông, em đã chạy đến cầu cứu một người đàn ông khác . Lần này thế nào ? Vị bác sĩ nhẹ nhàng, gần gũi ấy đã làm gì mà em phải đến cầu cứu tôi vậy ?Nguyên Du lắp bắp :- Anh... anh...Lâm Tường nhún vai :- Nói thế này quả là sống sượng nhưng tôi không có cách diễn đạt nào khác khi đề cập đến một vấn đề sống sượng và đây cũng là nét đặc trưng của con người tôi . Em làm tôi nhớ đến Hân và những câu chuyện ba người nhảm chán . Rất tiếc vì không giúp được em.Bằng thái độ chán chường, rũ bỏ, Lâm Tường đi thẳng ra ngoài . Nguyên Du ngồi bệt xuống ghế . Trời không trăng chỉ độc chiếc liềm bạc lơ lửng ẩn hiện sau đám mây dày, nặng trĩu đang sà xuống thấp . Sương đêm ẩm ướt . Xa xa vài vì sao le lói trông cô đơn, lạnh lẽo . Nguyên Du rùng mình . Chung quanh cô, bóng tối dị hình và bao la.oOoMưa kéo dài rả rích suốt tuần . Nguyên Du bó gối nhìn ra ngoài . Mấy khóm hoa rũ mình, tối tả . Bầu trời âm đạm, nặng trĩu bởi một màu xám bạc . Nhớ nhà đến ứa cả người, Nguyên Du thèm có ai bên cạnh nhưng chỉ trò chuyện một lúc cảm giác mong ngóng lại quay trở về . Lần đầu tiên tình cảm và lý trí đạt được tiếng nói chung khi mách cho cô cùng một nguyên nhân dù Nguyên Du phớt lờ không chấp nhận nó . Gió xoay tròn tạo thành cơn lốc nhỏ . Mưa nặng hạt, hất những vệt xiên xiên vào phòng, lạnh buốt . Nguyên Du uể oải đứng lên.Có tiếng xe cứu thương chạy vào bệnh viện . Áp mặt vào cửa kính mờ đục vì hơi nước, cô trông thấy bệnh nhân được đưa vào bằng cáng, chemise nhuộm đầy máu, không có thân nhân đi kèm . Những chiếc blouse vội vã rồi mất hút sau màn mưa dày đặc . Nguyên Du đứng yên, mắt cay cay . Đứng trước lần ranh nghiệt ngã giữa sự sống và cái chết, người ta nghĩ đến điều gì ? Người thân ? Công việc còn dang dở ? Thành tựu ? Những điều chưa nói ? Hay họ sẽ kết thúc cuộc đời mà không có dịp điểm lại để thấy rằng mình đã có thể sống tốt hơn, vị tha hơn.Lúc này bỗng nhiên Nguyên Du muốn nghe giọng nói của mẹ . Cô gọi nhiều lần nhưng không liên lạc được . Suy nghĩ quẩn quanh biến thành linh cảm xấu, suốt buổi trưa Nguyên Du căng thẳng trong tâm trạng nhao nhác bất an và chỉ dịu xuống khi nghe tiếng chị Phượng cười trong máy :- Du hả ? À, mẹ em vào công ty từ sớm nhưng đưa khách xuống phân xưởng tham quan rồi . Ừ, không liên lạc được vì cô Thy tắt máy đấy . Chị cũng không được phép chuyển điện thoại vào trong văn phòng . Em có nhắn gì không ?- À... em muốn nhờ mẹ mang vào một ít đồ dùng cá nhân vào nhưng thôi, em sẽ gọi lại sau.Chị Phượng thì thào :- Anh chàng Lee đang có mặt ở văn phòng . Em... - Chị đột ngột dừng lại - Anh Tường muốn nói chuyện với em.Chưa kịp trả lời đã nghe giọng Lâm Tường trầm ấm nhưng câu nói như ngọn lửa nhỏ thấp lên trong lòng cô . Anh không còn đến thăm kể từ ngày ấy.- Em tìm cô Quỳnh Thy hả ?Nguyên Du dè dặt :- Dạ.- Có chuyện gì không ?- Có... à không, không có gì.- Đừng ngại, cứ nói với tôi, tôi sẽ chuyển lời hoặc giúp em nếu có thể.Cô hình dung về mặt của anh lúc này, lịch sự và lễ độ . Chúng tỏ ra hiệu quả khi Lâm Tường sử dụng như một rào chắn mà sự kiên cố khiến Nguyên Du e ngại . Cô không có ý định vượt qua hay phá vỡ nó . Anh vẫn kiên nhẫn chờ . Không, khi gọi đến đây cô không có ý muốn gặp Lâm Tường, không muốn nghe giọng nói quen thuộc này . Mình không muốn, Nguyên Du lẩm bẩm.- Em ổn không ? Có muốn mẹ em đến đó ngay bây giờ không ? Để tôi gọi...Cô hấp tấp :- Không, không đâu, chỉ chuyện vặt thôi . Tôi muốn nhờ mẹ mang giúp một ít

quần áo, à không, một ít trang phục cá nhân vào . Dạ... cứ nói như thế mẹ tôi sẽ hiểu . Cảm ơn anh.- Em khá hơn chút nào chưa ?- Tôi nghĩ là có nhưng bác sĩ khuyên nên lưu lại thêm một thời gian nữa và mẹ tôi đã đồng ý.- Vậy à ? Tôi có điện thoại . Xin lỗi em.Tiếng títt títt thô bạo vang lên gần như lập tức . Mười phút... mười phút... một giờ trôi qua... điện thoại vẫn im thin thít . Cô nằm xuống kéo chăn che kín đầu . Cả thế giới đều đi vắng . Cảm giác mơn mõi bào mơn Nguyên Du.Tiếng bước chân và âm thanh lao xao ngoài hành lang làm Nguyên Du thức giấc . Thò đầu ra khỏi chăn vẫn thấy tù mù, cô không định được thời gian . Đến giờ phát thuốc ? Hoặc ai đó có thân nhân đến thăm ? Mặc kệ căn phòng tối om, mặc kệ vị y tá lớn tuổi với gương mặt khó dăm dăm, Nguyên Du nằm lì trên giường chờ tiếng gõ cửa . Không dừng trước phòng cô, âm thanh lao xao ấy xa dần rồi mất hút . Hành lang vắng lặng trở lại . Nguyên Du quệt mắt, chẳng ai thèm nhớ đến cô.Có tiếng thở dài rất khẽ, Nguyên Du từ từ quay lại . Cảm giác như mình vừa hét rất to nhưng âm thanh lại tắt nghẹn trong cổ họng, không thoát ra ngoài khi bóng đen cúi nhìn cô :- Thút thít trong bóng tối khiến tôi không nhận ra em . Tôi nhớ sở thích của em là khóc ồn ào . Mở đèn lên nhé hay vẫn còn ghét đến nỗi không muốn nhìn thấy mặt tôi ?Vẫn còn cứng người vì sợ, Nguyên Du chậm chạp ngồi lên, ngơ ngẩn hỏi :- Đã tối rồi à ?Đèn bật sáng lóa . Lâm Tường đứng đấy, tóc và áo ướt lấm tấm . Bên ngoài vẫn còn mưa . Không gian co hẹp lại đến nỗi họ không thể vờ như không quan tâm đến nhau.- Y tá vừa đến phát thuốc, tôi bảo em đang ngủ, may mà không bị bà ấy quát . Em uống đi.Nguyên Du nhặt từng viên thuốc trong tay anh cho vào miệng . Chiếc cổ thanh mảnh, vài nhánh tóc ẩm dính bết vào thái dương, đôi mắt ướt ươn ướt sụp xuống để không chạm vào anh, Lâm Tường bối rối trước dáng vẻ yếu đuối này . Không có vẻ người ngoại, nhẹ nhõm của người vừa khóc xong, Nguyên Du luôn tạo bất ngờ khi gieo vào anh những cảm xúc trái ngược nhau, lúc muốn che chở, bảo vệ khi thì giận điên lên vì bất lực . Sự thay đổi đột ngột như người trượt dài giữa hai cực khiến anh rơi vào trạng thái không tự chủ . Căn cứ vào những lời mà anh đã ném vào cô đêm nọ Nguyên Du có đủ lý do để tổng vị khách không mời ra khỏi phòng . Nhưng không, lúc này thái độ của cô có vẻ gì đó rất tích cực, không phải chấp nhận xung đột mà là đứng trên nó . Nét trầm tĩnh ở Nguyên Du khiến mối hòa hoãn giữa họ trở nên tự nhiên hơn . Đặt chiếc ly rỗng lên bàn, cô quan sát như chờ hành động tiếp theo của anh . Lâm Tường nhún vai :- Tối nay cô Quỳnh Thy có buổi tiệc nhỏ với vài vị khách quan trọng . Nhiệm vụ của tôi là ở đây cho đến khi có người vào thay . Tôi sẽ làm việc trong thời gian chờ đợi, nếu em không phiền ?Vào lúc này rất lãng phí khi sử dụng những lời khách sáo, không thật lòng để từ chối, cũng không muốn thủ cái vai đây gượng ép ấy, Nguyên Du gật đầu và hối hận ngay sau đó, dù đã cố làm ra vẻ lơ đãng không quan tâm đến việc Lâm Tường cúi mũi vào chiếc laptop . Đặt xuống giường tờ báo đã đọc không sót chữ nào từ mục rao vặt đến những vấn đề mang tính toàn cầu, Nguyên Du bó gối nhìn vắn vơ . Lâm Tường ngẩng lên :- Tôi mang cho em vài thứ trong chiếc túi màu đỏ ấy.Sách, tạp chí, chocolate, và một chiếc hộp giấy, Nguyên Du háo hức mở ra nhưng vừa nhìn thoáng qua đã lóng ngóng đẩy lại . Cô ngồi yên thậm chí không dám liếc nhìn Lâm Tường, anh không rời mắt khỏi màn hình.- Nó không phải là trang phục cá nhân mà em dặn sao ?Mặt Nguyên Du đỏ rần :- Nhưng...Dù cẩn thận cất đi nhãn hiệu nhưng cô vẫn nhận ra chúng mới tinh, chưa sử dụng . Nguyên Du nhìn những ngón tay đang đặt hồ hững trên bàn phím với cảm giác thật rõ ràng anh đã sờ vào đấy . Cô đẩy chiếc hộp ra xa . Cuối cùng thì những dồn nén, uất ức, tủi thân vì bị bỏ rơi cũng được dịp bùng ra trong một cơ hội ngẫu nhiên và hết sức vô lý . Nước mắt lăn dài trên gò má Nguyên Du . Bối rối vì chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh vừa ngớ ngẩn vừa buồn cười thế này, Lâm Tường hắng giọng :- Thôi nào, tôi chỉ mang giúp những thứ em cần thôi mà.Nguyên Du vung tay :- Không lẽ anh nghĩ chỉ một trận ốm tôi đã trở thành mất trí đến nỗi không nhận ra chúng không phải của tôi . Mẹ tôi cũng không mua những thứ ấy . Anh mang về đi.Chịu thua những rắc rối không lường trước được, Lâm Tường chắc lưỡi :- Tôi có bảo là do mẹ em mua đâu, nhưng có gì khác biệt chứ ? Được rồi, được rồi... xem như tôi không đúng . Tôi xin lỗi . Từ giờ trở đi, tôi không làm những việc thế này nữa - Anh nhìn mặt - Nếu muốn giúp tôi sẽ lựa những việc vặt vãnh dễ làm hơn . Không nhất thiết phải vào gian hàng phụ nữ rồi giả vờ không nhìn thấy những ánh mắt tò mò dõi theo mình một cách tinh quái . Không khó khăn trong việc mô tả món hàng mình chọn . Không nhột nhột khi nhân viên bán hàng, ồ không, khi các cô gái xinh đẹp to nhỏ với nhau rồi cười rúc rích sau lưng mình như đang nhìn thấy một thằng hề . Giờ lại thêm một cô gái xinh đẹp khác giận đến phát khóc và bảo tôi mang chúng đi.Những lời này khiến phản ứng Nguyên Du trở nên yếu ớt :- Vì... vì tôi không mặc màu ấy.Lâm Tường buột miệng :- Không đúng . Tôi đã nhìn thấy...Nguyên Du đỏ mặt :- Anh...- Được rồi, thế này xem ra tôi phải nói rõ ràng để không làm em lo lắng hoặc đề phòng tôi . Hôm đầu tiên vào đây, lúc Trung Tín khám cho em, tôi đã nhìn thấy... Có thể tôi không tế nhị nhưng em...Nguyên Du cau kính cắt ngang :- Vậy anh nghĩ trong trang phục bệnh viện trắng tinh thể này tôi có thể mặc bên trong những thứ có màu rực rỡ và thêu đầy hoa đó không ?Lâm Tường ngẩn người :- Ừ nhỉ... vậy để anh...Nguyên

Du gạt tay anh ra, nguyệt một cái . Cử chỉ vừa trẻ con vừa nữ tính ấy khiến Lâm Tường thú vị . Anh đỡ cô nằm xuống và nhặt những thứ vương vãi trên giường . Nguyên Du hé mắt nhìn, Lâm Tường đang cẩn thận xếp chúng vào tủ . Cô lầu bầu :- Sao không mang tặng những người bạn gái của anh ?- Vì họ không giống em . Họ biết tự lo ình và cũng không yếu thế này - Anh cúi nhìn cô - Em buồn ngủ chưa ? Anh tắt đèn nhé.- Anh sẽ ở đây cho đến khi mẹ tôi vào phải không ?- Ừ, em ngủ đi.Nguyên Du nhắm mắt lại :- À, tôi quên, hôm nay Bin có vào thăm tôi . Bin sẽ đi vào giữa tuần này và không muốn có một đám đông ồn ào đưa tiễn ở sân bay nhưng tôi nghĩ tôi nên đến đây . Anh thấy sao ? Anh rồi không ? Có thể đi cùng tôi không ?Không nghe Lâm Tường trả lời, Nguyên Du mở mắt . Nét mặt đăm đăm và sững sờ của anh làm cô sợ . Nguyên Du rụt rè :- Có chuyện gì vậy ? Tôi không nên đến đây à ?Lâm Tường nói một cách khó khăn :- Người vào thăm em lúc trưa là Bin hả ?- Dạ . Sao anh biết ?- Buổi trưa anh có đến nhưng không vào.- Vậy à ?Thật hèn khi không dám thú nhận mình đã ghen với Bin . Sao anh không đoán ra người này chính là Bin ? Lúc ấy anh đã để ngọn lửa ghen tuông đốt cháy cả lý trí khi nhìn thấy cả hai hẹn hò thân mật ở quán bar . Chỉ cần một chút tinh ý hoặc với thái độ Ôn hòa hơn thì những chuyện tồi tệ tiếp theo sẽ không xảy ra . Kiêu ngạo nhưng ngu ngốc anh đã kéo mình vào cái vòng lẩn quẩn không cần thiết ấy . Bin ? Người này chính là Bin . Lâm Tường thở hắt ra . Anh đã hành hạ Nguyên Du vì một người mà cô không yêu . Nhất định một lúc nào đây anh sẽ thú nhận với Nguyên Du nhưng không phải bây giờ . Không dám mạo hiểm dù đề nghị vừa rồi ngẫm xác nhận vị trí của anh trong lòng cô . Lâm Tường kéo chăn phủ lên người Nguyên Du và nói rất khẽ :- Anh xin lỗi.Cô cự mình :- Về chuyện món quà hở ? Tôi đã nhận chúng rồi mà.Lâm Tường mong gặp lại Bin và bất ngờ khi cậu thanh niên này rất khác so với lần gặp trước . Lâm Tường vờ không thấy ánh mắt ngạc nhiên của Bin khi anh đi cùng Nguyên Du . Không có đám đông ồn ào, không có nước mắt, họ đứng cạnh nhau, khách sáo và xa lạ . Bà Ân nhìn Lâm Tường . Không có người đàn ông này, không có Hải Đăng, Nguyên Du vẫn không chọn Bin . Đó chỉ là tình cảm đơn phương của con trai bà . Dù không tỏ ra nhưng bà biết tổn thương trong lòng nó lớn lắm . Khao khát được xiết Bin vào lòng trong một cử chỉ âu yếm mà bà không còn làm từ rất lâu . Bà hối tiếc vì đã tỏ ra dè xẽn, kín đáo khi bày tỏ với các con rằng bà yêu chúng . Nó đang đến cạnh Nguyên Du, cúi xuống :- Bin có thể ôm Du được không ?Nguyên Du nhìn sang Lâm Tường, rất nhanh nhưng Bin vẫn nhận ra . Anh cười gượng :- Như một lời xin lỗi ?Mỉm cười với ánh mắt long lanh, cô muốn chuộc lại hành động vô ý vừa rồi . Bin thấy lòng mình chao nghiêng :- Được, tất nhiên là được.Nụ cười và ánh mắt của Bin lúc này là bản sao trung thực từ cha . Ông ấy cũng mỉm cười và nhìn bà âu yếm trong lần chia tay cuối cùng ấy . Bà đã từ chối vòng tay của ông để rồi suốt đời ray rứt, ân hận . Nguyên Du vỗ nhẹ vào lưng Bin . Đẩy con bé ra, nó lùi lại . Chỉ có bà mới biết con trai mình cố gắng đến thế nào khi cúi nhặt túi hành lý và bước đi.- Bin...Anh cười nhẹ :- Bin không cảm ơn vì Du đã đến đây đâu . Giờ mọi người về đi . Con sẽ gọi điện ẹ ngay khi đến nơi.Bin sải từng bước dài không ngập ngừng, không quỵ lụy . Chỉ một bước nữa mình sẽ không nhìn thấy nó, bà chạy theo :- Bin.Bin cúi gặp người khi được mẹ Ôm vào lòng . Anh thấy gương mặt mình lung linh trong đôi mắt sâu thẳm của mẹ . Giọt nước mắt đang lớn dần lên.- Ôi mẹ...Bà vuốt ve con trai :- Mẹ rất yêu con.Cảm giác nặng nề nghẹn ứ ở lồng ngực, chưa bao giờ mẹ gần gũi như lúc này dù bóng bà luôn xòe rộng, sừng sững trùm lên anh như tán cây to . Sự mạnh mẽ cứng rắn làm anh quên mẹ vẫn là người phụ nữ và giờ chị Tí ơi, chắc là chị bao chót phải hông ? Hai người này hết gây lộn rồi, đang khóc yếu đuối trong vòng tay con trai . Bin cười bằng mắt :- Con biết.Hình ảnh mẹ anh rướn người nhìn theo con trai và sau lưng bà, Nguyên Du vẫy vẫy tay lưu lại trong anh cùng với cái tên Bin trẻ con như kỷ ức không bao giờ phai mờ . Bà Ân từ chối không về cùng Nguyên Du Bin đã tạo ra khoảng cách giữa họ . Dù không tán thành tình cảm của Bin nhưng bà ước gì mình đã không phản đối thô bạo để có ít nhất một lần trong đời bà đứng về phía con trai lúc nó gặp khó khăn . Nước mắt ứa ra, bà Ân thì thầm “mẹ xin lỗi, Bin”.Lâm Tường đưa Nguyên Du đến cửa phòng. Như không nhận ra vẻ chờ đợi của cô, anh chỉ nấn ná một chút, không nói thêm cũng không bước vào. Kết quả là Nguyên Du hong hóng mong anh suốt từ tối hôm trước đến tận chiều hôm nay. Cô ghét cảm giá mòn mỏi thế này. Anh làm gì trong ngần ấy thời gian nhỉ? Tiếng tích tắc đều đặn của chiếc đồng hồ làm Nguyên Du căng thẳng. Tiếng bước chân ngoài hành lang khiến cô bồn chồn. Đã lâu rồi anh không còn nhắc đến tình cảm dành cho cô nữa dù vẫn lịch sự, ân cần, chu đáo. Phát hiện ra mình quan tâm đến tình cảm của anh, Nguyên Du không còn chút tự tin nào. Trong tình cảm nếu có thể tránh được Lâm Tường không bao giờ tỏ ra nghiêm túc. Đó là kinh nghiệm cô có được sau thời gian tiếp xúc với anh. Huống hồ cô đã thắng thắn từ chối nên giờ nó không thuộc về cô nữa. Không dừng ở điểm đáng dừng, Nguyên Du lao đi mà không biết điều gì đang đợi mình phía trước. Thắc mắc, lo âu đã phình lên thành nỗi bất an nên giờ liên hệ với anh dù một cuộc điện thoại bình thường cũng khiến nội tâm cô đấu tranh gay gắt. Vì thế sau nhiều lần nhắc máy lại ngần ngại đặt xuống, Nguyên Du rời khỏi phòng.

14. Chương 14 The End

CHƯƠNG 14.

Bên ngoài trời rất đẹp. Không gian, cảnh vật ở đây đã trở nên gần gũi, thân thuộc với Nguyên Du Thật buồn cười khi quẩn luyến nơi này. Không ra vườn hoa cô chọn chiếc ghế đá đặt cạnh lối đi. Đang thơ thẩn nhìn quanh, Nguyên Du giật mình:- Tôi thích vẻ thư thái của Du quá.- Vậy hãy trở thành bệnh nhân, thưa bác sĩ. - Cô phì cười trước vẻ khôi hài của Trung Tín - Nhưng anh vẫn có thể ngồi xuống đây để ngắm nghĩa vẻ thư thái của người khác chứ?- Rất vui lòng - Anh khép vạt blouse - Lần trò chuyện gần nhất của chúng ta là vào lúc nào nhỉ? chỉ mới hôm qua thôi à? thật may vì ở bệnh viện tư người ta không quan tâm quá mức hay đặt thành vấn đề với những mối quan hệ giữa bệnh nhân và bác sĩ.- Tôi nghĩ vì chi phí phải trả cho việc điều trị Ở đây đã chiếm hầu hết sự quan tâm của họ.Trung Tín cười thật tọ Anh nói không giấu vẻ tự hào:- Vì đây là một trong những bệnh viện lớn nhất thành phố được đầu tư trang thiết bị hiện đại, bệnh nhân được hưởng các dịch vụ khám chữa bệnh hoàn hảo. Chúng tôi không đặt chỉ tiêu thu hồi vốn trong vòng mười năm tới vì đến thời điểm này, sau hai năm hoạt động, nó vẫn chưa sử dụng hết công suất. - Anh chỉ tay lên lầu hai - Dãy phòng ấy hầu như trống vì người ta vẫn chưa quen với ý nghĩ vào bệnh viện để nghỉ ngơi. À, Du thích lên trên ấy hả?Cô ngơ ngác chưa kịp hiểu thì Trung Tín lại hỏi sang chuyện khác. Lối dẫn dắt của anh có vẻ tùy hứng nhưng tình ý một chút sẽ nhận ra sự logic của nó.- Hôm nay Lâm Tường sẽ đón Du lúc mấy giờ?Cô gượng ngập lắc đầu, Trung Tín nhăn mặt:- Cũng không gọi điện? Chà, tệ nhỉ. Cha mẹ Lâm Tường có thói quen đến thăm con trai vào ngày này. Vì thế chúng tôi thường gặp trước hay sau một ngày. Đặc biệt ngày này không có đàn bà... Xin lỗi, tôi lại quen với lối nói của hân... ngày này Lâm Tường không gặp gỡ bạn gái và cũng không giới thiệu ai với cha mẹ hân.Nguyên Du cười gượng:- Vậy à?- Nhưng năm nay Lâm Tường có kế hoạch khác...Trung Tín nhìn ra xa Thái độ của anh khiến Nguyên Du sốt ruột, cô hỏi dồn:- Sao anh biết?- Vì tôi qua hân có đến đây.- Tôi qua?- Ừ, chúng tôi ngồi ở chỗ này trò chuyện và chờ cho vị khách đến thăm Nguyên Du đi khỏi. Nhưng khi anh ta ra về, Du lại đi lên trên ấy và đứng rất lâu trong bóng tối. Thái độ Lâm Tường lúc đó lạ lắm, hân cứ đợi mãi ở đây. Lúc Du về phòng, Lâm Tường lại rời bệnh viện. Trông hân buồn. Tôi đoán người đàn ông ấy...Tim Nguyên Du thất lại. Hải Đăng.- Tôi...Trung Tín đứng lên đặt tay lên vai cô:- Hãy giải thích với hân.- Nhưng...Anh bước đi:- Bao giờ quyết định xong thì đến tìm tôi nhưng đừng muộn quá vì tôi chỉ đánh giá cao và sẵn lòng giúp những ai biết chớp lấy thời cơ.Nguyên Du ngồi yên. Cô hình dung cảm giác của Lâm Tường lúc ấy. Là người phóng khoán với những mối quan hệ tình cảm đặt trên cơ sở ý thích và tự do thì sự hiện diện của Hải Đăng với anh không phải là điều hó chấp nhận hoặc không thể tha thứ. Lâm Tường cũng không phải là người quan tâm đến các nguyên tắc theo kiểu 2+2=4, cô chắc anh thích phương trình A+B=4 hơn. Nhưng nếu Lâm Tường xem việc này là quan trọng, cô sẽ nghĩ nó như một cái cớ mà anh cố ý khi sử dụng. Dù sao tường tận thế này vẫn dễ chịu hơn cảm giác thấp thỏm, bất an. Minh sẽ không chớp thời cơ theo kiểu Trung Tín vừa nói và nếu có thì cơ hội ấy cũng đã qua đi. Nguyên Du gước mặt lên ngăn không cho nước mắt chảy ra. Khoảng không phía trên uể oải với màu xanh nhạt khiến cho vạn vật bên dưới phủ một gam bàng bạc. Chân trời có màu xanh biển tươi tắn hơn nhưng khi mặt trời lặn thì không còn ai nhận ra sự khác biệt này nữa.Tất ngọn đèn bàn, Trung Tín đứng lên vận mình cho đỡ mỏi. Dưới sân lác đác vài người thăm muộn đang đi thật nhanh để kịp giờ đóng cửa bệnh viện. Trung Tín nhìn đồng hồ. Chẳng biết thằng khỉ ấy giờ trò gì nhưng dùng cách này để đánh canh bạc cuối cùng thì xem như hân cháy túi. Có tiếng gõ nhẹ vào cửa. Nguyên Du đang đứng trước anh. Dáng vẻ và nét mặt cô tố cáo sự dằn vặt, tranh đấu trước khi đến đây. Trung Tín thở dài:- Muộn thế này à? Hay tôi điện cho Lâm Tường vậy?- Không. Tôi muốn thử thời vận một lần nữa.Cô nói tự nhiên và sự thẳng thắn làm anh phục. Họ đi cạnh nhau. Trang phục màu sẫm khiến đôi mắt Nguyên Du sáng long lanh, nổi bật làn da trắng xanh mịn như sữa. Suốt tóc đen mềm chảy xuống bờ vai thon thả lượng quanh gò ngực căng tròn. Trung Tín ngộp thở, ở cô sức quyến rũ hiện diện và tỏa ra trên từng sợi tóc.Vẫy chiếc Taxi, anh quay sang Nguyên Du:- Tôi đang hình dung một kết thúc tốt đẹp.Cô mỉm cười:- Còn tôi đang cô nghĩ xem phải làm anh ấy hối hận thế nào.Chiếc xe hăm hở lao vút đi. Lúc ký tên vào sổ trực Trung Tín nghĩ xem nếu đêm này hân giữ cô lại đây thì anh sẽ ra hầu tòa ở vị trí nào.Cổng tối om, ánh sáng hắt ra từ bên trong không đủ soi sáng khoảng sân rộng. Nguyên Du vừa dợm bấm chuông thì đèn bật sáng suốt từ cổng vào đến tận nhà. Giật mình lùi lại, cô có cảm giác như bị ai đó theo dõi. Một phút trôi qua, không có động tĩnh nhưng ánh sáng đã làm

cho can đảm của Nguyên Du lặn mất tăm. Trước khi cô kịp nghĩ ra hành động kế tiếp thì Lâm Tường xuất hiện. Họ từ nhà ra, vừa đi vừa trò chuyện và dừng ở cổng một lúc lâu. Nguyên Du nép vào bờ tường, mồ hôi rịn ướt lòng bàn tay. Cổng chính mở rộng, nếu quay lại lúc này anh sẽ nhìn thấy cô nhưng cả hai bước lên xe. Như được lập trình sẵn, đèn đồng loạt tắt từ cổng vào đến nhà. Nguyên Du bật cười. Xem nào “không có đàn bà... có kế hoạch khác...” chỉ từng ấy cô đã nhận vợ vào. Giờ thì rõ rồi, có thể đường hoàng bước khỏi chỗ nấp. Chung quanh vắng lặng, thế giới đang chia làm hai :cô và phần còn lại.Nguyên Du rảo bước trên đường. Dáng khoan thai chẳng ăn nhập với cái khắc khoải, cái hoang vắng đến khôn cùng của bóng đêm đang trùm kín vạn vật. Trên đầu, vài hạt sao le lói giữa bầu trời thăm thẳm trông như nhói và cô đơn lạ lùng. Cô đang đi về phía ấy. Gió thổi lên đuổi đám lá khô chạy lao xao trên phố. Vài vệt sáng loé trên bầu trời kèm theo dăm tiếng lầu lầu nhỏ nhỏ như đứa trẻ cựa mình nghiêng rặng trong lúc ngủ.Mưa cuối mùa muộn màng ngỡ vô hại khi lộp độp vài hạt thăm dò nhưng loáng sau đã sầm sập chạy đến, đuổi những thứ đang di chuyển trên đường nháo nhào dạt sang hai phía. Nguyên Du trú dưới mái hiên của một cửa hiệu. Chiếc cửa sắt tạo thành bức tường kiên cố và lạnh toát sau lưng cô Hơi nước phủ trên mặt kim loại có mùi oi nồng. Cô xoa xoa bờ vai trần ẩm ướt. Mưa lớn nhưng vòng người thưa dần vì sau những tiếng thổ dài, chất lưỡi họ lần lượt rời khỏi chỗ nấp lao vút vào bóng đêm hoặc chạy lom khom trên mặt đường loang loáng nước. Khi mưa ngớt hạt chỉ duy Nguyên Du còn đứng đấy. Bầu trời nặng trĩu sát trên đầu. Đám lá khô ướt sũng, bám chặt xuống mặt đường vài cái đầu ló ra nhìn quanh quất tiếp theo là tiếng tát nước xoàn xoẹt. Cánh cửa sau lưng cô cũng rít lên, một gương mặt thò ra nói như quát khi nhìn thấy Nguyên Du :- Đã tạnh mưa rồi sao không về nhà đi?Về nhà ư? Thì về nhà. Sao mình không nghĩ ra nhỉ? Rời khỏi mái hiên, để tránh những tán cây dày sũng ướt dọc theo vỉa hè, cô bước thẳng xuống lòng đường sục chân vào dòng nước đục ngầu đang chảy ào ào. Đến như cả người mới đón được Taxi Dừa vào ghế, Nguyên Du nhắm mắt lại cố không để ý đến cái lạnh buốt đang thấm vào da thịt, hai chân tê cóng, đầu văng vất khó chịu. Xe lướt êm trên con đường vắng vẻ nhưng có những đoạn phải lội oàm oáp dưới nước. Cuối cùng nó hộc lên một tiếng và dừng lại trước hẻm. Từ ngoài nhìn vào hẻm sâu hun hút và lờm chờm gạch đá như chiếc miệng há to của con quái vật. Nguyên Du bước thấp bước cao trên con đường bị cày nát, chẳng chịt những rãnh lớn nhỏ như gương mặt bị lộn trái. Cổng nhà lỗ chỗ vết bùn. Thò tay xuống chậu hoa khoảng một vòng, không có chìa. Dừa bừa vào bức tường ẩm ướt nhớp nháp, Nguyên Du kiệt sức vì cảm giác bị phản bội. Đến nó cũng không thêm đón tiếp mình.Đàn ông không phải là vệ tinh quay quanh cô, chỉ dừng lại một chút sau đó tiếp tục quỹ đạo của họ. Bìn đang cách xa cô đến nửa vòng trái đất và Hải Đăng... “Người ta không thể có được điều gì đó nếu không khao khát nó một cách mãnh liệt và trung thực. Đó là kinh nghiệm mà anh phải trả bằng một giá rất đắt. Anh ray rứt khi nghĩ đến em. Anh hiểu sự tha thứ mà em dành cho anh, tha thứ để khép lại tất cả, để rũ bỏ. Còn Trầm Hương thì không, cô ấy rũ bỏ nhưng không tha thứ. Trầm Hương không còn muốn gặp anh nữa. Anh đáng bị đối xử như vậy. Giờ đâu dù đã muộn nhưng anh vẫn muốn trung thực với người phụ nữ đã tận tụy với mình. Trung thực khi thú nhận rằng : anh muốn đền bù. Có thể không bao giờ anh nhận được sự tha thứ từ Trầm Hương nhưng sau những đau đớn, những dằn vặt bởi tình cảm bị tổn thương anh hiểu và chấp nhận sự trừng phạt ấy. Anh sẽ chờ cho đến khi được cô ấy tha thứ. Anh tin tất cả sẽ tốt đẹp thôi.” Sự chân thành này khiến cô cảm động và họ chia tay nhau như những người bạn. Nguyên Du đã nghĩ vậy. Cô không nhìn thấy nụ cười rất lạ của Hải Đăng. Khởi đầu cũng như kết thúc anh đều dùng đến sự dối trá, chỉ tình yêu dành cho cô là thành thật. Hải Đăng quay về khi trời lất phất mưa. Vuốt những hạt nước trên mặt, anh nghĩ đến những câu chuyện cổ tích. Điều anh làm được cho Nguyên Du bây giờ là kể cho cô nghe một kết thúc có hậu. “Anh xin lỗi. Đây là lần cuối cùng anh nói dối em”.Trời lác rác mưa. Nép vào mái hiên nhà dì Bảy, cơn mưa không còn làm cô vội vã. Có tiếng khịt mũi của con Bino sợ nó sủa toáng lên, Nguyên Du đứng yên không dám động đậy cho đến khi đôi chân tê cứng nhắc cô nhớ đã muộn lắm rồi. Nhắc mình ra khỏi chỗ trú, cô lần từng bước trên đường, dáng liêu xiêu. Gió ve vuốt gương mặt tái ngắt. Đang lóng ngóng ở đầu hẻm như người không xác định được phương hướng thì từ xa chiếc xe phóng vụt đến, tiếng bánh rít trên đường. Quán tính điều khiển Nguyên Du xoay người lại di chuyển theo hướng khác để tránh ánh đèn chiếu thẳng vào mắt. Chỉ vài bước đã có ai đó lao đến ôm choàng lấy cô từ phía sau. Hơi thở gấp rút nén trong sự sợ hãi làm giọng nói bật đi :- Du... Em đi đâu vậy? Em làm anh sợ quá... Du ơi.Cô quay lại, gương mặt người đàn ông này thoát gần, thoát xa rồi nhòe nhoẹt. Quen lắm, Hải Đăng... Lâm Tường... Trung Tín, ai thế nhỉ? không nhận ra, Nguyên Du lắc đầu. Nụ cười ngượng nghịu là gương mặt cô ngỡ ngác đến tội nghiệp.- Tôi muốn vào nhà nhưng không tìm thấy chìa khóa. - Mưa lất phất, hạt nước mỏng như bụi chạm vào người cũng làm cô nhưc buốt. Nguyên Du thì thầm - Đầu tôi đau quá.- Vì em đang ốm và dầm mưa rất lâu. Giờ không thể vào nhà, người em lại ướt sũng thế này, chúng ta trở lại bệnh viện nhé. Ngày mai,

ngay ngày mai anh sẽ đưa em về. Được không em? Nguyên Du co người lại:- Không, tôi ghét bệnh viện. Tôi không vào đó nữa đâu. Tôi sợ phải ở một mình lắm. Anh nhìn cô đắm đắm :- Em sẽ không ở một mình nữa anh hứa. Nguyên Du lùi lại, lắc đầu nguầy nguậy:- Tôi không tin. Tôi đi với anh đâu. Những sợi tóc dính bết vào nhau ẩm ướt, phờ phạc Đôi mắt mở to, trống rỗng như không thấy vẻ của một người không ý thức được hành động của mình. Có cái gì đang vỡ tung trong anh, Lâm Tường chồm tới giữ chặt vai Nguyên Du, khấn khoản:- Được rồi, chúng ta sẽ không đến đây cũng không thể đứng mãi thế này vì em đang ốm. Em cần giữ ấm, cần một bộ quần áo khô sạch. Đến đây với anh. Hãy để anh giúp em sau đó có bắt tội thế nào anh cũng chịu. Giọng nói dịu dàng gieo vào cô cảm giác êm đềm quen thuộc. Nguyên Du nhúu mày cố nhớ. Chưa bao giờ Lâm Tường hạ mình thế này nhưng có ích gì khi cô chẳng nhận ra anh. Trong mớ hỗn độn của ký ức, những gương mặt không rõ nét lần lượt hiện ra, nhấp nhোang như bóng ma Co người lại Nguyên Du chạm vào vùng ngực rộng. Ấm quá, nhưng sao bình bồng thế này. Sờ vào gương mặt người đối diện, cô thì thào :- Anh là ai? Sau đoạn đường dài không biết bằng cách nào gói quà vẫn còn trong tay cô, giờ rơi xuống đất, mắt Nguyên Du mở to Gương mặt người đàn ông lớn dần lên. Anh đang lay cô vì cảm giác bình bồng ngày càng rõ. Lúc này ý thức và trọng lượng không còn tồn tại, Nguyên Du trôi đi. Người nhẹ bồng như mọc thêm đôi cánh và hành trình lơ lửng này kéo dài, kéo dài mãi. Thoạt tiên da thịt nóng bừng bừng như bay qua ngọn núi lửa sau đó lạnh thấu xương vì bao quanh cô là những cụm tuyết khổng lồ trắng xóa bay là đà. Nguyên Du không thể dừng lại được vì gió đẩy cô lên trong khi đôi chân nặng nề cứ chực lúi xuống. Giằng co một lúc, nó cẩu kính buông tay và bay vút đi. Nguyên Du rơi vùn vụt. Mặt đất ngày càng gần nhưng không bằng phẳng, nó sâu hoắm như cái hố đang há miệng chờ cô. Nguyên Du hét lên một tiếng và mở bừng mắt. Không thể động đậy vì đôi chân tê cứng, cô đưa mắt nhìn quanh. Cảm giác choáng độc ao vẫn còn khiến đầu óc quay cuồng như trải qua cuộc hành trình thật sự. Hình ảnh mà Nguyên Du nhớ là bóng tối ẩm ướt, nhếch nhác tưởng có thể khuấy lên được trùn kén lấy cô, trái ngược không gian ẩm cứng với ánh sáng dịu dịu, mùi hương phảng phất và tiếng nhạc êm ái phát ra như ở đây. Sự hiện diện của anh tràn ngập căn phòng. Không phải vì tấm ảnh phóng to treo trên vách. Cảm nhận sự hiện diện này bằng tất cả các giác quan hướng về người đàn ông và đó không phải là lý do duy nhất khiến Nguyên Du căng thẳng. Nhắm mắt lại chờ âm thanh của những bước chân nhưng không có, Nguyên Du gượng ngồi dậy Chấn nệm ầm sục nên sàn nhà dưới chân trở nên lạnh buốt như kim châm . Không để cái im vắng mênh mông của căn phòng dúi mình vào nỗi sợ hãi mơ hồ, cô đến bên cửa sổ . Sau tấm rèm dày là khung kính màu sẫm, không thấy gì ngoài dương mặt của chính mình và sự thấp thoáng ma quái của nó khiến hơi thở Nguyên Du nặng nề , đứt quãng . Cô hấp tấp quay lại . Lúc này không có tiếng động nhưng nắm đấm xoay từ từ , Nguyên Du nhìn chằm chằm vào đấy như bị thôi miên . Lâm Tường hiện ra ở khung cửa và bất ngờ khi chạm vào đôi mắt mở to của cô. Như lạc vào thế giới khác, anh thận trọng dò từng bước với cảm nhận duy nhất chỉ cần một sơ sót nhỏ cô sẽ biến mất . Trở thành người khách lạ trong chính ngôi nhà của mình, anh hồi hộp không biết sẽ được đón tiếp thế nào . Nguyên Du vẫn đứng yên . Mái tóc đen nhánh tung tóe trên làn da màu sữa, đôi mắt có màu sáng xanh mềm mại trong vắt như ánh trăng , đôi chân trần và cả... Lâm Tường hít thật sâu khi nhớ đến khuôn ngực căng tròn, chiếc eo thon sau bộ quần áo rộng thùng thình của anh . Đầu phải lần đầu tiên nhìn thấy thân thể phụ nữ, Lâm Tường nghiêng rằng xua đi hình ảnh ấy . Cả hai vẫn đắm đắm như đo lường tình cảm của nhau và không ai lên tiếng khi chưa nhận được câu trả lời từ người đối diện . Cuối cùng Nguyên Du quay đi, giọng nhẹ nhàng như kết thúc một câu chuyện :- Anh có thể mang quần áo của tôi đến đây không ? Cô không trông thấy đôi mắt Lâm Tường tối sầm lại . Anh ghét cay đắng cái cảm giác không tự chủ khi đứng trước người phụ nữ này . Cảm giác ấy đẩy anh đến những bộc phát dữ dội không thể lường trước được nhưng không làm Nguyên Du nao núng . Lâm Tường liên tưởng đến giá trị cộng, trừ vô cực trên thanh tình cảm . Không quyết liệt, không giận dữ, cô biết cách trừng phạt khi dắt anh đến tận cùng những tình cảm trái ngược nhau : yêu thương , căm ghét , sợ hãi . Không rời mắt khỏi cô, Lâm Tường nói thật chậm:- Và cả món quà ấy nữa ?... Sự im lặng của cô khiến anh hồi hộp như người đặt hết gia tài vào canh bạc cuối cùng đầy may rủi :- Nó có phải là của anh không ?- Thoạt tiên tôi đã nghĩ như thế nhưng bây giờ thì không . Đường như tôi đã nhầm lẫn điều gì đó vì thế khi rời khỏi nơi này tôi sẽ mang theo vì tôi biết anh không cần cũng không quan tâm đến nó. Chỉ cần sai một bước dài Lâm Tường đã đứng cạnh cô, sức mạnh của đôi tay đặt trên vai Nguyên Du và áp lực của nó ngày càng tăng . Nhìn thẳng vào cô, ngọn lửa trong mắt anh làm tan chảy cả sắt thép nhưng giọng nói lại rất dịu dàng:- Em đã mang nó đến cho anh nhưng sau khi nhìn thấy điều gì đó, phát hiện ra chuyện gì đó em kết luận anh không cần cũng không quan tâm đến nó, phải không ? Nguyên Du mỉm cười . Thật lạ lùng khi sự yếu ớt này với anh cũng tiềm tàng một sức mạnh vô hình.- Tôi sẽ cho anh thông tin rõ ràng hơn . Không phải nhìn thấy điều gì đó hay phát hiện ra chuyện gì đó mà tôi đã...- đã nhìn thấy anh đi cùng với

Hữu Trân và em cho rằng anh yêu cô ấy . Anh không còn yêu em nữa đúng không ?- Không cần tỏ ra nhẹ nhàng thế này với tôi . Tôi...Không còn sức để phản đối , Nguyên Du nhìn trân trân vào người đối diện nhưng không thấy gì vì giọt nước trong mắt cô lớn dần lên, chực vỡ ra:- Tôi ghét những người phụ nữ đó...- Ôi... emKéo Nguyên Du vào lòng, Lâm Tường cảm nhận thật rõ ràng giọt nước ấy đang rơi xuống và hồi sinh mọi thứ trong anh . Tì cằm vào tóc cô , Lâm Tường miên man:- Lần sau có giận anh, em cứ hành hạ, bắt tội , day nghiêng , thậm chí trừng phạt anh nhưng đừng bỏ đi như thế nữa . Mưa rầm rầm, không biết em ở đâu, cứ phóng như điên trên đường và hình dung đến những tình huống xấu có thể xảy ra anh sợ lắm.Không còn rào cản, không còn vũ khí , Nguyên Du òa thật to trong vòng tay anh . Nước mắt cuốn trôi mọi nghi ngờ , ghen tuông, dần vật để lộ tình cảm mà Lâm Tường khao khát được nhìn thấy . Giờ nhận diện được nó, người anh rung lên:- Em và cả món quà ấy đều là của anh.Nguyên Du lắc đầu.- Thôi nào , em đã bảo đó là những người phụ nữ mà . Bao giờ em nhìn thấy anh lẫn quẩn chỉ với một người phụ nữ... ừm như mọi người nhìn thấy anh lẫn quẩn bên em vậy, lúc đó em có quyền giận hờn trách móc anh . Giờ đừng khóc nữa nhé, em vẫn chưa khỏi bệnh đâu.Lâm Tường dỗ dành:- Hôm nay Hữu Trân đến tìm, tiện đường anh đưa cô ấy về . Chuyện chỉ có vậy... Ừ anh công nhận tính xấu duy nhất của anh là... nhưng thôi , anh sẽ bỏ nó . Anh hứa.- Anh không được nói lần sau...Vẫn áp mặt vào ngực Lâm Tường, cô không nhìn thấy nụ cười trên môi anh:- Ừ, không có lần sau . - Lâm Tường cúi xuống - Còn gì nữa không để anh giải thích và chịu tội một lần luôn.Nguyên Du thút thít:- Không được quát và đuổi em ra ngoài nữa.- Xin lỗi em, lúc đó anh ghen...- Nhưng em có làm gì...- Không . Em không làm gì hết , chỉ tại anh... anh điên quá . Trước khi gặp em, anh không tin có loại tình yêu sét đánh . Anh nghĩ rằng trong tình yêu thời gian là yếu tố quan trọng như lên cầu thang người ta phải đi từng bậc vậy . Lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã có một cảm giác rất lạ, không giải thích được . Giờ lại hối hận vì đã dạn dột giữ chặt lấy em nên bị em làm cho điên đảo, quay quắt đến không còn nhận ra anh nữa.Nguyên Du hít mũi:- Lần đầu tiên ấy , anh đã không thêm ngẩng lên nhìn em lấy một lần.- Thôi nào , cô bé . Lúc em bước ra từ thang máy, anh đã bị hút vào và thua ngay ván billard đó một cách oan uổng . Giờ phải đền cho anh.Điện thoại reo . Lâm Tường không buông cô ra . Anh vừa trò chuyện vừa cười thích thú . Sự kiên nhẫn của Trung Tín làm anh kinh ngạc . Sự kiên nhẫn, nôn nóng xuất phát từ trách nhiệm ? Chà , hôm nay hắn đã dùng cái mỹ từ này đến hàng trăm lần để hét vào mặt anh . Nguyên Du thử cựa mình , vòng tay cứng như thép vẫn giữ lấy cô . Ánh mắt của Lâm Tường rất lạ.- Trung Tín hỏi anh ?- Ừ, từ lúc điện thoại đến và nghe anh bảo không nhìn thấy em thì cứ nửa giờ hắn lại gọi một lần . Giờ anh mới biết vốn từ dùng để chửi rửa của hắn rất phong phú.- Anh ấy vừa nói gì ?- Không... Không có gì... - Lắc đầu kèm theo nụ cười tinh quái , Lâm Tường xoay người cô lại - Được rồi, được rồi... để anh nói . Hắn bảo hôm Vân Nghi đến bệnh viện, hắn đưa em ra ngoài bên cạnh mục đích thư giãn còn có ý đồ khác .Ý đồ gì nhỉ ? Theo như nguyên văn, hắn bảo đã quẹt một que diêm và đặt vào... mông thẳng bạn đỡ hơi là anh . Hắn khoái chí khi thấy anh chạy vòng vòng.Vỡ như không nhìn thấy gương mặt đỏ ửng của Nguyên Du, anh tiếp:- Trung Tín hỏi ngày mai em xuất viện được chưa ?- Xuất viện à ?Lâm Tường cười cười :- Lẽ ra lâu lắm rồi nhưng anh không đồng ý . Anh sợ về đến nhà, em sẽ trốn anh.- Anh...Lâm Tường giữ tay cô lại:- Còn nữa, Trung Tín hỏi chúng ta huê nhau chưa ? Anh đã hôn được em chưa ? anh trả lời “rồi”.Lâm Tường cười nhưng cái nhìn nấn ná ở môi cô không có vẻ đùa cợt . Lúc này nụ hôn và những lời cay đắng lần ấy vẫn còn nhắc Nguyên Du nhớ bằng cái nhoi nhói ở lồng ngực . Đọc được điều này qua ánh mắt chỉ một thoáng đã trở nên long lanh, Lâm Tường thì thâm vào tai cô, cố khép lại cánh cửa cảm xúc chực vỡ toang:- Thời gian đó anh như biến thành người khác vậy vì anh yêu em quá . Đừng khóc... cho anh xin . Anh không làm em đau nữa đâu.Nguyên Du chịu mất:- Anh vẫn như thế mỗi khi giận dữ . Sao anh không chịu nhường em lấy một bước vậy ? Anh không bao giờ quan tâm đến khoảng trống sau lưng vì không bao giờ anh lùi lại cả...Đặt tay lên môi, Lâm Tường ngăn cô lại:- Không chịu lùi nhưng chẳng phải anh đã đi vòng để nhường chỗ cho em sao ? Giờ anh sẽ trừng phạt mình bằng cách... bằng cách gì nhỉ ? À, anh sẽ gọi cho Trung Tín và bảo rằng “chưa” nhé ?Về những vòng tròn lên môi Nguyên Du, mắt Lâm Tường say đắm :- Nguyên Du...Hơi nóng tỏa ra từ cô quẩn lấy anh . Một môi lửa nhỏ, không , chỉ cần một tia từ ánh mắt anh cũng tạo thành đám cháy lớn và nó bùng thành ngọn khi Lâm Tường cúi xuống thật sâu . Cô bối rối :-... nhưng em đang bệnh mà...Anh thì thâm trên môi cô:- Anh sắp chết rồi.Đàn ông là mặt trời, nắng và nóng . Không thể đổ thêm lửa vào mặt trời . Dịu dàng êm ái như ánh trăng Nguyên Du mỉm cười khi anh đến gần chạm vào cô, Lâm Tường hôn lên nụ cười thật đẹp ấy . Mưa ngừng rơi. Cỏ cây ngoài vườn sau một đêm dài chìm trong cái lạnh giá , ẩm ướt đang cựa mình thức dậy. Bình minh có màu cam nhạt ửng sáng một góc trời . Mát đất ẩm dần lên .Vạn vật rộn ràng trong vũ khúc giao mùa.~*-Vẫn mái tóc lên cao, Nguyên Du ngấm mình trong gương . Lâm Tường bước vào phòng như cơn lốc.- Mẹ vừa gọi . Chúng ta sẽ rời nhà sau mười phút nữa . Em xong chưa ?Nguyên Du chải

mấy nhánh tóc mai lòa xòa quanh trán, gật đầu . Anh ngăn lại khi cô dợm đứng lên.- Chờ một chút, em không thử ghé mắt vào đây sao ? Chiếc này nhé ? Chán thật, em vẫn không thích nó chút nào à ? Nguyên Du gượng gạo:- Xin lỗi anh, không hiểu sao nó luôn làm em mất tự nhiên.Lâm Tường nhạt sệt dây chuyền mỏng manh có đính hạt đá nhỏ xíu màu đỏ tía . Món quà cô đặc biệt yêu thích nhưng không dám chọn vì sợ làm méch lòng chồng . Anh cúi xuống đeo cho cô và nói bằng giọng chán nản:- Thì cái này vậy . Cậu Bin ấy thế nào rồi ? Nguyên Du cười cười :- Tốt lắm.- Nhờ anh đấy . Anh bảo Bin thử tưởng tượng người mình yêu giờ trở thành một phụ nữ mập ú cộng thêm vài đừa con nheo nhóc...- ừ nhỉ, vì lấy phải ông chồng hói đầu và quanh năm suốt tháng vợ chồng gấu ó nhau như chó với mèo.Lâm Tường cười nheo nhó . Nguyên Du hôn phớt lên vùng ngực rộng, rắn chắc sau vạt chemise chưa cài hết nút . Lâm Tường ngắm chiếc cổ cao, thanh mảnh của vợ . Thật ngược đời khi nó lại làm tôn vẻ đẹp của đồ trang sức . Mùi nước hoa tỏa ra từ làn da ấm áp , mịn màng cuốn lấy anh . Hơi thở nhẹ nhàng của Nguyên Du đánh thức sự nhạy cảm của những giác quan luôn hướng về cô . Hạt đá màu đỏ tía nằm giữa khe ngực no tròn, trắng muốt , đặt tay vào đấy, mắt Lâm Tường nhìn cô tình tứ . Vẫn chưa quen với sự nồng nàn, cuồng nhiệt, nóng bỏng tỏa ra từ anh dù nó luôn cuốn cô vào cơn mê đắm , sợ hãi, hân hoan của những cảm xúc lạ lùng , Nguyên Du rụt rè nhắc:- Chúng ta sẽ ra khỏi nhà trong vòng mười phút nữa . Nếu anh làm hỏng chiếc áo đẹp của em thì chúng ta sẽ mất gấp đôi thời gian đấy.Đẩy dây áo tuột qua vai, cúi hôn vùng da thịt trắng ngần , Lâm Tường cầu nhàu:- Anh không quan tâm đến thời gian khi em mặc chiếc áo này.Nguyên Du vụng về giữ lấy tay chồng . Phớt lờ sự phản đối ấy, Lâm Tường lùa vào tóc vợ, rút chiếc trâm ra rồi thích thú nhìn mái tóc xõa dài trên vai cô chạm vào mũi anh, thơm nồng . Lâm Tường thì thầm vào tai cô:- Anh thích thế này hơn . Và em xem chúng ta có gấu ó nhau như chó với mèo đâu...Nguyên Du nhắm mắt khi môi anh lướt trên thân thể cô...Bà Quỳnh Thy ngoái nhìn hai chiếc ghế trống đặt cạnh nhau, sốt ruột . Nhiều người nhận ra sự vắng ấy và mỉm cười với bà , rất ý nhị . Khách đến đủ cả, hầu như không còn chỗ, chỉ tấm biển với hàng chữ nhỏ “Ông bà Lâm Tường” vẫn kiên nhẫn đứng cạnh hai chiếc ghế trống có đỉnh hoa sau lưng . Cảm giác ngưỡng ngưỡng, bà mong ai đó mang chúng đi . Trên kia đã bắt đầu . Dợm quay lại lần nữa thì ông Triết giữ lấy bà:- Muộn rồi, các con không đến đâu.- Tệ thật, lúc này em vừa gọi điện... Chẳng hiểu chúng nghĩ thế nào lại vắng mặt vào lúc này.Ông lắc đầu:- Nếu liên quan đến công việc thì chúng đã có mặt suốt buổi sáng rồi . Chiều nay chỉ tiệc tùng vui chơi thôi, không quan trọng.Bà vặn lại:- Vậy chúng ta mời khách đến để làm gì ?- Họ đến đây vì họ thấy vui và chúng có quyền ở những nơi mà chúng thấy vui.Bà lườm ông:- Còn công việcthì thế nào ?- Chúng ta có mặt ở đây chẳng phải vì nó sao ?Nhìn ông bằng vẻ nghi ngờ , bà cười cười như nghe câu chuyện trào phúng:- Có thật anh thông cảm với chúng nó như cách anh thể hiện không đấy ?- Thành thật là không . Anh chỉ giả vờ thôi vì trong tương lai sẽ có những lúc anh cần đến sự thông cảm tương tự từ chúng.Nắm lấy cánh tay không để bà quay đi, ông cười thật to . Tình yêu đã trả lại người phụ nữ ông yêu những nét mềm mại... rất phụ nữ . Ví dụ lúc này đây bà đang nheo nhè rút tay về rồi ngượng ngập nhìn quanh.Không khí sôi nổi, ồn ào . Mọi người đi lại chào hỏi, chúc tụng nhau . Lúc này những chiếc ghế trống có mặt khắp phòng vì thế không còn ai chú ý đến hai chiếc đứng cạnh nhau và tấm biển nhỏ phía trước . Tôi lại muốn cách điệu chúng thành biểu tượng của hạnh phúc dù với người khác hình ảnh ý tưởng này rất khôi hài, thậm chí ngớ ngẩn . Nhưng ít nhất vào lúc này chân lý đang thuộc về tôi khi những người đang yêu quấn quýt bên nhau và bỏ lại sau lưng những chiếc ghế trống.Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuc-giao-mua>